

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

GÖRKEMLİ ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

@psilon

GÖRKEMLİ ÖLÜM

GÖRKEMLİ ÖLÜM

Orijinal adı: Glory in Death

Yazarı: Nora Roberts

Çeviri: Selim Yeniçeri

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Düzenleme: Gülen Işık

Baskı: Mart 2012

ISBN: 975 331 435-3

© 1995 Nora Roberts
Berkley Books, New York

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÖRKEMLİ ÖLÜM

Nora Roberts

Çeviri
Selim Yeniçeri

@psilon®

BİR

Ölüm onun işiydi. Onlarla yaşar, onlarla çalışır, onları incelerdi. Rüyasında onları görürdü. Ve sanki bu da yeterli görünmüyormuş gibi, yüreğinin gizli, derin bir yerinde, onlar için yas tutardı.

Polis olarak geçirdiği uzun yıllar onu sertleştirmiş, ölüm ve birçok nedenine karşı soğuk, nesnel ve genellikle de şüpheci bir bakış açısı kazandırmıştı. Şimdi yağmurlu bir gecede çöplükle dolu bu iğrenç karanlık ara sokakta gördüğüne benzer sahneleri neredeyse fazla doğal bulmaya başlamıştı. Ama hâlâ hissedebiliyordu.

Cinayet artık onu şaşırtmıyordu ama hâlâ tiksindiriciydi.

Kadın bir zamanlar güzeldi. Altın sarısı saçlarının tutamları şimdi bu leş gibi kaldırıma güneş ışınları gibi yayılmıştı. Ölmüş olduğu için gözleri faltaşı gibi açılmıştı, yağmurun altında ıslanmış ve bembeyaz kesilmiş yanaklarının üzerinde mor benekler gibi duruyordu.

Gözleri gibi canlı bir renkte olan pahalı bir takım elbise giymişti. Biçimli kalçalarını açıkta bırakacak kadar yukarı

sıyrılmış olan eteğinin aksine, ceketinin düğmeleri büyük bir titizlikle iliklenmişti. Ceketin zarif kesimli klapasını daha gösterişli bir hale getiren mücevherler parmaklarında ve kulaklarında parıltıyordu.

Boğazı vahşice kesilmişti.

Teğmen Eve Dallas, cesedin yanına çöktü ve onu dikkatle inceledi. Görüntüler ve kokular tanıdıktı ama her seferinde yeni bir şey vardı. Hem kurban hem de katil kendi izlerini, kendi tarzlarını bırakırdı ve bu da cinayeti kişiselleştirirdi.

Olayla ilgili kayıtlar çoktan yapılmıştı. Polis alıcıları ve özel ekranların daha yakın dokunuşları, cinayet mahallini kapatmak ve meraklıları uzak tutmak için oradaydı. Bu bölgedeki haliyle yer trafiğinin akışı başka yöne çevrilmişti. Gecenin bu saatinde hava trafiği daha hafifti ve dikkati fazla dağıtmıyordu. Sokağın karşı tarafındaki seks kulübünden yayılan müziğin ritmi geceyi dövmeye devam ediyor, buna arada bir sarhoş müşterilerin neşeli ulumaları karışıyordu. Dönerek ritmik bir biçimde yanıp sönen neonları, kurbanın cesedinin üzerine cafcacılı bir renk cümbüşü yansıtıyordu.

Eve bu gece için onun kapatılmasını emredebilirdi ama bunun gereksiz bir uğraş olacağını düşünüyordu. 2058'deki silah yasağına, genetik test sayesinde kalıtsal şiddet eğilimleri daha kendilerini göstermeden kişinin içinden atılabilmesine karşın, hâlâ cinayet işleniyordu. Üstelik o kadar sık oluyordu ki, sokağın karşı tarafındaki eğlence düşkünlerinin ölüm gibi küçük ve önemsiz bir sorunu umursamamalarına yetiyordu.

Sürekli gösterimde olan dev ekranın yanında üniformalı bir polis duruyordu. Ekranın diğer tarafında ise bir çift

sohbetsever, yağmurdan korunmak için bir saçağın altına girmiş, alışverişten ve spordan söz ediyordu. Henüz cesede bakma zahmetine girmemişlerdi ve onu tanımamışlardı.

Acaba, diye düşündü Eve, kana karışarak kaldırımın üzerinde akan yağmuru seyreden gözlerini kısarak, kurbanı tanıdığın zaman daha mı zor?

Savcı Cicely Towers ile sadece mesleki ama güçlü bir kadın hakkında güçlü bir görüş sahibi olmaya yetecek kadar ilişkisi vardı. Başarılı bir kadın, diye düşündü Eve, bir savaşı, adaleti inatla izlemiş biri.

Bu perişan bölgede de adaleti mi izliyordu acaba?

Eve derin bir iç çekerek uzandı ve kurbanın zarif çantasını açarak teşhisi onaylamak için kimliğini çıkardı. “Cicely Towers,” dedi kayıt cihazına. “Kadın, kırk beş yaşında, boşanmış. 21-32 Doğu 83. Cadde, numara 61 B’de oturuyor. Soygun değil. Kurbanın mücevherleri hâlâ üzerinde. Yaklaşık olarak...” Kadının cüzdanını incelemeye devam etti. “Banknotlar halinde yirmilik, elli kredi jetonu, altı adet de kredi kartı suç mahallinde bulundu. Herhangi bir mücadele ya da cinsel saldırı belirtisi yok.”

Kaldırımında yatan kadına tekrar baktı. Burada ne halt ediyordun Towers? diye düşündü. Burada, güç merkezinden ve gösterişli ev adresinden uzakta ne işin vardı? Ve üzerinde iş kıyafetiyle?

Eve, Cicely Towers’ın otorite yansıtan gardırobunu iyi tanıyordu ve ona gerek mahkemede, gerekse Adliye Binası’nda her seferinde hayranlıkla bakardı. Güçlü renkler -kameralar için daima hazır- uyumlu aksesuarlar ve daima kadınsı bir hava.

Eve ayağa kalkarken ellerini kotunun ıslak dizlerine sil-di.

“Cinayet,” dedi kısaca. “Onu paketleyin.”

Cicely Towers’ın yaşadığı eve ulaştığında cinayetin konusunu alan ve olayı hemen izlemeye başlayan basının kendisinden önce gelmiş olduğunu görmek, Eve’i hiç de şaşırtmadı. Çok sayıda muhabir ve kameraman, eski tip kaldırımın üzerinde kamp yapıyordu. Saatin sabahın üçü olması ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağması bile onları vazgeçirememişti. Eve gözlerindeki ağgözlü pırıltıları görebiliyordu. Hikâye avdı, reyting ise ganimet.

Kameralar kendisine dönüp sorular birbiri ardına atılan oklar gibi havaya savrulduğunda, basına aldırmamayı başarabildi. Sıradanlığını yitirmiş olduğunu artık biliyordu. Önceki kış soruşturduğu ve kapattığı dava, onu bir anda toplumun gözü önüne getirmişti. Yolunu kapamaya cüret edebilen bir muhabire buz gibi soğuk bir bakış atarken, davayı ve Roarke ile olan ilişkisini düşündü.

Dava yine bir cinayetle ilgiliydi. Şiddetli bir cinayet ne kadar heyecan verici olsa bile kısa sürede halkın ilgisini yitirmişti.

Ama Roarke daima bir haberci.

“Elinizde ne var Teğmen? Herhangi bir şüpheli var mı? Cinayetin nedeni ne olabilir? Savcı Towers’ın boğazının kesilmiş olduğunu teyid ediyor musunuz?”

Eve adımlarını yavaşlattı ve bakışlarını sırlıslam olmuş, kendisine hırsla bakan muhabirlerin üzerinde dolaştırdı. Sırlıslam, yorgun ve öfkeli ama dikkatliydi. Basına kendinden bir parçayı verecek olursa, onların bunu evirip çevirip kendilerine uygun bir biçimde kullanacaklarını; Eve öğrenmişti artık.

“Savcı Towers’ın cinayetiyle ilgili soruşturmanın de-

vam ettiği gerçeği dışında, bölümün bu konuda yapacak bir açıklaması yok.”

“Bu davayla siz mi ilgileniyorsunuz?”

“Baş sorumlu benim,” dedi kısaca ve binanın girişini koruyan iki üniformalı polisin arasından geçti.

Löbi çiçeklerle doluydu; güzel kokulu, renkli çiçeklerden oluşmuş uzun sıralar, ona egzotik bir yeri hatırlattı: Mermi yarasının iyileşmesi ve yorgunluğunu atmak için Roarke ile birlikte üç muhteşem gün geçirdiği adayı.

Aslında istediği halde gibi anılarını düşünüp gülümseyerek zaman harcamadı; bunun yerine rozetini gösterdi ve gösterişli yer fayanslarının üzerinde yürüyerek ilk asansöre doğru ilerledi.

İçeride başka üniformalılar da vardı. Resepsiyon masasının yanında duran iki kişi bilgisayarlı güvenlik sisteminden sorumluydu, diğerleri girişi gözlüyordu ve asansörlerin yanında da başkaları vardı. Bu olaya gerektiğinden daha fazla görevli ayrılmıştı ama bir savcı olarak Towers, bir zamanlar onlardan biriydi.

“Dairesi koruma altına alındı mı?” diye sordu Eve, en yakındaki polis memuruna.

“Evet, efendim. Siz 0-2-10’dan aradığınızdan beri kimse girip çıkmadı.”

“Güvenlik disklerinin kopyalarını istiyorum.” Asansöre bindi. “Başlangıç olarak son yirmidört saat için olanlar.” Memurun üniformasına takılı isim etiketine baktı. “Sabah saat yediden itibaren her daireden detaylı bilgi istiyorum, Biggs. Altmış birinci kat,” diye emir verdi ve asansörün pırıl pırıl kapıları sessizce kapandı.

Altmış birinci katta indiğinde lüks halı döşeli ve müze kadar sessiz bir koridora çıktı. Yüzyılın son yarısında diki-

len çok katlı yerleşim binalarının çoğunda olduğu gibi duvarlar dardı. Pürüzsüz krem rengi duvarlara, koridorların sert köşelerle kesiştiği noktalarda alan genişliği duygusu yaratmak için aynalar yerleştirilmişti.

Ancak dairelerin içinde alan sorunu yok, diye düşündü Eve. Bütün bir katta sadece üç daire vardı. Polis ve Güvenlik yetki kartlarını kullanarak 61-B'nin kapısındaki kilidi açıp oldukça seçkin bir daireye girdi.

Cicely Towers kendi için güzel bir hayat kurmuş, diye düşündü Eve. Ve iyi yaşamayı da seviyordu. Eve görev çantasından cep videosunu çıkarıp ceketine ilâştirirken, oturma odasını inceliyordu. Pembe ve yeşil renklerin hâkim olduğu geniş U biçimli bir fiskos köşesinin yanındaki uçuk gül kırmızısı duvarda asılı iki tablonun yirmi birinci yüzyılın tanınmış bir ressamına ait olduğunu hatırladı. Resimleri, dekor ve içeride bulunan eşyalarını tanımlamasına yardımcı olan şey, Roarke ile olan ilişkisiydi.

Bir savcı yılda ne kadar kazanır acaba? diye düşündü, kamera ortamla ilgili görüntüleri kaydederken.

Her şey son derece titiz bir şekilde düzenlenmişti. Ama o anda Eve, tanıdığı kadarıyla Towers'ın zaten çok düzenli bir insan olduğunu hatırladı. Giyiminde, çalışmasında ve özel yaşamını korumakta hep titizdi.

Peki bu kadar seçkin, akıllı ve titiz bir kadın, gecenin öyle iğrenç bir saatinde öylesine iğrenç bir bölgede ne arıyordu?

Eve odanın içinde dolaştı. Zemin beyaz ahşaptandı ve odanın baskın renkleriyle uyum içindeki güzel halıların altında ayna gibi parlıyordu. Bir masanın üzerinde, çocukların bebeklikten kolej yıllarına kadar büyürken farklı yaş-

larında çekilmiş holografik resimleri duruyordu. Bir oğlan ve bir kız, ikisi de sevimli ve ikisi de pırıl pırıl.

Tuhaf, diye düşündü Eve. Yıllar boyunca Towers ile birçok dava üzerinde birlikte çalışmıştı. Yine de kadının çocukları olduğunu bilmiyordu. Başını sallayarak, odanın köşesinde gösterişli bir çalışma köşesine yerleştirilmiş küçük bilgisayara doğru yürüdü. Ulaşım sağlayabilmek için yine yetki kartını kullandı.

“2 Mayıs için Cicely Towers’ın randevularını listele.” Veriyi okurken Eve’in dudakları büzüldü. Mahkemede geçen bütün bir günün ardından çok pahalı özel bir sağlık kulübünde geçirilen bir saati, ünlü bir savunma avukatı ile saat altıda gerçekleşecek bir buluşma ve devamında bir akşam yemeği izliyordu. Eve’in kaşları kalktı. Yemek randevusu George Hammett ile birlikteydi.

Roarke’un Hammett ile işleri olmuştu, diye düşündü Eve. Onu şimdiye dek iki kez görmüştü ve oldukça lüks hayatını ulaşım gelirlerinden sağlayan etkileyici ve uyanık bir adam olarak tanımıştı.

Hammett, Cicely Towers’ın o gün için son randevusuydu.

“Çıktı al,” diye mırıldandı ve yazıcıdan çıkan kâğıdı cebine tıktı.

Ardından telefonu denedi ve son kırk sekiz saat içinde yapılan tüm konuşmaların listesini istedi. Muhtemelen daha derin kazması gerekecekti ama şimdilik sadece aramaların bir kopyasını aldı, diski cebine attı ve dairenin içinde uzun, dikkatli bir araştırmaya girişti.

Sabahın beşi olduğunda, gözleri yanıyor, başı ağrıyordu. Seksle cinayet arasına sıkıştırmayı başardığı bir saatlik uyku, üzerindeki etkisini göstermeye başlıyordu artık.

“Eldeki bilgilere göre,” dedi kayıt cihazına, bıkkın bir tavırla, “kurban yalnız yaşıyordu. İlk soruşturmadan, bunun aksine bir bilgi alınmadı. Anlaşıldığı kadarıyla kurban dairesinden kendi isteğiyle çıktı ve kurbanın cinayetin işlendiği bölgeye neden gittiğini gösterebilecek herhangi bir randevu kaydına rastlanmadı. Dedektif kurbanın bilgisayarındaki ve telefonundaki verileri daha iyi incelemek için aldı. Dairelerin tek tek soruşturulması sabah saat yedide başlayacak ve binanın güvenlik disklerine el konacak. Dedektif kurbanın dairesinden ayrılıyor ve kurbanın Adliye Binası’ndaki ofisine doğru yola çıkıyor. Teğmen Dallas, Eve. Sıfır beş sıfır sekiz.”

Eve ses ve görüntü kaydedicisini kapatıp görev çantasına yerleştirdi ve daireden çıktı.

Polis Merkezi’ne geri döndüğünde saat onu geçiyordu. Guruldayan midesini bastırmak için doğruca kantine girdi ve en iyi yemeklerin o saate kadar bitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramasına karşın şaşırmadı. Soya kurabiyesi ve kantindekilerin kahve olarak kabul ettikleri sıvıyla yetinmek zorundaydı. Her ne kadar kötü olsa da, daha ofisine gitmeden hepsini mideye indirmişti bile.

Tam o sırada çağrı cihazı sinyal verdi.

“Teğmen.”

Fark ettirmeden bir iç çektikten sonra Whitney’in geniş ve katı ifadeli yüzüne baktı. “Kumandan.”

“Benim ofisime gel, hemen.”

Eve daha ağzını kapayamadan ekran karardı.

Canı cehenneme, diye düşündü. Elleriyle önce yüzünü, sonra kısa, şekilsiz saçını sıvazladı. Mesajlarını kontrol etmek, Roarke’a neyle uğraştığını bildirmek ya da hayalini

kurduğu on dakikalık kedi uykusuna dalmak için zamanı olmayacaktı.

Sırtını dikleştirdi, giysisinin omuz kısmını düzeltti. En azından ceketini çıkarmaya fırsat bulabildi. Ceket, gömleğini korumuştu ama pantolonu sırlıklamdı. Yine de, bu rahatsız durumu umursamadı ve elindeki birkaç parça veriyi topladı. Eğer şanslıysa, Kumandanın ofisinde bir fincan daha kahve alabilirdi.

Ancak kahve içmek için beklemesi gerekeceğini anlaması, Eve'in on saniyesini aldı.

Whitney her zamanki gibi masanın arkasında oturmuyordu. Kendisine otuz yıldan uzun bir süredir koruduğu ve hizmet ettiği şehrin bir görüntüsünü sunan pencerenin önünde ayakta duruyordu. Elleri arkasında kenetlenmişti ama eklemlerinin beyazlarının görünmesine bakılırsa, rahat duruşu aldatıcıydı.

Eve, buradaki kumandanlık görevine devam etmek için şeflik terfisini geri çeviren adamın geniş omuzlarını, arasındaki akların çoğaldığı koyu renk saçını ve geniş sırtını şöyle bir inceledi.

“Kumandan.”

“Yağmur durdu.”

Eve'in gözleri şaşkınlıkla kısıldı ama hemen kendini toparlayarak yüz ifadesini düzeltti. “Evet efendim.”

“Bu iyi bir şehir, Dallas. Bunu buradan unutmak kolay ama sonuçta iyi bir şehir. şu anda bunu hatırlamaya çalışıyorum.”

Eve bir şey söylemedi; söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü. Sessizce bekledi.

“Seni bu davada baş sorumlu yaptım. Teknik olarak,

Deblinsky görevli olacaktı, bu yüzden eğer sana herhangi bir sorun çıkarırsa bundan haberim olmasını istiyorum.”

“Deblinsky iyi bir polis.”

“Evet, öyle. Sen daha iyisin.”

Elinde olmadan kaşlarını kaldırdığı için, Eve adamın hâlâ arkasının dönük olmasına sevindi. “Güveninize teşekkür ederim, Kumandan.”

“Bunu sen kazandın. Seni bu işin başına getirirken prosedürü geçersiz kılmamın kişisel nedenleri var. Bu davada en iyisine ihtiyacım var; sonuna kadar gidecek ve ötesine geçecek birine.”

“Çoğumuz Savcı Towers’ı tanıyorduk, Kumandan. New York’ta onu öldüreni bulmak için sonuna kadar gitmeyecek hiçbir polis yoktur.”

Whitney derin bir iç çekti ve yüzünü dönmeden önce vücudu titredi. Uzun bir süre bir şey söylemedi; sadece göreve getirdiği kadını inceledi. Eve, aldatıcı bir şekilde ince görünüyordu ama Kumandan, kadının uzun, narin vücudunda görünenden daha fazla direnç olduğunu biliyordu.

O anda Eve biraz yorgun görünüyordu, viski rengi gözlerinin altında morluklar oluşmuştu ve kemikli yüzü süzgündü. Ama Kumandan bu yüzden endişelenmeyecekti; en azından şu an için.

“Cicely Towers bir arkadaşımды; yakın bir arkadaşım.”

“Anlıyorum.” Eve gerçekten anlayıp anlamadığını düşündü. “Üzgünüm, Kumandan.”

“Onu yıllardır tanıyordum. Birlikte başlamıştık; ateşli bir polis ve görevine adanmış bir suç avukatı. Eşim ve ben, oğlunun vaftiz ailesiydik.” Bir an duraksadığında, kendini kontrol etmeye çalıştığı kolayca görülebiliyordu. “Çocuk-

larını durumdan haberdar ettim. Eşim onlarla birlikte olacak. Cenazeden sonra bir süre bizimle kalacaklar.”

Boğazını temizledi ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Cicely en eski arkadaşlarımdan biriydi. Ona karşı duyduğum mesleki saygı ve hayranlığın ötesinde, onu çok severdim. Eşim bu olayla yıkıldı; Cicely’nin çocukları paramparça oldu. Onlar için yapabileceğim tek şey, bunu ona yapan kişiyi bulmak, hayatı boyunca uğrunda savaştığı şeyi, adaleti, ona vermek için elimden gelen, yetkim dahilinde olan her şeyi yapacağıma dair söz vermemdi.”

Sonra otoritesini göstermek için değil, yorgunluktan oturdu. “Sana bunları söylüyorum, Dallas, dolayısıyla bu davada hiçbir şekilde tarafsız olmadığımı bilmeni istiyorum. Hiçbir şekilde. Bu yüzden de, sana güveniyorum.”

“Açıksözlülüğünüz için teşekkür ederim, Kumandan.” Bir an tereddüt etti. “Kurbanın yakın bir dostu olarak, sizinle de en kısa sürede bir görüşme yapmam gerekecek.” Adamın gözlerinin parıldadığını ve sertleştiğini gördü. “Eşinizle de, Kumandan. Eğer daha rahat olacaksa, soruşturmayı burada değil de evinizde yapabilirim.”

“Anlıyorum.” Bir kez daha iç çekti. “İşte bu yüzden göreve sen getirildin Dallas. Konuya bu kadar doğrudan girecek fazla sayıda polis yoktur. Eğer eşimle görüşmek için yarına kadar, hatta eğer evde görüşeceksen bir-iki gün ya da biraz daha uzun süre beklersen, beni memnun edersin. Ben her şeyi ayarlayacağım.”

“Elbette, efendim.”

“Şu ana kadar ne buldun?”

“Kurbanın evinde ve ofisinde araştırma yaptım. Üzerinde çalıştığı ve son beş yıl içinde sonuçlandığı davaların dosyalarını aldım. İçeri tıktığı herhangi birinin yakın

zamanda serbest kalıp kalmadığını görmek için isimleri tarıyorum; ayrıca yakınlarını ve ailelerini de inceliyorum. Özellikle de şiddet saldırısında bulunmuş olanları. Bu açıdan kurbanın düşman sayısının oldukça kabarık olduğunu sanıyorum.”

“Cicely mahkemede bir kaplandı ve hiçbir detayı kaçırmış olduğunu sanmıyorum. Şimdiye dek.”

“Gecenin o saatinde neden oradaydı Kumandan? İlk otopsi, ölüm zamanını gece 01:16 olarak teşhis etti. Orası oldukça belalı bir bölge; rüşvetçiler, şantajcılar, soyguncular, seks hapi satıcıları. Bulunduğu yerden birkaç blok ötede bir kimyasal ticaret merkezi olduğu biliniyor.”

“Bilmiyorum. Dikkatli bir kadındı ama oldukça... gururluydu da.” Hafifçe gülümsedi. “Bence buna hakkı da vardı. Bu şehrin karşısına çıkarabileceği en kötüsüyle yüz yüze gelmekten çekinmezdi. Ama kendisini bilerek tehlikeye atması... Bilmiyorum.”

“Bir dava üzerinde çalışıyordu; iki kişinin ölümünden sorumlu Fuentes. Kız arkadaşlarından birini boğmuştu. Avukatı cinnet olgusunu kullanıyor ama söylendiğine göre, Towers onu içeri tıkmaya kararlıymış. Bunu kontrol ediyorum.”

“Şu anda dışarıda mı, yoksa içeride mi?”

“Dışarıda. İlk şiddet saldırısı, kefaleti oldukça düşüktü. Cinayetle suçlandığından, vericili bilezik takmak zorunda bırakıldı ama elektronikten anlayıp anlamadığını kim bilebilir ki! Acaba onunla mı buluşacaktı?”

“Hiç sanmıyorum. Savunma avukatıyla mahkeme salonu dışında karşılaşmak davanın düşmesine neden olurdu.” Cicely’yi düşünen; arkadaşını hatırlayan Whitney başını olumsuz anlamda salladı. “Bu riske asla girmezdi. “Ama

onu oraya çekmek için avukat başka yemler kullanmış olabilir.”

“Dediğim gibi, bunu araştırıyorum. Dün gece George Hammett ile bir yemek randevusu vardı. Onu tanıyor musunuz?”

“Sosyal ortamdan. Birbirlerini arada bir görürlerdi. Eşime göre, ciddi bir şey değildi. Zaten daima Cicely için mükemmel adamı bulmaya uğraşırdı.”

“Kumandan, şimdi sormam en iyisi ve aramızda kalacak. Kurbanla herhangi bir cinsel ilişkiye girdiniz mi?”

Whitney’in şakağındaki bir kas oynadı ama yüz ifadesi değişmedi. “Hayır, asla. Bir dostluğumuz vardı ve bu dostluk çok değerliydi. Temelde, aileden biriydi. Ailenin ne olduğunu anlayamazsın, Dallas.”

“Hayır.” Sesi son derece duygusuzdu. “Sanırım hayır.”

“Bunun için üzgünüm.” Whitney gözlerini sımsıkı kapadı ve iki eliyle yüzünü sıvazladı. “Bu gereksiz ve haksızcaydı. Sorun ise kesinlikle ilgisizdi.” Ellerini tekrar indirdi. “Sen hiç sana yakın olan birini kaybetmedin, değil mi Dallas?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Seni parçalara ayırıyor,” diye mırıldandı.

Eve de öyle olduğunu düşündü. Whitney’i tanıdığı yıllar boyunca, onu öfkeli, sabırsız ve hatta son derece zalim gördüğü anlar olmuştu. Ama onu asla böylesine yıkılmış görmemişti.

Eğer yakın olmanın ve yakın olduğunu kaybetmenin güçlü bir adama yaptığı buysa, Eve halinden memnun olduğunu düşündü. Kaybedecek bir ailesi yoktu; elindeki tek şey, çocukluğunun belirsiz, çirkin küçük anlarıydı. Şimdi bildiği hayatı, o sekiz yaşındayken Teksas’ta dövülmüş ve

tek başına bırakılmış halde bulunduğunda başlamıştı. O günden önce neler olduğu önemli değildi. Kendine sürekli olarak bunun önemli olmadığını tekrarlıyordu. Kendini şu anda olduğu kişi haline getiren yine kendisiydi. Arkadaş olarak değer verdiği ve güvendiği çok az sayıda kişi vardı. Arkadaşlıktan öte olarak ise sadece Roarke vardı. Roarke daima kendisini daha fazla açması için uğraşmıştı. Ama bazen tuhaf anlarda Eve'in Roarke'tan korktuğu da olmuştu; korkmuştu, çünkü adamın her şeyi alana kadar tatmin olmayacağını biliyordu.

Eğer her şeyini ona verir ve sonra da adamı kaybederse, Eve de yıkılır, paramparça olur muydu acaba?

Bunu düşünerek zaman kaybetmek yerine, Eve kendine kahve takviyesi yaptı ve masasının çekmecesinden yarım bırakılmış bir şekerleme çıkardı. Tropik bir yerde bir hafta geçirdikten sonra, şimdi öğle yemeği bir hayal olmuştu. Son otopsi raporunu bilgisayarında incelerken kahvesini yudumluyor, şekerlemesini kemiriyordu.

Ölüm zamanı ilk otopside bildirilenle aynıydı. Ölüm nedeni çok fazla kan ve oksijen kaybına neden olan parçalanmış bir gırtlaktı. Kurban son yemeğinde kabuklu deniz ürünleri, yeşil salata, krem şantili taze meyve yemiş, şarap ve gerçek kahve içmişti. Yemek zamanı ölümden beş saat önce olarak tahmin edilmişti.

İhbar çabul gelmişti. O bölgede çalışacak kadar cesur ya da çaresiz olan bir taksici, ölümünden sadece on dakika sonra Cicely Towers'ın cesedini bulmuş ve polisi aramıştı. İlk devriye üç dakika sonra oraya ulaşmıştı.

Eve katilin oldukça hızlı hareket ettiğini düşündü. Öyle bir bölgede cinayetin ardından bir ara sokağa saparak, bir bara girerek ya da bir arabaya binerek izini kaybettirmek

çok kolaydı. Üzerinde kan olmalıydı; gırtlak parçalanmış olduğu için üzerine kan saçılmış olmalıydı. Ama yağmurun yağması da katil için bir avantajdı, çünkü kanı üzerinden ve ellerinden temizlemek zor olmayacaktı.

Bölgeyi taramak ve muhtemelen işe yarar cevaplar alamayacağı bir sürü soru sormak zorunda kalacaktı. Yine de, bürokrasinin işe yaramayacağı yerlerde rüşvet hâlâ geçerli bir araçtı.

Kandan kolyesiyle Cicely Towers'ın polis tarafından çekilmiş fotoğrafını incelerken çağrı cihazı sinyal verdi.

“Dallas, Cinayet Masası.”

Ekranda genç, ışıldayan ve sinsî bir yüz belirdi. “Teğmen, benim için neyiniz var?”

Eve çok istemesine karşın küfür etmedi. Basın muhabirleriyle ilgili düşünceleri çok olumlu değildi ama C. J. Morse listesinin en sonunda yer alan bir isimdi. “Senin için neyim olduğunu bilmek istemezsin, Morse.”

Adamın yuvarlak yüzünde yılışık bir gülümseme belirdi. “Haydi, Dallas, halkın bilmeye hakkı var. Hatırladın mı?”

“Senin için hiçbir şeyim yok.”

“Hiçbir şey mi? Yani Teğmen Dallas'ın, New York Polis Departmanı'ndaki iyilerin iyisinin, şehrin en saygı duyulan, en ünlü, en çok konuşulan kişilerinden birinin cinayettinin soruşturmasından şu ana dek bir şey elde edemediğini mi söylememi istiyorsun? Bunu yapabilirim, Dallas,” dedi, alaycı bir mimik yaparak. “Yapabilirim ama inan bana senin için pek hoş bir görüntü olmayacaktır.”

“Peki sence bu benim için fark eder mi?” Gülümsemesi son derece sertti ve bağlantıyı kesmek için parmağını uzattı. “Yanlış düşünmüşsün.”

“Belki kişisel olarak önemsemeyebilirsin ama departmanı da kesinlikle etkileyecektir.” Kadınsı denecek kadar uzun kirpiklerini kırpıştırdı. “Kumandan Whitney’in yetkilerini kullanarak seni göreve ataması örneğin. Tabii bir de Roarke var.”

Eve’in parmakları seyirdi ve elini yumruk yaptı. “Cicely Towers’in cinayeti departmanın, Kumandan Whitney’in ve benim öncelikli konumuz.”

“Bunu anımsarım.”

Seni küçük pislik. “Ve benim departmandaki görevimin Roarke ile hiçbir ilgisi yok.”

“Hey, kahve gözlüm, seninle ilgili olan her şey Roarke ile de ilgilidir; ya da tam tersi. Ve biliyor musun, senin herifin rahmetliyle, onun eski kocasıyla ve şimdiki kavalyesiyle iş bağlantıları var -ki bu da her şeyi birbiriyle son derece yakından ilgili kılıyor.”

Eve’in elleri öfke dolu yumruklara dönüştü. “Roarke’in birçok kişiyle birçok iş bağlantısı var. Paparazzi kanalına geri döndüğünü bilmiyordum, C. J.”

Bu sözler adamın yüzündeki yılışık gülümsemeyi silmeye yetti. C. J. Morse’un kendisine muhabirlik kariyerinin paparazzi olarak başladığının hatırlatılmasından daha fazla nefret ettiği başka bir şey yoktu. Özellikle de şimdi polis haberleriyle ilgili kısımda çalışırken. “Bağlantılarım var, Dallas.”

“Evet, ayrıca alınının ortasında bir de sivilcen var. Yerinde olsam onun bir icabına bakardım.” Bu ucuz ama tatmin edici imanın ardından Eve bağlantıyı kesti.

Yerinden kalkıp kare biçimindeki küçük ofisinin içinde yürürken ellerini bir cebine sokuyor, bir çıkarıyordu. Lanet olsun, neden Roarke’un adı bu cinayetle ilgiliydi ki

şimdi? Towers'ın iş anlaşmaları ve etrafındaki insanlarla ne kadar ilgisi vardı acaba?

Eve tekrar sandalyesine çöktü ve masasındaki raporlara kaşlarını çatarak baktı. Bunu çözmesi gerekiyordu; hem de hemen.

En azından bu kez, bu cinayetle ilgili olarak, Roarke'un başka bir yerde olduğuna dair tanığı vardı. Cicely Towers kendini boğazlatırken, Roarke soruşturmadan sorumlu dedektifle yatağını ısıtıyordu.

İKİ

Eve çoğu gecesini Roarke'un evinde geçirmesine karşın, kendi dairesine gitmeyi tercih edebilirdi. Orada düşüncelere dalabilir, uyuyabilir ve Cicely Towers'ın hayatının son gününü adımlayabilirdi. Ancak bunun yerinde Roarke'un evine yöneldi.

Fazlasıyla yorgun olduğu için kontrolü otomatik pilota bıraktı ve bilgisayarın akşam trafiğinde arabayı kalabalığın arasından sürmesine izin verdi. Eve en çok ihtiyacı olan şeyin yemek olduğuna karar verdi. Ve zihnini temizleyebilmek için bir on dakika çalabilirse, bu daha da iyi olacaktı.

Bahar yüzünü göstermeye karar vermişti. Akşamın güzelliği, yoğun trafiğin gürültüsüne, maksibüslerin uğultusuna, yayaların bağırıp çağırmalarına, başının üzerinden gelip geçen arabaların seslerine aldırmayarak camını açmasına neden oldu. Turist rehberlerinin yankılanan seslerinden uzaklaşmak için 10. Cadde'ye doğru döndü. Belki şehrin ortasından geçmek ve Park boyunca süzölmek daha kısa sürebilirdi ama o zaman New York'un tarihî eserle-

rini, Broadway'in parlak geçmişini ve geleneklerini, müzelerin muhteşemliğini ve mağazaların çeşitliliğini anlatan mekanik sesleri dinlemek zorunda kalacaktı; üstelik rehberin kendisi hakkında yaptığı reklamları da.

Robot rehber Eve'in dairesinin yakınlarından geçerken, bu sözleri defalarca dinlemek zorunda kalmıştı. Yayalara kolaylık sağlamak için 5. Cadde'den Madison'a uzanan göz kamaştırıcı mağazalar boyunca devam eden yürüyen bant ya da Empire States Binası'nın en son gökyüzü kaldırımı ile ilgili reklamları dinlemeye hiç de meraklı değildi.

Eve, 52. Cadde'deki kısa bir trafik tıkanıklığı sırasında, başdöndürücü bir adamla başdöndürücü bir kadının tutkulu bir biçimde öpüştüğü ve nefes almak için her ayrıldıklarında insanlara dönüp Dağ Havası Nefes Açıcı kullandıklarını söyledikleri bir reklam panosunu uzun uzun inceleme fırsatı buldu.

Bir trafik aracı Eve'in bulunduğu seviyeye doğru hızla dalışa geçti ve standart "ilerleyin, yoksa ceza alırsınız" uyarısını yaptı. Trafik son derece gürültülü ve bunaltıcı bir biçimde yavaşça ilerliyordu.

Şehrin içinden zengin ve seçkin insanların yaşadığı dış kısımlara doğru ilerledikçe manzara değişiyordu. Daha geniş ve daha temiz caddelerin yanı sıra parkların tepesinden yükselen ağaç kümeleri göze çarpmaya başlamıştı. Burada araçlar daha sessiz hareket ediyor, yayalar terzi elinden çıkmış giysiler ve parlak boyalı ayakkabılar giyiyordu.

Deneyimli droid soğukkanlılığıyla, bir grup pahalı köpeği dolaştıran adamın yanından geçti.

Roarke'un malikânesinin kapılarına geldiğinde, güvenlik programı Eve'in kimliğini onaylayana kadar araba hareketsiz kaldı. Evin bahçesindeki ağaçlar yeşermeye başla-

mişti. Parlak kırmızı ve mavilerin arasında beyaz çiçekler uzanıyor, hepsi zümrüt yeşili kırık alanı halı gibi kaplıyordu.

Ev giderek kararan gökyüzüne doğru yükseliyor gibiydi, camlar akşam güneşinde parlıyor, taş yapı bütün heybeti ve griliğiyle dikiliyordu. Burayı ilk gördüğünden bu yana aylar geçmişti ama Eve hâlâ bu görkeme, şatafata, katıksız zenginliğe alışamamıştı. Burada ne aradığını -üstelik bu adamlar- kendine sormaktan vazgeçmesi gerekiyordu.

Arabasını granit basamakların dibinde bırakarak merdiveni tırmandı. Kapıyı çalmayacaktı, çünkü bu evde gurur vardı ve gurur da huysuzluk demekti. Roarke'un kâhyası Eve'i küçümsüyor ve bunu da gizlemeye çalışmıyordu.

Beklediği gibi, Summerset pırıl pırıl beyaz saçlarıyla gri bir duman topağı gibi antrede belirdiğinde, yüzünde o sevimsiz ifade yine hazırды.

"Teğmen." Küçümseyen gözlerle kâhyaya baktığında, Eve üzerinde hâlâ oradan ayrılırken giydiği kıyafet olduğunu hatırladı. Giysisi oldukça buruşmuştu. "Ne zaman döneceğinizi, daha doğrusu dönüp dönmeyeceğinizi bilmiyorduk."

"Öyle mi?" Eve omuz silkti ve gücendireceğini bildiği için pejmürde deri montunu çıkarıp adamın seçkin ellerine tutuşturdu. "Roarke burada mı?"

"Gezegenlerarası bir görüşme yapıyor."

"Olympus Resort mu?"

Summerset'in dudakları kuru erik gibi büzüldü. "Roarke'un işleriyle ilgili bir bilginim yoktur benim."

Neyi ne zaman yaptığını harfi harfine biliyorsun, diye düşündü Eve, geniş ve parlak antreden kıvrılarak yükselen merdivene ilerlerken. "Ben yukarı çıkıyorum. Bir banyoya

ihtiyacım var.” Omzunun üzerinden kibirli bir bakış attı. “Görüşmesini bitirdiğinde nerede olduğumu ona söyleyebilirsin.”

Ana yatak odasına çıktı. Roarke gibi o da asansörü nadiren kullanırdı. Yatak odasının kapısını arkasından kapar kapamaz, kapıdan banyoya gidene kadar çizmelerini, kot pantolonunu, gömleğini ve iç çamaşırlarını çıkarıp atarak soyundu.

Suyun otuz dokuz derece olmasını emretti ve bir an tereddüt ettikten sonra, Roarke’un Silas Üç’ten getirdiği tuzdan biraz suya boşalttı. Deniz yeşili köpükler oluşurken peri masallarındaki odunların kokusu ortalığı kapladı.

Aşırı büyük mermer küvete neredeyse yuvarlanırcasına girdi ve suyun sıcaklığı ağrıyan kemiklerine nüfuz ederken inledi. Derin bir nefes alarak suyun altına daldı ve otuz saniye orada kaldıktan sonra müthiş bir fiziksel zevkin sarhoşluğuna kendini bırakarak tekrar yüzeye çıktı. Gözlerini kapatarak suyun yüzeyinde uzandı.

O sırada Roarke içeri girdi.

Eve’i öyle gören birçok kişi rahatladığını düşünebilirdi. Ama Roarke çoğu kişinin Eve Dallas’ı gerçekten tanımadığını ve kesinlikle anlamadığını düşündü. Kendisi zihnen ve kalben ona daha yakındı; başka hiç kimseye olmadığı kadar yakın. Yine de, hâlâ keşfedemediği çok şeyi vardı Eve’in.

Kadın onun için daima ilginç bir öğrenim deneyimiydi.

Çıplak vücudu çenesine kadar buharlı suyun ve parfümlü köpüklerin içine gömülmüştü. Sıcaktan yüzü kızarmıştı ve gözleri kapalıydı ama kesinlikle rahatlamış değildi. Kadının gerginliğini küvetin kenarında yumruk

olarak duran elinde ve kaşlarının belli belirsiz çatıklığında görebiliyordu.

Hayır, Eve düşünüyordu. Ve endişeliydi. Ve plan yapıyordu. Roarke, Dublin'in ara sokaklarında, limanlarında ve leş kokulu sokaklarında büyürken yaptığı gibi sessizce hareket etti. Eve'i izlemek için küvetin çıkıntısına oturduğunda, kadın birkaç dakika boyunca kıpırdamadı. Ama Roarke'u yanında hissettiği an açıkça kendini gösterdi.

Eve parlak kahverengi gözlerini açtı ve adamın güzel mavi gözlerine dikti. Her zaman olduğu gibi onu aniden görmek yine kalbini yerinden hoplatmıştı. Yüzü, yetenekli bir ressamın elinden çıkmış mükemmel bir yağlıboya şeytan portresi gibiydi. Gür ve parlak siyah saçlarla çevrelenmiş bu yüzün saf güzelliği, Eve'i sonsuza dek şaşırtabiliirdi.

Eve bir kaşını kaldırarak başını salladı. "Sapık!"

"Bu benim küvetim." Eve'i izlemeye devam ederek elini suyun üzerindeki köpüklerin içinde ve göğsünün yan tarafında gezdirdi. "Burada haşlanacaksın."

"Sıcak seviyorum. Suyun sıcak olmasına ihtiyacım vardı."

"Zor bir gün geçirdin galiba."

Biliyor, diye düşündü, içerlememeye çalışarak. Her şeyi biliyor. Roarke ayağa kalkıp fayansların üzerine yerleştirilmiş otomatik bara giderken, Eve sadece omuz silkti. Bar iki kristal kadeh içinde şarap servisi yaparken hafif bir uğultu duyuldu.

Roarke geri geldi, çıkıntının üzerine oturdu ve kadehlerden birini Eve'e verdi. "Uyumamışsın ve yemek yememişsin."

"Bu işimin bir parçası." Şarabın tadı sıvı altın gibiydi.

“Yine de, beni endişelendiriyorsun, Teğmen.”

“Çok kolay endişeleniyorsun.”

“Seni seviyorum.”

Adamın İrlanda aksanıyla, böylesine tatlı bir sesle söylediği ve inanılmaz bir biçimde doğru olduğunu her nasılsa hissettiği bu sözü duymak Eve’i heyecanlandırmıştı. Ancak, verecek hiçbir cevabı olmadığı için kaşlarını çatarak kendi elindeki şarap kadehine baktı.

Eve’in cevap vermemesinden duyduğu rahatsızlığı bir kenara atana kadar Roarke bir şey söylemedi. “Cicely Towers’a ne olduğunu bana söyleyebilir misin?”

“Onu tanıyordun,” diye karşılık verdi Eve.

“Pek iyi değil. Sosyal ortamdan bir tanıdık, çoğu eski kocası aracılığıyla bazı iş anlaşmaları.” Şarabını yudumlarken banyodan yükselen buharı izledi. “Onu son derece etkileyici, akıllı ve tehlikeli bulurdum.”

Eve, su seviyesi göğüslerinin üst kısmına gelecek biçimde doğruldu. “Tehlikeli mi? Senin için mi?”

“Doğrudan değil.” Şarabını tekrar yudumlamadan önce dudaklarını büzdü. “Yasadışı çalışmalar yapanlara, büyük ya da küçük çapta suçlulara karşı. O açıdan tıpkı senin gibiydi. Neyse ki ben yöntemlerimi düzelttim.”

Eve bundan pek emin değildi ama bir yorum yapmadı. “İş anlaşmalarına ve sosyal tanıdıklarına dayanarak, onun ölmesini isteyecek birini düşünebiliyor musun?”

Roarke şarabından daha büyük bir yudum aldı. “Bu bir sorgulama mı, Teğmen?”

Sesindeki alaycı ton Eve’i kızdırdı. “Olabilir,” diye kestirip attı kısaca.

“Nasıl istersen.” Ayağa kalktı, kadehini bıraktı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Konuşmak için suya giriyorum.” Pantolonunun askılarını indirerek gömleğini bir kenara attı. “Kendi küvetimde çıplak bir polis tarafından sorgulanacaksam, en azından ona katılabiliyim.”

“Lanet olsun, Roarke, bu bir cinayet.”

Sıcak su cildini neredeyse haşladığında, Roarke yüzünü buruşturdu. “Bunu bana sen söylüyorsun.” Köpük denizinin öbür tarafına oturdu. “Bende seni bu kadar rahatsız eden ne? Ve,” diye devam etti, Eve kısa ve sert cevaplarından birini veremedi, “seni benim için bu kadar çekici kılan şey ne; üstelik o güzel göğsünün üzerinde görünmez bir polis rozetiyle orada öylece otururken bile?”

Elini suyun altından uzatıp Eve’in ayak bileğinden başlayarak baldırından yukarı doğru, hassas noktası olduğunu bildiği dizinin arka tarafına doğru kaydırды. “Seni istiyorum,” diye mırıldandı. “Hemen şimdi.”

Eve’in kadehi tutan eli bir an için gevşedi ama sonra kendini toplamayı başardı. “Bana Cicely Towers’tan söz et.”

Roarke bir süre için yatıştı. Ancak, işini bitirene kadar Eve’in küvetten çıkmasına izin vermeyecekti, bu yüzden bir süre sabırlı davranabilirdi. “O, eski kocası ve George Hammett, şirketlerimden birinin yönetim kurulundaydılar. Hız tanrısının adını taşıyan Mercury’nin. Genellikle ithalat-ihracat işi yapan bir birimdir. Nakliye, kurye hizmetleri, hızlı taşımacılık filan.”

“Mercury’nin ne olduğunu biliyorum,” dedi Eve, hırçın bir tavırla, bunun da Roarke’un şirketlerinden biri olduğunu bilmemenin rahatsızlığını göstermeyerek.

“On yıl önce satın aldığında, organizasyon açısından

zayıf ve zarar eden bir işti. Kendisi ve Marco Angelini, Cicely'nin eski kocası yatırım yaptılar. O zamanlar hâlâ evliydim sanıyorum, ya da yeni boşanmışlardı. Evliliklerinin bitişi bu tür şeylerin olabileceği kadar dostçaydı. Hammett de yatırımcılardan biriydi. Birkaç yıldan önce Cicely ile bir ilişkiye başladığını sanmıyorum.”

“Peki bu üçlü, Angelini, Towers ve Hammett, onların da ilişkileri dostça mıydı?”

“Öyle görünüyordu.” Otomatik bir hareketle karolarından birine parmağıyla tıklattı. Karo dönüp gizli bir kontrol paneli ortaya çıkınca yavaş ve derin bir müzik seçti. “Eğer benim açımdan nasıl görüldüğünü bilmek istiyorsan, sadece işti ve oldukça da başarılı bir işti.”

“Mercury ne büyüklükte kaçakçılık yapıyor?”

Roarke sırttı. “Haydi, Teğmen.”

Eve öne doğru eğildiğinde su çalkalandı. “Benimle oyun oynama Roarke.”

“Ama Eve, bunu yapmak benim en çok istediğim şey.”

Eve dişlerini sıktı ve yine bacağının üzerinde gezinmeye başlayan eli tekmeledi. “Cicely Towers son derece ciddi ve kendini işine adanmış bir savcı olarak tanınırdı. Mercury'nin herhangi bir yasadışı faaliyetini fark ederse, senden bunun acısını çıkarana kadar peşini bırakmazdı.”

“Yani benim bir açığımı gördü, ben de onu öyle tehlikeli bir semte çekip orada gırtlaklattım.” Roarke'ın yüzü ifade-siz, bakışları donuktu. “Düşündüğün bu mu, Teğmen?”

“Hayır, lanet olsun, öyle olmadığını biliyorsun ama...”

“Başkalari düşünebilir,” diyerek onun sözünü tamamladı Roarke. “Bu da seni son derece hassas bir duruma sokar.”

“Benim endişem bu değil.” O anda sadece Roarke için

endişeleniyordu. “Roarke, bilmem gerek. Seni bu olaya uzaktan yakından karıştırabilecek bir şey olup olmadığını bana söylemelisin.”

“Peki varsa?”

Eve ürperdi. “O zaman davayı başka birine bırakmak zorunda kalacağım.”

“Bunu daha önce de tartışmamış mıydık?”

“Bu DeBlass davası gibi değil. Kesinlikle aynı şey değil. Sen şüpheli değilsin.” Roarke bir kaşını kaldırdığında, Eve öfkeden çok mantıklı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. Konu Roarke’a geldiğinde neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki? “Cicely Towers’ın cinayetiyle bir ilgin olduğunu düşünmüyorum. Bu yeterince basit mi?”

“Düşünceni tamamlamadın.”

“Pekâlâ. Ben bir polisim. Sormam gereken sorular var. Gerek sana ve gerekse kurbanla uzaktan yakından ilgili herkese bu soruları sormak zorundayım. Bunu değiştiremem.”

“Bana ne kadar güveniyorsun?”

“Bunun sana ne kadar güvendiğimle bir ilgisi yok.”

“Bu sorunun cevabı değil.” Roarke’un bakışları mesafeli ve soğuk bir hal aldığı anda, Eve yanlış adım attığını anladı. “Şimdiye kadar bana güvenmediysen, inan bana, o zaman gizli bir seks ilişkisinden başka, aramızda hiçbir şey yok demektir.”

“Konuyu zorlaştırıyorsun.” Eve ondan korktuğu için sakın kalmaya çalışıyordu. “Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Bu dava üzerinde çalışırken seni tanımıyor ya da umursamıyor olsaydım, seni isim listeme koyardım. Ama seni tanıyorum ve konu bu değil. Lanet olsun.”

Eve gözlerini kapadı ve ıslak elleriyle yüzünü ovuştur-

du. Duygularını açıklamak onun için olağanüstü zordu. “Seni konudan olabildiğince uzak tutabilmemi sağlayacak cevaplar bulmaya çalışıyorum, çünkü benim için değerlisin. Ve Towers ile olan bağlantın yüzünden senden nasıl yararlanabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Ayrıca diğer bağlantıların da. İkisini birden yapmak benim için zor.”

“Bunu böyle açıkça söylemek bu kadar zor olmamalı,” diye mırıldandı Roarke, başını sallayarak. “Mercury tamamen yasal -şu anda- çünkü artık yasadışı olmasına gerek yok. İyi çalışıyor ve makûl bir kâr sağlıyor. Ve yönetim kurulumda bir savcı varken yasadışı faaliyetlere kalkışacak kadar kibirli olduğumu düşünüyorsan, o kadar aptal olmadığımı bilmelisin.”

Ona inandığı için, Eve’in son birkaç saattir göğsünü ezen gerilim üzerinden kalktı. “Pekâlâ. Yine de, hâlâ sorular sorulacak,” dedi. “Basın çoktan bağlantıyı kurdu bile.”

“Biliyorum. Bunun için üzgünüm. Bunu senin için çok zorlaştırdılar mı?”

“Daha başlamadılar bile.” Eve aslında pek sık yapmadığı halde, Roarke’un elini tutup hafifçe sıktı. “Ben de üzgünüm. Görünüşe bakılırsa bir kez daha aynı durumdayız.”

“Yardım edebilirim.” Kenetlenmiş ellerini dudaklarına getirebilmek için ona doğru yaklaştı. Eve gülümsediğinde, artık rahatlamaya hazır olduğunu Roarke’a gösterdi. “Beni bu olayların dışında tutmaya çalışmana gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve soruşturmanda yararlı olabileceğimi düşündüğün için suçluluk ya da rahatsızlık duymana gerek yok.”

“Yardıma ihtiyacım olduğunda sana söyleyeceğim.” Bu kez Roarke’un eli kalçasına uzandığında sadece kaşla-

rını kaldırdı. “Eğer düşündüğünü burada yapmayı planlıyorsan, dalış takımına ihtiyacımız olacak.”

Roarke genç kadının üzerine doğru uzandığında su neredeyse dışarı taşacak biçimde dalgalandı. “Oh, bence kendimiz de bununla başa çıkabiliriz.”

Ve bunu kanıtlamak için dudaklarını Eve’in sırttan ağzına bastırdı.

Gecenin geç bir saatinde Eve yanında uyurken, Roarke yatağın üzerindeki tavan penceresinden gökte yanıp sönen yıldızları izliyordu. Genç kadına göstermediği endişe şimdi gözlerindeydi. Kaderleri hem kişisel hem de mesleki olarak kesişmişti. Karşılaşmalarını sağlayan şey bir cinayetti ve cinayet hâlâ yaşamlarına burnunu sokmaya devam ediyordu. Yanındaki kadın ölüyü savunuyordu.

Tıpkı Cicely Towers’ın da sık sık yaptığı gibi, diye düşündü ve kendi yaşamına mal olan şeyin de bu olup olmadığını merak etti.

Eve’in hayatını nasıl kazandığı konusunda çok fazla veya çok sık endişelenmemeye karar verdi. Kariyeri onu tanımlıyordu. Roarke bunun kesinlikle farkındaydı.

İkisi de kendilerini küçücüklik ya da hiçlikten -tekrar-biçimlendirmişlerdi. Kendisi alan, satan, kontrol eden ve elindeki güçten hoşlanan bir adamdı. Ve kazançtan da.

Ama gölgeler gün ışığına çıkarsa Eve’e sorun yaratacak şeyler de vardı Roarke’un işinde. Mercury’nin temiz olduğu kesinlikle doğrudu ama bu bazı diğer işleri için geçerli değildi. Gri alanlarla uğraşan başka organizasyonları da vardı. Sonuçta Roarke, gri alanların daha karanlık yanlarında büyümüştü. Bu konuda artık iyice ustalaşmıştı.

Gerek gezegen içinde gerekse gezegenlerarası kaçakçı-

lık, kesinlikle kârlı ve eğlenceli bir işti. Taurus Beş'in mükemmel şarapları, Refini'de çıkartılan nefes kesici mavi elmaslar, Mars'ın Sanat Kolonisi'nde üretilen eşsiz şeffaf porselenler.

Yaşamak, hem de iyi yaşamak için kanunu çiğnemek zorunda olmadığı doğrudu ama eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay değildi.

Sorun değişmiyordu: Ya Mercury'yi henüz yasal duruma geçirmemiş olsaydı? Zararsız bir iş eğlencesi olarak gördüğü bir şey, Eve'in omuzlarına kaldırılması güç bir ağırlık yükleyecekti.

Aralarında oluşmaya başlayan yakınlığa karşın, Eve ondan hâlâ emin değildi.

O sırada genç kadın homurdanarak yatakta döndü. Uykudayken bile, kendisine dönerek yatmaya çekindiğini düşündü Roarke. Bu durum ona çok zor geliyordu. Çok yakında ikisi için de değişim kaçınılmaz olacaktı.

Bir süre için kontrol edebileceği bir şeyle uğraşacaktı. Birkaç telefon görüşmesi yapmak ve Cicely Towers hakkında sorular sormak onun için çok kolay olacaktı. Oysa gri alanlarda kalan o şeyleri gün ışığına çıkacak duruma getirmesi daha karmaşık olacak ve daha uzun zaman alırdı.

Roarke yanında yatan genç kadını bir süre seyretti. Elini yastığın üzerine rahat ve açık olarak koymuş halde derin uykudaydı. Roarke, kadının bazen kötü rüyalar gördüğünü biliyordu. Ama bu gece zihni sakin gibiydi. Böyle uymaya devam edeceğine inanarak, yataktan dışarı süzüldü.

Eve kahvenin güzel kokusuyla uyandı. Roarke'un Güney Amerika'daki tesislerinde yetiştirilen tohumlardan üretilmiş gerçek, güçlü kahve. Roarke'un evinde kalmaya

başladığından beri alıştığı, daha doğrusu bağımlı hale geldiği, ilk lüksün bu olduğunu itiraf etmeliydi.

Gözlerini açmadan önce dudaklarını büzdü.

“Tanrım, cennet bile bundan daha iyi olamazdı.”

“Böyle düşündüğüne sevindim.”

Görüşü hâlâ bulanıktı ama Roarke’un üzerine odaklamayı başarabildi. Onu yetenekli ve tehlikeli gösteren siyah takımlarından birini giymişti. Yatağın durduğu yükseltili platformun alt tarafında kalan oturma bölümünde kahvesinin tadını çıkarırken hızlı bir şekilde monitöründen günlük haberleri tarıyordu.

Eve’in Galahad adını verdiği gri kedi sandalyenin kolunda şişko bir sümüklüböcek gibi yatıyor ve Roarke’un tabağını birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle iştahlı bir şekilde süzüyordu.

“Saat kaç?” diye sordu ve yatağın yanındaki çalarsaat cevap verdi: 06:00 “Tanrım, ne kadar zamandır ayaktasın?”

“Bir süredir. Ne zaman kalkman gerektiğini söylemedin.”

Yüzünü ovuşturduğu ellerini saçına kaydırdı. “Bir-iki saatim var.” Ağır hareketlerle yataktan kalktı ve üzerine giyecek bir şey bulmak için uykulu gözlerle etrafına baktı.

Roarke bir süre onu izledi. Eve’i sabahları izlemek her zaman büyük bir keyifti; özellikle de cam gibi gözlerle ortalıkta çıplak dolaşırken. Yatak odası droidinin yerden aldığı ve düzgün bir şekilde katlayıp yatağın ayak ucuna astığı sabahlığı işaret etti. Eve onu el yordamıyla alıp giyerken hâlâ uykuluydu ama tenine değen ipeği duyumsayabildi.

Roarke, Eve’in fincanına kahve koydu ve karşısındaki sandalyeye oturup kahveyi koklayana kadar bekledi. Şan-

sının değişebileceğini dūřūnen kedi zıplayıp kucağına çıktığında, çok ağır olduğu için Eve'in ağzından bir inilti döküldü.

“İyi uyudun.”

“Evet.” Kahveyi neredeyse bir nefeste bitirirken, Galahad kucağında dönüp iğne gibi tırnaklarıyla kalçalarını yoğurunca yüzünü buruşturdu. “Yine insan gibi hissetmeye başladım.”

“A mısın?”

Yine homurdandı. Eve, Roarke'un mutfağının sanatçılarla dolu olduğunu biliyordu. Gümüş tepsiden kuğu biçimli bir hamur tatlısı aldı ve üç iştahlı ısırıkta midesine indirdi. Kahve demliğine kendisi uzandığında, gözleri tamamen açık ve görüşü netti. Cömertliği tuttuğundan, kuğulardan birinin başını koparıp Galahad'a verdi.

“Uyanışını izlemek bana daima keyif veriyor,” dedi Roarke. “Ama bazen beni sadece kahvem için istediğinden şüpheleniyorum.”

“şey...” Adama bakarak sırttı ve tekrar kahvesini yudumladı. “Yemekleri de seviyorum. Seks de fena sayılmaz.”

“Dün gece oldukça hoş karşılıyor gibiydin. Bugün Avustralya'da olmak zorundayım. Yarın ya da bir sonraki günden önce dnemeyebilirim.”

“Ah!”

“Ben yokken burada kalmanı isterim.”

“Bunu daha önce konuşmuştuk. Kendimi rahat hissetmiyorum.”

“Belki burayı kendi evin olarak görürsen edebilirsin. Eve...” Genç kadın cevap veremedi Roarke onun elini tuttu. “Sana karşı duygularımı ne zaman kabulleneceksin?”

“Bak, sen yokken kendi yerimde daha rahatım, hepsi bu. Ve şimdi yapmam gereken bir sürü iş var.”

“Soruma cevap vermedin,” diye homurdandı Roarke. “Neyse, boş ver. Geldiğimde sana haber veririm.” Şimdi sesi hızlı ve soğuktu; monitörü Eve’e doğru çevirdi. “İşinden söz etmişken, basının söylediklerini duymak isteyebilirsin.”

Eve ilk başlığı bıkkın bir tavırla okudu. Diğer sayfaları karıştırırken yüzü asılmıştı. Manşetlerin hepsi birbirine benziyordu. Ünlü New York savcısı öldürülmüştü. Polis hayretler içinde kalmıştı. Elbette ki, Towers’ın görüntüleri vardı. Mahkeme salonlarında ve dışarıda; çocuklarının görüntüleri, yorumlar ve sözel aktarımlar.

Eve kendi resmini ve kendisini şehrin en iyi cinayet dedektifi olarak etiketleyen yazıyı gördüğünde homurdandı.

“Bunun hesabını soracağım,” diye mırıldandı.

Doğal olarak, dahası da vardı. Önceki kış sonuçlandırıldığı, seçkin bir Amerikan senatörünün ve üç fahişe cesedinin söz konusu olduğu davayla ilgili kısa bir bilgi verilmişti. Beklenebileceği gibi, her fırsatta Roarke ile olan ilişkisinden söz edilmişti.

“Benim kim olduğum ya da kiminle birlikte olduğum ne fark eder ki?”

“Toplumun önüne bir kez çıktın, Teğmen. Artık adın basına para kazandırıyor.”

“Ben bir polisim, sosyetik değil.” Öfkeli bir tavırla sandalyesini çevirdi ve karşı duvar boyunca uzanan karmaşık ızgara yapısına döndü. “Görüntü ekranını aç,” diye emretti. “Kanal 75.”

Izgara kayarak açıldı ve ekran ortaya çıktı. Sabah haber-

lerinin gürültüsü odayı doldurdu. Eve gözlerini kısıp dişlerini sıkarak ekrana baktı.

“O yılan dişli, aşağılık çakal yine karşımızda!”

Roarke, durumdan biraz da keyif alarak kahvesini yudumladı ve sabah altı haberlerini sunan C. J. Morse’u izledi. Son birkaç ay boyunca Eve’in basına karşı duyduğu hoşnutsuzluğun tam bir tiksintiye dönüştüğünün farkındaydı. Bu, artık onlarla hem özel hem de meslek yaşamının her dönemecinde karşılaşacağını bilmenin yarattığı bir tiksintiydi. Ama öyle olmasaydı bile, Morse’u aşağıladığı için onu suçlayamazdı.

“Ve böylece, muhteşem bir kariyer vahşice, zalimce bitirildi. Kendini adalete adanmış, inançlı, dürüst bir kadın, bu harika şehrin sokaklarında öldürüldü ve cesedi yağmur altında kanlar içinde terk edildi. Cicely Towers asla unutulmayacak; adaletsizliklerle dolu bir dünyada adalet için savaşmış olan bir kadın olarak hatırlanacak. Ölüm bile onun izini silemeyecek.

“Ama onu öldüren katil, bütün hayatını hizmet ederek geçirdiği adaletin önüne getirilebilecek mi? New York Polis ve Güvenlik Departmanı bu konuda henüz bir umut vaat etmiyor. Davadan sorumlu dedektif Teğmen Eve Dallas, bölümün incisi, bu soruya henüz bir cevap veremiyor.”

Kendi yüzü ekranı kapladığında Eve öfkeden kudurdu. Morse’un sesi devam etti.

“Kendisiyle bağlantı kurulduğunda, Teğmen Dallas cinayet ve davanın ilerleyişi hakkında herhangi bir yorum yapmayı reddetti. Cinayetin örtbas edilmeye çalışıldığı konusunda herhangi bir inkârda bulunmadı...”

“Neden bu dalkavuk yüzlü pislik hep karşıma çıkıyor ki? Bir kere örtbas konusu hiç açılmadı. Neden söz edi-

yor bu?” Sandalyenin koluna vurduğu öfkeli bir tokat, Galahad’ı yerinden kalkıp daha güvenli bir yer aramaya zorladı. “Ben davayı alalı daha otuz saat bile olmadı.”

“Şşşt!” dedi Roarke yumuşak bir sesle ve yanından kalkıp ekrana doğru yürüdü.

“...aralarında Dallas’ın amiri Kumandan Whimney’in de adının bulunduğu uzun bir listenin Savcı Towers ile ilişkisi olduğu bildirildi. Kumandan, kısa bir süre önce Polis ve Güvenlik Teşkilatı’nın Şefi olarak hak kazandığı terfiyi geri çevirmişti. Kurbanın uzun süreli, özel bir arkadaşı olan...”

“Bu kadar yeter!” Eve öfkeden kudurmuş bir halde ekranı elle kapattı. “O solucanı parçalara ayıracağım. Nadine Furst nerede? Kızımızı koklayacak bir muhabire hoşgörü göstereceksek, en azından o akıllı biri.”

“Sanırım şu aralar cezaevi reformuyla ilgili bir haber yapmak için Penal Station Omega’da. Bir basın konferansı düzenlemeyi düşünebilirsin, Eve. Bu tür sıcak durumlarla başa çıkmanın en iyi yolu, ateşe şöyle kalınca bir odun atmaktır.”

“Canı cehenneme. Bu yayın neyin nesiydi ki; haber mi, makale mi?”

“Otuz yıl önce hazırlanan basın yasalarından bu yana bazı şeyler değişti. Bir muhabir, bu şekilde açıklandığı sürece bir haberi kendi fikirleriyle işleme hakkına sahiptir.”

“O lanet olası kanunu biliyorum.” Eve olduğu yerde dönerken vücudunu saran parlak renkli sabahlık hafifçe havalandı. “Bu aşağılık hareketi yanına kalmayacak. Whitney son derece temiz ve dürüst bir departmanın şefi. Ben temiz bir soruşturma yürütüyorum. Bunu gölgelemek için senin adını kullanması da yanına kalmayacak,” diye

devam etti. “Haberler için bu kadar bahane uydururken o noktaya ulaşmaya çalışıyordu. Sırada o vardı.”

“Bu beni endişelendirmiyor, Eve. Seni de endişelendirmemeli.”

“Beni endişelendirmiyor, çileden çıkarıyor!” Sakinleşmek için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Yavaşça, çok yavaşça ve çok kötücül bir ifadeyle gülümsedi. “Ama bunu ona mükemmel bir şekilde ödeteceğim.” Tekrar gözlerini açtı. “Ben Furst ile bağlantı kurar ve onunla özel bir röportaj yaparsam sence o küçük sersem ne düşünür?”

Roarke fincanını masaya koydu. “Buraya gel.”

“Neden?”

“Boş ver.” Yerinden kalktı ve kendisi ona yaklaştı. Yüzünü iki elinin arasına alarak uzun uzun öptü. “Senin için deli oluyorum.”

“Bunu fikrimi beğendiğin yönünde algılıyorum.”

“Rahmetli aşağılık babam bana çok değerli tek bir öğüt vermişti. ‘Evlat,’ derdi o sıkı alkoliklere has kalın sesiyle, ‘dövüşmenin tek yolu, pis dövüşmektir. Vuracağın tek yer, belden aşağı olmalı.’ İçimde öyle bir his var ki, daha gece çökmeden Morse’un taşaklarını eline vereceksin.”

“Yo, hayır, onları eline almayacak.” Kendinden memnun bir tavırla Eve de onu öptü. “Çünkü onları koparıp atacağım.”

Roarke korkmuş gibi bir mimik yaptı. “Saldırgan kadınlar çok çekicidir. Bir-iki saatin olduğunu mu söylemiştin?”

“Artık değil.”

“Ben de bundan korkuyordum.” Geri çekildi ve cebinden bir disk çıkardı. “Bu işine yarayabilir.”

“Nedir bu?”

“Towers’ın eski kocası, Hammett ve Mercury dosyalarıyla ilgili topladığım bazı veriler.”

Diski alırken elleri titredi. “Bunu yapmanı istememiş-tim.”

“Hayır, istemedin. Bunlara sen de ulaşabilirdin ama daha uzun sürerdi. Eğer cihazlarımdan yararlanmak istersen emrine hazır olduklarını biliyorsun.”

Roarke’un sahip olduğu ve Bilgisayar Polisi’nin farkına varamadığı lisanssız cihazlardan söz ettiğini Eve biliyordu. “Şimdilik normal kanallardan devam etmeyi tercih ederim.”

“Nasıl istersen. Eğer ben yokken fikrini değiştirirsen, Summerset senin ulaşım iznin olduğunu biliyor.”

“Summerset benim cehenneme ulaşmamı tercih eder,” diye mırıldandı.

“Efendim?”

“Hiçbir şey. Giyinmem gerek.” Gitmek için döndü; sonra olduğu yerde durdu. “Roarke, üzerinde çalışıyorum.”

“Neyin?”

“Bana karşı duygularını kabul etmenin!”

Roarke bir kaşını kaldırdı. “O zaman daha sıkı çalış,” diye cevap verdi.

Eve hiç zaman kaybetmedi. Ofisine vardığında ilk işi Nadine Furst'ü aramak oldu. Galaktik kanal bağlantı kurmaya çalışırken parazit sesirtileri ve elektronik çıtırtılar duyuldu. Güneş lekeleri, bir uydu paraziti ya da sadece cihazların giderek eskiyor olmasından dolayı, bağlantının kurulması birkaç dakika alıyordu. Sonunda, ekranda önce dalgalı bir görüntü belirdi, sonra netleşti.

Nadine'in solgun, uyku sersemi yüzünü görmek Eve'i keyiflendirdi. Aradaki saat farkını hesaba katmamıştı.

"Dallas." Nadine'in normalde pürüzsüz olan ses tonu şimdi zayıf ve çatlak çıkıyordu. "Tanrı aşkına, burada vakit gece yarısı."

"Özür dilerim. Uyanık mısın, Nadine?"

"Senden nefret edecek kadar uyanığım."

"Oradayken Dünya'da olup bitenlerden haberin oluyor mu?"

"Bu aralar biraz meşguldüm." Nadine yüzüne dökülen saçlarını arkaya itti ve bir sigara yakmak için sigara paketine uzandı.

“Sigaraya ne zaman başladın?”

Nadine ilk nefesini çekerken yüzünü buruşturdu. “Eğer siz Dünya polisleri buraya gelseydiniz, siz de kesinlikle tü-tüne bir şans tanırdınız. Bu fare deliğinde bulabileceğin şu köpek pisliğine bile. Ve eline geçirebileceğin herhangi bir şeye. Burası lanet olası bir cehennem.” Sigarasından bir nefes daha çekmek için konuşmaya ara verdi. “Bir hücrede üç kişi ve çoğu da kaçak kimyevi maddeler yüzünden içe-ride. Sağlık organizasyonu yirminci yüzyıldan kalma gibi. İnsanların yaralarını hâlâ iplikle dikiyorlar.”

“Ve sınırlı video imkânı,” dedi Eve. “İnanabiliyor musun, katillere suçlu gibi davranıyorlar. Çok üzüldüm.”

“Bu koloninin hiçbir yerinde adam gibi bir yiyecek bulmak mümkün değil,” dedi Nadine. “Her neyse, sen ne istiyorsun?”

“Gülümsemeni, Nadine. Oradaki işini ne zaman bitirip buraya döneceksin?”

“Duruma bağlı.” Nadine uyku sersemliğini üzerinden atmıştı. “Benim için bir şeyin var galiba.”

“Yaklaşık otuz saat önce Savcı Cicely Towers öldürüldü.” Nadine’in şaşkınlıkla çıkardığı sese aldırmadan devam etti. “Boğazı kesilmiş ve cesedi Dokuzuncu ve Onuncu Bölgelerin arasındaki 144. Cadde’nin kaldırımında bulunmuş.”

“Towers. Aman Tanrım! DeBlass davasından hemen sonra, yani iki ay önce onunla bir röportaj yapmıştım. 144. Cadde mi dedin?” Kadının gazeteci kişiliği kendini göstermeye başlamıştı bile. “Soygun mu?”

“Hayır. Mücevherleri ve parası üzerinde bulundu. Öyle bir bölgede soyulsaydı, üzerinde ayakkabıları bile kalmazdı.”

“Hayır.” Nadine bir an için gözlerini kapadı. “Lanet ol-

sun. Çok değerli bir insandı. Davaya bakan dedektif sen misin?”

“İyi bildin.”

“Pekâlâ.” Nadine uzun bir iç çekti. “Peki, ülkenin en önemli cinayet davasına bakan dedektif neden beni aramak zahmetine giriyor?”

“Akıllıca bir soru, Nadine. Şu ünlü meslektaşın Morse ensemde.”

“Orospu çocuğu,” diye mırıldandı Nadine, sigarasının külünü sinirli bir tavırla silerken. “Demek bu yüzden benim haberim olmadı. Haberi benden çalmış olmalı.”

“Benimle açık oynarsan, Nadine, ben de seninle açık oynarım.”

Nadine’in gözleri kısıldı ve burun delikleri hevesle açılıp kapandı. “Özel röportaj mı?”

“Detayları buraya geldiğinde konuşacağız. Acele et.”

“Geldim bil.”

Eve boş ekrana gülümsedi. Şimdi neler olacağını görelim bakalım, C. J., diye düşündü. Masasından uzaklaşırken bir şarkı mırıldanıyordu. Görmesi gereken kişiler vardı.

Eve, sabahın dokuzunda soluğu George Hammett’in şehrin seçkin yerlerinden birindeki gösterişli dairesinde aldı. Adamın oldukça pahalı zevkleri olduğunu düşündü. Ayaklarının altında koyu kırmızı ve beyaz iri karolar uzanıyordu. Bütün duvarı kaplayan holografik bir tropikal sahil görüntüsünden, kayalara vuran dalgaların sesi yayılıyordu. Alçak ve uzun kanepenin üzerindeki gri minderler pırıldıyordu; birine dokunduğunda kumaşın ipek olduğunu anladı.

Oturmamaya karar verdi.

Odanın içine seçkin sanat eserleri serpiştirilmişti; antik bir kalenin görüntüsünü andıran bir kule oyması, şeffaf kırmızı renkli bir camdan yapılmış bir kadın yüzü, elinin ısıyla değişen parlak ve canlı renkler saçan bir şişe gibi.

Hammett bitişikteki bir odadan içeri girdiğinde, Eve onun da en az ortam kadar gösterişli olduğunu düşündü.

Solgun ve bitkin görünüyordu ama bu sadece görünüşünü daha da etkileyici hale getiriyordu. Uzun boylu ve ince yapıydı. Yanaklarındaki hafif çöküklük, yüzüne şiirsel bir hava katıyordu. Çağdaşlarının birçoğunun aksine -Eve onun altmışlarında olduğunu biliyordu- saçlarının doğal olarak beyazlamasına izin vermişti. Adamın aslan yelesi gibi gür saçlarının Roarke'un evindeki Georgian şamdanlar gibi parıldadığını görünce, Eve Hammett'in görünüşüne göre bu saçların mükemmel bir tercih olduğunu düşündü.

Gözleri de aynı çarpıcı renkteydi ama şimdi yorgunluktan ya da acıdan, bitkin görünüyorlardı.

Hammett ona doğru yürüdü ve iki eliyle birden kadının elini tutarak tokalaştı. "Eve." Dudakları yanağına değdiğinde, Eve yüzünü buruşturdu. Görüşmeyi kişisel hale getiriyordu. Bunu ikisinin de bildiğini düşündü.

"George," diye başladı, belli belirsiz bir şekilde geri çekilerek. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Saçmalama. Asıl beklettiğim için ben özür dilerim. Bitirmem gereken bir görüşmem vardı." Kanepeye doğru işaret ettiğinde, gömleğinin kolları dalgalandı. Eve, oturmaya karar verdi. "Sana ne ikram edebilirim?"

"Hiçbir şey, gerçekten."

"Kahve." Bir parça gülümsedi. "Çok sevdiğini biliyorum. Roarke'un kahvesinden sunabilirim." Kanepenin

kolundaki bir düğmeye bastı. Küçük bir ekran ortaya çıktı. “Bir demlik Argentine Gold,” diye emretti. “İki de fincan.” Sonra, hâlâ dudaklarında o belli belirsiz ve ağırbaşlı gülümsemeyle Eve’e döndü. “Rahatlamama yardımcı olur,” diye açıkladı. “Sabahın bu saatinde seni burada görmek beni şaşırtmadı, Eve. Aslında bu şartlar altında sana Teğmen Dallas diye hitap etmem daha doğru olur.”

“O halde neden burada olduğumu biliyorsun.”

“Elbette. Cicely. Buna alışamıyorum.” Kibar sesi belli belirsiz titredi. “Sayısız kez haberlerde duydum. Çocuklarıyla ve Marco ile konuştum. Ama onun öldüğü gerçeğini bir türlü kabullenemiyorum.”

“Öldürüldüğü gece onu görmüştün.”

Yanağında bir kas gerildi. “Evet. Birlikte yemek yedik. İşimizden fırsat bulabildiğimizde bunu sık sık yapardık. En azından haftada bir kez. Eğer fırsat bulabilirsek daha sık. Birbirimize yakındık.”

Küçük bir hizmetçi droid kahveyi getirdiğinde sustu. Bu küçük işe bile gereğinden fazla konsantre olmuş gibi bir görüntü vererek kahve servisini kendisi yaptı. “Ne kadar yakındık?” diye mırıldandı ve Eve adamın fincanı tutan elinin titrediğini fark etti. “Çok yakın. Yıllardır sevgiliydik, birbirimiz için özeldik. Onu çok seviyordum.”

“Ama ayrı evlerde kalmaya devam ettiniz.”

“Evet, o... yani biz, böyle olmasını tercih ediyorduk. Estetik açıdan zevklerimiz oldukça farklıydı ve temel gerçek şu ki, ikimiz de özgürlüğümüze ve bireyselliğimize düşkündük. Sanırım arada bir mesafe bıraktığımız için birbirimizden de daha fazla keyif alıyorduk.” Derin bir iç çekti. “Ama bir ilişkimiz olduğu sır değildi, en azından ailelerimiz ve arkadaşlarımız bunu biliyorlardı. Toplum önünde

ikimiz de özel hayatımızı özel tutmakta becerikliydik. Ama artık bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum.”

“Ben de şüpheliyim.”

Hammett başını salladı. “Fark etmez. Asıl önemli olan ona bunu yapanı bulmak. Benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok gibi görünüyor. Onun öldüğü gerçeğini hiçbir şey değiştiremez. Cicely,” dedi yavaşça, “hayatım boyunca tanıdığım en etkileyici kadındı.”

Gerek kişisel gerekse polis olarak mesleki açıdan baktığında, sezgileri karşısındaki adamın derin bir yasta olduğunu söylüyordu ama katillerin de öldürdükleri insanlar için yas tutabileceklerini biliyordu. “Bana onu en son saat kaçta gördüğünü söylemelisin. George, bunu kaydediyorum.”

“Elbette. Saat on civarıydı. Doğu 12. Bölge’deki Robert’s restoranında yemek yedik. Sonra aynı taksiye bindik. Önce onu bıraktım. Saat on civarıydı,” diye tekrarladı. “Yaklaşık on beş dakika sonra içeri girdim, biliyorum, çünkü e-mail kutumda çok sayıda mesajım vardı.”

“Bu her zamanki programınız mıydı?”

“Ne? Ah!” Düşüncelerinden sıyrılmak için çaba harcaması gerekiyor gibiydi. “Tekrarlanan bir programımız yoktu. Yemekten sonra genellikle ya buraya gelir ya da onun evine giderdik. Ara sıra, biraz değişiklik istediğimizde, Palace’da bir gecelik oda tutardık.” Kendini daha fazla kontrol edemedi ve aniden nemlenen gözlerini gizleyebilmek için yumuşak, gümüşü kanepeden kalkıp uzaklaştı. “Aman Tanrım. Aman Tanrım.”

Eve, “Üzgünüm,” dedi. Yine de bu sözlerin acıya karşı hiçbir etkisi olmadığını biliyordu. “Çok üzgünüm.”

“Buna inanmaya başlıyorum,” dedi, boğuk ve alçak

bir sesle. “Ve anlıyorum ki, inanmaya başladığında daha da kötöleşiyor. Taksiden indiğinde gülmüş ve bana avcuy-la bir öpücük göndermişti. Çok güzel elleri vardı. Sonra eve döndüm ve mesajlarımla ilgilenirken bir süre için onu unuttum. Vakit gece yarısı olduğunda yatmadan önce hafif bir yatıştırıcı aldım, çünkü sabah erkenden bir toplantım vardı. Yatağında güvendeyken, onun cansız bedeni yağ-murun altında yatıyordu. Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim.” Yüzündeki kan tamamen çekilmiş bir halde arkasını döndü. “Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim.”

Eve ona yardım edemezdi. Hammett’in acısı dışarıdan bile hissedilebilecek kadar yoğun olmasına karşın, ona yardım edemezdi. “Keşke bunu daha sonra yapabilseydim ve sana biraz zaman tanıyabilseydim. Ama yapamam. Bildiğimiz kadarıyla, onu canlı olarak son gören kişi sendin.”

“Katili dışında.” Duruşunu dikleştirdi. “Tabi eğer onu öldüren ben değilsem.”

“Bunu bir an önce bitirmem herkes için daha iyi olacak.”

“Evet, kesinlikle... Teğmen.”

Eve, Hammett’in sesindeki iğneleyici tonu görmezden gelerek işine devam etti. “Bana taksi şirketinin adını verebilirsen, bilgileri onaylayabilirim.”

“Restorandan çağırmışlardı, sanırım bir Rapid idi.”

“Gece yarısı ile saat iki arasında kimseyle görüştün mü ya da konuştun mu?”

“Sana söylediğim gibi, yatıştırıcı bir hap aldım ve gece yarısından önce yataktaydım. Yalnızdım.”

Bunu binanın güvenlik kameralarıyla saptayabilirdi ama bu tür şeylerde değişiklik yapılabileceğini biliyordu. “Ayrıldığınızda ruh hali nasıldı?”

“Biraz düşünceliydi, üzerinde çalıştığı davayı düşünüyordu. O konuda oldukça iyimserdi. Çocuklarından konuştuk, özellikle de kızından. Mirina gelecek sonbaharda evlenmeyi planlıyor. Cicely bu konuda sevinçliydi ve Mirina birçok geleneksel temayla dolu büyük bir düğün istediği için oldukça da heyecanlıydı.”

“Kendisini endişelendiren herhangi bir şeyden söz etti mi? Herhangi bir şey ya da biri?”

“Böyle bir şey yoktu. Sadece gelinliği ve çiçekleri düşünüyordu. Ayrıca dava hakkında mahkemede etkileyici konuşabilmeyi umuyordu.”

“Herhangi bir tehditten, olağandışı aramalardan, mesajlardan ya da görüşmelerden söz etti mi?”

“Hayır.” Kısa bir an için bir elini gözlerinin üzerine kapadı, sonra tekrar aşağı indirdi. “Bunun neden olduğu hakkında en küçük bir fikrim olsaydı sana söylemez miydim sanıyorsun?”

“Gecenin o saatinde Üst Batı Yakası’na neden gitmiş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kaynaklarıyla buluşmak gibi bir alışkanlığı var mıydı?”

Hammett ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Bunu hiç düşünmemiştim... ama çok dik kafalı ve kendinden çok emindi.”

“Eski kocasıyla ilişkisi; bunu nasıl tanımlarsın?”

“Dostça. Biraz tutucu ama barışçıl. İkisi de çocuklarını çok seviyordu ve bu onları bir arada tutuyordu. Biz yakınlaştığımızda biraz rahatsız olmuştu, ama...” Hammett tükenmiş bir halde Eve’e baktı. “Bunu düşünüyor olamazsın...” Yüz ifadesi kahkaha atacak gibi bir hal aldığı anda,

elleriyle yüzünü kapadı. “Marco Angelini elinde bir bıçakla o bölgede dolaşıyor ve karısını öldürmek için dolaplar çeviriyor, öyle mi? Hayır, Teğmen.” Ellerini tekrar aşağı indirdi. “Marco kusurları olan bir insan ama Cicely’yi asla incitmezdi. Ve kanın görüntüsü bile görgü anlayışına uymaz. Şiddete başvuramayacak kadar soğukkanlı ve tutucu biridir o. Ayrıca Cicely’ye zarar vermek için hiçbir nedeni, hiçbir olası amacı yok.”

Eve, buna kendisinin karar vermesi gerektiğini düşündü.

Hammett’in dairesinden çıkıp Batı Yakası’na giderken, bir dünyadan çıkıp öbürüne girmiş gibi oldu. Burada gümüşü minderler, şırıldayan şelaleler bulamazdı. Bunun yerine şehrin yenilenme kampanyalarının sonuncusunda es geçildiği için çatlak olarak kalmış kaldırımlar, duvarları kaplayan yazılar ve resimler, heveslilerin içindeki insani ve hayvani tüm özellikleri ortaya çıkaran motifler vardı. Dükkânların vitrinleri, zengin mahallelerinde tercih edilen enerji kalkanlarından daha ucuz ve daha etkisiz demir parmaklıklarla kaplanmıştı.

Ara sokakları arşınlayan temizlik droidlerinin gözünden kaçmış birkaç kemirgen hayvan görmek onu şaşırtmadı.

İki bacaklı kemirgenlerden ise çok sayıda vardı. Bir uyuşturucu müptelası Eve’e dişlerini göstererek sırttı ve arsız arsız aletini okşadı. Bir satıcı çabucak onu süzdü ve polis olduğuna karar vererek, başını leylak rengi saçlarını çevreleyen tüy yumağı gibi şapkasının altına gizleyip daha güvenli bir yere doğru sıvıştı.

Bir sürü uyuşturucu hâlâ yasadışı kabul ediliyordu. Bazı polisler bununla gerçekten ilgileniyordu.

O an için Eve o polislerden biri değildi. Ancak birilerinin kuyruğuna basmak bazı cevapları daha kolay almasına yardımcı olabilirdi.

Yağmur kanın çoğunu temizlemişti. Merkezden gelen görevliler, suç mahalindeki delil olabilecek her şeyi toplayıp götürmüşlerdi. Ancak, Towers'ın öldüğü noktada kısa bir süre durdu ve olayı hayalinde canlandırmaya başladı.

Şimdi geriye doğru düşünmeliydi. Burada mı durmuştu, diye düşündü Eve, yüzü katile bakacak biçimde? Muhtemelen. Boğazını kesmeden önce bıçağı gördü mü? Olabilir. Ama sessiz bir çılgılık ya da panik dolu bir haykırıştan başka tepki verebilecek kadar uzun süre önce değil.

Eve başını kaldırıp bakışlarıyla caddeyi taradı. Vücudu ürperdi ama binaların duvarlarına dayananların ya da paslı arabaların aralarında aylak aylak dolananların bakışlarına aldırmadı.

Cicely Towers buraya evinden gelmişti. Taksiyle değil. Resmî şirketlerin kayıtlarına göre, buraya hiçbir araç gelmemişti. Eve, kadının dolmuşa binecek kadar aptalca davranmış olup olamayacağını düşündü.

Metro, dedi sonunda. Hızlıydı ve üstelik tarayıcılar ve polis droidler sayesinde kilise kadar güvenliydi; en azından caddeye çıkana kadar. Eve yarım bloktan daha yakın bir mesafede metro tabelasını gördü.

Evet, metroyu kullandı, diye karar verdi. Belki de acelesi vardı. Yağmurlu bir gecede dışarı sürüklendiği için öfkeliydi. Hammett'in dediği gibi, kendinden emindi. Korkmuyordu.

Ciddi görünümlü takım elbisesi ve pahalı ayakkabılarıyla merdiveni tırmanıp caddeye çıktı. Sonra...

Eve, bir an duraksayarak gözlerini kıstı. Şemsiyesi yok

muydu? Lanet olası şemsiyesi neredeydi? Bu kadar titiz ve planlı bir kadın öylesine yağmurlu bir gecede dışarı hazzırlıksız çıkmaz. Eve hemen kayıt cihazını çıkardı ve daha sonra kontrol etmek için not düştü.

Katil onu caddede mi bekliyordu? Bir binanın içinde mi? Bakışları harap binaların dökülen tuğlalarında dolaştı. Bir barda mı? Bu seks kulüplerinden birinde mi?

“Hey, beyaz kız!”

Eve kaşlarını çatarak sesin geldiği tarafa döndü. Duvar gibi iri ve neredeyse gece kadar siyah bir adam kendisine bakıyordu. Şehrin bu kısmında birçoklarının yaptığı gibi tüylü bir şapka takmıştı. Yanağında insan kafatası biçiminde yemyeşil bir dövme vardı. Üzerinde açık kırmızı bir yelek ve bacaklarına aletin bombesini açıkça gösterecek biçimde daracık oturan aynı renkte bir pantolon vardı.

“Hey, siyah çocuk!” dedi aynı aşağılayan ses tonuyla.

İnanılmaz derecede çirkin yüzünde göz kamaştırıcı beyazlıkta bir sırtış belirdi. “Eğlence mi arıyorsun?” Başını sokağın karşı tarafındaki seks ve striptiz kulübüne doğru salladı. “Biraz zayıfsın ama iş verirler. Senin kadar beyazını bulmak kolay değil tabi. Genellikle melez.” Son derece iri parmaklarıyla Eve’in çenesini okşadı. “Ben oraya girmeni sağlayabilirim.”

“Bunu neden yapacaksın?”

“Elbette ki iyi biri olduğum için; bir de bahşişlerinin yüzde beşinin hatırına, tatlım. Senin gibi uzun boylu beyaz bir kız, biraz kırıtarak çok para kazanabilir.”

“Tavsiyen için teşekkürler ama benim bir işim var zaten.” Neredeyse pişmanlık duyarak rozetini çıkardı.

Adam keskin bir ıslık çaldı. “Ben bunu nasıl da anlamadım? Beyaz kız, hiç de polis gibi kokmuyorsun.”

“Kullandığım yeni sabun yüzünden olmalı. Bir adın var mı?”

“Bana Çatırtı derler. Kafataslarını parçaladığımda çıkan ses yüzünden.” Yine sırtıttı ve dev gibi avuçlarını birbirine yaklaştırarak gösterdi. “Çatırt! Çaktın mı?”

“Anladım. Önceki gece kapının önünde miydin, Çatırtı?”

“Doğrusu başka işim olduğu için bütün eğlenceyi kaçırdım. Boş gecemdi ve ben de bazı kültürel olaylara katıldım.”

“Neydi onlar?”

“Benim genç fıstıkla Grammercy'deki vampir filmleri festivaline gittik. O kan emicileri izlemek gerçekten hoşuma gidiyor. Oysa burada gerçek bir gösteri varmış da, haberimiz yokmuş. Ölü bir avukat. Büyük, önemli ve ünlü aynı zamanda. Beyaz kızdı o da, değil mi? Tıpkı senin gibi, tatlım.”

“Doğru. Başka bir şey duydun mu?”

“Ben mi?” Yeleğinin açık önü boyunca bir parmağını aşağı doğru kaydırды. İşaretparmağının tırnağı öldürücü bir şekilde sivriydi ve siyaha boyanmıştı. “Sokak dedikodularını dinleyemeyecek kadar saygın biriyim ben.”

“Eminim öylesindir.” Eve, kuralları bildiği için cebinden yüz kredilik jeton çıkardı. “Peki o saygınlığından biraz satın alırsam?”

“O zaman iş değişir.” Koca eliyle jetonları kaptı ve cebine attı. “Gece yarısında Beş Ay'ın oralarda dolandığını duydum. Gelmeyen birini bekliyor gibiymiş. Sonra da çıkmış.” Kaldırımına baktı. “Yine de fazla uzaklaşamamış, değil mi?”

“Hayır, uzaklaşamamış. Kimseyi sormuş mu?”

“Duyduğum kadarıyla hayır.”

“Onu biriyle birlikte gören olmuş mu?”

“Kötü bir gece. İnsanlar böyle gecelerde genellikle sokağa çıkmaz. Belki müptelalar ortalıkta dolanır ama iş yavaşlar.”

“Burada kesmeyi seven birini tanıyor musun?”

“Burada birçoğu bıçak ve sustalı taşır, beyaz kız.” Gözleri keyifli bir tavırla kısıldı. “Kullanmayacaksan böyle bir şeyi neden yaşıyacaksın ki?”

“Sadece kesmeyi seven biri,” diye tekrarladı Eve. “Bir amaç gütmeden.”

Adam yine sırtıttı. Yüzünün bu hareketiyle yanağındaki kafatası başını öne eğerek gibi göründü. “Herkesin bir amacı vardır. Senin yok mu?”

Eve bunu kabul etmek zorundaydı. “Buralarda hapisten yeni çıkan birini tanıyor musun?”

Adamın kahkahası havan topu ateşi gibiydi. “Hapisten çıkmayan birini tanıyor musun diye sorsan daha kolay olurdu. Paranın limiti doldu.”

“Pekâlâ.” Zenci aksini beklese de, Eve cebinden jeton yerine bir kart çıkardı. “İşime yarayacak bir şey duyarsan daha fazlasını alırsın.”

“Sen de unutma; o küçük göğüslerini sallayarak birkaç papel kazanmak istersen, Çatırtı’yı ara.” Bunu söyledikten sonra sokağın karşı tarafına döndü ve koca bir geyik gibi hızla uzaklaştı.

Eve döndü ve şansını denemek için Beş Ay’a girdi.

Bu izbe yerin daha iyi günleri olmuş olabilirdi ama Eve bundan şüpheliydi. Sadece içki içmek için hazırlanmış bir meyhaneydi; dansçılar, ekranlar ya da video masaları yoktu. Beş Ay’ın müşterileri sosyal amaçla oraya gelmiyordu.

Eve daha kapıdan girdiği anda yüzüne vuran ağır koku, günün spesiyalitesinin bağırsak yakma olduğunu gösterdi.

Bu saatte bile küçük, kare biçimindeki salon oldukça doluydu. Ayyaşlar leş gibi masalarda sessizce oturuyor, seçtikleri zehiri mideye indiriyorlardı. Bazıları barın yanında şişelere daha yakın duruyordu. Eve bara yaklaşırken birkaç kişinin dikkatini çekti ama sonra yine kendi içkilerine döndüler.

Birçok yerde olduğu gibi barmen droiddi ama Eve bunun müşterilerin kötü talih hikâyelerini ilgiyle dinlemek üzere programlandığını sanmıyordu. Görünüşüne bakılırsa muhtemelen bir kemik kırıcı olmalıydı. Asık bir yüz ve melezlere has altın rengi bir deriyle üretilmişti. Müşterilerin çoğunun aksine, droidin üzerinde veya başında tüyler, boncuklar yoktu; sadece bir güreşçi vücudu üzerine düz beyaz bir önlük takmıştı.

Droidlerde rüşvetin işe yaramaması kötüydü. Tehditlerin ise hem akıllıca hem de mantıklı olması gerekiyordu.

“İçki?” diye sordu droid. Sesi çınlıyordu ve bu da teknik bakıma ihtiyacı olduğunu göstergesiydi.

“Hayır.” Eve sağlığını korumak istiyordu. Rozetini barmene gösterdiğinde çok sayıda müşterinin de yerinde hursuzca kıpırdanmasına neden oldu. “İki gece önce burada bir cinayet işlendi.”

“İçeride değil.”

“Ama kurban içerideydi.”

“O zaman canlıydı.” Eve’in farkına varamadığı bir işaretle droid barın ortalarında oturan bir müşterinin kirli bardağını aldı, zararlıymış gibi görünen bir sıvı doldurdu ve geri verdi.

“Görevdeydin, değil mi?”

“Ben bir 24/7 modeliyim,” dedi droid, hiçbir şekilde dinlenmeye ya da vardiya değişimine ihtiyacı olmadığını belli ederek.

“Kurbanı daha önce burada ya da civarda görmüş müydün?”

“Hayır.”

“Burada kimle buluştu?”

“Kimseyle.”

Eve parmaklarını barın kirli yüzeyine vurdu. “Pekâlâ, bunu netleştirelim. Bana kaçta geldiğini, ne yaptığını, ne zaman ve nasıl gittiğini söyle.”

“Benden müşterileri gözlemem istenmedi.”

“Doğru.” Eve bir parmağını yavaşça barın üzerinde gezdirdi. Kaldırdığında, parmağına bulaşan vıcık vıcık pisliğe bakarak yüzünü buruşturdu. “Cinayet Masası’ndanım ama bana sağlık şartlarına uymayanları görmezden gelmem söylenmedi. Biliyor musun, buraya İnceleme Birimi’ni çağırırsam ve bir tarama yaparlarsa, kesinlikle çok şaşıırırlar. Hatta o kadar şaşıırırlar ki, bar işletme belgeni iptal ederler.”

Tehdidini gösterdikten sonra sadece akıllıca değil, aynı zamanda mantıklı olduğunu düşündü.

Droid bir an sessiz kalarak olasılıkları hesapladı. “Kadın 00:16’da geldi. Bir şey içmedi. 00:12’de gitti. Yalnız.”

“Kimseyle konuştu mu?”

“Hiçbir şey söylemedi.”

“Birini mi arıyordu?”

“Sormadım.”

Eve bir kaşını kaldırdı. “Onu gözlemledin. Birini arıyor gibi görünüyor muydu?”

“Öyle görünüyordu ama kimseyi bulamadı.”

“Ama neredeyse bir saat kaldı. Ne yaptı?”

“Ayakta durdu, etrafa baktı, surat astı. Sık sık saatine baktı. Sonra da gitti.”

“Dışarıda biriyle buluştu mu?”

“Hayır.”

Eve doğal bir hareketle elini kotuna sildi. “Yanında şemsiye var mıydı?”

Droid bu soru üzerine ancak robotların yapabileceği kadar şaşırdı. “Evet, mor bir şemsiye, kıyafetiyle aynı renkte.”

“Onu da yanında götürdü mü?”

“Evet, yağmur yağıyordu.”

Eve başıyla onayladıktan sonra içerideki mutsuz müşterileri sorgulamak üzere bardan uzaklaştı.

Polis Merkezi'ne döndüğünde gerçekten istediği tek şey uzun bir duştı. Beş Ay'da geçirdiği bir saat, bütün vücudunun bir pislik tabakasıyla kaplandığını hissettirmişti. Dilinin bile dişlerine takıldığını hissediyordu.

Ama rapor daima önce gelirdi. Hızla ofisine girdi ama kendi masasında oturmuş, elindeki paketten aldığı badem şekerlerini midesine indirmekle meşgul olan tuhaf saçlı adamı görünce duraksadı.

“Eğer zamanın varsa, zevkli bir uğraş.”

Feeney bacaklarını masanın üzerine uzatmıştı. “Seni görmek güzel, Dallas. Oldukça meşgul bir hanımsın.”

“Bazı polisler hayatlarını kazanmak için gerçekten çalışırlar. Bazıları da bütün gün bilgisayar oyunu oynarlar.”

“Tavsiyemi dinleyip bilgisayar becerilerini geliştirmeliydin.”

Rahatsızlıktan daha çok şefkatten kaynaklanan bir ha-

reketle Feeney'in ayaklarını masanın üzerinden itti ve boşalan yere kendi kışını yerleştirdi. "Buradan mı geçiyordun?"

"Becerilerimi hizmetine sunmaya geldim, eski dost." Elindeki paketi cömert bir tavırla Eve'e uzattı.

Eve onun badem şekerlerini yiyişini izliyordu. Estetik yaptırmayı düşünmediği cılız bir yüzü vardı Feeney'in; altları torbalaşmış gözleri, çıkık çene kemikleri ve kafasına fazla büyük gibi görünen kulaklarıyla Eve'e oldukça sevimli görünüyordu.

"Neden?"

"Şey, bunun için üç nedenim var. İlki, Kumandan benden gayri resmî bir ricada bulundu; ikincisi, savcıya çok saygı duyardım."

"Seni Whitney mi çağırdı?"

"Gayri resmî olarak," diye tekrarladı Feeney. "Seninle birlikte veriler üzerinde çalışacak benim becerilerime sahip biri olursa, davayı daha çabuk sonuçlandıracağımızı söyledi. Elektronik Dedektör Bölümü'ne doğrudan bir girişin zararı olmaz."

Eve bir an düşündü ve sonra Feeney'in becerilerinin gerçekten de olağanüstü olduğunu bildiği için onayladı. "Bunu resmen mi, yoksa gayri resmî olarak mı imzalayacaksın?"

"Bu sana bağlı."

"O halde resmî yapalım, Feeney."

Feeney sırtıttı ve göz kırptı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Yapmanı istediğim ilk şey, kurbanın hattını gözden geçirmen. Öldürüldüğü gece bir ziyaretçisi olduğunu göste-

ren hiçbir güvenlik kaydına ya da arama diskine rastlamadık. Oysa biri onu aradı ve bir buluşma ayarladı.”

“Oldu bil.”

“Ve içeri tıktığı herkesi de incelemeni...”

“Herkesi mi?” diyerek sözünü kesti, sadece biraz şaşırarak.

“Herkesi.” Eve’in yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Bunu benden iki kat hızlı yapacağından eminim. Akrabalara, yakınlarına ve arkadaşlarına da ihtiyacım var. Ayrıca devam eden veya karar aşamasında olan davalar da.”

“Tanrım, Dallas.” Ama omuzlarını yuvarlayarak gevşetti ve parmaklarını birbirine dolayarak esnetti. “Karım beni özleyecek.”

“Bir polisle evlenmek işe yaramaz,” dedi, Feeney’in omzuna vurarak.

“Roarke böyle mi diyor?”

Eve elini geri çekti. “Biz evli değiliz.”

Feeney keyifle mırıldandı. Eve’in bu kadar öfkelenmesi hoşuna gidiyordu. “Peki nasıl gidiyor?”

“İyi. Şimdi Avustralya’da.” Ellerini cebine soktu. “İyi.”

“Ah ha! Birkaç hafta önce ikinizi haberlerde gördüm. Palace’ daki gösterişli bir toplantıda. Elbise içinde gerçekten nefis görünüyorsun, Dallas.”

Eve huzursuzce kıpırdandı ve ne yaptığıının farkına varınca da omuz silkti. “Dedikodu kanallarına meraklı olduğumu bilmiyordum.”

“Bayılırım,” dedi Feeney pişkince. “Yüksek sosyete de hayat ilginç olmalı.”

“İlginç yanları var,” diye mırıldandı Eve. “Benim sosyal

hayatımı mı tartışacağız, Feeney, yoksa bir cinayeti mi çözeceğiz?”

“İkisini de yapmamız gerek.” Ayağa kalktı ve gerindi. “İçeri tıktığı suçlulardan önce kurbanın kendi hattını tarayacağım. Seninle temasa geçerim.”

“Feeney!” Adam ofisin kapısında durup ona döndüğünde Eve muzip bir tavırla başını eğdi. “Bu davayı istemenin üç nedeni olduğunu söyledin ama bana sadece ikisini açıkladın. Öbürü ne?”

“Üçüncüsü, Dallas, seni özledim.” Sırıttı. “Özlemediysen ne olayım!”

Eve işinin başına çökerken gülümsüyordu. O da Feeney’i özlemediğini iddia edemezdi...

DÖRT

Mavi Sincap, Beş Ay'dan biraz daha iyiydi. Eve'in bu yere karşı ölçülü bir sempatisi vardı. Gürültüden, vücutların birbirine değmesinden ve hatta müşterilerin sürekli değişen kostümlerinden hoşlandığı anların olduğu bile söylenebilirdi. Ama genellikle sahnedeki gösteriyi beğenirdi.

Barın en iyi solisti, Eve'in yakın arkadaşlarından biri olarak düşündüğü ender kişilerdendi. Bu arkadaşlığın kökleri Eve'in, Mavis Freestone'u tutukladığı yıllar önceindeki bir olaya dayanıyordu ama o zamandan beri dostlukları her şeye karşın giderek güçlenmişti. Mavis doğru yola dönmüştü ama asla sıradan olmayacaktı.

Bu gece ince yapılı, yerinde duramayan genç kadın, arka plana yerleştirilmiş holo-ekrandaki üç kişilik grubun çaldığı trompetler ve bakır nefesliler eşliğinde şarkılarını çığlık çığlığa söylüyordu. Bu görüntü ve içmeye cesaret edebildiği bir kadeh şarabın kalitesi, Eve'in gözlerini yastarmaya yetmişti.

Bu geceki program için Mavis'in saçları çarpıcı bir zümrüt yeşiline boyanmıştı. Eve, Mavis'in mücevher renklerini özellikle tercih ettiğini biliyordu. Cömertçe sergilediği bir göğsünün ve kasıklarının hayati noktalarını tek parçalık parıltılı bir safirle kapatmıştı. Diğer göğsü parıltılı taşlarla süslenmişti ve tam göğüs ucunun üzerine stratejik biçimde yerleştirilmiş gümüş bir yıldızla tamamlanmıştı.

Bir parçanın yanlış yerleştirilmesi ya da yerinden kayması, Mavi Sincap'ın lisansındaki izni aşması yüzünden ceza almasına neden olabilirdi. Barın sahipleri çıplak çalışanlar yüzünden ağır bir ceza ödemeye hiç de hevesli değildi.

Mavis sahnede döndüğünde, Eve şarkıcının kalp biçimli poposunun da her iki yanda aynı biçimde süslenmiş olduğunu gördü. Genç kadının kıyafetinin yasa sınırlarını zorladığını düşündü.

Müşteriler onu seviyordu. Sonunda yoğun alkışlar ve sarhoş tezahüratları arasında sahneden indi. Özel sigara bölümünde oturan müşteriler minik masalarını coşkuyla yumrukluyorlardı.

"Bu kıyafetle nasıl oturabiliyorsun?" diye sordu Eve, Mavis masasına geldiğinde.

"Yavaşça, dikkatlice ve büyük bir rahatsızlıkla." Mavis sözlerini hareketleriyle destekleyerek oturduktan sonra bir iç çekti. "Son numaram için ne düşünüyorsun?"

"Gerçek bir gösteri kızı."

"Şarkıyı ben yazdım."

"Sen ciddi misin?" Eve şarkının tek kelimesini bile anlamamıştı ama yine de gururlandı. "Bu harika, Mavis. Hayran oldum."

"Bir plak anlaşması yapma ihtimalim var." Yüzündeki

parıltının altında, Mavis'in yanakları kızardı. "Ayrıca zam aldım."

"Harika, işte buna içilir." Eve kadehini kaldırarak Mavis'i selamladı.

"Bu gece geleceğini bilmiyordum." Mavis menüye bir kod girdi ve soda siparişi verdi. Programının sıradaki bölümü için boğazını yumuşatması gerekiyordu.

"Biriyle buluşacağım."

"Roarke mu?" Mavis'in bu gece yeşil olan gözleri parladı. "Buraya mı geliyor? Bu son numarayı tekrarlamam gerekecek."

"O Avustralya'da. Nadine Furst ile buluşacağım."

Mavis'in Roarke'u etkilemek için yakaladığı bir fırsatı kaçırmaktan doğan hayal kırıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Bir muhabirle mi buluşuyorsun? Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Ona güvenebilirim." Eve omuz silkti. "Onu kullanabilirim."

"Öyle diyorsan öyledir. Hey, benimle de bir röportaj yapmasını sağlayabilir misin?"

Eve, Nadine'in gözlerindeki ışıltıyı söndürmesinin bir yolu olmadığını biliyordu. "Ona bundan söz ederim."

"Harika. Dinle, yarın gece boşum. Benimle yemeğe çıkmak ya da bir yere gitmek ister misin?"

"Eğer fırsat yaratabilirim. Ama o sahne sanatçısıyla çıktığını sanıyordum; o yanında maymun taşıyan adam."

"Onu silkeledim." Mavis çıplak omzunu bir parmağını vurarak silkeledi. "Fazla durağandı. Gitmem gerek." Masadan kalkıp uzaklaşırken kostümü şıkırdıyordu. Müşterilerin arasından geçerek sahneye ilerlerken, zümrüt yeşili saçı tepedeki yanardöner ışıklar altında parladı.

Eve, Mavis'in fazla durağan olarak tanımladığı şeyin ne olduğunu bilmek bile istemiyordu.

Çağrı cihazı sinyal verdiğinde, Eve hemen cebinden çıkarıp şifresini girdi. Roarke'un yüzü bir anda minik ekranı kapladı. Bu beklenmedik durum karşısında Eve'in ilk tepkisi kocaman, keyifli bir gülümseme oldu.

"Teğmen, seni buldum."

"Öyle görünüyor." Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Bu resmî bir kanal Roarke."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Ama sesler pek de resmî bir ortam gibi değil. Mavi Sincap."

"Biriyle buluşacağım. Avustralya nasıl?"

"Kalabalık. İşler yolunda giderse, otuz altı saate kadar orada olacağım. Geldiğimde seni bulurum."

"Beni bulmak zor değil." Yine gülümsedi. "Görebildiğim kadarıyla. Dinle." Mavis programının yeni bölümüne başlarken Eve çağrı cihazını ona doğru döndürdü.

"Eşsiz," dedi Roarke, biraz dinledikten sonra. "Ona takdirlerimi ilet."

"İletirim. Ben... ah, geldiğinde görüşürüz."

"Emin olabilirsin. Beni düşün."

"Elbette. İyi yolculuklar, Roarke."

"Eve, seni seviyorum."

Roarke'un görüntüsü kaybolur kaybolmaz Eve soluğunu tutmaktan vazgeçti.

"Bak, bak!" Nadine Furst, Eve'in arkasında dikildiği yerden ortaya çıktı ve masanın karşı tarafına oturdu. "Çok tatlıydı, değil mi?"

Öfke ve utanç arasında gidip gelen Eve, çağrı cihazını hemen cebine tıktı. "Kulak misafirliğinden daha yüksek bir kaliten olduğunu sanıyordum."

“Her muhabir maaşını kulak misafirliğiyle kazanır, Teğmen. Tıpkı iyi bir polis gibi.” Nadine arkasına yaslandı. “Peki Roarke gibi bir adamın sana âşık olması nasıl bir duygu?”

Eğer bunu yapabilseydi bile, Eve herhangi bir açıklamaya gerek görmezdi. “Haber kanalından romantik programlara geçmeyi hiç düşündün mü, Nadine?”

Nadine bir elini kaldırdı, iç çekti ve bakışlarıyla ortamı taradı. “Benimle yine burada buluşmak istediğine inanmıyorum. Yemekler berbat.”

“Ama atmosfer güzel, Nadine, atmosfer güzel.”

Mavis çok dik bir notaya yükseldiğinde Nadine ürperdi. “Pekâlâ, nasıl istersen.”

“Gezegene çabuk döndün.”

“Hızlı dolmuşlardan birini yakalayabildim. Senin çocukgunkilerden biri.”

“Roarke çocuk değil.”

“Bunu sen söylüyorsun. Her neyse...” Nadine konuyu değiştirmeye karar verdi. Kendini oldukça yorgun hissediyordu. “Bir şeyler yemem gerek, buradaki yiyecekler beni öldürecek olsa bile.” Menüü taradı ve doldurulmuş kabuklu deniz ürünlerinde karar kıldı. “Sen ne içiyorsun?”

“Elli dört numara; şarap olduğu söyleniyor.” Eve tadını kontrol etmek için bir yudum daha aldı. “At sidiğinden biraz daha iyi. Tavsiye ederim.”

“Güzel.” Nadine siparişini verdi ve arkasına yaslandı. “Yolculuğum sırasında Towers’ın cinayetiyle ilgili biraz bilgi toplayabildim. Şimdiye dek basının konuyla ilgili yayınladığı her şey.”

“Morse senin döndüğünü biliyor mu?”

Nadine’in gülümsemesi sinsiceydi. “Oh, elbette bili-

yor. Suç alanında benim tecrübem ve prestijim daha fazla. Ben gelirsem o gider. Ve elbette ki çok öfkелendi!”

“O halde planım başarıya ulaştı.”

“Ama tamamlanmadı. Bana bir röportaj sözü verdin.”

“Ve sözümü tutacağım.” Eve servis kanalından gelen makarna tabağının masaya inişini izledi. Çok da kötü görünmüyordu. “Benim şartlarımla hareket edeceğiz, Nadine. Sana ne verirsem, ancak zamanı geldiğini söylediğimde yayınlayacaksın.”

“Başka bir şey var mı?” Nadine tabağındaki deniz kabuklarından birini inceledi ve yiyebileceğine karar verdi.

“Daha fazla bilgi almanı ve diğerlerinin önüne geçmeni sağlayacağım.”

“Bir şüpheli tespit ettiğinde?”

“İsmi önce sana vereceğim.”

Nadine, Eve’in sözüne güvenerek yemeğine devam etti. “Ayrıca şüpheliyle ve ardından seninle teke tek röportajlar isterim.”

“Şüpheliyi garantileyemem. Bunun elimde olmadığını sen de biliyorsun,” diye devam etti Eve, Nadine’in sözünü kesmesine izin vermeden. “Suçlunun kendi basın kanallarını seçme ya da tamamen reddetme özgürlüğü var. Yapabileceğim tek şey ona önermek ve teşvik etmek olabilir.”

“Görüntü istiyorum. Bunu garantileyemeyeceğini söyleme. Tutuklamayı görüntülememi sağlayabilirsin. Orada olmak istiyorum.”

“Zamanı geldiğinde bu konuyu düşüneceğim. Bunların karşılığında, elindeki her şeyi, gelen tüm tüyoları, dedikoduları ve hikâyeyi bana iletmeni istiyorum. Sürpriz yayınlar olmayacak.”

Nadine makarnayı emerek dudaklarının arasından içeri

çekti. “Bunu garantileyemem,” dedi tatlı bir ses tonuyla. “Meslektaşlarımın kendi çalışma düzenleri var.”

“Ne bilersen, ne zaman bilersen,” dedi Eve düz bir sesle. “Ayrıca basın dünyası içindeki casuslardan ne gelirse.” Nadine’in masum yüz ifadesi karşısında Eve öfkeyle devam etti. “İstasyonlar birbirlerine casuslar sokar ve muhabirler de birbirlerini gözler. Haberi ilk önce yayına sunmak oyunun kuralı. Bu konuda da oldukça yüksek bir skorun var, Nadine, yoksa zamanımı seninle harcamazdım.”

“Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum.” Nadine şarabını yudumladı. “Ve genel olarak sana güveniyorum; her ne kadar şaraptan anlamasan da. Bu at sidiğinden pek de iyi değil.”

Eve arkasına yaslandı ve bir kahkaha patlattı. Kendini iyi ve rahat hissediyordu. Nadine gülümsemesine karşılık verdiğinde, anlaşmış olduklarını biliyordu.

“Elindekini görmeme izin ver,” dedi Nadine. “Ben de elimdekini sana göstereyim.”

“Şu an elimdeki en büyük şey,” diye başladı Eve, kayıp bir şemsiye.”

Eve, ertesi sabah saat onda Cicely Towers’ın dairesinde Feeney ile buluştu. Onun ablak yüzüne bir kez baktığında, duyacağı haberin çok da iç açıcı olmayacağını anladı.

“Nerede takıldın?”

“Telefonunda.” Eve kapıdaki polis kilidinin şifresini çözerken bekledi ve birlikte içeri girdiler. “Otomatik kayıt cihazı bir sürü arama kaydetmiş. Diskin üzerinde senin etiketini gördüm.”

“Doğru, delilleri ben topladım. Yani bana Beş Ay’da bir

randevu ayarlamak için kimsenin onu aramadığını mı anlatmaya çalışıyorsun?”

“Sana bunu şimdilik söyleyemeyeceğimi anlatmaya çalışıyorum.” Feeney kıvrıcık saçlarını sıvazladı. “Son arama 23:30’da geldi ve görüşme 23:43’te bitti.”

“Ve?”

“Kayıtları silmiş. Saatleri alabilirim ama o kadar. İletişim, görüntü, ses, hepsi silinmiş. Onları kendi silmiş,” diye devam etti. “Buradaki cihazdan.”

“Görüşmeyi sildi,” diye mırıldandı Eve ve odanın içinde dolaşmaya başladı. “Peki bunu neden yaptı? Cihazı otomatığe bağlıydı; özel aramalar bile olsa bile kanun uygulatıcıları için bu zorunludur. Ama bu aramayı kendisi sildi. Çünkü kimin, neden aradığıyla ilgili bir kayıt bulunmasını istemedi.”

Geri döndü. “Delil olarak alındıktan sonra diskle kimsenin uğraşmadığından emin misin?”

Feeney hakarete uğramış gibi bakıyordu. “Dallas,” dedi sadece.

“Tamam, tamam, o halde dışarı çıkmadan önce kendisi sildi. Bu durumda kişisel olarak bir korkusu yoktu ama ya kendisiyle ya da bir başkasıyla ilgili bir bilgiyi koruyordu. Bir davayla ilgili olsaydı, kayıtlı kalmasını tercih ederdi. Kayıtlı kalmasını sağlardı.”

“Bence de. Böyle bir durumda kendi özel şifresiyle kitlemeyi seçebilirdi ama kaydı silmesine bir anlam veremiyorum.”

“Yine de davalarını kontrol etmeye devam edeceğiz; bugüne dek hepsini.” Feeney’in gözlerini devirdiğini bilmek için yüzüne bakmasına gerek yoktu. “Şimdi bir düşünelim,” diye mırıldandı. “21:26’da Şehir Binası’ndan

ayrıldı. Ajandasında bu kayıtlı. Ayrıca çok sayıda şahit var. Son durağı güzellik salonuydu; gece için hazırlandı ve bir arkadaşıyla sohbet etti. Bu arkadaşı bana Towers'ın ruh halinin sakin ve olumlu olduğunu söyledi. Mahkemede iyi bir gün geçirmişti."

"Fluentes içeri giriyor.  n hazırlıklar tamamlanmış. Towers'ı ortadan kaldırmak bunu de iştirmeyecekti."

"Kendisi farklı düşünmüş olabilir. Bunu göreceğiz. Buraya geri dönmedi." Eve  atık kaşlarla odayı inceledi. "Zamanı yoktu, bu yüzden do ruca restorana gitti ve Hammett ile buluştu. Oraya gittim. Hik yesi ve verdiği saatler restoran çalışanlarının anlattıklarına uyuyor."

"Oldukça hızlı  alışmışsın."

"Zaman durmuyor. Restorandan bir taksi  a ırdılar, bir Rapid. 21:48'de taksi onları aldı. Yağmur ya maya başlıyordu."

Eve olanları zihninde canlandırdı. Şehrin ıslak sokaklarında ilerleyen taksinin arka koltuğunda şık giyimli bir çift sohbet ediyor, belki koklaşıyorlardı. Garsonun söylediğine bakılırsa, üzerinde kırmızı bir etek ve aynı renkte bir ceket vardı. Mahkeme salonuna ve akşamki randevusuna uygun, kaliteli incilerle s sledi i gösterişli bir kıyafet ve gümüş renkli topuklu ayakkabılar.

"Taksi önce onu bıraktı," diye devam etti Eve. "Hammett'a dışarı çıkmamasını, ıslanmasına gerek olmadığını söyledi. Binaya doğru koşarken gülüyordu, sonra döndü ve ona bir öpücük yolladı."

"Raporunda okuduklarıma göre oldukça yakınmışlar."

"Adam onu seviyordu." Açlıktan çok alışkanlıktan kaynaklanan bir hareketle, Feeney'in uzattığı pakete elini daldırdı. "Bu onu  ld rmedi i anlamına gelmez ama kadını

seviyordu. Adamın söylediklerine bakılırsa bu düzenlemeden ikisi de memnundu, ama..." Omuz silkti. "Ama eğer adam bundan memnun değildiyse ve bir bahane arıyorduyse, romantik ve sıcak bir ortam hazırlamış. Bu beni etkilemez elbette ama karar vermek için henüz çok erken. Neyse, sonuçta buraya geldi," diye devam etti Eve, kapıya doğru yürüyerek. "Elbisesi biraz ıslanmıştı, bu yüzden asmak üzere yatak odasına ilerledi."

Bir yandan konuşurken, Eve sözlerine uygun şekilde, güzel halıların üzerinden ilerleyerek, sevimli bir antik yatağın bulunduğu pastel renkli geniş yatak odasına girdi.

Ortama ışık sağlamak için lambalara komut verdi. Pencerelerdeki polis barikatları sadece oradan gelip geçen taşıtlardaki gözlemseverleri hayal kırıklığına uğratmakla kalmıyor, aynı zamanda güneş ışığını da büyük ölçüde engelliyordu.

"Dolaba gitti," dedi ve uzun, aynalı sürgü kapıları açan düğmeye bastı. "Elbisesini astı." Kıyafetlerin renk uyumuna göre düzenlendiği gardrobun içinde özenle asılmış olan kırmızı takımı işaret etti. "Ayakkabılarını çıkardı ve üzerine bir sabahlık geçirdi."

Eve yatağa döndü. Fildişi renkli bir giysi yatağın üzerine yayılmıştı. Odanın geri kalanı gibi özenli bir şekilde katlanarak konmamış, sanki sabırsızca çıkartılıp atılmıştı.

"Gardırobun yan tarafındaki duvara gömülü kasaya mücevherlerini koydu ama yatağa girmedi. Belki günün son haberlerini dinlemek ya da bir gece içkisi içmek için odadan dışarı çıktı."

Eve, Feeney'i de peşinden sürükleyerek oturma odasına geri döndü. Düzgünce kapatılmış bir evrak çantası, ka-

nepenin önündeki sehpanın üzerinde yanında boş bir içki kadehiyle duruyordu.

“Rahatlıyor, belki akşamı düşünüyor, ertesi gün için mahkemedeki stratejisini tekrarlıyor veya kızının düğününü planlıyordu. O anda telefon çaldı. Her kimse, ona ne söylediye, hemen harekete geçmesine neden oldu. Artık yatmaya hazırlanıyordu ama kaydı sildikten sonra tekrar yatak odasına döndü. Tekrar giyindi. Başka bir takım giydi. Batı Yakası’na gidiyordu. İnsanların arasına karışmayı düşünmedi, hâlâ otoritesini, güvenini ve gücünü yansıtmak istiyordu. Taksi çağırmadı. Bu da diğer bir nokta. Metroyu kullanmaya karar verdi. Yağmur yağıyordu.”

Eve daire kapısının yan tarafına yerleştirilmiş bir gömme dolaba ilerledi ve düğmesine basarak açtı. İçinde ceketler, atkılar, Eve’in Hammett’a ait olduğunu düşündüğü bir erkek mantosu ve farklı renklerde bir sıra şemsiye vardı.

“Giydiği takımın rengine uygun bir şemsiye seçti. Hareketleri otomatiktir ve akli buluşmadaydı. Yanına fazla para almadığına göre, bir para sızdırma durumu söz konusu değildi. Kimseyi aramadı, çünkü kendisi halletmek istiyordu. Ama Beş Ay’a gittiğinde kimse gelmedi. Sabırsız bir şekilde, sık sık saatine bakarak yaklaşık bir saat kadar bekledi. Saat biri birkaç dakika geçerken oradan ayrıldı ve tekrar yağmurun altına girdi. Şemsiyesini açtı ve metroya doğru yürümeye başladı. Öfkeli olduğunu tahmin ediyorum.”

“Kendine göre bir tarzı olan bir kadın, yaklaşık bir saat gelmeyen birini bekledi.” Feeney ağzına bir fındık daha attı. “Evet, bence de öfkeliydi.”

“Dışarı yöneldi. Yağmur güçlüydü. Şemsiyesi açıktı. Sadece birkaç adım gitmişti ki, biriyle karşılaştı; muhtemelen kadının çıkmasını yakınlarda bekleyen biri.”

“Onunla içeride karşılaşmak istemedi,” dedi Feeney. “Görölmek istemiyordu.”

“Doğru. Zaman sıralamasına bakılırsa, birkaç dakika konuşmuş olmalılar. Belki tartıştılar; ama çok da değil, buna zaman yoktu. Sokakta kimse yoktu; kimse ilgilenmezdi zaten. Birkaç dakika sonra boğazı kesildi ve kanlar içinde kaldırıma serildi. Acaba katil bunu baştan planlamış mıydı?”

“O bölgede birçok kişi sustalı taşıyor.” Feeney düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. “Öyle olmayabilir ama zamanlamaya ve olayların akışına bakılırsa, evet, bence planlıydı.”

“Bence de. Bir kesik. Karşı koyma belirtisi yok, o halde tehdit edildiğini hissedecek zamanı olmadı. Katil mücevherleri, deri çantayı, ayakkabılarını ya da parayı almadı. Sadece şemsiyeyi aldı ve oradan uzaklaştı.”

“Neden şemsiye?” diye sordu Feeney.

“Yağmur yağıyordu. Bilmiyorum, belki o an aklına gelen bir fikir, belki bir anı. Anlayabildiğim kadarıyla, yaptığı tek hata da buydu. Daha sonra bir kenara fırlatıp atmış mı diye görevlilere on blokluk bir alanı taratıyorum.”

“Eğer o bölgede fırlatıp attıysa, bir uyuşturucu bağımlısı elinde mor bir şemsiyeyle dolaşıyordur.”

“Evet.” Görüntü kafasında canlanınca Eve gülümsedi. “Peki kaydın silindiğinden nasıl emin olabilir, Feeney? Emin olmak zorundaydı.”

“Tehdit mi?”

“Bir savcı sürekli tehditlerle yaşar. Towers gibi biri tehdite pabuç bırakmazdı.”

“Eğer tehdit doğrudan kendisine yapıldıysa,” dedi Feeney. “Ama çocukları vardı.” çerçeveli hologramları başıyla

işaret etti. “Sadece bir kanun uygulatıcı değildi. Aynı zamanda bir anneydi.”

Eve kaşlarını çatarak çerçevelere doğru yaklaştı. Meraklı bir şekilde eline aldığı birinde, bir kız ve bir oğlan çocuğu, ergenlik yaşlarında çekilmiş bir fotoğrafta birlikteydi. Hologramın arkasına parmağıyla yaptığı bir hareket ses kaydını çalıştırdı.

Hey, kodaman! Anneler Günün kutlu olsun. Bu, çiçeklerden daha uzun süre dayanır. Seni seviyoruz.

Eve düşünceli bir tavırla çerçeveyi yerine bıraktı. “Artık ikisi de yetişkin, çocuk değiller.”

“Dallas, bir kez ebeveyn olduğunda, sonsuza dek öyle kalırsın. İşini asla bitmiş hissetmezsin.”

Eve kendi ebeveynlerinin çok uzun zaman önce öyle hissettiklerini düşündü.

“O halde sanırım bir sonraki durağımız Marco Angelini olmalı.”

Angelini’nin ofisi, Roarke’un Beşinci Bölge’deki binalarından birindeydi. Eve, dev karoları ve pahalı butikleriyle artık tanıdık görünen lobiye girdi. Bilgisayarın sesi, birçok noktada rehberlik öneriyordu. Hareketli haritalardan birini inceledi ve yürüyen bantlara aldırmayarak, güney ucundaki asansörlere doğru yürüdü.

Cam tüpün içinden elli beşinci kata çıktı ve kendini kör edici parlaklıkta beyaz duvarlarla çevrili ve gri halı kaplı ağırbaşlı bir ortamda buldu.

Angelini İhracat’ın bu katta beş ofisi vardı. Şöyle bir inceledikten sonra, Eve şirketin Roarke Endüstrileri’ne oranla küçücük kaldığını düşündü.

Zaten, diye geçirdi içinden, ne küçük değil ki?

Resepsiyon görevlisi Eve'in rozetini görünce son derece saygılı ve hatta biraz çekingen davrandı. O kadar eli ayağına dolaştı ve yutkunduk ki, Eve kadının masasının çekmecesinde yasadışı bir şeyler olup olmadığını düşünmeden edemedi.

Ama daha bir buçuk dakika geçmeden polis korkusu etkisini gösterdi ve Eve, Angelini'nin ofisine alındı.

"Bay Angelini, bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Kaybınız için üzüldüğümü bilmelisiniz."

"Teşekkürler, Teğmen Dallas, lütfen oturun."

Hammett kadar zarif ve seçkin olmasa da, güçlü görünüşlüydü. Aklaşmış saçları kelinin ardından arkaya doğru taranmıştı. Teni uçuk bronz rengindeydi ve gök mavisi rengi gözleri kalın kaşlarının altından parlıyordu. İri bir burnu, ince dudakları ve parmağındaki elmasın parıltısı göze çarpıyordu.

Eğer yas tutuyorsa, kurbanın eski kocası acısını gizlemeyi âşığından daha iyi beceriyordu.

Konsol tarzındaki masasının arkasında oturuyordu. Masanın üzeri, adamın birleşmiş elleri dışında tamamen boştu. Arkasındaki mor ötesi ışınları geçirmeyen hafif renkli camdan New York'un nefes kesici manzarası görünüyordu.

"Cicely ile ilgili olarak geldiniz."

"Evet, bazı sorularıma cevap vermek üzere bana zaman ayırabileceğinizi umuyordum."

"Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım, Teğmen. Cicely ile boşanmıştık ama gerek işte ve gerekse ebeveyn olarak ortaklığa devam ettik. Ona hayrandım ve fazlasıyla saygı duyardım."

Konuşmasında vatanının aksanı belli belirsiz hissediliyordu. Kayıtlarına bakılırsa, Marco Angelini zaten hayatının büyük bölümünü İtalya'da geçirmişti.

“Bay Angelini, bana Savcı Towers’ı en son ne zaman gördüğünüzü ya da kendisiyle en son ne zaman konuştuğunuzu söyleyebilir misiniz?”

“Onu en son 18 Mart’ta Long Island’daki evimde gördüm.”

“Evinize mi geldi?”

“Evet, oğlumun yirmi beşinci doğumgünü için. Öylesi uygun olduğu için oradaki evimi kullanarak ona birlikte bir parti verdik. Doğu Sahili’ne geldiği zaman David, oğlumuz, hep orada kalır.”

“O zamandan beri kendisini görmediniz mi?”

“Hayır, ikimiz de oldukça yoğunduk ama önümüzdeki bir iki hafta içinde buluşup Mirina’nın düğününü planlamak için konuşmak istiyorduk.” Kibarca boğazını temizledi. “Nisan’ın büyük bölümünü Avrupa’da geçirdim.”

“Savcı Towers’ı öldürüldüğü gece telefonla aradınız.”

“Evet, bir öğle yemeği ya da içki için buluşup buluşamayacağımızı öğrenmek için mesaj bıraktım.”

“Düğün hakkında,” diye hatırlattı Eve.

“Evet, Mirina’nın düğünü.”

“Peki 18 Mart’tan öldürüldüğü geceye kadar Savcı Towers ile hiç konuştunuz mu?”

“Birçok kez.” Ellerini birbirinden ayırdı, sonra tekrar birleştirdi. “Dediğim gibi, birbirimizi ortak olarak görüyorduk. Çocuklarımız ve bazı iş anlaşmalarımız vardı.”

“Mercury gibi.”

“Evet.” Hafifçe dudaklarını büzdü. “Sanırım siz... Roarke’un bir arkadaşısınız.”

“Doğru. Siz ve eski eşiniz, kişisel ya da mesleki konularda, herhangi bir fikir ayrılığına düştünüz mü?”

“Elbette ki ikisinde de bu oldu. Ancak evliliğimizde olan aksine, uzlaşmanın değerini zaman içinde öğrendik.”

“Bay Angelini, Savcı Towers öldükten sonra Mercury’deki hisseleri kime kalacaktı?”

Angelini kaşlarını kaldırdı. “Sözleşmemizin şartlarına göre, Teğmen, bana kalacaktı. Ayrıca yine bana kalacak olan bazı gayri menkuller de var. Bu, boşanma anlaşmamızın kurallarında vardı. ben yatırımlarda ona tavsiyelerde bulunacak ve rehberlik edecektim. İkimizden biri ölürse, paylar, kâr ya da zararlar, öbür eşe aktarılacaktı. Bunu ikimiz de onaylamıştık ve birbirimize güveniyorduk; çünkü sahip olduğumuz her şey sonuçta çocuklarımıza kalacaktı.”

“Peki servetinin geri kalanı? Dairesi, mücevherleri, anlaşmanızın dışında kalan mülkleri?”

“Çocuklarımıza kalması gerekir. Sanırım bazı arkadaşlarına ve yardım kuruluşlarına da vasiyetleri vardı.”

Eve, Towers’ın tam olarak ne kadar serveti olduğunu en kısa sürede öğrenmeye karar verdi. “Bay Angelini, eski eşinizin George Hammett ile bir ilişkisi olduğunu biliyor-dunuz.”

“Elbette.”

“Peki bu sizin için... bir sorun muydu?”

“Sorun mu? Yani, Teğmen, boşanmamızdan neredeyse on iki yıl sonra eşime karşı ölümcül bir kışkırtıcılık hissettiğimi mi düşünüyorsunuz? Ve çocuklarımın annesinin boğazını kesip kanlar içinde sokakta bırakıp bırakmadığımı mı sormaya çalışıyorsunuz?”

“Öyle de denebilir, Bay Angelini.”

Alçak sesle İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Eve söyle-

nenlerin pek de sevimli olmadığını tahmin etti. “Hayır, Cicely’yi öldürmedim.”

“Onun öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu bana söyleyebilir misiniz?”

Adamın çene kaslarının gerildiğini ve kendini kontrol edebilmek için zorlandığını fark etti ama bakışları hiç değişmemişti; Angelini’nin son derece sağlam sinirlere sahip olduğunu düşündü.

“Akşam saat sekizden itibaren evimdeydim.”

“Yalnız mı?”

“Evet.”

“Bu bilgiye tanıklık edebilecek herhangi biriyle konuştunuz ya da görüştünüz mü?”

“Hayır. Evde iki hizmetçim var ama o akşam ikisine de izin vermiştim ve bu yüzden evdeydim. Hiç olmazsa bir akşamı sakın ve yalnız geçirmek istemiştim.”

“Akşam boyunca hiç telefon aldınız mı ya da birini aradınız mı?”

“Sabah üç gibi Kumandan Whitney’den karımın ölümünü bildiren telefonu aldım. O sırada tek başıma yatağımdaydım.”

“Bay Angelini, eski eşiniz sabah saat birde Batı Yakası’ndaydı. Neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Hiç!”

Daha sonra, Eve aşağı inmek için tekrar asansöre bindiğinde Feeney’i aradı. “Marco Angelini’nin herhangi bir maddi darboğazda olup olmadığını ve böyle bir durumda, karısının ölümünün onu ne kadar rahatlatacağını bilmek istiyorum.”

“Bir koku mu aldın, Dallas?”

“Bir şey,” diye mırıldandı. “Ama ne olduğunu henüz bilmiyorum.”

BEŞ

Gece saat bire yaklaşırken Eve evine sürünerek girdi. Kulakları uğulduyordu. Mavis'in boş olduğu gece için birlikte yemek yeme önerisini rakip kulüplerden birine giderek değerlendirmişlerdi. Geceki eğlencesinin bedelini sabah ödeyeceğini bilerek, doğruca yatak odasına gitti.

En azından Mavis ile dışarıda geçirdiği akşam Towers davasını bir süre için kafasından atmıştı. Kafasında hiçbir şey kalmadığından endişelenebilirdi ama bunu bile düşüneyecek kadar bitkindi.

Çırılçıplak bir halde yüzükoyun yatağa devrildi ve hemen uykuya daldı.

Eve bir süre sonra şiddetle uyandırıldı.

Roarke'un eli vücudunda geziniyordu. Artık adamın teninin dokusunu ve ritmini tanıyordu. Kalbi korkudan deli gibi atarken, Roarke dudaklarını onunkilere bastırdı. Hırslı, ateşliydi ve hiç şans vermiyordu; karşılık vermekten başka şansı yoktu. Eve ellerini ona uzatırken, uzun, zeki parmaklar içine öylesine girdi ki, orgazma yaklaştığını hissetti.

Dudaklarını genç kadının göğsüne kapatmış emiyor, dişleri tenini çiziyordu. Zarif ve güçlü elleri öylesine becerikliydi ki, Eve'in dudaklarından minnet ve zevk iniltileri dökülüyordu. İkinci bir şok dalgası, ilkinin hemen üzerine ve daha şiddetli biçimde geldi.

Eve'in elleri hırsla çarşafların üzerinde dolaştı ama hiçbir şey tekrarlanan yükselişini durduramadı. Bir elinin tırnaklarını adamın sırtına batırırken, diğer eliyle saçının arkasından kavradı.

"Tanrım!" Roarke içine girerken Eve'in dudaklarından dökülen tek kelime bu olabildi. O kadar derin ve sert girmişti ki, genç kadın nasıl olup da zevkten ölmediğine şaşırdı. Adam üzerine yığıldığında bile, Eve'in çıplak, savunmasız vücudu delicesine titremeye devam ediyordu.

Roarke uzun, tatminkâr bir soluk verdi ve kulağına tembelce fısıldadı. "Uyandırdığım için üzgünüm."

"Roarke? Ah! Sen miydin?"

Adam genç kadının çıplak omzunu ısırdı.

Eve karanlıkta sessizce gülümsedi. "Yarına kadar döneceğini sanmıyordum."

"Şanslıydım. Sonra da seni yatak odana kadar izledim."

"Mavis ile birlikte dışarıdaydım. Armageddon diye bir yere gittik. Kulaklarım hâlâ uğulduyor." Ağzını kocaman açıp esnerken Roarke'un sırtını kaşıdı. "Daha sabah olmadı, değil mi?"

Roarke, "Hayır," dedi ve Eve'in sesindeki bitkinliği hissederek yatağa yerleşti, kadının vücudunu kendininkine yasladı ve şakağını öptü. "Uyu, Eve."

"Peki." On saniye geçmeden Eve tekrar uykuya daldı.

Roarke şafağın ilk ışıklarıyla uyandı ve Eve'i yatakta bü-

zlmş bir halde bırakarak kalktı. Mutfağa geçerek otomatik ahçıyı kahve ve kızarmış ekmek hazırlaması için programladı. Ekmek bayattı ama bunu zaten tahmin ediyordu. Kendini evinde hissederek, mutfaktaki monitörün başına oturdu ve gazetenin ekonomi sayfasını açtı.

Ama konsantre olmakta zorlanıyordu.

Eve'in bu evdeki yatağı onların yatağına tercih etmesine içerlememeye çalışıyordu; ya da onların yatağı olarak düşünmek istediğı yere. Genç kadının kişisel alan ihtiyacına bir şey dediğı yoktu; bunu kesinlikle anlıyordu. Ama Roarke'un evi, istediğı taktirde bir kanadını Eve'e ayırabilecekleri kadar büyüktü.

Monitörün yanından kalkarak pencereye doğru yürüdü. Kendi ihtiyaçlarını başka birininkilerle dengelemeye çalışmaya alışkın değildi. Her şeyi kendisi için düşünerek büyümüştü. Hayatta kalmak ve sonra da başarıya ulaşmak için böyle yapmaya mecburdu; ikisi de en az diğeri kadar önemliydi onun için.

Alışkanlıklardan kurtulmak kolay değildi; en azından Eve ile karşılaşana kadar öyleydi.

Bir iş için uzağa gittiğinde, geri dönene dek kadının ondan soğumasından korktuğunu ve bu korkunun giderek büyüdüğünü kendisine bile itiraf etmekten utanıyordu.

Tek ihtiyacı Eve'in sürekli olarak vermekten kaçındığı bir şeydi: Bir söz!

Pencereden uzaklaşarak tekrar monitörün yanına döndü ve kendini okumaya zorladı.

"Günaydın," dedi Eve mutfak kapısından bakarken. Roarke'u orada görmesinin yanı sıra Armageddon'da geçirdiğı geceden sonra korktuğı sonuçlarla karşılaşmadığı için de memnundu. Kendini çok iyi hissediyordu.

"Ekmeklerin bayat."

“Mmm.” Masanın üzerindikilerden birini ısırarak denedi. “Haklısın.” Kahve daima daha iyi bir tercihti zaten. “Haberlerde beni endişelendirecek bir şey var mı?”

“Treegro’nun satışıyla ilgileniyor musun?”

Eve kahvesini yudumlarken bir eliyle gözünü ovuşturdu. “Treegro da neyin nesi ve kim satın alıyor?”

“Treegro adından da anlaşılabilceği gibi, bir ormancılık şirketi. Satın alan da benim.”

Eve homurdandı. “Şimdi anlaşıldı. Ben daha ziyade Towers davasıyla ilgili düşünüyordum.”

“Cicely’nin cenaze töreni yarın yapılacak. St. Patrick Katedrali’ni hak edecek kadar Katolik ve önemli biriydi.”

“Gidecek misin?”

“Birkaç işimi halledebilirim. Ya sen?”

“Evet.” Eve düşünceli bir tavırla mutfak tezgâhına yaslandı. “Belki katili orada olur.”

Roarke’u monitörle uğraşırken izledi. Usta bir terzinin elinden çıkmış pahalı giysileri ve yakışıklı yüzünü çevreleyen gösterişli yelesiyle bu mutfağa hiç uymadığını düşünerek bakmaya devam etti.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Roarke, izlendiğinin farkında olarak.

“Hayır. Sadece kafamda bazı şeyler var. Angelini’yi ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Marco’yu mu?” Roarke monitörde gördüğü bir şeye kaşlarını çatarak baktı, cep bilgisayarını çıkardı ve bir kayıt girdi. “Yollarımız sık sık kesişir. Normalde dikkatli bir işadamıdır ve kendini çocuklarına adanmış bir babadır. Zamanını genellikle İtalya’da geçirmeyi tercih eder ama asıl güç merkezi burada, New York’tadır. Katolik Kilisesi’ne cömert bağışlarda bulunur.”

“Towers’ın ölümünden oldukça büyük bir maddi kazanç elde edeceği belli. Belki onun durumunda bu sadece küçük bir tutardır ama Feeney üzerinde çalışıyor.”

“Bunun yerine bana sorabilirdin,” dedi Roarke. “Sana Marco’nun başının dertte olduğunu söyleyebilirdim. Çözumsuz bir sorun değil,” diye düzeltti, Eve’in gözlerinin kısıldığını görünce. “Geçen bir-iki yıl içinde bazı kötü yatırımlar yaptı.”

“Dikkatli olduğunu söylemiştin.”

“Normalde dikkatli olduğunu söyledim. Orijinal olup olmadıklarını kontrol ettirmeden bazı dinî sanat eserleri satın aldı. Dinî tutkuları iş mantığının önüne geçti. Sonuçta sahteydiler ve oldukça büyük bir zarara uğradı.”

“Ne kadar büyük?”

“Üç milyon kadar. Eğer gerekiyorsa, sana tam rakamları bulabilirim. Ama düzelecektir,” diye devam etti Roarke, Eve’in asla alışamayacağını bildiği üç milyon dolara omuz silkerek. “Odaklanması ve oradan buradan kılması gerekecek. Cüzdanından ziyade gururunun incindiğini söyleyebilirim.”

“Towers’ın Mercury’deki hisseleri ne kadardı?”

“Bugünkü değeri mi?” Cep ajandasını çıkardı ve bazı rakamlar girdi. “Beş ila yedi milyon arasında bir rakam.”

“Milyon mu?”

“Evet,” Roarke, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye. “Elbette.”

“Tanrım! Kraliçeler gibi yaşamasına şaşmamalı.”

“Marco onun adına çok iyi yatırımlar yaptı. Çocuklarının annesinin rahat yaşamasını garantilemek istedi.”

“Rahatlık konusunda seninle fikirlerimiz çok farklı.”

“Öyle.” Roarke ajandasını cebine attı ve ikisinin de

kahvelerini tazelemek için ayağa kalktı. Peşinden bir dizi özel araçla bir hava otobüsü pencerenin önünden geçti. “Marco’nun kayıplarını kapamak için eski karısını öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Para asla değerini kaybetmeyen bir nedendir. Onu dün sorguya çektim. Bir şeylerin yerine oturmadığını biliyordum. Şimdi oturmaya başlıyor.”

Eve kendisine uzatılan kahve fincanını aldı ve gürültünün yükselmeye başladığı pencereye doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü. Sabahlığı kayarak omzunu açığa çıkarmıştı. Roarke doğal bir hareketle düzeltti. Hava araçlarının içindeki sıkılmış izleyiciler için bu tür şeyler genellikle aranan fırsatlardı.

“Sonra şu dostça boşanma konusu var,” diye devam etti Eve. “Bu kimin fikriydi? Özellikle çocuklar söz konusu olduğunda boşanmak Katolikler için oldukça karmaşık bir durumdur. Bir tür izin almaları gerekmez mi?”

“Özel izin,” diye düzeltti Roarke. “Evet, karmaşık bir durum ama Cicely ve Marco’nun yüksek mevkilerde bağlantıları vardı.”

“Bir daha hiç evlenmedi,” dedi Eve, kahvesini bir kenara bırakırken. “Sürekli ya da ciddi bir ilişkiyle ilgili herhangi bir kayda bile rastlamadım. Ama Towers’ın Hammett ile uzun süreli bir ilişkisi vardı. Peki Angelini çocuklarının annesinin bir iş ortağıyla yakınlaşmasına nasıl baktı?”

“Ben olsaydım, ortağı öldürürdüm.”

“Bu sensin,” dedi Eve, ona küçük bir bakış atarak. “Ve bence sen ikisini de öldürürdün.”

“Beni çok iyi tanıyorsun.” Roarke ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. “Finansal açıdan ise, Cicely’nin Mercury’deki payı her neyse, Angelini’nin payının da aynı olduğunu bilmelisin. Hisseleri eşitti.”

“Lanet olsun.” Eve bu noktada zorlandığını hissetti. “Yine de, para paradır. Elime yeni bir şey geçene kadar bu fikri izlemeye devam etmek zorundayım.” Roarke elleri genç kadının omzunda, öylece durup ona bakmaya devam etti. “Neye bakıyorsun Roarke?”

“Gözlerindeki ışıltıya.” Dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi ve sonra bir daha öptü. “Marco’ya sempati var. Çünkü bu kararlılığın ve bakışın öbür ucunda olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Sen kimseyi öldürmedin,” diye hatırlattı Eve. “Son zamanlarda.”

“Ama bir süre için bundan emin değildin ve hâlâ... çekingensin. Şimdi biz...” O sırada saatindeki alarm sinyal verdi. “Lanet olsun.” Dikkati dağılmış bir halde Eve’i tekrar öptü. “Anılarla ilgili konuşmaya daha sonra devam etmek zorundayız. Bir toplantıya katılmam gerek.”

Tam zamanında, diye düşündü Eve. İş mantığı ateşinin önüne geçti. “Sonra görüşürüz o halde.”

“Evde mi?”

Eve kahve fincanıyla oynuyordu. “Senin evinde mi? Tabii.”

Ceketini giyerken gözleri sabırsızlıkla parladı. Cebindeki küçük kabarıklık ona bir şeyi hatırlattı. “Ah, neredeyse unutuyordum. Sana Avustralya’dan bir şey getirdim.”

Eve biraz isteksiz bir tavırla ince mücevher kutusunu aldı. Ama kapağı açtığında isteksizlikten eser kalmadı. Ani panik duygusu isteksizliğe yer bırakmıyordu. “Tanrı aşkına, Roarke. Sen deli misin?”

Kutunun içindeki bir elması. Bu taşı bir görüşte anlayacak kadar iyi tanıyordu. Kıvrımlı bir altın zincirin ucuna takılmıştı ve ateş gibi yanıyordu. Gözyaşı damlası biçimin-

deki taş, bir erkeğin başparmağının boğumu kadar iri ve uzundu.

“Buna Devin Gözyaşı diyorlar,” dedi Roarke ve doğal bir hareketle mücevheri kutudan alıp zinciri Eve’in boynuna takmak için uzandı. “Yaklaşık yüz elli yıl önce çıkarılmıştı. Ben Sydney’deyken bir açık artırmada rastladım.” Geri çekildi ve Eve’in giydiği uçuk mavi sabahlığın üzerinde göz kamaştıran parıltılarını izledi. “Evet, sana çok yakıştı. Biliyordum zaten.” Sonra genç kadının yüzüne baktı ve gülümsedi. “Ah, tabii, sanırım sen kiwi bekliyordun. Şey, belki bir daha sefere.” Hoşça kal öpücüğü vermek için eğildiğinde, genç kadının göğsüne dayadığı eli onu durmaya zorladı. “Bir sorun mu var?”

“Bu delilik. Böyle bir şeyi kabul etmemi bekleyemezsin.”

“Arada bir mücevher takıyorsun.” Sözlerini kanıtlamak için Eve’in kulağından sarkan altın küpeleri parmağıyla dürttü.

“Evet ve ben onları Lex’teki sokak satıcısından alıyorum.”

“Ben almıyorum,” dedi Roarke rahat bir tavırla.

“Bunu geri alacaksın.”

Eve zinciri çekmek için elini uzattığında, Roarke ellerini onunkinin üzerine kapadı. “Benim giydiklerime yakışacağını hiç sanmıyorum. Eve, bir hediyenin amacı insanın yüzünü soldurmak değildir.” Aniden sabrı taştı ve onu omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. “Bak, karşıma çıktı ve ben de seni düşünüyordum. Lanet olsun, düşünmediğim an var mı ki? Satın aldım, çünkü seni seviyorum. Tanrı aşkına, bu gerçeği ne zaman kabul edeceksin?”

“Bunu bana yapamayacaksın.” Eve, kendine sakin ol-

duğunu telkin etmeye çalıştı. Sakindi, çok sakin. Çünkü haklıydı, kesinlikle haklıydı. Roarke'un öfkesi onu korkutmadı, çünkü daha önce de defalarca parladığını görmüştü. Ama boynundaki taşın ağırlığı ve temsil ettiği şey onu daha çok ürkütüyordu.

“Sana neyi yapamayacağım, Eve? Tam olarak neyi?”

“Bana elmaslar veremeyeceksin.” Öfkeli ve dehşete kapılmış bir halde Roarke'tan uzaklaştı. “Beni istemediğim bir şeyi almaya ya da olamayacağım bir şeyi olmaya zorlamayacaksın. Şu son birkaç aydır ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Roarke'un gözleri en az Eve'in boynundaki kolye kadar sert bir şekilde parladı. “Hayır, aptal olduğunu düşünmüyorum. Bir korkak olduğunu düşünüyorum.”

Eve otomatik bir tavırla yumruğunu kaldırdı. Ah, o yüzündeki kibirli gülümsemeyi silmek için yumruğunu yüzüne patlatmayı ne kadar isterdi. Eğer Roarke haklı olmasaydı, bunu yapabilirdi de. Bu yüzden başka bir silah seçti.

“Beni kendine bağlayabileceğini, o görkemli kalende ipekler içinde yaşamaya alıştırabileceğini mi sanıyorsun? Bütün bunlar umurumda bile değil.”

“Bunun kesinlikle farkındayım.”

“Senin süslü yemeklerine, süslü hediyelerine ve süslü sözlerine ihtiyacım yok. Bu yöntemi biliyorum Roarke. Kadın sana karşılık vermeyi öğrenene kadar belli aralıklarla sevdiğini söyle. Tıpkı iyi eğitilmiş bir köpek gibi.”

“Bir köpek gibi,” diye tekrarladı Roarke, öfkesi buz soğukluğuna dönüşürken. “Yanıldığımı şimdi anlıyorum. Sen aptalsın. Gerçekten de bunun güç ve kontrol ile ilgili

olduğunu mu düşünüyorsun? Pekâlâ, bildiğini oku. Duygularımı yüzüme çarpmandan bıktım artık. Bunu yapmana izin vermek bir hataydı ama hatalar düzeltilebilir.”

“Ben asla...”

“Hayır, asla,” diye sözünü kesti Roarke, soğuk bir tavırla. “O duygu dolu sözleri bana söyleyerek gururunu incitmeyi asla göze almadın. Benimle kalmayı kabul etmek yerine, bu evi her zaman bir kaçış yeri olarak kullandın. Çizgiyi çekmene izin veriyorum, Eve, ve daha fazlasını da yapıyorum, Eve.” Roarke artık duygularıyla değil, gerçeklerle hareket ediyordu. “Bana her şeyini ver, Eve,” dedi. “Ya da hiçbir şeyini verme.”

Eve paniğe kapılmayacaktı. İlk gecesindeki bir acemi gibi paniğe kapılmayacaktı. “Bu tam olarak ne demek?”

“Seks yeterli değil demek!”

“Bunun sadece seks olmadığını sen de bili...”

“Hayır, bilmiyorum. Artık seçim senin; her zaman da öyleydi. Ama bu kez sen bana gelmelisin.”

“Ültimeatömler beni kızdırır.”

“Çok üzüldüm.” Eve’e son kez uzun bir süre baktı. “Hoşça kal, Eve.”

“Sadece öyle yürüyüp gidemez...”

“Ah, evet.” Ve arkasına dönüp bakmadı. “Gidebilirim.”

Kapının çarpışını duyduğunda ağzı açık kaldı. Bir an için dimdik durduğunda güneş, boynundaki mücevherden yansıdı. Ardından titremeye başladı. Her zamanki gibi öfkeyle hareket ederek boynundaki paha biçilmez elması çekip çıkardı ve mutfak tezgâhının üzerine fırlattı.

Onun arkasından dizlerinin üzerinde izleyeceğini, kalması için yalvaracağını sandıysa çok yanılmıştı. Gelecek bin yıl boyunca bunu sanmaya devam edebilirdi. Eve Dallas asla sürünmez ve yalvarmazdı.

Laser atışından daha güçlü bir acının sarsıntısıyla gözlerini kapadı. Eve Dallas da kimin nesi ki? diye düşündü. Zaten her şeyin nedeni de bu sorunun cevabı değil mi?

Bu konuyu bir kenara attı. Başka seçeneği var mıydı ki? İş her şeyden önce gelirdi. Eğer iyi bir polis değilse, hiçbir şey değildi zaten. O zaman bir zamanlar Dallas'ın karanlık bir ara sokağında dövülmüş ve travmatik bir durumda bırakılmış o çocuk kadar savunmasız ve boş olurdu.

Kendini işe, işinin gereklerine ve yarattığı baskılara verebilirdi. Kumandan Whitney'in ofisinde dikilirken, bir cinayet davasının sorumluluğunu almış bir polisti sadece.

“Çok sayıda düşmanı vardı, Kumandan.”

“Hepimizin yok mu?” Kumandanın bakışları yine keskin ve netti. Keder, asla sorumluluğun önüne geçemezdi.

“Feeney, içeri tıktığı mahkûmların bir taramasını yaptı. Hepsini inceliyoruz, öncelikle de müebbet olanları; ailelerini ve bilinen yakınlarını. Müebbet olarak içeri tıktığı birinin intikam duygusu oldukça güçlü olacaktır. Onun ardından sıradaki liste sapık damgası yemiş olanlar. Bu durumdaki suçlular bazen kanunların açıklarından yararlanır. Birçoğunu bu nedenle içeri atmış ve bazıları dışarı çıkabilmiş.”

“Bilgisayar başında çok fazla zaman harcıyorsunuz, Dallas.”

Bu bütçeyle ilgili gizli bir uyarıydı ama Eve üzerinde durmadı. “Bu davada Feeney'i yanıma verdiğiniz için teşekkür ederim. Onsuz bunu başaramazdım. Kumandan, bu kayıtlar güçlü olasılıklar ama bence bu saldırının doğrudan hedefi Towers'ın savcı kimliği değildi.”

Kumandan arkasına yaslandı ve başını eğerek dikkatle dinlemeye devam etti.

“Sanırım kişiseldi. bir şeyi koruduğunu sanıyorum. Kendisi için, bir başkası için. Çünkü kendi telefon kaydını silmiş.”

“Raporunu okudum, Teğmen. Yani bana Savcı Towers’ın yasadışı bir işe karışmış olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Bu soruyu arkadaşım olarak mı, yoksa kumandanım olarak mı soruyorsunuz?”

Otokontrolünü sağlamaya çalışırken bir an için dişlerini sıktı. Kısa bir içsel hesaplaşmadan sonra cevap verdi. “Pekâlâ, Teğmen, Kumandan olarak soruyorum.”

“Yasadışı olup olmadığını bilmiyorum. Soruşturmanın bu noktasında kişisel fikrim, kurbanın o kayıta saklamak istediği bir şey olduğu yönünde. Tekrar giyinip o yoğun yağmur altında biriyle buluşmak için dışarı çıkmasını sağlamaya değecek kadar önemli bir şeydi. Kişi her kimse, Towers’ın yalnız geleceğini ve geride hiçbir kayıt bırakmayacağını garantilemişti. Kumandan, kurbanın ailesinin geri kalan üyeleriyle, yakın arkadaşlarıyla ve eşinizle konuşmam gerek.”

Whitney bunu istemese de kabul etmek zorundaydı. Kariyeri boyunca sevdiklerini ve yakınlarını mesleğinin iğrenç ortamından uzak tutmaya çalışmıştı ama şimdi çaresi yoktu.

“Adresimi biliyorsun, Teğmen. Hemen eşimi arayacağım ve seni beklemesini söyleyeceğim.”

“Evet efendim. Teşekkür ederim.”

Anna Whitney, White Plains’in dış kısımlarındaki sakin bir caddede iki katlı güzel bir eve sahipti. Ebeveynlik mesleğini öğretmenlik kariyerine tercih ederek çocukları-

nı orada yetiştirmiş, bunda da son derece başarılı olmuştu. Ona cazip gelen devletin tam gün ebeveynlere ödediği maaş değildi. Çocuklarının gelişiminin her aşamasında onlarla birlikte olmanın heyecanına kendini kaptırmıştı.

Maaşını kesinlikle hak ediyordu. Şimdi çocukları yetişkinliğe ulaştığı için devletten aldığı emeklilik ikramiyesi ve maaşıyla, aynı gayretini evini, kocasını ve seçkin bir ev sahibesi olarak ününü güçlendirmeye yöneltmişti. Bulduğu her fırsatta torunlarını evine dolduruyordu. Akşamları ise yemek davetleri veriyordu.

Anna Whitney, yalnızlıktan nefret ediyordu.

Ama Eve oraya vardığında yalnızdı. Her zaman olduğu gibi yine mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı; kozmetik ürünlerini dikkatle ve ustaca kullanmış, sarı saçlarını çekici yüzüne uygun biçimde arkaya doğru taramıştı.

Yüksek kaliteli Amerikan kumaşından bir takım giymiş, sadece nikâh yüzüğüyle süslenmiş zarif elini uzatarak Eve’i karşılamıştı.

“Teğmen Dallas, eşim geleceğinizi söylemişti.”

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Bayan Whitney.”

“Özür dilemenize gerek yok. Bir polisle evliyim ben. İçeri gelin. Limonata yaptım. Korkarım sadece tablet. Tazesini ya da dondurulmuşunu bulmak son derece zor. Limonata için biraz erken ama bugün çok canım çekti.”

Eve, dik sırtlıklı ve keskin kenarlı mobilyalarla döşeli resmî salona geçene kadar Anna’nın gevezelik etmesine izin verdi.

Limonata çok lezzetliydi ve Eve ilk yudumdan sonra bunu söylemekten geri kalmadı.

“Cenaze töreni yarın saat onda yapılacak, biliyorsunuz.”

“Evet, hanımefendi. Orada olacağım.”

“Şimdiden bir sürü çiçek var. Daha sonra onların dağıtımının yapılması için düzenlemelerle uğraşıyorduk... ama buraya gelme nedeniniz bu değil tabi ki.”

“Savcı Towers yakın bir dostunuzdu.”

“Benim ve eşimin çok yakın bir dostumuzdu.”

“Çocukları sizinle mi kalıyor?”

“Evet, onlar... tören hakkında konuşmak üzere Marco ile birlikte Başpiskopos’u görmeye gittiler.”

“Babalarına yakındılar sanırım.”

“Evet.”

“Bayan Whitney, neden babalarının evi yerine burada kalıyorlar?”

“Bunun en iyisi olacağını düşündük. O ev, Marco’nun evi, bir sürü anıyla dolu. Çocuklar küçükken Cicely o evde yaşırdı. Ayrıca basın da var. Adresimizi bilmiyorlar ve biz de çocukları muhabirlerle uğraşmaktan kurtarmak istedik. Zavallı Marco’nun canını çıkardılar. Ama yarın elbette ki farklı olacak.”

Zarif elleriyle giysisinin eteğini kısa bir süre çektişirdikten sonra tekrar rahatladı. “Bununla yüzleşmek zorundalar. Hâlâ şaşkınlık. Randall bile. Randall Slade, Mirina’nın nişanlısı. Cicely ile çok yakındılar.”

“O da burada mı?”

“Böyle bir zamanında Mirina’yı asla yalnız bırakmazdı. Mirina güçlü bir genç kadın, Teğmen, ama en güçlü kadınlar bile ara sıra yaslanacak bir omuza ihtiyaç duyarlar.”

Eve, beyinde aniden beliren Roarke’un görüntüsünü hemen bir kenara attı. Bu çabasının bir sonucu olarak her zamanki soruları Anna’ya sorarken sesi olması gerekenden daha resmî çıktı.

“O bölgeye gitmesine neyin neden olmuş olabileceğini kendime tekrar tekrar sordum,” dedi Anna. “Cicely inatçı davranabilirdi ve kesinlikle güçlü bir kadındı ama nadiren hislerine kapılarak hareket ederdi ve asla aptalca davranmazdı.”

“Sizinle konuşur, sırlarını paylaşır mıydı?”

“İki kardeş gibiydik.”

“Size başının dertte olduğundan söz eder miydi? Ya da kendisine yakın olan birinin başının dertte olduğundan?”

“Genellikle önce kendisi halletmeye çalışırdı.” Gözleri dolmuştu ama yaşlar dökülmedi. “Ama er ya da geç bana anlatır, dertleşirdi.”

Eğer zamanı olsaydı, diye düşündü Eve. “Ölümünden önce endişelendiği bir konu var mıydı sizce?”

“Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Kızının düğünü, yaşlanıyor olmak. Bir büyükanne olacağından söz etmiş, bu konuda şakalaşmıştık. Hayır,” dedi Anna, Eve’in yüzündeki ifadeyi görünce gülerek. “Mirina hamile değil. Ama böyle bir şey annesini memnun etmekten başka bir sonuç doğurmazdı. David için de hep endişelenirdi; bir yuva kuracak mıydı, mutlu muydu?”

“Peki mutlu mu?”

Bakışlarını indirmeden önce gözleri tekrar doldu. “David babası gibi harika bir insan. Babası gibi yükselmeyi ve çalışmayı sever. İş için sürekli yolculuk eder, yeni pazarlar, yeni fırsatlar arar. Marco işten çekilmeye karar verirse ya da verdiğiğinde, işin başına onun geçeceğinden hiç şüphem yok.”

Bir an bir şey ekleyecekmiş gibi tereddüt etti, sonra fikrini değiştirdi. “Öte yandan, Mirina’nın yaşamayı sevdiği tek bir yer var. Roma’da bir butik işletiyor. Randall ile de

orada tanıştı. Kendisi moda tasarımcısıdır. Mirina'nın bu-
tiğinde şimdi onun çalışmaları için ayrılmış bir bölüm var.
Oldukça yeteneklidir. Örneğin bu onun," dedi, üzerinde-
ki zarif takımı işaret ederek.

"Çok güzel. O halde, bildiğiniz kadarıyla Savcı
Towers'ın çocuklarıyla ilgili endişelendirmesini gerektire-
cek herhangi bir şey yoktu. örtbas etmesini gerektirecek
herhangi bir şey?"

"Örtbas mı? Hayır, elbette yoktu. İkisi de parlak ve ba-
şarılı insanlar."

"Peki ya eski kocası? Sanırım iş alanında bazı zorluklar-
la karşılaşmış."

"Marco mu? Öyle mi?" Anna omuz silkti. "Düzelece-
ğinden eminim. Cicely'nin işe karşı ilgisini hiç paylaşma-
dım."

"O halde işle doğrudan ilgiliydi."

"Elbette. Cicely neler olduğunu daima bilmek ve işler
üzerinde söz sahibi olmak isterdi. O kadar çok şeyi aklın-
da nasıl tutabildiğini hep merak ederdim. Marco'nun başı
dertteyse bundan kesinlikle haberi olurdu ve düzeltmek
için bir sürü öneri getirirdi. Son derece akıllıydı." Sesi tit-
reyince Anna bir elini dudaklarına bastırdı.

"Üzgünüm Bayan Whitney."

"Hayır, sorun değil. Daha iyiyim. Çocukların yanımda
olması bana çok yardımcı oldu. Sanırım onlarla daha güç-
lü olabilirim. Sizin yaptığınızı yapamam ve katilini araya-
mam. Ama çocuklarının yanında olabilirim."

"Yanlarında olduğunuz için çok şanslılar," diye mırıl-
dandı Eve, bunları söylediğine kendisi de şaşırarak. Tuhaftı
ama Anna Whitney'i hep bir baş ağrısı olarak düşünmüştü.
"Bayan Whitney, bana Savcı Towers'ın George Hammett
ile ilişkisinden söz edebilir misiniz?"

Anna omuz silkti. “İyi arkadaşlardı.”

“Bay Hammett bana sevgili olduklarını söyledi.”

Anna öfkeyle homurdandı. Gelenekçi bir insandı ve Hammett ile ilgili durumdan utanıyordu. “Pekâlâ, bu doğrudur. Ama onun için doğru erkek değildi.”

“Neden?”

“Tarzı yüzünden. George’u sever ve takdir ederim; Cicely için de mükemmel bir kavalıydı. Ama bir kadın boş bir dairede yatağında tek başına uyumaya gidiyorsa, böyle bir ilişkide pek mutlu olamaz. Bir eşe ihtiyaç duyar. George ikisini de istedi ve Cicely bunu kendisinin de istediğine inandı.”

“Ama istemiyordu.”

“İstememeliydi,” dedi Anna, eski bir tartışmayı hatırladığı belli olarak. “İş yeterli değildir ve bunu birçok kez kendisine göstermeye çalıştım. Sadece George ile kendini riske atacak kadar ciddi değildi.”

“Risk mi?”

“Duygusal riskten söz ediyorum,” dedi Anna sabırsızca. “Siz polisler her şeyi kelimesi kelimesine alıyorsunuz. Sürekli bir ilişkinin sorunları yerine, hayatının düzenli olmasını tercih etti.”

“Ama anladığım kadarıyla Bay Hammett bu konuda oldukça sıkıntılıymış ve onu çok seviyormuş.”

“Eğer seviyorsa neden zorlamadı?” diye çıkıştı Anna ve gözyaşlarını tutmakta zorlandı. “O zaman tek başına ölmeyecekti, değil mi? Yalnız kalmayacaktı.”

Eve arabasını sakın dış mahallelerden şehrin içlerine doğru yavaşça sürerken ani bir istekle kaldırıma park etti ve koltuğuna çöktü. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Roarke

hakkında düşünmeyeceğine kendine söz verdi. Bu konuda düşünecek bir şey kalmamıştı. Konu çözümlenmişti.

Öne doğru eğilerek mobil bilgisayarından ofis bilgisayarına bağlandı ve David Angelini üzerine çalışmaya başladı. Eğer babası gibiyse, belki o da bazı yanlış yatırımlar yapmış olabilirdi. Kendisi bununla uğraşırken, Randall Slade ve Roma'daki butik için de bir tarama istedi.

Herhangi bir şey çıkarsa, Avrupa'dan New York'a yapılan uçuşların bir listesini çıkarabilirdi.

Lanet olsun, endişelenecek bir şeyi olmayan bir kadın, gecenin bir yarısı sıcak ve kuru daireden neden çıkmış olabilirdi?

Eve inatçı bir şekilde kafasındaki tüm ipuçlarını izledi. Bunları düşünürken, gözleriyle mahalleyi tarıyordu. Büyük, yaşlı ağaçların geniş gölgelik alanlar sağladığı seçkin bir mahallede, düzenli geniş bahçelerin içindeki bir ya da iki katlı müstakil evler mükemmel bir yaşam ortamı sağlıyordu.

Böyle düzenli, güzel bir ortamda büyümek nasıl bir şey olabilirdi acaba? Leş gibi ucuz bir otel odasından diğerine, bir ara sokaktan öbürüne sürüklenerek büyürken öfkeli, asabi bir insan haline geldiğin gibi, böyle bir mahallede büyümek de seni güvenli kılar mıydı acaba?

Belki geceleri küçük kızlarının odalarına süzülen babalar burada da vardı. Ama buna inanmak zordu. Buradaki babalar ucuz alkol ve ekşi ter kokmuyor, kalın ve iri parmakları masum tenleri mıncıklamıyordu.

Eve oturduğu yerde titrediğini fark etti ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Bunu yapmayacaktı. Hatırlamayacaktı. Karanlıkta üzerine eğilen o yüzün ya da çılgınlıklarını bastırmak için yüzüne kapanan elin tadının dehşetine kendini kaptırmayacaktı.

Bunu yapmayacaktı. Bunların hepsi başka birinin başına gelmişti; adını bile hatırlayamadığı küçük bir kızın. Eğer uğraşırsa, her şeyi hatırlamak için kendine izin verirse, yine o çaresiz çocuk olacak ve Eve'i kaybedecekti.

Başını koltuğun arkasına yasladı ve gevşemeye çalıştı. Kendine acımaya o kadar kapılmasaydı, sokağın karşı tarafındaki evin yan penceresini kıran kadını daha ilk cam parçası düşmeden fark edebilirdi.

Bunu duyar duymaz, Eve neden bu noktada park ettiğini sorarak kendisini suçladı. Bu basit hırsızlık olayında gerekli kâğıt işleriyle uğraşmayı da gerçekten istiyor muydu?

Sonra o evde yaşayan ve gece eve döndüklerinde evi tamtakır bulacak sevimli aileyi düşündü.

Bıkkın bir tavırla uzun bir iç çekişten sonra arabadan çıktı.

Eve oraya ulaştığında kadının vücudunun yarısı içerideydi. Güvenlik kalkanı her elektronik mağazasında kolayca bulunabilecek ucuz bir kilit çözücüyle saf dışı edilmişti. Semt sakinlerinin saflığı karşısında başını sallayarak, açıklıktan içeri girmeye çalışan hırsızın poposunu kibarca dürttü.

“Şifrenizi mi unuttunuz hanımefendi?”

Kadının cevabı Eve'in omzuna yerleştirdiği güçlü bir tekme oldu. Yüzünü ıskaladığı için Eve kendini şanslı saydı. Yine de, yere yuvarlanarak yeni açmaya başlamış lalelerden birkaçını ezdi. Hırsız kendini pencereden kurtararak çimenlik boyunca koşmaya başladı.

Omzu o kadar acımasaydı, Eve onun gitmesine izin verebilirdi. Hemen peşinden koşarak ustaca bir hareketle ileri atılıp kadının bacaklarına kollarını doladı ve ikisi bir-

den yuvarlanıp yüzlerini güneşe dönmüş menekşelerden oluşan bir yatağa serildiler.

“Lanet olasıca ellerini üzerimden çek kaltak, yoksa seni öldürürüm.”

Eve bir an bu olasılığı düşündü. Kadın kendisinden en az on kilo daha ağır olmalıydı. Bunun olmasını engellemek için dirseğini kadının nefes borusuna dayadı ve rozetini çıkarmak için elini ceketinin içine daldırdı.

“Tutuklusun.”

Kadın koyu renk gözlerini tiksinti dolu bir ifadeyle devirdi. “Bir şehir polisi ne halt etmeye buralarda dolanıyor? Manhattan’ın nerede olduğunu bilmiyor musun, orospu?”

“Sanırım kayboldun.” Eve çağrı cihazını çıkarıp en yakın devriye aracının gelmesini isterken, dirseğini kıpırdatmadı ve sadece kendisini tatmin etmek için biraz daha bastırdı.

ALTI

Ertesi sabah omzunun sancısı, Mavis'in programının son bölümündeki sesi kadar keskindi. Eve, Feeney ile birlikte geçirdiği fazladan birkaç saatin ve yatakta yalnız geçirdiği gecenin hiçbir etkisi olmadığını itiraf etmeliydi. Ağrı kesicilerden pek hoşlanmazdı ama cenaze töreninden önce birazcık almak zorunda kalmıştı.

Feeney ile birlikte küçük bir balık yakalamışlardı. David Angelini son altı ay içinde banka hesabından üç kez büyük miktarda para çekmişti ve tutarı bir milyon altı yüz bin otuz iki Amerikan Doları'nı buluyordu.

Bu miktar, bütün birikiminin dörtte üçünden fazlaydı ve hepsini kredi belgesi ve nakit olarak çekmişti.

Randall Slade ve Mirina ile ilgili araştırmalarına hâlâ devam ediyorlardı ama henüz herhangi bir şey bulamamışlardı. Sadece evlilik hazırlığında sevimli ve mutlu bir çift gibi görünüyorlardı.

Gri takımını giymek için dolabından alırken, insanın uçurumun kenarındayken nasıl mutlu olabileceğini düşündü.

Önünü iliklemeye başladığında, ceketin lanet olasıca düğmesinin hâlâ kayıp olduğunu fark etti. Roarke'un düğmeyi hâlâ cebinde bir batıl inanç sembolü gibi taşıdığını hatırladı. Onunla karşılaştığından beri bu takımı ilk kez giyiyordu; o gün de bir cenaze töreni vardı.

Saçını aceleyle taradıktan sonra dairesinden ve anılarından uzaklaştı.

St. Patrick'e vardığında ortalık ana baba günüydü. Beşinci bölgede bütün caddeler en iyi biçimde hazırlanmış üniformalılarla doluydu. Eve, ölenin bütün polislerin saygı duyduğu bir onur muhafızı olduğunu düşündü. Normalde son derece yoğun olan caddelerin hava ve yer trafiği kesilmişti. Basın mensupları ise görkemli bir geçit alayı gibi geniş cadde boyunca sıralanmışlardı.

Üçüncü üniformalı memur da kendisini durdurduktan sonra, Eve rozetini çıkarıp ceketinin yakasına iğneledi ve hızlı adımlarla ilerleyip ağıtların yükseldiği antik kilise binasına girdi.

Kiliselere pek önem vermezdi. Araştırmak bile istemediği nedenler yüzünden kendini suçlu hissetmesine neden olurdu böyle yerler. Salon balmumu ve tütsü kokularıyla kaplanmıştı. Bazı törenlerin ay kadar yaşlı olduğunu düşündü, sıralardan birine yerleşirken. Cicely Towers'ın ailesiyle o sabah doğrudan konuşmak konusunda umudunu keserek önce herkesle birlikte gösteriyi izlemeye karar vermişti.

Katolik ritüelleri son yirmi yıl içinde biraz daha Latin köklerine dönmüştü. Eve, bu gelişimin konuya biraz mistisizm ve bir birlik duygusu kattığını düşündü. Ölü için yapılan ayinde antik bir dilin kullanılması ona göre daha doğruyd.

Rahibin sesi yüksek tavanlardan yankılanırken, cemaat de aynı biçimde ona karşılık verdi. Eve sakin ve dikkatli bir şekilde kalabalığı gözlemliyordu. Kodamanlar politikacılar başları eğik halde oturuyorlardı. Aileyi rahatça görebileceği bir mesafede oturmuştu. Feeney yanına gelip oturduğunda başını eğdi.

“Angelini,” diye mırıldandı Eve, “sanırım yanındaki de kızı.”

“Onun yanındaki de nişanlısı.”

“Hm-hmm.” Eve çifti inceledi: Genç ve çekici. Kız annesi gibi ince yapıydı ve sarışındı. Giydiği siyah matem elbisesi boynundan başlayıp ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve kolları bileklerine kadar örtüyordu. Ağlamaktan şişmiş gözlerini gizlemek için peçe ya da gözlük takmamıştı. Acılı, basit, sade ve doğal bir tavrı vardı.

Yanında oturan Randall Slade uzun boyluydu ve bir kolunu kızın omzuna atmıştı. Çarpıcı, neredeyse öldürücü denecek kadar yakışıklı yüzü gördüğünde, Eve kendi bilgisayarında oluşturduğu görüntüyü hatırladı: Geniş bir çene, uzun bir burun ve çukur gözler. İri yarı ve sert görünüşlüydü ama elini kızın omzuna nazik bir şekilde yerleştirmişti.

Angelini’nin diğer tarafında oturan kişi oğluydu. David babasıyla arasında az bir mesafe bırakarak oturmuştu. Bu oturuşu, beden dilinde aralarında bir sürtüşmenin olduğunu haber verir gibiydi. İfadesiz bir yüzle doğruca ileri doğru bakıyordu. Babasından biraz daha kısaydı ve saç rengi kızkardeşine göre biraz daha koyuydu. Eve ayrıca delikanlının yalnız olduğunu düşündü. Son derece yalnız.

Aile sırası George Hammett ile tamamlanıyordu.

Onların hemen arkasında Kumandan, eşi ve ailesiyle birlikte oturuyordu.

Roarke'un da orada olduğunu biliyordu. Eve daha önce onu bir sıranın ucunda yanında gözleri yaşlı bir sarışınla birlikte görmüştü. Eve ona şimdi tekrar baktığında, yanındaki kadına doğru eğilmiş halde bir şeyler mırıldanırken gördü; söylediği her neyse, kadın başını onun omzuna gömmüştü.

Kıskançlıktan doğan ani bir öfke sancısıyla Eve başını başka tarafa çevirdi ve C. J. Morse'u gördü.

"Bu aşağılık piç buraya girmeyi nasıl becerdi?"

Koyu bir Katolik olan Feeney, kilisede bu tarz kelimelelerin kullanılmasından dolayı yüzünü buruşturdu. "Kim?"

"Morse, saat sekiz yönünde."

Feeney onun baktığı tarafa bakınca muhabiri gördü. "Böyle bir kalabalıkta bunun gibi insanlar bence güvenliği aşmakta pek de zorlanmazlar."

Eve sırf kendini tatmin etmek için onu kalabalığın içinde paylamayı düşündü ama sonra bunun sadece onun işine yarayacak şekilde dikkat çekmekten öteye gidemeyeceğine karar verdi.

"Boş ver onu!"

Feeney'in yüzünde çimdik yemiş birinin ifadesi belirdi. "Tanrı aşkına, Dallas, St. Patrick'teyiz."

"Tanrı bu herif gibi çakallar yaratmaya devam edecekse, böyle şikâyetleri dinlemeye de katlanmalı."

"Biraz saygılı ol lütfen."

Eve eliyle yüzünü kapatan Mirina'ya baktı. "Fazlasıyla saygım var," dedi. "Hem de çok fazla." Bunu söyledikten sonra Feeney'in yanından kalktı ve dışarı çıkmak için sıranın sonuna doğru yürüdü.

Feeney ona yetiştiğinde üniformalı görevlilerden biriyle konuşmasını yeni bitiriyordu.

“Sorun nedir?”

“Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.” Kiliselerin kokusu ona daima ölümü ve ölüleri hatırlatırdı. “Ve o piçe bir sürpriz hazırlamaya karar verdim.” Yüzünde bir sırıtışla Feeney’e döndü. “Üniformalılar onu arıyorlar. Üzerinde herhangi bir görüntü ya da ses kayıt cihazı bulurlarsa el koyacaklar. Mahremiyet kanunu.”

“Onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz bu.”

“Güzel. O da beni kızdırıyor.” Caddeyi doldurmuş olan basın mensuplarına bakarak derin bir iç çekti. “Toplumun her şeyi bilmeye hakkı varsa lanet olsun. Ama en azından bu muhabirler kurallara uygun oynuyorlar ve içeride bana söz ettiğin aileye saygının birazını gösteriyorlar.”

“Bu sözlerinden içeride yapacak bir işin kalmadığını anlıyorum.”

“Orada yapabileceğim herhangi bir şey yok zaten.”

“Roarke ile birlikte oturacağını sanıyordum.”

“Hayır.”

Feeney başıyla onayladı ve fındık pakedini almak için elini cebine atmak üzereydi ki, neredede olduklarını hatırladı. “Sana batan bu mu, evlat?”

“Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Herhangi bir şey düşünmeden yürümeye başladı, durdu ve çevresine bakındı. “O yanındaki sarmaş dolaş oturduğu sarışın da kimin nesiydi?”

“Bilmiyorum.” Feeney dişlerini sıkarak derin bir iç çekti. “Ama güzel bir kadındı. Roarke’u senin için sıkıştırmanın ister misin?”

“Kapa çeneni.” Ellerini cebine soktu. “Kumandan’ın karısı evde küçük ve özel bir tören yapacaklarını söyledi. Bu gösteri sence ne kadar sürer?”

“En azından bir saat daha.”

“Ben Polis Merkezi’ne gidiyorum. İki saat sonra Kumandan’ın evinde buluşuruz.”

“Patron sensin.”

Küçük ve özel bir törenden kastedilen, Kumandan’ın şehir dışındaki evine yüzden fazla insanın doluşması demekti. Midelerin zırlıtısını bastırmak için yemek ve acıyı azaltmak için içki servisi yapılıyordu. Mükemmel ev sahibi Anna Whitney, Eve’i görür görmez ona yaklaştı. Sesini olabildiğince alçak tutmaya çalışırken yüzünde yapmacık ama kibar bir ifade vardı.

“Teğmen, bunu şimdi burada yapmak zorunda mısınız?”

“Bayan Whitney, elimden geldiğince sessiz hareket edeceğim. Bu soruşturma aşamasını ne kadar çabuk tamamlarsam, Savcı Towers’ın katilini de o kadar çabuk buluruz.”

“Çocukları yıkılmış durumda. Zavallı Mirina ayakta zor duruyor. Eğer siz...”

“Anna.” Kumandan Whitney bir elini eşinin omzuna koydu. “Teğmen Dallas’ın işini yapmasına izin ver.”

Anna cevap vermedi; sadece döndü ve sessizce uzaklaştı.

“Bugün çok sevdiğimiz bir dostumuza veda ettik.”

“Anlıyorum Kumandan. İşimi olabildiğince çabuk bitireceğim.”

“Mirina’ya dikkat et, Dallas. Şu anda son derece hassas.”

“Evet efendim. Belki önce onunla yalnız konuşabilirsem...”

“Bunu ayarlarım.”

Kumandan yanından ayrıldıktan sonra Eve girişe doğru yöneldi ve doğruca Roarke ile burun buruna geldi.

“Teğmen.”

“Roarke.” Elindeki şarap kadehine baktı. “Görevdeyim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bu sizin için değil zaten.”

Eve onun bakışlarını izlediğinde köşede oturan sarışını gördü. “Doğru.” Bütün tüyleri diken diken olmuştu. “Hızlısın.”

Fakat Eve uzaklaşmadan önce Roarke onu kolundan yakaladı. Sesi de bakışları gibi kasıtlı olarak duygusuzdu. “Suzanna benim ve Cicely’nin ortak bir arkadaşımız. Ölen eşi polisti ve görevde öldürülmüştü. Cicely de onun katilini içeri tıkmıştı.”

“Suzanna Kimball,” dedi Eve, mahcubiyetini göstermemeye çalışarak. “Kocasını iyi bir polisti.”

“Bana da öyle söylediler.” Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Eve’in kıyafetini inceledi. “Bu şeyi yakmanızı umarım. Gri size yakışmıyor, Teğmen.”

“Ben defile için gelmedim. Şimdi izin verirsen...”

Roarke genç kadının kolunu biraz daha sıktı. “Randall Slade’in kumar sorunu senin için iyi bir ipucu olabilir. Birçok kişiye çok fazla borcu var. David Angelini’nin de öyle.”

“Bu doğru mu?”

“Kesinlikle doğru. Ben o birçok kişiden biriyim.”

Eve’in bakışları sertleşti. “Ve bunun ilgimi çekebileceğini şimdi düşündün.”

“Kendi hesabımı yeni inceledim. Vegas II’deki kumarhanelerimden birine oldukça yüklü bir borcu var. Ayrıca

birkaç yıl önce Sektör 38'de gerçekleşen rulet, bir kızıl afet ve bir ölümle ilgili skandal söz konusu.”

“Ne skandalı?”

“Polis sensin,” dedi ve gülümsedi. “Sen bul.”

Eve’i yalnız bırakıp dul sarışına doğru yürüdü ve onun elini tuttu.

“Mirina çalışma odamda seni bekliyor,” dedi Whitney, Eve’in kulağına eğilerek. “Fazla zamanını almayacağın konusunda söz verdim.”

“Almayacağım.” Roarke’un ayağa diktiği tüylerini yatıştırmaya çalışarak salon boyunca Kumandan’ı izledi.

Kumandan’ın evdeki ofisi Polis Merkezi’ndeki kadar gösterişli olmasa da, Whitney’in karısının dişil zevkinin burayı etkilemesine izin vermediği belliydi. Duvarlar bej rengi, halı daha koyu renk ve geniş koltuklar kahverengiydi.

Çalışma masası odanın ortasındaydı. Köşedeki pencerenin yanında Mirina Angelini, üzerinde uzun matem elbisesiyle bekliyordu. Whitney önce onun yanına giderek sakince konuştu ve elini tutup sıktı. Eve’e bir uyarı bakışı attıktan sonra odadan çıktı.

“Bayan Angelini,” diye başladı Eve. “Annenizi tanırdım, onunla çalıştım ve ona hayranlık duyardım. Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm.”

“Herkes öyle,” diye cevap verdi Mirina, yanakları kadar donuk ve kırılgan bir sesle. Koyu renk, neredeyse siyah olan gözleri cam gibiydi. “Onu öldüren kişi dışında, sanırım. Size fazla yardımcı olamayacağım için şimdiden özür dilerim, Teğmen Dallas. Üzerimde çok fazla baskı olduğu için bir yatıştırıcı hap aldım. Başkalarının da size söyleyeceği gibi, bu benim için son derece zor.”

“Siz ve anneniz oldukça yakındınız.”

“Hayatımda tanıdığım en harika kadındı o. Onu bu şekilde kaybetmişken neden sakın ve metin olacaktım ki?”

Eve ona yaklaşp geniş koltuklardan birine oturdu. “Ben bunun için herhangi bir neden göremiyorum.”

“Babam toplum önünde güçlü görünmemizi istiyor.” Mirina yüzünü pencereye döndü. “Ben onu utandırıyorum. Babam için görünüş çok önemlidir.”

“Anneniz de onun için önemli miydi?”

“Evet. Özel ve iş hayatları birbirine karışmıştı. Boşanmaları bunu değıştirmed i. O da çok üzgün.” Derin bir iç çekti. “Bunu dışa vurmayacak kadar gururludur ama o da incindi. Annemi çok severdi. Onu hepimiz severdik.”

“Bayan Angelini, bana annenizi en son gördüğünüzde ne ya da kim hakkında konuştuğunuzu ve ruh halinin nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Ölümünden önceki gün bir saatten uzun bir süre, belki daha da uzun, telefonla konuştuk. Düğün planları yapıyorduk.” Gözleri doldu ve çok geçmeden yanaklarından yaşlar süzüldü. “İkimiz de düğün planlarıyla çok meşguldük. Ona kıyafetlerin tasarımlarını göndermiştim; düğün tuvaletleri, gelin annesinin tuvaleti. Hepsini Randall tasarlıyordu. Kıyafetler hakkında konuştuk. Annemle yaptığım son konuşmanın moda hakkında olması sizce de çok sığ değil mi, Teğmen?”

“Hayır, bana sığ görünmüyor. Tam aksine, dostça görünüyor. Sevgi dolu.”

Mirina elini dudaklarına bastırdı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet, öyle.”

“Siz annenizle ne hakkında konuşursunuz?”

“Benim annem yok. Hiç olmadı.”

Mirina gözlerini kırptırdı ve sonra doğruca Eve’e baktı. “Ne kadar tuhaf. Bu nasıl bir duygu?”

“Ben...” Duygularını açıklamasının mümkün olmadığını düşündü. “Sizin deneyimlerinize hiç benzemiyor, Bayan Angelini,” dedi Eve nazikçe. “Annenizle konuşurken, kendisini endişelendiren herhangi bir şeyden ya da birinden söz etti mi?”

“Hayır. Eğer işi kastediyorsanız, o konuda pek konuşmazdık. Kanunlarla pek ilgilenmem. Birkaç gün için buraya gelecek olmamdan dolayı son derece heyecanlı ve sevinçliydi. Çok güldük. İş ortamında nasıl bir imajının olduğunu biliyorum ama benimle, aileyle birlikteyken, çok daha... yumuşak ve rahattı. George ile ilgili ona takıldım; Randy benim gelinliğimi tasarlarken bir tane de annem için tasarlayabilirdi.”

“Ne cevap verdi?”

“Sadece güldük. Annem gülmeyi severdi,” dedi, yatıştırıcının etkisini göstermeye başladığını belli eder bir şekilde hülyalı konuşarak. “Gelinin annesi olmaktan çok fazla keyif aldığını, kendisi de gelin olup başkalarına baş ağrısı vermek istemediğini söyledi. George’a çok düşkündü ve bence iyi bir çifttiler. Ama annemin ona âşık olduğunu sanmıyorum.”

“Sanmıyor musunuz?”

“Hayır.” Bakışları donuklaştı ve dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Birini sevdiğinizde, onunla olmak istersiniz, öyle değil mi? Onun hayatının bir parçası olmak ve onun da sizin hayatınızın bir parçası olmasını istersiniz. George ile ilgili bu tür düşünceleri yoktu. Kimseyle.”

“Peki Bay Hammett onunla bu tür şeyler istiyor muydu?”

“Bilmiyorum. İstiyorduysa bile, ilişkilerinin olduğu gibi devam etmesine ses çıkarmıyordu. Ben de ses çıkarmıyorum,” diye mırıldandı. “Burada olup olmadığımdan bile emin değilim.”

Eve, Mirina'nın biraz daha ayık kalmasını istiyordu, konsoldan su istemek için yerinden kalktı. Bardağı aldıktan sonra Mirina'nın eline tutuşturdu.

“Bu ilişki annenizle babanız arasında bir sorun yarattı mı? Ya da Bay Hammett ile babanız arasında?”

“Biraz tuhaftı... ama kimse rahatsız görünmüyordu.” Mirina tekrar gülümsedi. Şimdi son derece uykulu ve gevşemiş görünüyordu; pencerenin çıkıntısına kollarını dayayıp uykuya dalabilirdi. “Bu aslında oldukça ilginç. Babamı tanısaydınız anlardınız. Bu durumun kendisini rahatsız etmesine ya da etkilemesine izin vermezdi. George ile hâlâ arkadaş.”

Elinde tuttuğunu daha yeni anlamış gibi bardağa baktı ve kibarca yudumladı. “Evlenmeye karar verselerdi babam nasıl davranırdı, bilmiyorum. Ama şimdi konu bu değil zaten.”

“Babanızın işiyle ilgileniyor muydunuz, Bayan Angelini?”

“Moda dalında. Roma ve Milan'daki bütün mal alımlarını ben yapıyorum, Paris ve New York'taki mağazalarımıza nelerin gönderileceğine ben karar veriyorum. Defilelere katılmak için yolculuk yapıyorum ama bundan pek hoşlandığımı söyleyemem. Gezegenden dışarı çıkmaktan hoşlanmıyorum, ya siz?”

Eve onu kaybetmeye başladığının farkındaydı. “Ben hiç gitmedim.”

“Ah, iğrenç bir şeydir. Ama Randy bayılır. Bunun bir tür macera olduğunu düşünür. Neyse, ne diyordum ben?” Bir eliyle altın sarısı saçını sıvazlarken bardağın yere düşmemesi için Eve tam zamanında yetişti. “Mal alımından söz ediyordum. Giysiler almayı severim. İşin diğer kısımları beni hiç çekmedi.”

“Anneniz ve babanız, George Hammett ile birlikte Mercury’nin hissedarlarıydılar.”

“Elbette. Mercury’yi nakliye ihtiyaçlarımız için çok sık kullanırız.” Gözlerini zorlukla açık tutuyordu. “Hızlı ve güvenilir.”

“Ailenin mülkleriyle ilgili bildiğiniz herhangi bir sorun var mıydı?”

“Hayır, hiç yoktu.”

Farklı bir taktik denemenin zamanıydı. “Anneniz Randall Slade’in kumar borçlarının farkında mıydı?”

Mirina ilk kez yaşam belirtisi gösterdi ve öfkesi donuk gözlerinde parladı. Aniden uyanmış gibiydi. “Randall’ın borçları annemin sorunu değil, benim ve nişanlımındı. Onlarla ilgili gerekli şeyleri yapıyoruz.”

“Annenize söylemiş miydiniz?”

“Çaresine bakılan bir sorunla ilgili onu endişelendirmenin gereği yoktu. Randall’ın kumar sorunu vardı ama yardım aldı. Artık oynamıyor.”

“Borçlar büyük mü?”

“Ödeniyor,” dedi Mirina soğuk bir tavırla. “Gerekli düzenlemeler yapıldı.”

“Anneniz oldukça zengin bir kadındı. Servetinin büyük bir bölümü size kalacak.”

Ya yatıştırıcı ya da acı yüzünden, Mirina bilincini kaybetmeye başlamıştı. Soruları artık algılamıyordu bile.

“Evet ama annem orada olmayacak, değil mi? Annem olmayacak. Randall ile evlenirken o yanımızda olmayacak. Orada olmayacak,” diye tekrarlayıp dururken zayıf inilti-
lerle ağlamaya başladı.

David Angelini hiç de kırılgan değildi. Duygularını katı bir sabırsızlık ve zincirlenmiş öfke belirtileriyle açığa vuruyordu. Her açıdan, bir polisle konuşacak olmaktan hakarete uğradığını düşünen bir adamdı bu.

Whitney’in çalışma odasında Eve onunla karşılıklı otururken, sorulara kısa ve kültürlü bir tavırla cevap veriyordu.

“Muhtemelen bunu ona yapan kişi annemin içeri tıktığı bir manyak,” dedi. “Mesleği onu şiddetle yüz yüze getirdi.”

“Mesleğine karşı mıydınız?”

“Neden sevdiğini asla anlayamadım. Neden ihtiyaç duyduğunu da.” Elinde getirdiği bardağı kaldırdı ve içindekini içti. “Ama mesleğine devam etti ve sonunda da bu yüzden öldü.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“18 Mart’ta. Doğumgünümde.”

“O zamandan beri kendisiyle hiç konuşmuş muydunuz?”

“Ölümünden bir hafta kadar önce konuşmuştum. Sıradan bir telefon görüşmesi. En azından haftada bir birbirimizi arardık.”

“Ruh hali nasıldı sizce?”

“Fazla heyecanlı; Mirina’nın düğünü nedeniyle. Annem hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Düğünün planlarını yaparken de en az işindeki kadar titiz ve dikkatliydi. Bunun beni de etkilemesini umuyordu.”

“Neyin?”

“Düğün ateşinin. Annem savcı zırhının altında daima romantik bir kadındı. Doğru insanı bulup bir aile kurmamı çok istiyordu. Bense bunu Mirina ve Randy’ye bıraktığımı, bir süre daha işimle evli kalmak istediğimi söyledim.”

“Angelini İhracat ile yakından ilgiliydiniz. O halde finansal sorunların farkındasınızdır.”

David’in yüzü sertleşti. “Sadece pürüzler, Teğmen. Sadece küçük sorunlar. Fazlası değil.”

“Elimdeki bilgilere göre, küçük sorunlardan biraz daha fazlası sözkonusu.”

“Angelini sağlam ve güçlü bir firmadır. Sadece yeniden yapılandırılması gerekiyor, bazı değişiklikler; bunlar da yapılıyor zaten.” Zarif ve bakımlı parmaklarını havada sallarken altın yüzüğü parıldadı. “Kilit noktalardaki bazı kişiler hatalar yaptılar ve hatalar düzeltilebilir, düzeltilecek. Bunun annemin ölümüyle bir ilgisi yok.”

“Konuyu bütün açılardan incelemek benim işimin gereği, Bay Angelini. Annenizin serveti son derece büyük. Babanıza büyük bir miras kalacak, size de.”

David ayağa kalktı. “Annemden söz ediyorsunuz. Eğer aileden birinin ona zarar verebileceğini düşünüyorsanız, Kumandan Whitney annemin katilini bulmak üzere birini görevlendirmek konusunda korkunç bir hata yapmış demektir.”

“Bu sizin düşünceniz. Kumar oynuyor musunuz, Bay Angelini?”

“Size ne?”

David ayağa kalkmakta olduğundan, Eve de onunla birlikte kalkıp yüzüne dik dik baktı. “Bu basit bir soru.”

“Evet, birçokları gibi ben de arada sırada kumar oynarım. Beni rahatlatır.”

“Ne kadar borcunuz var?”

Bardağı tutan eli kasıldı. “Annem böyle bir noktada avukatıma danışmamı önerirdi.”

“Bu kesinlikle sizin hakkınız. Bay Angelini, sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Annenizin öldürüldüğü gece Paris’te olduğunuzu kesin olarak biliyorum.” Uçakların her saat başı Atlantik üzerinden uçtuklarının da kesin olarak farkındaydı. “Net ve büyük bir resim görmek benim işimin gereği. Sorularıma cevap vermek zorunda değilsiniz elbette. Ama size sorduğum soruların cevabını küçük bir çayla başka yerlerden de alabilirim.”

David cevap vermeden önce dişlerini sıktı. “Sekiz yüz bin dolar, üç aşağı beş yukarı.”

“Borcu ödemekte zorlanıyor musunuz?”

“Ben ne bir dolandırıcıyım ne de yoksul biri, Teğmen Dallas,” dedi kestirip atarak. “Kısa zaman içinde ödenebilir ve ödenecek.”

“Anneniz bunu biliyor muydu?”

“Teğmen, bir yeri çizildiğinde hemen ağlayarak annesine koşacak bir çocuk da değilim.”

“Randall Slade ile birlikte kumar oynadınız mı hiç?”

“Elbette. Kardeşim onaylamadığı için Randy bu hobisini bıraktı.”

“Ama kendine ait borçları oluşturmadan önce değil.”

Babasınıninkilere benzeyen gözlerindeki bakış buz gibi oldu. “Bundan haberim yoktu, bilseydim de onun işlerini sizinle tartışmazdım.”

Oh, evet, tartışırdın, diye düşündü Eve ama bu düşüncenin üzerinde durmadı. “Ve birkaç yıl önce Sektör 38’de gerçekleşen olay. Orada mıydınız?”

“Sektör 38 mi?” Şimdi gerçekten şaşkın görünüyordu.

“Bir kumar uydusu.”

“Ben genellikle Vegas II’ye giderim ama orada bir kumarhaneye gittiğimi hatırlamıyorum. Ayrıca nasıl bir olaydan söz ettiğinizi de bilmiyorum.”

“Rulet oynar mısınız?”

“Hayır, o aptallar içindir. Randy onu çok sever. Bense yirmi bir oynarım.”

Randall Slade hiç de aptala benzemiyordu. Önüne çıkan herhangi bir şeyi hiç tereddüt etmeden veya zorlanmadan ezip geçecek biri gibi görünmüştü Eve’e. Ama aynı şekilde moda tasarımcısına da hiç benzemiyordu. Siyah takımı modaya uygun olarak örgüler veya düğmelerle süslenmiş, son derece sade bırakılmıştı. İri elleri ise bir sanatçınıninkilerden ziyade el işçilerinininkilere benziyordu.

“Umarım uzun sürmez,” dedi emir vermeye alışkın birinin ses tonuyla. “Mirina yukarıda yatıyor. Onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Uzun sürmeyecek.” İçinde on adet siyah ince sigara bulunan altın sigaralığı çıkardığında, Eve itiraz etmedi. Teknik olarak itiraz edebilirdi ama adam sigarasını yakana kadar bekledi. “Savcı Towers ile ilişkiniz ne ölçüdeydi?”

“Arkadaşça. Yakında kayınvalidem olacaktı. İkimiz de Mirina’yı çok seviyorduk.”

“Sizi onaylıyor muydu?”

“Aksine inanmak için herhangi bir nedenim yok.”

“Angelini İhracat ile çalışmaya başladıktan sonra kariyeriniz ciddi biçimde yükseldi.”

“Doğru.” Sigarasının hafif limon aromalı dumanını üfledi. “Angelini’nin de benimle çalışmaktan büyük yarar

gördüğünü düşünüyorum.” Eve’in gri takımını inceledi. “Kesim ve renk son derece uygunsuz görünüyor. New York’ta satışa sunulan ürünlerime bir göz atmanızı öneririm.”

“Bunu hatırlarım, teşekkürler.”

“Çekici kadınları sevimsiz giysiler içinde görmekten nefret ederim.” Gülümsediğinde çekiciliği Eve’i şaşırttı. “Daha çarpıcı renkler ve daha ince kesimler seçmelisiniz. Sizin beden ölçülerinize sahip bir hanıma böylesi çok yakışır.”

“Birisi daha aynı öneriyi yaptı,” diye mırıldandı, Roarke’u düşünerek. “Çok zengin bir kadınla evlenmek üzeresiniz.”

“Sevdiğim kadınla evleneceğim için mutluyum.”

“Aynı zamanda çok zengin olması da mutlu bir tesadüf.”

“Öyle.”

“Ve para ihtiyaç duyduğunuz bir şey.”

“Hepimiz ihtiyaç duymuyor muyuz?” Adamın tavrı son derece rahat, açık ve keyifliydi.

“Borçlarınız var, Bay Slade. Ödeme sürecinde büyük sancılar yaratabilecek ölçüde büyük, göze batan borçlar.”

“Doğru.” Sigarasından bir nefes daha aldı. “Kumar bağımlısıyım, Teğmen. Tedavi görüyorum. Mirina’nın yardımı ve desteği sayesinde, tedavi oluyorum. İki ay beş gündür hiç kumar oynamadım.”

“Ruletti, değil mi?”

“Korkarım öyle.”

“Peki borçlu olduğunuz miktar düz hesap ne kadar?”

“Beş yüz bin.”

“Peki ya nişanlınızın alacağı miras ne kadar?”

“Muhtemelen yaklaşık üç katı kadar. Krediye ya da nakite döndürülemeyecek hisse senetlerini ve mülkleri de düşünürseniz, daha da fazlası. Nişanlımın annesini öldürmek, ekonomik sorunlarımı çözmek için kesinlikle etkili bir yol olurdu.” Düşünceli bir tavırla sigarasını kültablasına bastırarak söndürdü. “Ama atacağım imza da aynı sonucu doğuracaktı. Para uğrunda cinayet işlememe neden olacak kadar önemli değil benim için.”

“Ama kumar yeterince önemliydi.”

“Kumar güzel bir kadın gibidir. Çekici, arzulanan, heyecan verici ve kaprisli. Onunla Mirina arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Mirina’yı kaybetmemek için yapmayacağım şey yoktur.”

“Hiçbir şey mi?”

İmayı anladı ve başıyla onayladı. “Hiçbir şey.”

“Sektör 38’deki skandaldan haberi var mı?”

Yüzündeki kibirli ifade bir anda kayboldu. “O olay yaklaşık on yıl önceydi. Mirina ile bir ilgisi yoktu. Hiçbir şeyle ilgisi yoktu.”

“Ona söylemediniz.”

“Onu tanıımıyordum. Genç ve aptaldım. Hatamın bedelini de ödedim.”

“Bay Slade, bana o hatayı nasıl yaptığınızı açıklasınız.”

“Bunun konuyla bir ilgisi yok.”

“Haydi ama.”

“Lanet olsun, hayatımın talihsiz bir gecesi idi sadece. Tek bir gece. Çok fazla içmiştim ve içkiyi kimyevi maddelerle karıştıracak kadar aptaldım. Kadın kendini öldürdü. Aşırı doz aldığı kanıtlanmıştı.”

İlginç, diye düşündü Eve. “Ama oradaydınız,” diye zorladı.

“Göz altındaydım. Rulette ödeyebileceğimden fazlasını kaybetmiştim ve aramızda bir anlaşma yapmıştık. Size söyledim, çok gençtim. Kötü şansım için onu suçladım. Belki tehdit de ettim. Hatırlamıyorum. Evet, insanların önünde tartıştık, bana vurdu ve ben de ona vurdum. Bundan gurur duymuyorum. Ama hatırladığım bu kadar.”

“Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz, Bay Slade?”

“İfademde o zaman söylediğim gibi, sonrasında hatırladığım ilk şey pis, küçük bir odada uyandığımdı. Yatakta ikimiz de çıplaktık. Ve kadın ölüydü. Akşamdan kalmaydım. Güvenlik içeri girdi. Sanırım onları ben aramış olmalıyım. Resim çektiler. Dava kapandıktan sonra resimlerin yok edileceği konusunda bana söz vermişlerdi ve beraat etmiştim. Kadını doğru dürüst tanıımıyordum bile,” diye devam etti, daha da heyecanlanarak. “Onu bardan almıştım; ya da öyle olduğunu sanıyorum. Avukatım kadının profesyonel ama lisansı olmayan bir fahişe olduğunu keşfetmişti.”

Randall gözlerini kapadı. “Kısa sürmüş olsa bile, benim lisansı olmayan bir fahişeyi öldürmekle suçlandığımı bilmesini ister miydiniz sizce?”

“Hayır,” dedi Eve sakince. “Hiç sanmıyorum. Ve söylediğiniz gibi, Bay Slade, onu kaybetmemek için yapmayacağınız hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.”

Kumandan’ın çalışma odasından çıktığında Hammett kapıda bekliyordu. Teni daha solgun, yanakları daha çökük görünüyordu.

“Biraz konuşabileceğimizi umuyordum, Teğmen... Eve.”

Eve arkasındaki kapıyı işaret etti ve adamın içeri girmesine izin verdikten sonra kendisine katılarak kapıyı arkalarından kapadı.

“Bu senin için oldukça zor bir gün, George.”

“Evet, çok zor. Sormak istedim, bilmeye ihtiyacım var... Herhangi yeni bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

“Soruşturma devam ediyor. Basından duyabileceğinin dışında sana bir şey söylemem mümkün değil.”

“Fazlası olmalı.” Sesi kontrol edemeyeceği biçimde yükseldi. “Bir şey.”

Adam şüpheliler arasında olmasına karşın Eve ona acıdı. “Yapılabilecek her şey yapılıyor.”

“Marco ile, çocuklarıyla ve hatta Randy ile konuştun. Yardımcı olabilecekleri bir şey ve sana söyledikleri herhangi bir şey varsa, bilmeye hakkım var.”

Gergin mi? diye düşündü Eve. Yoksa kederli mi? “Hayır,” dedi sakince, “bilmeye hakkın yok. Soruşturma sırasında elde edilen herhangi bir bilgiyi sana açıklayamam.”

“Sevdiğim kadının öldürülmesinden söz ediyoruz burada!” O anda daha fazla dayanamadı ve yüzü kıpkırmızı oldu. “Evli olabilirdik.”

“Evlenmeyi planlıyor muydunuz, George?”

“Bunu konuşmuştuk.” Hafifçe titreyen eliyle yüzünü sıvazladı. “Bunu konuşmuştuk,” diye tekrarladı ve yüzünün rengi normale döndü. “Daima hazırlanacak başka bir dava vardı. Sonuçta çok zamanımız olduğunu düşünüyorduk.”

Ellerini yumruk yaparak Eve'den uzaklaştı. “Sana bağırduğım için özür dilerim. Kendime hâkim olamadım.”

“Sorun değil, George. Çok üzgünüm.”

“O gitti.” Bunu kırılgan, üzgün bir sesle söylemişti. “O artık yok.”

George’u yalnız bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kapıyı arkasından kapadı ve kasılan ensesini eliyle ovaladı.

Dışarı çıkarken Feeney’e işaret verdi. “Biraz araştırma yapmanı istiyorum,” dedi birlikte çıkarlarken. “Eski bir dava, on yıl önce, Sektör 38’deki kumar cehennemlerinden birinde.”

“Ne buldun, Dallas?”

“Seks, skandal ve muhtemelen intihar. Kaza.”

“Vay canına,” dedi Feeney düşünceli bir tavırla. “Ben de bu gece televizyonda maç izlemeyi düşünüyordum.”

“Bu da en az o kadar eğlenceli.” Roarke’u yanındaki sarışını arabaya bindirirken izledi, bir an tereddüt etti ama sonra onun yanından geçerek ilerledi. “Tüyo için teşekkürler, Roarke.”

“Ne zaman isterseniz, Teğmen. Feeney,” diye ekledi Roarke ve başıyla selam verdikten sonra arabasına bindi.

“Hey,” dedi Feeney, araba uzaklaştıktan sonra. “Sana gerçekten çok kızgın.”

“Bana iyi göründü,” dedi Eve ve sert bir çekişle arabasının kapısını açtı.

Feeney güldü; “Sen de ne biçim dedektifsin be ahbap!”

“Sadece davayı incele, Feeney. Olayda suçlanan kişi Randall Slade idi.” Kapısını çarparak kapadı ve gaza basıp uzaklaştı.

YEDİ

Feeney, ele geçirdiği verileri Eve'in sevmeyeceğini biliyordu. Vereceği tepkiyi tahmin ederek ve akıllı bir adam gibi davranarak, elden teslim etmek yerine dosyayı bilgisayardan gönderdi.

"Slade olayıyla ilgili malları aldım," dedi, ablak yüzü Eve'in monitöründe görüldüğünde. "Sana göndereceğim. Ben... şey... bir süre daha buradayım. Towers'ın listesinin yüzde yirmisi elendi. Çok yavaş gidiyor."

"Hızlanmaya çalış, Feeney. Sahayı daraltmamız gerek."

"Haklısın. Gönderiyorum." Yüzü kayboldu. Onun yerine ekranda Sektör 38 için hazırlanan polis raporu belirdi.

Eve kaşlarını çatarak okumaya başladı. Randal Slade'in kendisine söylediklerine ek olarak biraz daha bilgi vardı. Şüpheli ölüm, aşırı doz. Kurbanın adı Carolle Lee, yaşı 24, doğum yeri New Chicago Kolonisi idi ve işsizdi. Resimde görünen kız genç, siyah saçlı, bronz tenli, egzotik bakışlı bir melez güzeliydi. Randall resimde soluk tenli ve gözleri bantlı görünüyordu.

Randall'ın atladığı herhangi bir bilgi olup olmadığını kontrol etmek için taramaya devam etti. Olabileceği kadar kötü görünüyordu. Cinayet davası düşmüştü ama lisansı olmayan bir kadını kiralamaktan, yasadışı kimyevi madde taşımaktan ve bir ölüme sebebiyet vermekten suçlu bulunmuştu.

Böyle bir olay uzak bir yerde, dikkat çekmeyen cehennem dibindeki bir noktada gerçekleştiği için adam çok ama çok şanslıydı. Ama birisi -herhangi biri- bu bilgilere rastlamışsa, bunları güzel ve hassas nişanlısına vermekle tehdit etmişse, kesinlikle büyük bir sorun ortaya çıkardı.

Towers biliyor muydu acaba? diye düşündü Eve. Asıl soru buydu. Ve eğer haberi varsa, acaba nasıl bir tepki vermişti? Kadının savcı kimliği gerçeklere bakmış, değerlendirmiş ve davanın kapanmış olduğunu kabul edebilirdi.

Peki ya anne kimliği? Kızıyla bir saat boyunca moda üzerine sohbet eden sevgi dolu bir anne, düğünün mükemmel bir şekilde gerçekleşmesi için saatlerce kafa patlatan bir ebeveyn, böyle bir skandalı genç ve aptal bir delikanlının çılgınlığına verebilir miydi? Yoksa yetişkin ve daha az aptal adamlarla en çok istediği şey arasında bir engel olarak dikilir miydi?

Eve gözlerini kıstı ve belgeyi taramaya devam etti. Bir süre sonra, Roarke'un adı karşısına çıktığında olduğu yerde donup kaldı.

"Orospu çocuğu!" diye söylendi, masasına bir yumruk patlatarak. "Orospu çocuğu!"

On beş dakika sonra Roarke'un şehrin göbeğindeki binasının karo zeminli lobisinde hızla yürüyordu. Özel asansörün şifresini girerken ve ardından elini alıcıya yer-

leştirirken dişlerini sıkıyordu. Aramaya gerek görmemiş, haklı öfkесinin kendisini yönetmesine izin vermişti.

Yukarı ulaştığında resepsiyon görevlisi kocaman bir gülümsemeyle onu karşıladı. Ancak Eve'in yüzündeki ifadeyi görünce şaşırdı. "Teğmen Dallas."

"Ona burada olduğumu ve hemen kendisini görmek istediğimi; yoksa Polis Merkezi'ne gelmek zorunda kalacağını söyle."

"Kendisi... kendisi şu anda toplantıda."

"Hemen."

"Hemen haber veririm." Resepsiyon görevlisi koltuğunu çevirdi ve özel iletişim kanalının düğmesine bastı. Eve orada burnundan solur bir halde dikilirken, genç kadın mesajı ve özürlerini iletти.

"Biraz içeride beklerseniz, Teğmen..." diyerek yerinden kalktı.

"Yolu biliyorum," diye kesip attı Eve, Roarke'un New York üssünün kalbine açılan çift kanatlı yüksek kapılara uzanan lüks halı üzerinde öfkeli adımlarla ilerlerken.

Kendisine kahve hazırladığı veya yüz ellinci kattan New York'un nefes kesen manzarasına baktığı zamanlar olmuştu. Ama bugün sadece ayakta durdu ve sabırsızca bekledi. Ama gerçekte hissettiği şey korkuydu.

Doğu duvarında bir panel sessizce açıldı ve Roarke içeri girdi. Cenazede giydiği siyah takım hâlâ üzerindeydi. Panel arkasında kapanırken, Eve'in ceketine ait olan ve cebinde taşıdığı düğmeyle oynadı.

"Çok hızlı hareket ediyorsun," dedi rahatça. "Sen gelmeden önce yönetim kurulu toplantımı bitirebileceğimi umuyordum."

"Akıllı olduğunu sanıyorsun," diye cevap verdi Eve.

“Sadece kazmaya başlamama yetecek kadarını verdin. Lanet olsun, Roarke, sen bu olayın tam ortasındasın.”

“Öyle miyim?” Kaygısız bir tavırla masasının önündeki koltuklardan birine doğru yürüdü, oturdu ve bacak bacak üzerine attı. “Nasıl yani Teğmen?”

“Slade’in kumar oynadığı yerin sahibi sendin. Kadının öldüğü lanet olasıca pis otelin sahibi de sendin. O pis işletmende çalışan izinsiz bir fahişe vardı.”

“Sektör 38’de lisansı olmayan fahişeler mi?” Hafifçe gülümsedi. “Vay canına, çok şaşırdım.”

“Benimle dalga geçme. Her şey dönüp dolaşıp sana geliyor. Mercury yeterince kötüydü ama bu daha da kötü. İfaden kayıtlarda.”

“Doğal olarak.”

“Adını bu olayın dışında tutmaya çalışırken neden işimi daha da zorlaştırıyorsun?”

“İşi senin için kolaylaştırmak ya da zorlaştırmak gibi bir niyetim yok, Teğmen.”

“Pekâlâ. Pekâlâ.” Eğer Roarke soğuk davranabiliyorsa, kendisi de bunu başarabilirdi. “O halde sadece soruları sorarak ve cevapları alarak ilerleyeceğiz. Slade’i tanıyordun.”

“Aslında, hayır. Kişisel olarak tanıımıyordum. Aslında, bütün bu olayı ve onu unutmuştum, kendim bir araştırma yapana kadar. Kahve istemez misin?”

“Bir cinayet olayına karıştığını mı unutmuştun?”

“Evet.” Endişesiz bir tavırla ellerini birleştirdi. “Bu polisle ilk karşılaşmam değildi, ayrıca görebildiğim kadarıyla sonuncu da olmayacak. Geniş açıdan bakıldığında, Teğmen, bu beni gerçekten hiç ama hiç endişelendirmedi.”

“Seni endişelendirmedi,” diye tekrarladı Eve. “Slade’i kumarhanenden attırmışsın.”

“Sanırım bunu yapan kumarhanenin müdürüydü.”

“Oradaydın.”

“Evet, ben de oradaydım, binanın içinde bir yerlerdedim. Ama memnuniyetsiz müşteriler sık sık sorun çıkarır. Bu yüzden ben de fazla ilgilenmedim.”

Eve derin bir iç çekti. “Eğer senin için önemli değildiyse ve bütün olay kafandan uçup gittiye, Cicely Towers’ın cinayetinden sonraki kırk sekiz saat içinde neden Sektör 38’deki kumarhaneyi, oteli ve diğer tüm mülklerini sattın?”

Roarke kısa bir süre cevap vermeden sadece Eve’in gözlerine baktı. “Kişisel nedenlerden dolayı.”

“Roarke, bana açıkça cevap ver, ben de bu bağlantıyı kaldırıp atayım. Satışların Towers cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum ama fazla göze batıyor. ‘Kişisel nedenlerden dolayı’ yeterli bir cevap değil.”

“Ama gerçekten de kişisel nedenlerden dolayı sattım. O zaman benim için önemliydi, artık değil. Söylesene Teğmen Dallas, Cicely’ye gelecekteki damadıyla ilgili böyle bir konuda şantaj yaptığımı, onu Batı Yakası’na sürüklemesi ve işbirliği yapmadığı takdirde boğazını kesmesi için bir tetikçi tuttuğuma gerçekten inanıyor musun?”

Eve kendisini böyle bir soruya cevap vermek zorunda bıraktığı için bir an Roarke’dan nefret etti. “Onun ölümlüyle bir ilgin olduğuna kesinlikle inanmadığımı sana söyledim ve sözlerimde ciddiydim. Beni işimi zorlaştıran bir pozisyona soktun. Ayrıca zamanımı ve insan gücünü gerçek katili bulmaktan başka alana kaydırmama neden oldun.”

“Lanet olsun sana, Eve.” Bunu son derece sakın bir tavırla söylemişti; o kadar sakın ki, Eve’in tepkisi içini yaktı.

“Benden ne istiyorsun Roarke? Bana yardım edebileceğini, bağlantılarını kullanabileceğimi söyledin. Şimdi bana başka bir konuda kızgın olduğun için işimi zorlaştırıyorsun.”

Roarke, “Fikrimi değiştirdim,” dedi. Yerinden kalkıp masasının arkasına doğru dolanırken sesi son derece mesafeliydi. “Birçok şey hakkında,” diye ekledi, genç kadının yüreğini parçalayan bakışlarla onu süzerek.

“Bana sadece neden sattığını söyle. Bu tesadüf bir kenara atılamaz.”

Yasal olmayan işlerinden kurtulma kararını bir an düşündü ve sonra artık olanın değiştirilemeyeceğine karar verdi. “Hayır,” diye cevap verdi. “Bunu söylemek istediğimi sanmıyorum.”

“Beni neden bu durumda bırakıyorsun?” diye üsteledi Eve. “Bu bir tür ceza mı?”

Koltuğuna oturdu, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Nasıl almak istersen.”

“Geçen sefer olduğu gibi yine olayın içine çekileceksin. Bunun olmasına hiç gerek yok.” Çaresizlikten öfkeye kapılmış bir halde ellerini Roarke’un masasının üzerine vurdu. “Bunu göremiyor musun?”

Roarke onun yüzüne, karanlık ve endişeli gözlerine, komik kesimli saçlarına baktı. “Ne yaptığımı biliyorum.” Gerçekten biliyor olmayı diledi.

“Roarke, anlamıyor musun, senin olayla bir ilgin olmadığını benim bilmem yeterli değil. Şimdi ayrıca kanıtlamak zorundayım.”

Roarke ona dokunmayı o kadar istiyordu ki, parmaklarının acıdığını hissediyordu. O anda her şey bir yana, sadece bunun için bile Eve’den nefret edebilirdi. “Peki sen biliyor musun, Eve?”

Eve bıkkın bir tavırla doğruldu. “Bu fark etmez,” dedi ve dönüp odadan çıktı.

Hayır, fark eder, diye düşündü Roarke onun arkasından kapalı kapıya bakarak. O anda kendisi için önemli olan gerçekten de buydu. Yerinde doğrulurken titriyordu. Şimdi Eve’in o iri, viski rengi gözleri kendisine bakmazken ona lanet edebilirdi. Onu istediği, hayatını paylaşmasını istediği ve bu yüzden ona yalvaracak hale geldiği için Eve’e lanet edebilirdi.

Ve eğer yalvarırsa ya da kendisine verilenle yetinirse, hem kendisinden hem de Eve’den aynı oranda nefret edeceğini ve nefretinin giderek güçleneceğini biliyordu.

Bir rakipten nasıl kurtulacağını, bir engelin etrafından nasıl dolanacağını biliyordu. İsteddiği ya da elde etmeye karar verdiği bir şey olduğunda nasıl davranacağını çok iyi biliyordu. Ama artık Eve’den kurtulabileceğinden, etrafından dolanabileceğinden ya da ona karşı savaşabileceğinden emin değildi.

Düğmeyi cebinden çıkardı, onunla oynadı ve sanki çözümlmesi çok zor bir bulmacanın bir parçasıymış gibi inceledi.

Roarke bir aptal olduğunu düşünüyordu. Aşkın insanı nasıl inanılmaz bir aptal haline getirebileceğini itiraf etmek utanç vericiydi. Ayağa kalkarken düğmeyi tekrar cebine attı. Tamamlaması gereken bir yönetim kurulu toplantısı ve ilgilenmesi gereken işleri vardı.

Ayrıca Slade’in tutuklanması ile ilgili olarak Sektör 38’de herhangi bir sorun kalıp kalmadığını araştırması gerekiyordu.

Eve, Nadine ile randevusundan kurtulamamıştı. Bu

işin gerekliliği onu rahatsız ediyordu; ayrıca görüşmeyi Nadine'in akşam ve gece yapacağı canlı yayınların arasında yapacak olmaları da onu kızdırmıştı.

Kanal 75 binasının yakınlarındaki Görünüşler adlı küçük bir kafedeki masalardan birine çöktü. Sakin köşeleri ve yemyeşil ağaçlarıyla Mavi Sincap'tan çok daha kaliteli bir yerdi. Eve menüdeki fiyatlara bakarak yüzünü buruşturdu - televizyon sunucuları kesinlikle polislerden çok daha fazla para kazanıyordu -bir Pepsi ile yetinmeye karar verdi.

“Şam kurabiyelerini denemelisin,” dedi Nadine. “Burası onlarla ünlü.”

“Eminim öyledir.” Beş papele suyla karıştırılmış suni çayüzümü, diye düşündü Eve. “Fazla zamanım yok.”

“Benim de.” Nadine'in yüzünde hâlâ yayın makyajı vardı. Eve insanın gözeneklerinin saatler boyunca böyle kapalı kalmasına nasıl razı gelebildiğine hayret etti.

“Önce sen başla.”

“Pekâlâ.” Nadine kurabiyelerinden birini böldü ve üzerinden dumanlar yükseldi. “Cenaze töreni günün en büyük haberi. Kim geldi, kim ne dedi. Aileyle ilgili haberler, genellikle de odak noktası gözü yaşlı kız ve nişanlısı.”

“Neden?”

“İnsanlar böyle şeylerle ilgilenir, Dallas. Sükseli büyük düğün planları feci bir cinayetle bölündü. Söylentilere bakılırsa, düğün önümüzdeki yılın ilk yarısına kadar ertelenecekmiş.”

Nadine kurabiyesinden bir lokma ısırды. Eve imrenme duygusunu bastırmak zorunda kaldı. “Peşinde olduğum şey dedikodu değil, Nadine.”

“Ama bu renk katıyor. Bak, bu oldukça yaygın bir söy-

lenti. Birisi basını düğünün ertelendiğinden haberdar etmek istedi. Bu yüzden bir düğün olup olmayacağını gerçekten merak ediyorum. Bana kalırsa cennette bir sorun çıktı. Böyle bir zamanda Mirina neden Slade'den uzaklaşsın ki? Bence kendi aralarında sessiz ve küçük bir düğün yapabilirler ve Slade de onu teselli etmek için yanında kalabilir.”

“Belki de gerçek plan bu ve sizi ortamdan uzaklaştırıyorlar.”

“Mümkün. Ayrıca, artık Towers olmadığı için Hammett ve Angelini'nin ortaklığı bozacakları söyleniyor. Tören sırasında birbirlerine karşı oldukça soğuktular ve hiç konuşmadılar; ne öncesinde ne de sonrasında.”

“Nereden biliyorsun?”

Nadine keyifli bir tavırla sinsice gülümsedi. “Kendi kaynaklarım var. Angelini'nin acilen paraya ihtiyacı var. Roarke ona Mercury üzerindeki kendi hisseleri ve Towers'ın hisseleri için bir teklif yaptı bile.”

“Öyle mi?”

“Bilmiyor muydun? İlginç.” Nadine, bir kedi gibi sinsi bir tavırla parmaklarındaki kırıntıları yaladı. “Törene Roarke ile birlikte katılmaman da bana ilginç geldi.”

“Resmî bir görevle oradaydım,” dedi Eve. “Konuya dönelim.”

“Cennette daha fazla sorun var demek,” diye mırıldandı Nadine, sonra bakışları ciddileşti. “Bak, Dallas, senden hoşlanıyorum. Nedenini bilmiyorum ama senden hoşlanıyorum. Eğer Roarke ile sorunların varsa, bunun için üzgünüm.”

Bu tür dostça dertleşmeler Eve'i huzursuz ederdi. Bir an için bile olsa paylaşma isteği hissetmesine kendisi de

şaşıarak yerinde huzursuzca kıpırdandı. Sonra Nadine'in bir muhabir olduğunu düşünerek kendine geldi. "Konuya dönelim," diye tekrarladı.

"Pekâlâ." Nadine omuz silkti ve kurabiyesinden bir lokma daha aldı. "Kimse gerçeği bilmiyor," diye açıkladı. "Sadece söylentiler var. Angelini'nin ekonomik sorunları, oğlunun kumar alışkanlığı ve Fluentes davası."

"Fluentes davasını unutabilirsin," dedi Eve. "İçeri giriyor. Kendisi de avukatı da bunu biliyor. Kanıtlar ortada. Towers'ı ortadan kaldırmak bir şeyi değiştirmeyecekti."

"Çok kızmış olabilir."

"Belki. Ama küçük çapta bir suçluydu. Towers'ı ortadan kaldırmak için birini kiralayacak parası ya da bağlantıları yok. İçeri tıktığı diğer herkesi inceliyoruz. Şu ana kadar bir şey bulamadık."

"İntikam teorisini çürüttün bile, değil mi?"

"Evet. Bence eve daha yakın biriydi."

"Özellikle düşündüğün biri var mı?"

"Hayır." Nadine onu incelerken Eve başını salladı. "Hayır," diye tekrarladı. "Henüz sağlam bir delilim yok. İncelemeni istediğim bir şey var ve her şey netleşene kadar yayına sokmanı istemiyorum."

"Anlaşmamız bu zaten."

Eve ona Sektör 38'deki olayı kısaca anlattı.

"Tanrım, bu çok büyük bir olay. Ayrıca kayıtlar var, Dallas."

"Olabilir ama sana açıklamasaydım nereye bakacağını bilmeyecektin. Anlaşmaya sadık kal, Nadine. Henüz yayına sokma ve etrafı araştır. Kimsenin bir şey bilip bilmediğini ya da ilgilenen olup olmadığını kontrol et. Eğer cinayetle bir ilgisi varsa, konuyu sana bırakacağım. Yoksa, o

zaman vereceğin karar bir adamın itibarını ve nişanlısıyla ilişkisini zedelemek isteyip istemediğine bağlı.”

“Zayıf bir olasılık, Dallas.”

“Nerede durduğuna ve ahlak değerlerine bağlı. Bunu iyi düşün, Nadine.”

“Hm-hmm.” Şimdiden kafasında düşünceler dolaşmaya başlamıştı. “Slade olay olduğu gece San Fransisco’daydı.” Cevap bekledi. “Öyle değil mi?”

“Kayıtlar öyle gösteriyor.”

“Ayrıca her saat ülkenin bir ucundan öbür ucuna uçan araçlar var.”

“Bu da doğru. Benimle bağlantıyı kaybetme, Nadine,” dedi Eve ayağa kalkarken. “Ayrıca dikkatli ol.”

Eve işini bitirmiş ve o akşam eve erken dönmüştü. Çağrı cihazı çaldığında, bir kabustan çılgılık çılgılığa uyanmak üzereydi. Ter içinde kalmış vücudu titrerken, dolanmış olduğu çarşaflardan ve vücudunu okşayan ellerden kurtulmaya çalıştı.

Çılgılığını bastırmaya çabalarken parmaklarını gözlerine bastırdı ve kusmamasının gerektiğine kendini inandırdı. Işıkları yakmadan aramaya cevap verirken görüntüyü açmadı.

“Dallas.”

“Ölüm vakası. Ses kaydı onaylandı. Muhtemelen cinayet, kadın. Rapor 5-32 Güney Central Park, bir binanın arka tarafı. Kod Sarı.”

“Anlaşıldı.” Eve bağlantıyı kesti ve hâlâ kâbusunun etkisiyle titreyerek yataktan çıktı.

Olay yerine ulaşmak yirmi dakikasını aldı. Otuz saniye-den uzun sürmese bile, sıcak bir duşun rahatlığına ihtiyacı vardı.

Oldukça gözde bir semtti; sakinlerinin çoğu gösterişli mağazaların ve özel kulüplerin müşterileri, ekonomik ve sosyal merdivende bir basamak yukarı çıkan insanlardı.

Taksilerin ve özel araçların kalabalığından kurtulmamış olsa bile, caddeler oldukça sakindi burada. Güzel bir parktan geçerek parlak çelikten yapılmış bir binanın arka tarafına dolanırken karşılaştığı herkes orta kesimin üzerinde insanlardı.

Cinayet yine her zamanki gibi her yerde işlenebilirdi. Burada da kesinlikle işlenmişti.

Binanın arkasından park görünmüyordu ama tasarımcılar buradan da yeşili eksik etmemişlerdi. Bakımlı ağaçların arkasında kalan duvar, iki binayı birbirinden ayırıyordu.

Ceset, altın petunyalarla çevrelenen taş döşeli dar yürüme yolunun üzerinde yüzükoyun yayılmış halde yatıyordu.

Eve oradaki üniformalı memurlara rozetini gösterirken cesedin kadın olduğunu gördü. Koyu renk saçlı, koyu tenli, iyi giyimli. Kırmızı-beyaz çizgili yüksek topuklu ayakkabıları inceledi.

Ölüm, ayakkabıları ayağından çıkarmıştı.

“Resim çekildi mi?”

“Evet, efendim, Teğmen. ME yolda.”

“Kim ihbar etti?”

“Komşu. Köpeğini gezdirirken rastlamış. Onu içeri götürdük.”

“Adı biliniyor mu?”

“Yvonne Metcalf, Teğmen. 11-26’da oturuyor.”

“Aktris,” diye mırıldandı Eve, adı hatırlayarak. “Aktifti ve gelecek vaat ediyordu.”

“Evet, efendim.” Üniformalılardan biri eğilerek cese-

de baktı. “Geçen yıl bir Emmy ödülü almıştı. Talk show programlarına katılıyordu. Oldukça ünlü.”

“Şimdi de oldukça ölü. Kamerayı çalışır durumda tut. Onu döndürmem gerek.”

Ellerine koruyucu sprey sıkmadan, cesedi döndürmek için eğilmeden önce, Eve biliyordu. Kan her yere saçılmıştı. Cesedin yüzü döndürülürken biri tiksintiyle ıslık çaldı ama bu Eve değildi, çünkü artık alışmıştı.

Boğaz derin bir şekilde kesilmişti. Yvonne’un güzel yeşil gözleri Eve’e bakıyordu: İki cevaplanmamış soru.

“Cicely Towers ile ne ilgin vardı ki senin?” diye söylendi. “Aynı manzara: Kesilmiş bir gırtlak, parçalanmış nefes borusu. Soygun yok, cinsel saldırı belirtisi veya mücadele yok.” Eve ölünün ellerinden birini dikkatle kaldırdı, fenerini tırnaklarına tuttu ve altlarını inceledi. Göz alıcı kırmızı oje sürülmüştü ve üzerlerinde ince beyaz çizgiler vardı. Mükemmel görünüyorlardı. Kırılma yok, altlarında sıyrık ya da deri parçası yok.

“Bu kadar giyinmiş ve gidecek bir yeri yok,” dedi Eve, kurbanın kırmızı beyaz çizgili kıyafetini inceleyerek. “Nereden nereye gitmekte olduğunu araştıralım,” dedi Eve. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda başını kaldırdı.

Ama tıbbi görevli ve kendi takımı ya da temizlikçiler değildi. C. J. Morse ve Kanal 75 ekibini gördüğünde yüz ifadesi tiksintiye dönüştü.

“Kamerayı buradan çek.” Öfkesini zorlukla kontrol ederek ayağa fırladı ve cesedin önüne geçti. “Burası suç mahalli.”

“Henüz bantlamamışsınız,” dedi Morse, yılışıkça gülümseyerek. “Bunu yapana kadar, halka açık demektir. Sherry, o ayakkabının bir görüntüsünü al.”

“Lanet olası yeri kapatın,” diye emretti Eve, üniformalı memurlardan birine. “Kameraya ve kayıt cihazlarına el koyun.”

“Suç mahalli kapatılana kadar basın teçhizatına el koyamazsınız,” diye itiraz etti Morse, daha iyi bir görüntü almak için Eve’in arkasına geçmeye çalışırken. “Sherry, güzel bir pan yap, sonra da Teğmen’in güzel yüzüne odaklan.”

“Kıçını tekmeleyeceğim, Morse.”

“Umarım denersin, Dallas.” Gücenmiş gibi bir yüzle baktı. “Beni patakladıktan sonra sana dava açmayı, sonra da olanları yayına vermeyi çok isterdim.”

“Kapatıldıktan sonra bile hâlâ burada olursan, dava edilen sen olacaksın.”

Morse yine sadece gülümsemekle yetindi. Başı derde girmeden önce on beş dakikalık çekim yapabileceğini düşünüyordu. “Kanal 75 çok iyi bir avukat ordusuna sahip.”

“Bu herifi ve ekibini buradan uzaklaştırın.” Eve üniformalılardan birine bakarak sinsice sırıttı. “Ben işimi bitirene kadar yaklaştırmayın.”

“Basına müdahale...”

“Kıçımı öp, Morse.”

“Lezzetli olduğundan eminim.” Olay yerinden uzaklaştırılırken bile hâlâ sırıtıyordu.

Eve işini bitirip binanın ön tarafına geldiğinde, Morse ciddi bir şekilde cinayetle ilgili röportaj yapıyordu. Hiç ritmini düşürmeden Eve’e döndü. “Teğmen Dallas, Yvonne Metcalf’ın; Tune In dizisinin yıldızının öldürüldüğünü doğruluyor musunuz?”

“Şu anda bölümün yapacak hiçbir açıklaması yok.”

“Bayan Metcalf’ın bu binada oturduğu ve cesedinin bu

sabah arka tarafta bulunduğu doğru değil mi? Boğazı kesilmemiş mi?”

“Yorum yok.”

“İzleyicilerimiz bekliyor, Teğmen. İki ünlü kadın aynı yöntemle, muhtemelen aynı kişi tarafından, bir hafta arayla öldürüldü. Ve sizin hiçbir yorumunuz yok mu?”

“Kim olduğu belli sorumsuz muhabirlerin aksine, polis daha dikkatlidir ve dedikodulardan ziyade gerçeklerle ilgilenir.”

“Yoksa polis bu cinayetleri çözemiyor mu?” Hızlı bir hareketle yana kaydı ve tekrar Eve’in önüne dikildi. “Ününüz için endişelenmiyor musunuz, Teğmen, ve özellikle kurbanların yakın dostunuz Roarke ile olan bağlantılarından?”

“Burada ünümün hiçbir önemi yok. Önemli olan soruşturma.”

Morse kameraya döndü. “şu anda, Teğmen Dallas tarafından yürütölen soruşturma bir kör noktaya takılmış durumda. Durduğum yerden yüz metre kadar ötede yeni bir cinayet işlendi. Yetenekli, güzel ve gelecek vaat eden genç bir kadının hayatı, keskin bir bıçakla boğazı kesilerek elinden alındı. Tıpkı bir hafta önce işlenen cinayette, kanunun saygın ve kararlı savunucusu Cicely Towers’ın da yaşamını kaybettiği gibi. Belki de asıl soru katilin ne zaman yakalanacağı değil, sıradaki değerli kadının kim olacağı. Kanal 75 muhabiri C. J. Morse, Güney Central Park’tan bildirdi.”

Eve’e bakmadan önce kameramana bitirmesi için işaret verdi. “Gördün mü Dallas, eğer işbirliği yapsaydın, toplumun gözü önünde aklanmana yardımcı olabilirdim.”

“Canın cehenneme, Morse!”

“Oh, eğer güzellikle rica edersen.” Eve onu iki yaka-

sından yakaladığında bile adamın yüzündeki sırıtış kaybolmadı. “Hemen, hemen, eğer vurmayacaksan neden vura-
cakmış gibi yapıyorsun?”

Adamdan en az bir kafa boyu daha uzundu ve onu kaldırıma yapıştırmak konusunda ciddi olarak düşündü. “Sana neyi bilmek istediğimi söyleyeyim, Morse. Üçüncü sınıf bir muhabirin nasıl olup da dedektiften sadece on dakika sonra ekibiyle birlikte olay yerine gelebildiğini bilmek istiyorum.”

Morse cevap verirken gömleğinin yakasını düzeltiyordu. “Kaynaklar, Teğmen, sana açıklamak zorunda olmadığımı bildiğin kaynaklar.” Sırıtışı daha da sinsileşti. “Ve bu aşamada, benden ziyade senin üçüncü sınıf bir dedektif olmandan söz ettiğimizi söyleyebilirim. Nadine yerine benimle işbirliği yapsaydın senin için daha iyi olurdu. Beni Towers hikâyesinden uzaklaştırmak için ona yardım etmen çok adiceydi.”

“Öyle mi? Bunu duyduğuma sevindim, C. J., çünkü senden kesinlikle nefret ediyorum. Elinde kameranla oraya gidip bir kadının görüntülerini almak seni hiç rahatsız etmedi, değil mi? Onun saygınlığı ya da ona önem veren birine durumun bildirilmemiş olabileceğini hiç umurunda değildi. Örneğin, ailesi.”

“Hey, sen kendi işini yap, ben de kendiminkini. Sen de onu parmaklayıp dururken pek rahatsız olmuş görünmüyordun.”

“Haber ne zaman aldın?” diye üsteledi Eve.

Konuyu saptırmaya çalışırken tereddüt etti. “Sanırım sana bunu söylememde bir sakınca yok. 12:30’da telefonumdan arandım.”

“Kim aradı?”

“Yo, yo, yo! Kaynaklarımı açığa vurmam. İstasyonu aradım ve bir ekip istedim. Doğru değil mi, Sherry?”

“Doğru.” Kameraman omuz silkti. “Bizi C. J. ile buluşmamız için buraya gönderdiler. Gösteri dünyası böyledir.”

“Kayıtlarınıza el koymak için her şeyi yapacağım Morse. Seni sorgulamaya almak ve hayatını cehenneme çevirmek için de.”

“Umarım yaparsın.” Yüzü iyice aydınlandı. “Yayın süremi ikiye katlamaktan ve popülaritemi tavana vurdurmaktan başka bir şey yapmış olmazsın. Ve en eğlenceli tarafı da ne olacak, biliyor musun? Roarke ve onun Yvonne Metcalf ile olan ilişkisi üzerine yapacağım haber!”

Eve’in midesi bulandı ama sesini yükseltmemeyi başarabildi. “İşte orada dur, C. J. Çünkü Roarke benim kadar nazik değildir. Ekibini suç mahallinden uzak tut,” diye uyardı. “Oraya ayağının ucunu sokarsan bütün aletlerine el koyarım.”

Dönüp yürüdü ve yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra çağrı cihazını çıkardı. Normal kuralların dışında hareket etmiş olacaktı; belki azar işitecek veya daha kötüsü olacaktı. Ama yapılması gerekiyordu.

Roarke cevap verdiğinde henüz yatağa girmemiş olduğu belliydi.

“Oh, Teğmen, bu ne sürpriz!”

“Sadece bir dakikam var. Bana Yvonne Metcalf ile ne tür bir ilişkin olduğunu söyle.”

Roarke bir kaşını kaldırdı. “Arkadaşız ve bir zamanlar yakındık.”

“Sevgiliydiniz.”

“Evet, kısa bir süre için. Neden?”

“Çünkü öldü, Roarke.”

Roarke’un yüzündeki gülümseme kayboldu. “Tanrım, nasıl?”

“Boğazı kesilmiş. Bir yere ayrılma.”

“Bu resmî bir istek mi, Teğmen?” diye sordu Roarke, oldukça sert bir tavırla.

“Öyle olmalı. Roarke...” Eve bir an tereddüt etti. “Üzgünüm.”

“Ben de öyle.” Roarke bağlantıyı kesti.

SEKİZ

Cicely Towers ve Yvonne Metcalf arasındaki bağlantıları listelerken Eve hiç zorlanmadı. İlk bağlantı ikisinin de cinayet olmasıydı. Yöntem ve katil aynıydı. İkisi de toplum önünde göze batan, saygı duyulan ve fazlasıyla sevilen kadınlardı. İkisi de kendi alanlarında son derece başarılıydı. İkisinin de arkalarından ağlayan ve onları çok seven aileleri vardı.

Yine de, oldukça farklı sosyal ve mesleki ortamların insanlarıydı. Yvonne'un arkadaşları sanatçılar, aktörler ve müzisyenlerken, Cicely'nin çevresi kanun adamlarıyla, işadamlarıyla ve politikacılarla çevriliydi.

Cicely, mükemmel zevkleri olan, son derece planlı ve düzenli yaşayan, özel yaşamını büyük bir dikkatle koruyan bir kadındı.

Yvonne ise başına buyruk, uçlarda yaşayan ve sürekli toplumun önünde olan bir oyuncuydu.

Ama biri, ikisini de iyi tanıyor ve ikisini de öldürecek kadar nefret ediyordu.

Cicely'nin düzenli ajandasında ve Yvonne'un not dü-

şölmekten çok karalanmışa benzeyen defteri arasında bulduğu tek bağlantı Roarke idi.

Son bir saat içinde bilgisayarında üçüncü keredir listeyi tarıyor, Roarke'un dışında bir bağlantı bulmaya uğraşıyordu. Başka bir isimle bağlanabilecek herhangi bir isim, adres, meslek ya da kişisel ilgi alanı bulmaya çabalıyordu. Bulduğunu düşündüğü bağlantılar öylesine zayıftı ki, bir görüşme ayarlamak için mantıklı bir açıklama getiremiyordu.

Ama bir şey bulması gerekiyordu, aksi taktirde tehlike-
de olan kişi Roarke olacaktı.

Bilgisayar kısa listeyle uğraşırken, Yvonne'un elektronik ajandasını tekrar gözden geçirmeye başladı.

"Bu kadın ne demeye hiç isim koymamış ki?" diye homurdandı Eve. Saatler, tarihler, isimlerin baş harfleri veya sık sık Yvonne'un konuyla ilgili ruh durumunu gösteren notlar düşölmüştü.

1:00 - B. C. ile Crown Room'da öğle yemeği. Heeyyy!!! Geç kalma Yvonne ve bir mini etekle şu yeşil numaranı giy. Bacakları güzel olan kadınlara bayılır.

Paradise'ta güzelleşme günü. Tanrı'ya şükürler. 10:00. Saat 8'de egzersiz için Fitness Palace'ta olmaya çalış. Öfff!...

Gösterişli öğle yemekleri, diye düşündü Eve. Şehrin en gözde güzellik merkezinde bakım. Lüks bir spor salonunda biraz terlemek. Hiç de fena bir yaşam tarzı değil doğrusu. Kim bitirmek ister ki?

Cinayetin işlendiği güne ait notları gözden geçirdi.

8:00 - İş kahvaltısı - mavi elbiseni giy ve uygun renkte ayakkabılar seç. TANRI AŞKINA, YVONNE, BİRAZ PROFESYONEL GÖRÜN!!

11:00 - Sözleşme şartlarını görüşmek için P. P.'nin ofisinde ol. Belki önce biraz alışveriş yapacak fırsat bulabilirim. SAKS'TA AYAKKABI SATIŞI VAR. Çok güzel.

Öğle yemeği - tatlıyı atla. Belki. Şirin şeye gösteride muhteşem olduğunu söyle. Oyun güçleri hakkında arkadaşlara biraz yalan söylemenin bir sakıncası yok. Tanrım, adam berbat değil miydi?

Evi ara.

Daha önce gidemediysen Saks'a uğra.

5:00 - İçki zamanı. Sodaya devam, bebek. Sarhoş olduğunda çok fazla konuşuyorsun. Etkileyici görün. Tune In için zorla. \$\$\$***. Sabah için fotoğraf hazırlıklarını unutma ve o şaraptan uzak dur. Eve git, biraz kestir.

Gece yarısı randevusu. Ateşli olabilir. Kırmızı-beyaz çizgili numaranı giy ve gülümse, gülümse, gülümse. Geçmiş geçmiştir, öyle değil mi? O kapıyı asla kapama. Küçük bir dünya, vesaire. Ne salak herif!

Gece yarısı birisiyle buluşacağını not etmişti. Ama kimle, nerede ve kaçta olduğunu yazmamıştı; yine de güzel görünmek istiyordu. Daha önceden tanıdığı biri. Geçmiş. Geride kalmış bir sorun mu acaba?

Sevgili mi? diye düşündü Eve. Sanmıyordu. Yvonne girdiği kaydın etrafına küçük kalpler veya benzeri semboller koymamıştı ya da seksi görünmesi gerektiğini yazmamıştı. Eve bu kadını anlamaya başladığını düşündü. Yvonne kendiyle barışık, her an eğlenceye hazır bir insandı ve yaşam tarzını seviyordu. Oldukça da tutkuluydu.

Bir kariyer fırsatı için kendine gülümse, gülümse, gülümse demiyor muydu? Bir rol, basın, yeni bir senaryo, nüfuzlu bir hayran.

Roarke hakkında ne demiş olabilir? diye düşündü Eve.

Çok büyük ihtimalle ondan sadece büyük ve koyu bir R harfiyle söz etmiştir. Buluşacakları tarihin etrafına kalpler, dolar işaretleri ya da gülücükler koymuştur. Ölümünden on sekiz ay önce yaptığı gibi.

Yvonne'un daha önceki ajandalarına bakmak zorunda değildi. Kadının Roarke ile ilgili düştüğü son notu hatırlıyordu.

R ile birlikte akşam yemeği - 8:30. HMMM... Beyaz satenini giy - sevimli görün. Hazırlıklı ol, şansın yardım edebilir. Adamın vücudu muhteşem - keşke kafasından geçenleri de bilebilseydim. Ah, boşver, sadece seksi düşün ve neler olacağını gör.

Yvonne'un şansının yardım edip etmediğini özellikle bilmek istemiyordu. Sevgili oldukları belliydi; Roarke bunu kendisi de söylemişti. Peki neden beyaz satenli buluşmalarından sonra da onunla buluşmalarıyla ilgili kayıtlar girmemişti?

Bunun öğrenmesi gereken bir şey olduğunu düşündü; tabii ki sadece soruşturmaya yardımcı olması amacıyla.

Bu arada, Yvonne'un dairesine bir kez daha gidebilir, hayatının son gününü hayalinde canlandırmaya çalışabilirdi. Planlaması gereken görüşmeler vardı. Ve Yvonne'un ailesi en az günde bir kere onu aradığına göre, Eve onlarla konuşmak, korkunç acılarına karşı gücünü korumak zorunda kalacağını biliyordu.

Günde on dört -ve on altı- saat çalışmaktan şikâyet etmiyordu. Aslında hayatının bu döneminde bunu daha ziyade rahatlatıcı buluyordu.

Yvonne Metcalf'in ölümünden dört gün sonra, Eve'in elleri hâlâ boştu. Neredeyse kırk kişiyi suyunu çıkartırca-

sına sorgulamıştı. Geçerli bir neden bulamadığı gibi, kur-bana hayran olmayan birine de rastlamamıştı.

Saplantılı bir hayranla ilgili herhangi bir iz görünmüyordu. Yvonne'un posta kutusu ağzına kadar doluydu ve Feeney hâlâ bilgisayarında gece gündüz çalışarak bir ipucu arıyordu. Ama ilk bölümde açık ya da imalı herhangi bir tehdit, tuhaf ya da yakışksız herhangi bir teklife rastlamamıştı.

Hatırı sayılır sayıda evlilik ya da ilişki teklifi vardı. Eve onları gözden geçirirken pek umutlu değildi. Ancak, Yvonne'a yazmış olan birinin Cicely'ye de yazmış olabileceği konusunda hâlâ küçük bir şans vardı. Fakat zaman geçtikçe bu olasılık da zayıflıyordu.

Eve, çözümsüz zincirleme cinayetlerde yapılması gerekeni, soruşturmanın bu aşamasında bölümün şart koştuğu prosedürü izledi. Deli doktoruyla bir randevu ayarladı.

Eve beklerken, Dr. Mira ile ilgili duygularını bastırmaya çalışıyordu. Kadın son derece zeki, anlayışlı, etkili ve şefkatliydi.

Bunlar da zaten Eve'in onunla görüşmek konusunda isteksiz olmasının en önemli nedenleriydi. Mira'ya kişisel nedenlerle ya da bölüm onu terapiye gönderdiği için gelmediğini kendine defalarca hatırlatmak zorunda kaldı. Ne teste girecek, ne de onun düşünceleri ve duyguları tartışılacaktı; ne de anıları.

Bir katilin kafasının içine girmeye çalışacaklardı.

Yine de kalp atışlarını yavaşlatmaya, ellerinin terlemesini sağlamaya çalışıyordu. Mira'nın ofisine kabul edildiğinde, Eve kendine, bacaklarının titremesinin sadece yorgunluktan olduğunu söyledi.

"Teğmen Dallas." Mira'nın masmavi gözleri Eve'in yü-

zünü inceledi ve yorgunluğu fark etti. “Beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Sorun değil.” Ayakta kalmayı tercih etmesine karşın, Eve masanın yanındaki koltuklardan birine oturdu. “Ayrıca davayla ilgilenmeyi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için de teşekkür ederim.”

“Hepimiz işimizi elimizden geldiğince iyi yapıyoruz,” dedi Mira, yatıştırıcı bir sesle. “Ayrıca Cicely Towers’ı çok sever ve saygı duyardım.”

“Onu tanıyor muydunuz?”

“Aynı kuşağın insanlarıyız ve bana birçok davada danışmıştı. Birçok kez davalarına bilirkişi olarak katıldım; bazen savunma için de,” diye ekledi gülümseyerek. “Ama sen bunu zaten biliyordun.”

“Laf olsun diye sordum.”

“Yvonne Metcalf’in yeteneğini de takdir ederdim. Dünya’ya pek çok güzellik getirdi. Çok özlenecek.”

“İkisini de özlemeyecek olan biri var.”

“Doğru.” Mira her zamanki zerafetiyle otomatik ahçıyı çay için programladı. “Zamanının sınırlı olduğunu biliyorum ama biraz uyarıcı aldığım zaman daha verimli olurum. Ayrıca senin de ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Ben iyiyim.”

Eve’in sesindeki zorlukla kontrol edilen düşmanlığı fark edince Mira bir kaşını kaldırdı. “Her zamanki gibi aşırı çalışma. Özellikle işlerinde çok iyi olanların sık başına gelir.” Çay dolu şık porselen fincanlardan birini Eve’e uzattı. “Şimdi, raporlarını okudum, topladığın delilleri ve teorilerini inceledim. Bu benim psikiyatrik profilim,” dedi, masanın üzerinde duran mühürlü bir diskin üzerine parmaklarını vurarak.

“Tamamlamışsınız bile.” Eve öfkesini belli etmeye gerek görmedi. “Verileri bilgisayarına gönderip beni buraya kadar gelmekten kurtarabilirdiniz.”

“Yapabilirdim ama yüz yüze konuşmayı tercih ettim. Eve, çok tehlikeli bir şeyle ya da biriyle karşı karşıyasın.”

“Bunu şimdiye dek anladım zaten, Doktor. İki kadının boğazı kesildi.”

“Şu ana kadar iki kadın,” dedi Mira sakince ve arkasına yaslandı. “Daha fazlasının olacağına kesinlikle inanıyorum. Hem de yakında.”

Eve de aynı şekilde düşündüğü için, dikilen tüylerini umursamadı. “Neden?”

“Gördüğün gibi çok kolaydı. Çok basit. İyi ve temiz yapılmış bir iş. Burada tatmin var. Ayrıca dikkat çekme konusu da var. Cinayetleri kim işlediyse, şimdi evinde rahatça oturup gösteriyi izleyebilir. Raporlar, haberler, keder, cenazeler, soruşturmanın halkın ilgisini çekmesi.”

Çayını yudumlamak için duraksadı. “Senin bir teorin var, Eve. Buradasın, çünkü desteklememi ya da karşı çıkmamı istiyorsun.”

“Birçok teorim var.”

“Sadece birine inanıyorsun.” Mira, onu köşeye sıkıştırdığını bilerek kurnazca gülümsedi. “Ün. Toplum önünde olmalarının dışında bu kadınların ortak başka bir noktası var mı? Sosyal veya mesleki ortamları aynı değildi. Çok az sayıda ortak tanıdıkları vardı. Aynı mağazalardan alışveriş etmiyorlar, aynı sağlık kulüplerine üye değiller ve aynı güzellik uzmanlarıyla çalışmıyorlar. Ortak noktaları ündü; toplumun ilgisi ve bir tür güç.”

“Yani katil de bunu kışkandı.”

“Ben de aynen bunu söyleyecektim. Ayrıca içerlemişti

ve onları öldürerek ünlerinden zevk almak istedi. Cinayetlerin ikisi de son derece şiddetli ve temizdi. Yüzleri ya da bedenleri bozulmadı. Adli rapora göre önden boğazlarına hızlı bir kesik. Yüz yüze. Bıçak kişisel bir silahtır, elin bir uzantısıdır. Lazer gibi uzak ya da zehir gibi sinsi değildir. Katilimiz öldürme duygusunu tatmak, kanı görmek ve koklamak istedi. Kontrol sahibi olduğunu, bir plan izlediğini hissettiren tam bir deneyim.”

“Yani kiralık katil olduğunu düşünmüyorsunuz.”

“Her zaman böyle bir olasılık vardır, Eve, ama katil bence birini kiralamaktan ziyade aktif durumdaydı.”

“Towers’ın şemsiyesi.”

“Ve Metcalf’in ayakkabılarının sağ teki. Bunu basından korumayı başardın.”

“Zar zor.” Morse’un ve ekibinin suç mahallini basışını hatırlayarak kaşlarını çatı. “Profesyonel biri hatıra toplamaz ve cinayetlerin ikisi de sokakta işlenmek üzere son derece iyi planlanmıştı.”

“Katılıyorum. Karşımızda iyi organize olmuş, tutkulu bir beyin var. Katil yaptığı işten zevk alıyor ve bu yüzden tekrarlanacak.”

“Kıskançlık duygusu bir kadınla kolayca bağdaştırılabilir,” diye ekledi Eve. “Belki de katil bir kadın ve bu iki kurban onun olmak istediği gibi kişilerdi. Güzel, başarılı, saygın, ünlü ve güçlü. Bu genellikle bir katilin zaafı olabilir.”

“Oldukça sık. Şu anda elimizde olan verilerden cinsiyeti anlamak mümkün değil; kesin olarak anlayabildiğimiz tek şey, katilin toplum önünde olan kadınları öldürmek amacını taşıdığı.”

“Bu konuda ne yapmam gerekiyor, Dr. Mira? Şehirde-

ki her ünlü, göze çarpan veya başarılı kadına bir güvenlik cihazı mı vereyim? Örneğin size de mi?”

“Tuhaf ama ben daha ziyade seni düşünüyordum.”

“Beni mi?” Elindeki henüz ağzına götürmediği çay fincanı titreyince Eve belli etmemek için hemen masanın üzerine bıraktı. “Bu çok komik.”

“Hiç sanmıyorum. Sen de artık tanınan bir yüz haline geldin, Eve. Büyük oranda çalışmaların yüzünden; özellikle de geçen kış aldığın dava nedeniyle. Kendi alanında oldukça saygınsın. Ve,” diye devam etti Eve sözünü kesmeden, “iki kurbanla da önemli bir bağlantın var. Hepinizin Roarke ile ilişkisi vardı.”

Eve yüzünün sarardığını biliyordu. Bu kontrol edebileceği bir şey değildi. Ama sesinin sertliğini kontrol edebiliyordu. “Roarke’un Towers ile olan ilişkisi bir iş ortaklığıydı. Metcalf ile yakın ilişkisi biteli oldukça uzun bir süre olmuş.”

“Ama hâlâ onu bana karşı savunma ihtiyacı duyuyorsun.”

“Onu savunmuyorum,” dedi Eve. “Gerçekleri söylüyorum. Roarke kendini savunmak konusunda bana ihtiyaç duymaz.”

“Hiç şüphesiz. Güçlü, önemli ve akıllı bir adam. Yine de, sen hâlâ onun için endişeleniyorsun.”

“Profesyonel görüşünüzle, sizce katil Roarke mu?”

“Kesinlikle hayır. Eğer onu analiz etseydim, öldürücü güdüsünün güçlü olduğu sonucuna varacağımdan eminim.” Aslında doktor, Roarke’un zihnini inceleyebilme fırsatı bulabilmeyi çok isterdi. “Ama çok iyi bir nedeni olmalı. Ya çok büyük bir sevgi ya da çok büyük bir nefret.

Başka türlü böyle bir şeyi yapacağını hiç sanmıyorum. Rahatla, Eve,” dedi Mira sakince. “Bir katile âşık değilsin.”

“Kimseye âşık değilim ben. Ayrıca burada sözkonusu olan benim kişisel duygularım değil.”

“Tam aksine, soruşturmayı yürüten dedektifin zihinsel durumu daima önemlidir. Ayrıca benden seninle ilgili bir yorum getirmem istenirse, seni bitkin, duygusal olarak yıkılmış ve derinden sarsılmış olarak tanımlardım.”

Eve profil diskini aldı ve ayağa kalktı. “O halde sizden böyle bir şey istenmeyecek olması güzel. Ben işimi kesinlikle iyi yapıyorum.”

“Bundan bir an bile şüphe etmedim. Ama ödediğin bedel nedir?”

“Eğer böyle yapmasaydım bedel daha da büyük olacaktı. Bu kadınları öldüren kişiyi bulacağım. Ondan sonra da onu içeri tıkma işi Cicely Towers gibi birine kalacak.” Eve disk çantasına attı. “Unuttuğunuz bir bağlantı daha var, Dr. Mira. Bu kadınların diğer bir ortak noktası.” Eve’in bakışları soğuk ve sertti. “Aile. İkisi de hayatlarının büyük bölümünü kaplayan ve kendileri için son derece önemli olan ailelere sahipti. Bu da beni muhtemel hedef olmaktan çıkarıyor. Ne dersiniz?”

“Belki. Sen kendi ailen hakkında hiç düşündün mü, Eve?”

“Benimle oynamaya kalkmayın.”

“Konuyu sen açtın,” dedi Mira. “Bana söylediğin şeylerle ilgili daima dikkatlisin, bu yüzden aklındaki şeyin aile olduğuna inanıyorum.”

“Benim ailem yok,” diye tersledi Eve. “Ve kafamdaki şey cinayet. Eğer göreve uygun olmadığımı Kumandan’a söylemek istiyorsanız, benim için sorun yok.”

“Bana ne zaman güveneceksin?” Bu kontrollü ses tonunda ilk kez öfkeyi sezdi Eve. “Sana değer verdiğimi kabul etmek senin için bu kadar imkânsız mı? Evet, sana değer veriyorum,” dedi Mira, Eve şaşkınlıkla gözlerini kırptırınca. “Ayrıca seni sandığından çok daha iyi tanıyorum.”

“Beni anlamana ihtiyacım yok.” Ama şimdi Eve’in sesi titriyordu. Bunu kendisi de duyabiliyordu. “Burada olmamın nedeni terapi değil.”

“Burada herhangi bir kayıt cihazı görebiliyor musun?” Mira çay fincanını aniden masanın üzerine bırakınca Eve bir an korkuya kapılarak ellerini cebine soktu. “Korkuyla yaşamış, tacize uğramış tek çocuğun sen olduğunu mu sanıyorsun? Bunun üstesinden gelmeye çalışan tek kadın sen misin?”

“Bir şeyin üstesinden gelmek zorunda değilim. Hatırlamıyorum bil...”

“On iki yaşından on beşime kadar üvey babam bana defalarca tecavüz etti,” dedi Mira sakince ve Eve’in soğuk itirazını bastırdı. “O yıllar boyunca hep zamanını bilmediğim tecavüzlerin tekrarlanacağını bilerek yaşadım. Ve beni kimse dinlemedi.”

Eve titreyerek kollarını vücuduna sardı. “Bunu bilmek istemiyorum. Neden anlatıyorsun?”

“Çünkü gözlerine baktığımda kendimi görüyorum. Ama en azından seni dinleyecek biri var, Eve.”

Eve olduğu yerde hareketsiz kalarak dudaklarını ıslattı. “Neden bitti?”

“Çünkü sonunda bir taciz merkezine gidecek, danışmana her şeyi anlatacak, fiziksel ve psikiyatrik testlere gi-

recek cesareti sonunda kendimde bulabildim. O olayların dehşeti ve aşağılaması artık beni etkileyemedi.”

“Neden hatırlayayım ki?” diye sordu Eve. “Her şey bitti.”

“Neden uyuyamıyorsun?”

“Soruşturma...”

“Eve.”

Mira’nın sesinin sakinliği, Eve’in gözlerini kapamasına neden oldu. O sakin şefkate karşı savaşmak çok zordu. “Geçmişe ait görüntüler,” diye mırıldandı, zayıflığından tiksinererek. “Kâbuslar.”

“Teksas’ta bulunmandan öncesine ait görüntüler mi?”

“Sadece küçük parçacıklar.”

“Onları bir araya getirmene yardım edebilirim.”

“Onları birleştirmeyi neden isteyeyim ki?”

“Zaten bunu yapmaya başlamadın mı?” Mira ayağa kalktı. “Bilinçaltındaki bu hayaletler üzerinde çalışabilirsin. Yıllardır bunu yapışını izledim. Ama mutluluk aklına bile gelmiyor ve hak ettiğine inanana kadar da böyle devam edecek.”

“Benim hatam değildi.”

“Hayır.” Mira nazıkçe Eve’in koluna dokundu. “Hayır, senin hatan değildi.”

Gözyaşlarını zorlukla tutabildiğini fark etmek Eve için hem şaşırtıcı hem de utandırıcıydı. “Bu konuda konuşmam.”

“Hayatım, konuşmaya başladın bile. Ne zaman konuşmak istersen, yine burada olacağım.” Eve kapıya ulaşana kadar bekledi. “Bir soru sorabilir miyim?”

“Hep sorular soruyorsunuz.”

“O halde şimdi neden durayım?” dedi Mira ve gülümsedi. “Roarke seni mutlu ediyor mu?”

“Bazen.” Eve gözlerini kapadı ve küfür etti. “Evet, evet, beni mutlu ediyor. Kendimi acınacak biri gibi hissettirmede.”

“Bu çok güzel. İkiniz için de çok sevindim. Biraz uyu-maya çalış, Eve. Kimyevi bir şey almak istemiyorsan, hayalgücünü kullanmayı da deneyebilirsin.”

“Bunu hatırlarım.” Eve kapıyı açtı ve Mira’ya dönme-den ekledi. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

Hayalgücünün pek de işe yaramadığına karar verdi Eve. Otopsi raporlarını bir kez daha gözden geçirdikten sonra kesinlikle işe yaramıyordu.

Dairesi fazla boş, fazla sessizdi. Kediye Roarke’un evin-de bıraktığı için pişmandı. En azından Galahad ona arkadaşlık edebilirdi.

Gözleri verileri incelemekten dolayı yorgun olduğu için, masasından uzaklaştı. Mavis’in nerede olduğunu bulmaya çalışacak enerjisi yoktu ve televizyon ona cazip görünmüyordu.

Müzik istedi, otuz saniye kadar dinledi, sonra tekrar kapadı.

Yemek genellikle işe yarardı ama mutfağa girdiğinde, haftalardır otomatik ahçının deposunu ihmal ettiği kendisine hatırlatıldı. Artıklar son derece azdı ve dışarıya sipariş vermek de içinden gelmedi.

Rahatlamaya kararlı bir şekilde Mavis’in kendisine Noel hediyesi olarak verdiği sanal gözlükleri denedi. Onları en son Mavis kullandığı için sesi sonuna kadar açık halde bir gece kulübüne programlanmıştı. Dudaklarından küfürler

dökerek geçirdiği birkaç dakika boyunca aceleyle ayarlamaya çalıştı ve sonunda tropik bir sahil programladı.

Ayaklarının altındaki sıcak, beyaz kum tanelerini, güneşin tenine vuran sıcaklığını, yumuşak okyanus esintisini hissedebiliyordu. Usulca kıyıya vuran dalgaların içinde durup uçuşan martıları izlemek ve romla meyve suyu karışımı soğuk içkiyi yudumlamak güzeldi.

Bir çift el çıplak omuzlarını ovuyordu. İç çekerek arkasına yaslandı ve sırtına değen erkek vücudunu hissetti. Mavi okyanusun açıklarından beyaz bir yelkenli geçiyordu.

Kendisini bekleyen kollara dönmek, arzuladığı dudaklara dudaklarını yapıştırmak, kendisinininkine mükemmel biçimde uyan bir vücutla sarmaş dolaş bir halde sıcak kumların üzerinde uzanmak kolaydı.

Heyecan da huzur kadar tatlıydı. Dalgalar kadar eski bir ritim vücudunun üzerinde hareket ediyordu. İhtiyaçları tatmin seviyesine ulaşırken titredi. Erkeğin nefesi yüzünde, vücutları birbirine geçmişti ki, arzuyla adamın adını haykırdı.

Roarke.

Eve öfkeli bir tavırla gözlükleri çıkardı ve bir kenara fırlattı. Kafasının içinde bile onu rahat bırakmıyordu; buna hakkı yoktu. İsteddiği tek şey yalnızlık ve huzurken, ona acı ve zevk vermeye hakkı yoktu.

Of, ne yaptığını biliyordu, diye düşündü yerinden fırlarken. Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Ama şimdi bunu artık bir sonuca bağlama zamanı gelmişti.

Dairenin kapısını çarparak dışarı çıktı. Roarke'un malikânesinin kapısından geçene kadar yalnız olmayabileceğini düşünmemiştii bile.

Bu düşünce o kadar çıldırtıcı, o kadar mahvediciydi ki, taş merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktı ve öfkeden kaynaklanan bir güçle kapıyı yumrukladı.

Summerset kapıyı açtı. “Teğmen, saat 01:20.”

“Saatin kaç olduğunu biliyorum.” Summerset yolunu kapamak için merdivenle arasına geçtiğinde, Eve dişlerini gösterdi. “Artık birbirimize karşı açık olalım ahbap. Ben senden nefret ediyorum, sen de benden. Aramızdaki tek fark, benim rozetimin olması. Şimdi yolumdan çekil git, yoksa memura engel olmak suçuyla o koca kışını içeri tıkarım.”

Summerset saygınlığından ödün vermedi. “Yani bu saatte burada olmanızı resmî görev olarak mı almalıyım, Teğmen?”

“Nasıl istersen öyle al. Nerede o?”

“Eğer ne istediğinizi söylerseniz, Roarke’un nerede olduğunu ve sizinle görüşüp görüşmeyeceğini hemen öğrenmekten mutluluk duyarım.”

Eve’in sonunda sabrı taştı ve adamı gırtlığından yakaladığı gibi yolundan çekti. “Onu kendim bulurum,” dedi, basamakları çıkmaya başlarken.

Yalnız ya da değil, Roarke yatmamıştı. Onu bir sarışınla sarmaş dolaş yakalasa neler hissedeceğinden ya da ne yapacağından emin değildi. Bunu düşünmemeye karar vererek dönüp Roarke’un ofisine doğru yürürken Summerset de hemen arkasındaydı.

“Şikâyetle bulunacağım.”

“Hemen yap,” dedi Eve, omzunun üzerinden.

“Gecenin bu saatinde özel mülke bu şekilde girmeye hakkınız yok. Roarke’u rahatsız etmeyeceksiniz.” Eve ka-

piya uzandığında Summerset elini dayadı. “Buna izin ver-meyeceğim.”

Eve onun nefes nefese ve kıpkırmızı olduğunu görünce şaşırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Adamın duygularının tahmininden daha güçlü olduğunu düşündü.

“Bu gerçekten de seni gıcık etti, değil mi?” Summerset engelleyemeden Eve kapıyı açıp içeri girdi.

Summerset, Eve’i kolundan yakalamıştı. Şehrin man-zarasını izlemekte olan Roarke gürültüye dönüp onları o halde boğuşurken görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Seni orospu çocuğu, bana bir daha elini sürersen seni ıskartaya çıkarırım.” Eve, korkutmak için yumruğunu kal-dırdı. “Bundan alacağım tatmin rozetimi kaybetmeme de-ğer.”

“Summerset,” dedi Roarke sakince. “Bence söylediğin-de ciddi. Bizi yalnız bırak.”

“Ama efendim, yetkisini aşıy...”

“Bizi yalnız bırak,” diye tekrarladı Roarke. “Bunu ben halledeceğim.”

“Nasıl isterseniz.” Summerset kolalı ceketini Eve’in elinden kurtardı ve düzelitti; ama biraz beceriksizce.

“Eğer beni buradan uzak tutmak istiyorsan,” dedi Eve, masaya yaklaşırken, “o baston yutmuş bekçi köpeğinden daha iyi bir şeye ihtiyacın var.”

Roarke ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Seni bu-radan uzak tutmak isteseydim, kapıdaki güvenlikten bir daha geçemezdin.” Kasıtlı bir tavırla saatine baktı. “Resmî görüşmeler için biraz geç.”

“İnsanların bana saati söylemesinden bıktım artık.”

“Pekâlâ o zaman.” Arkasına yaslandı. “Senin için ne ya-pabilirim?”

DOKUZ

Saldırı duygularıyla verdiği bir karardı ama Eve bu kararını mantığıyla da açıklayabilirdi.

“Yvonne Metcalf ile ilişkin vardı.”

“Sana söylediğim gibi, arkadaşlık.” Roarke masanın üzerindeki antika gümüş bir kutuyu açtı ve bir sigara çıkardı. “Bir süre için yakındık.”

“İlişkinizin şeklini kim ve ne zaman değiştirdi?”

“Kim mi? Hmmm.” Roarke sigarasını yakarken bunu düşündü ve bir nefes çektikten sonra dumanı üfledi. “Sanırım ortak bir karardı. Kariyerinde hızla ilerliyordu ve bu da hem çok fazla zamanını hem de çok fazla enerjisini gerektiriyordu. Daha ziyade birbirimizden doğal olarak uzaklaştık diyebiliriz.”

“Kavga ettiniz mi?”

“Böyle bir şey hatırlamıyorum. Yvonne pek kavgacı bir insan değildi. Hayatı çok... eğlenceli bulurdu. Brandy ister misin?”

“Görevdeyim.”

“Evet, elbette görevdesin. Ama ben değilim.”

Roarke ayağa kalktığında Eve kucağından yere atlayan kediye gördü. Galahad kendini temizlemeye başlamadan önce birbirinden farklı renkteki gözleriyle Eve'i inceledi. Kediyle o kadar ilgiliydi ki, oymalı bar konsolonunun yanında bardağına brandy koyarken Roarke'un ellerinin titrediğini fark etmedi.

"Eee," dedi Roarke, elinde bardakla geri dönerken. "Hepsi bu kadar mı?"

Hayır, diye düşündü Eve, bu daha hiçbir şey değildi. Eğer Roarke isteyerek yardım etmeyecekse, son derece acımasızca ve hiçbir suçluluk duygusu hissetmeden, onu kurnaz zihnini kullanmaya kendisi zorlamak zorunda kalacak demektir. "Ajandasında senden en son söz ettiği tarih bir buçuk yıl öncesi."

"Çok uzun zaman," diye mırıldandı Roarke. Yvonne için fazlasıyla üzgündü. Ama şu anda kendi sorunları vardı ve bunlardan en büyüğü de şu anda odanın karşı tarafından öfkeli gözlerle kendisine bakıyordu. "Hiç fark etmemiştim."

"Onu en son o zaman mı görmüştün?"

"Hayır, kesinlikle." Yvonne'u düşünerek elindeki brandy bardağına baktı. "Geçen yılbaşında bir partide onunla dans ettiğimi hatırlıyorum. Sonra birlikte buraya dönmüştük."

"Onunla yattın mı?" diye sordu Eve hiç tereddüt etmeden.

"Aslında hayır." Sesinde sıklık belirtisi vardı. "Onunla seviştik, sohbet ettim ve bir şeyler yedik."

"Eski ilişkinize yeniden başladınız mı?"

"Hayır." Koltuklardan birine yerleşti ve içkiyle sigaranın tadını çıkarmaya karar vererek bacak bacak üstüne attı.

“Başlayabilirdik ama ikimiz de kendi projelerimizle çok fazla meşguldük. Sonraki altı hafta ya da daha uzun süre boyunca ondan haber almadım.”

“Ve?”

Roarke onu başından attığını hatırlıyordu. Kolayca ve kaygısızca. Belki çok da düşüncesizce. “Ona... meşgul olduğumu söyledim.” Sigarasının yanan ucunu inceliyordu. “O sıralarda başka birine âşık olmak üzereydim.”

Eve’in kalp atışları hızlandı. Roarke’a bakmaya devam ederek ellerini cebine soktu. “Bana yardımcı olmazsan seni listeden çıkartamam.”

“Öyle mi? Peki o zaman.”

“Lanet olsun, Roarke, iki kurbanla da ilişkisi olan tek kişi sensin.”

“Peki nedenim ne, Teğmen?”

“Benimle bu ses tonuyla konuşma. Bunu yapmandan nefret ediyorum. Soğuk, kontrollü ve üstün.” Eve bıkkın bir tavırla odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Cinayetlerle hiçbir ilgin olmadığını biliyorum ve aksini kanıtlayacak hiçbir delil de yok. Ama bu onlarla olan bağıni ortadan kaldırmıyor.”

“Ve bu da işi senin için zorlaştırıyor, çünkü sonuçta senin adın da benimkiyle bağlantılı. Ya da öyleydi.”

“Bunu ben halledebilirim.”

“O halde neden kilo verdin?” diye üsteledi Roarke. “Neden gözlerinin altında morluklar var? Neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?”

Eve cebinden bir kayıt cihazı çıkarıp masanın üzerine koydu. Bunu aralarına bir duvar koymak için yapmıştı. “Bu kadınlar hakkında bildiğin her şeyi bana söylemeni istiyorum. Her küçük, önemsiz ayrıntıyı. Lanet olsun, la-

net olsun, lanet olsun, yardımına ihtiyacım var. Gecenin o saatinde Towers'ın neden Batı Yakası'na gittiğini öğrenmem gerek. Metcalf'ın neden gece yarısında giyinip dışarı çıktığını anlamalıyım.”

Roarke sigarasının külünü silkeledi ve yavaşça ayağa kalktı. “Bana hak ettiğimden daha fazla önem veriyorsun, Eve. Cicely’yi pek iyi tanı mıyordum. Birlikte iş yapmış tık ve sosyal ortamlarda karşılaştık. Benim geçmişimi ve onun pozisyonunu hatırla. Yvonne ile sevgiliydik. Ondan, enerjisinden ve neşesinden hoşlanıyordum. Tutkuları olduğunu biliyordum. Yıldız olmak istiyordu ve bunu hak ederek kazandı. Ama bu iki kadının da kafalarında neler olduğunu bilemem.”

“İnsanları tanıyorsun,” diye karşı çıktı Eve. “Onların kafalarına girebiliyorsun. Hiçbir şey seni şaşırtmıyor.”

“Sen şaşırtıyorsun,” diye mırıldandı Roarke. “Hem de sürekli.”

Eve başını sallamakla yetindi. “Bana Yvonne Metcalf’ın neden gecenin o saatinde bir binanın arka tarafında buluşabileceğini söyle.”

İçkisini yudumlarken omuz silkti. “Kariyerinde ilerlemek, başarı, heyecan, sevgi. Muhtemelen aynen bu sıralamayla. Giyimine dikkat etmiştir, çünkü oldukça kibirliydi. Randevunun saati onun için bir şey ifade etmemiştir. Eğlenceye ve maceraya düşküdü.”

Eve biraz rahatladı. İhtiyacı olan şey buydu. Roarke, onun kurbanları görmesine yardım edebilirdi. “Başka erkekler var mıydı?”

Roarke düşüncelere daldığını fark edince bunu yapmamak için kendini zorladı. “Güzel, renkli, akıllı ve yatakta mükemmeldi. Hayatında çok sayıda erkek olduğundan eminim.”

“Kıskanç erkekler, öfkeli erkekler?”

Bir kaşını kaldırdı. “Yani istediği şeyi vermediği için birinin onu öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Ya da ihtiyacı olan bir şeyi?” Genç kadının gözlerine dik dik baktı. “Bu da bir fikir. Bir erkek böyle bir şey için bir kadına oldukça fazla zarar verebilir; eğer çok fazla istiyorsa ya da çok ihtiyacı varsa. Ama yine de, ben seni öldürmedim. Henüz.”

“Bu bir cinayet soruşturması, Roarke. Bana şirinlik yapmaya çalışma.”

“Şirinlik mi?” Yarıya kadar boşalmış bardağı odanın duvarına fırlatıp attığında Eve ile birlikte kendisini de şaşırttı. Bardak duvarda tuzla buz olurken içindeki içki etrafa saçıldı. “Hiç haber vermeden buraya zorla, davetsizce giriyorsun ve beni sorguya çekerken tıpkı iyi eğitilmiş bir köpek gibi oturup sana boyun eğmemi mi bekliyorsun? Yvonne hakkında, değer verdiğim bir kadın hakkında bana sorular soruyorsun ve beni onunla yatakta hayal ederken sorularına hevesle cevap vermemi mi bekliyorsun?”

Roarke’u daha önce de öfkeli görmüştü. Bunu genellikle buz gibi kontrollü tavrına tercih ederdi. Ama bu kez bardakla birlikte özgüveni de dağılıp gitmişti. “Bu kişisel değil ve seni sorguya çekmiyorum. Sadece yararlı bir kaynağa danışıyorum. Ben işimi yapmaya çalışıyorum.”

“Bunun işle hiçbir ilgisi yok ve bunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz. O iki kadının boğazlanmasıyla bir ilgim olduğu konusunda kafanda küçücük bir düşünce kırıntısı bile varsa, o zaman düşündüğümde çok daha büyük bir hata yapmışım demektir. Eğer beni deşmek istiyorsan, Teğmen, bunun için kendi zamanını kullan, benimkini değil.” Ma-

sanın üzerindeki kayıt cihazını kaptığı gibi Eve'in ellerine fırlattı. "Bir daha sefere de izin alarak gel."

"Seni olaydan tamamen uzak tutmaya çalışıyorum."

"Bunu zaten yapmadın mı?" Masasının arka tarafına yürüdü ve bıkkın bir tavırla oturdu. "Git buradan. Bundan artık sıkıldım."

Eve deli gibi atan bir kalp ve titreyen bacaklarla kapıya doğru yürürken tökezlemediği için şaşırdı. Kapıya ulaştığında nefesi kesilmişti. Roarke ise masasında otururken kendisine aptallığı için sövdü ve kapıları kilitleyen düğmeye bastı. Kendisine de Eve'e de lanet okudu ama öylece çıkıp gitmesine izin vermeyecekti.

Eve kapıya birkaç santim kala döndüğünde Roarke bir şeyler söylemek üzereydi. Şimdi genç kadının yüzünde öfke vardı. "Pekâlâ. Lanet olsun, pekâlâ, sen kazandın. Acınası bir durumdayım. İsteddiğin de bu değil miydi? Uyuyamıyorum, bir şey yiyemiyorum. İçimde bir şeyler parçalandı ve işimi bile zor yapıyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Olmalı mıydım?" derken, uzun bir süredir ilk kez yüreğindeki baskının hafıflediğini hissetti Roarke.

"Buradayım, öyle değil mi? Buradayım, çünkü artık senden uzak kalamıyorum." Gömleğinin altındaki zinciri çekip dışarı çıkararak Roarke'a doğru yürüdü. "O lanet şeyi de takıyorum."

Roarke yüzüne doğru tutulan elmasa baktı. Taş alev gibi yanıyordu. "Dediğim gibi, sana yakışıyor."

"Çok biliyorsun sen," diye homurdandı Eve arkasını dönerken. "Bu bana kendimi aptal gibi hissettiriyor. Bütün bu olaylar zaten bana kendimi aptal gibi hissettiriyor. Peki o zaman; ben de aptal olacağım. Buraya taşınacağım. Kâhya dediğin o kibirli robotun küstahlıklarına tahammül

edeceğim. Elmaslar takacağım. Yeter ki..." Hıçkırıklara boğulurken yüzünü ellerine bastırdı. "Buna artık dayanamıyorum."

"Hayır, yapma. Tanrı aşkına, ağlama."

"Çok yorgunum." Kendini rahatlatmak için omuz silk-ti. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Bana bağır, hakaret et." Roarke titreyerek yerinden kalkarken Eve'in hıçkırıklarından kahrolmuştu. "Bir şeyler fırlat. Suratımı yumrukla."

Kollarını uzattığında genç kadın geri çekildi. "Yapma. Kendimi aptal yerine koyarken beni rahat bırak."

Roarke sözlerine aldırmayarak onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Eve iki kez kendini çekmek istediye de, Roarke izin vermedi. Sonunda, nihayet mücadeleden vazgeçerek kollarını adamın boynuna doladı. "Gitme." Yüzünü Roarke'un omzuna bastırdı. "Bir daha gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum ki." Nazik bir şekilde Eve'in saçlarını ve sırtını okşadı. Bir erkek için güçlü bir kadını gözyaşları içinde görmekten daha korkutucu veya şaşırtıcı bir şey olup olmadığını düşündü Roarke. "Hep buradaydım. Seni seviyorum, Eve, ve sevgimin gücü beni eziyor."

"Sana ihtiyacım var. Elimde değil. İstemiyorum."

"Biliyorum." Biraz geri çekilerek eliyle genç kadının çenesinden tutarak başını kaldırdı. "Bununla başa çıkmayı öğrenmemiz gerekecek." Kadının ıslak yanaklarını öptü. "Ben de sensiz yapamıyorum."

"Bana gitmemi söyledin."

"Kapıyı kilitledim." Gülümsedi ve Eve'in dudaklarına bir buse kondurdu. "Birkaç saat daha bekleseydin ben sana gelecektim. Burada tek başıma oturmuş seni düşünüyör, kendimi aksine ikna etmeye çalışıyordum ama hiçbir işe

yaramadı. Sonra da sen içeri daldın. Tanrı biliyor ya, önünde diz çökmek üzereydin.”

“Neden?” Roarke’un yanağını okşadı. “Herhangi biri olabilirdi. Muhtemelen de vardır.”

“Neden mi?” Başını salladı. “Bu cevabını benim de merak ettiğim bir soru. Acaba dingin, huzurlu, sakın yapın ve kusursuz moda tarzın olabilir mi?” Eve’in gülümsediğini görmek hoşuna gitti. “Hayır, sanırım başka birini düşünüyordum. Senin cesaretin, hareketlerindeki kararlılığın, o yerinde duramayan zihninin ve tatlı kalbinin bir köşesinde seni birçok insanı düşünmeye zorlayan dürtün.”

“Bu ben değilim.”

“Ah, ama bu sensin sevgili Eve.” Genç kadını tekrar öptü. “Tıpkı bu lezzetin, kokunun, görünüşün ve sesin sen oluşu gibi. Beni zincirlerimden kurtardın. Bunları konuşacağız,” diye mırıldandı, Eve’in gözyaşlarını silerken. “Bu ilişkinin devam etmesini sağlayacağız.”

Eve derin bir nefes alırken titredi. “Seni seviyorum.” Sonra nefesini verdi. “Tanrım.”

Roarke’u ele geçiren duygu fırtınası tıpkı bir yaz yağmuru gibiydi; hızlı, güçlü ve sonrasında da sakın. Bu duygu yoğunluğunda boğulmuş bir halde alnını Eve’inkine yasladı. “Gördün mü, ölmedin.”

“Sanırım alışacağım.” Ve belki bir daha sefere yüreği de ağzına gelmeyecekti. Başını yukarı kaldırdı ve dudakları birleşti.

Masum öpücükler bir anda ateşli, hırslı ve arzu dolu bir hale geldi. Kan beynine öyle bir şiddetle hücum etti ki, Roarke’a aynı sözleri tekrar söylediğini kendisi bile duyamıyordu ama yoğunluğunu yüreğinin derinliklerinde hissediyordu.

Nefes nefese ve çoktan ıslanmış bir halde erkeği kendine çekmeye başladı. “Hemen şimdi. Burada.”

“Kesinlikle evet.” Daha yere uzanmadan önce Eve’in gömleğini başının üzerinden çekerek çıkarmıştı bile.

Birbirlerine sımsıkı sarılarak yere uzandılar. İki beden birbirine dolandı. Eve arzudan başı dönmüş bir halde dışlerini omuzlarına geçirirken, Roarke da onun kotunu çıkarmaya çalışıyordu. Roarke bir an genç kadının vücuduna dokunarak özlediği tenin dokusunu, vücudunun biçimini, sıcaklığını hissettikten sonra en ilkel hayvani güdülerle birbirlerine saldırdılar.

Şefkat ve özen bekleyecekti. Roarke genç kadının içine girip vahşice gidip gelmeye başladığında içlerindeki hayvan daha da vahşileşti. Genç adam altındaki vücudun kasılıp gevşemesini hissediyor, çıkardığı uzun iniltileri dinliyordu. Sonunda boş bir halde kendini onun üzerine bırakırken, kalben, ruhen ve bedenlen birleşmiş olduklarını hissetti.

Roarke’un evinin pencerelerinden süzülen yumuşak güneş ışığı Eve’i uyandırdı. Gözlerini açmadan uzandı ve yatağın diğer yarısını sıcak ama boş buldu.

“Ben buraya nasıl geldim?” diye yüksek sesle kendine sordu.

“Seni taşıdım.”

Genç kadın hemen gözlerini açtı ve Roarke’a baktı. Çıplak bir halde yatağın ucunda bağdaş kurmuş, kendisini uyurken izliyordu. “Beni taşıdın mı?”

“Yerde uyuyakaldın.” Eğilip parmaklarıyla Eve’in yanğını okşadı. “Kendini böyle tüketmemeliydin, Eve.”

“Beni taşıdın, ha?” dedi tekrar, mahcup olup olmadığı-

na karar veremeyecek kadar uyku sersemi bir halde. “Sanırım bunu kaçırdığım için üzgünüm.”

“Tekrarlamak için bir sürü zamanımız olacak. Beni endişelendiriyorsun.”

“Ben iyiyim. Sadece...” Yatağın başucunda duran saate gözü kaydı. “Aman Tanrım, on! Saat on mu?”

Yataktan kalkmaya çalışırken Roarke uzanıp eliyle onu geri itti. “Bugün pazar.”

“Pazar mı?” Eve kafası karışmış bir halde iyice uyanmak için gözlerini ovuşturdu. “Günleri bile şaşıyorum.” Görevde olmadığını hatırladı ama yine de...

“Uykuya ihtiyacın var,” dedi Roarke, genç kadının kafasından geçenleri anlayarak. “Ayrıca kafeinden başka bir yakıt da.” Komidinin üzerinde duran bardağı aldı ve Eve’e uzattı.

Eve pembe renkli sıvıyı şüpheyle süzdü. “Nedir bu?”

“Sana iyi gelecek. İç.” Mutlaka içmesini sağlamak için bardağı Eve’in dudaklarına itti. İhtiyacı olan enerjiyi ona hap olarak da verebilirdi ama her tür haptan nefret ettiğini biliyordu. “Laboratuvarlarımdan birinin üzerinde çalıştığı bir şey bu. Altı ay içinde pazara sürmemiz gerek.”

Eve gözlerini kısarak ona baktı. “Henüz deney aşamasında mı?”

“Oldukça güvenli.” Roarke gülümsedi ve boş bardağı tekrar yerine bıraktı. “Şimdiye dek pek kimse ölmedi.”

“Ha-ha.” Kendini son derece rahatlamış ve enerjik hissederek arkasına yaslandı. “Polis Merkezi’ne gitmem ve masamda bekleyen bazı işleri yapmam gerek.”

“Biraz dinlenmeye ihtiyacın var.” Eve tartışmaya başlayacakken Roarke bir elini kaldırarak onu susturdu. “Bir

gün. En azından yarım gün. Bu süreyi benimle geçirmeni isterdim ama yalnız bile olsan yine de dinlenmelisin.”

“Sanırım birkaç saat ara verebilirim.” Oturduğu yerde doğruldu ve kollarını sevdiği adamın boynuna doladı. “Kafandan geçen nedir?”

Roarke hınzırca sırtarak onu tekrar yatağa uzattı. Fakat bu kez incelik ve duygusallık vardı.

Eve kendisini bekleyen onca mesajı bulunca hiç şaşırmadı. Pazar gününü tatilden saymayalı yıllar olmuştu. Mesaj diski Nadine Furst’ten, aşağılık Morse’tan ve Yvonne Metcalf’ın ailesinden gelen mesajları saydı; sonuncusu Mirina Angelini’den gelmişti.

“Onların kederlerini sen üstlenemezsin, Eve,” dedi Roarke, ona arkadan yaklaşarak.

“Ne?”

“Metcalf ailesi. Bunu yüzünde görebiliyorum.”

“Dayanabilecekleri tek şey benim.” Mesajlara cevap vermek için işlemi başlattı. “Birinin onu önemsediyiğini bilmeleri gerek.”

“Bir şey söylemek istiyorum.”

Eve gözlerini devirerek kendini dinlenmek, tarafsızlık ya da profesyonel mesafe konusunda olası bir nasihate hazırladı. “Hemen söyle, ben de işime geri döneyim.”

“Hayatım boyunca birçok polisle uğraştım. Onlardan kurtuldum, rüşvet verdim, ahmak yerine koydum veya sadece onlardan kaçtım.”

Eve keyifli bir tavırla masasının üzerine dayandı. “Bana bunları anlatmana şaşırdım. Kayıtların dikkat çekecek kadar temiz.”

“Elbette öyle.” Uzanıp Eve’in burnuna bir öpücük kon-
durdu. “Bunun için para ödedim.”

Eve yüzünü buruşturdu. “Roarke, gerçekten, bunları bilmesem daha iyi.”

“Asıl önemli olan,” diye devam etti Roarke onu duymazdan gelerek, “yıllar boyunca bir sürü polisle uğraştım. Bence sen en iyisisin.”

Eve bu tür sözler beklemediği için gafil avlanarak göz-
lerini kırptırdı. “Güzel.”

“Dayanıyorsun Eve, hem ölüme hem de kedere. Sana baktığım zaman hayrete düşüyorum.”

“Kes şunu.” Eve son derece mahcup bir tavırla bakışla-
rını kaçırdı. “Lütfen, ciddiylim.”

“Morse’u aradığında bunu kullanabilir ve sızlanmalarına karşın bildiğini okuyabilirsin.”

“Onu arayacak filan değilim.”

“Cevap işlemi başlattın.”

“Onun mesajını sildikten sonra.” Gülümsedi. “Tüh!”

Roarke bir kahkaha patlatarak onu kendine çekti. “Tar-
zını seviyorum.”

Kendini Roarke’un kollarından kurtarmadan önce uza-
nıp saçlarını okşadı. “Çalışmamı engelliyorsun. Bu yüz-
den, beni rahat bırak da Mirina Angelini’nin ne istediğini
öğreneyim.” Roarke’u iterek numarayı çevirdi ve bekledi.

Sararmış, gergin yüzüyle ekranda belirerek cevap veren
Mirina’nın kendisiydi. “Evet, ah, Teğmen Dallas. Beni bu
kadar çabuk aradığınız için teşekkür ederim. Yarına kadar
sizden haber alamayacağımı sanıyordum.”

“Sizin için ne yapabilirim Bayan Angelini?”

“Sizinle mümkün olan en kısa sürede görüşmem gerek.
Kumandan’ı araya koyarak hareket etmek istemiyorum,
Teğmen. Ailem ve benim için yeterince yoruldu zaten.”

“Soruşturmayla mı ilgili?”

“Evet, en azından öyle olduğunu sanıyorum.”

Eve ona dışarı çıkmasını işaret etti ama Roarke duvara yaslanmaktan başka bir şey yapmadı. Eve hafifçe homurdandıktan sonra tekrar ekrana döndü. “Sizinle görüşmekten mutluluk duyarım.”

“Teşekkür ederim, Teğmen, ancak sizin bana gelmeniz gerekecek. Doktorlarım şu anda yolculuk yapmama izin vermiyorlar.”

“Yani Roma’ya mı gelmemi istiyorsunuz? Bayan Angelini, bölüm yolculuk masraflarını karşılasa bile, harcayacağım zamanı ve masrafları haklı çıkarmak için sağlam bir nedene ihtiyacım var.”

“Ben seni götürürüm,” dedi Roarke kolayca.

“Sessiz ol.”

“Orada kim var? Yanınızda biri mi var?” diye sordu Mirina, sesi titreyerek.

“Roarke yanımda,” dedi Eve dişlerini sıkarak. “Bayan Angelini...”

“Ah, harika. Ben de ona ulaşmaya çalışıyordum. Birlikte gelebilir misiniz? Bunun size zahmet vereceğini anlayabiliyorum, Teğmen. Nüfuzumu kullanmaktan nefret ediyorum ama gerekirse yaparım. Kumandan’ın anlayış göstereceğinden eminim.”

“Ben de,” diye mırıldandı Eve. “Her şey hazırlandıncaya kadar hemen geleceğim. Sizi ararım.” Bağlantıyı kesti. “Bu şımarık zenginler beni çıldırtıyor.”

“Keder ve endişe ekonomik sınır tanımaz,” dedi Roarke.

“Kes sesini.” Sıkıntılı bir tavırla homurdanarak masasını tekmeledi.

Roarke “Roma’yı seveceksin hayatım,” dedi ve gülümsedi.

Eve Roma’yı gerçekten de sevdi. En azından havaalanından Angelini’nin İspanyol Dağları manzaralı evine giderken yolda görebildiği kadarıyla sevdiğini düşündü; fısıkiyeler, trafik ve inanılmayacak kadar eski antik kalıntılar.

Özel limuzinin arkasında otururken, Eve şık insanları büyük bir hayranlık ve şaşkınlıkla izledi. Anlaşılan bu yıl uzun mantolar modaydı. Beyazdan en koyu kahverengi tonlarına kadar uzun, tek parça, geniş dökümlü giysiler. Bellerde mücevherlerle süslü kemerler, düz tabanlı ayakkabılar ve hem erkek hem de kadınların taşıdığı yine mücevherlerle süslü çantalar. Herkes kral sülalesinden geliyormuş gibiydi.

Roarke, kadının bu kadar şaşıracağını tahmin etmemişti. İşini bir süre unutup bu tür şeylerle ilgilendiğini görmek hoşuna gitti. Bir-iki gün boş zamanlarının olmamasına üzüldü; böylece şehri, görkemini ve buradaki yaşamın inanılmaz sürekliliğini Eve’e gösterebilirdi.

Araba sarsılarak kaldırıma çıkıp durduğunda ve Eve’i hayata döndürdüğünde biraz üzüldü.

“Umarım bana söyleyecekleri gerçekten önemlidir.” Sürücüyü beklemeden arabadan çıktı ve kapıyı çarparak kapadı. Apartmana girerlerken Roarke koluna girdiğinde Eve, asık suratla ona baktı. “Bir sohbet için okyanusun öbür tarafından buraya sürüklenmek seni biraz olsun öfkelendirmedi mi?”

“Hayatım, genellikle çok daha azı için çok daha uzun mesafeler aşıyorum ben. Ayrıca yanımda böyle tatlı bir kadın da olmuyor.”

Eve homurdanarak yürümeye devam etti. Tam rozetini çıkarıp güvenlik droidine göstermek üzereydi ki, New York'ta olmadığını hatırladı. "Eve Dallas ve Roarke, Mirina Angelini ile görüşece iz."

"Eve Dallas ve Roarke, sizi bekliyorduk." Droid gösterişli bir asansörün kapısını açtı ve bir şifre girdi.

"Sen de bunlardan bir tane alabilirsin," dedi Eve, asansörün kapıları kapanırken başıyla droidi işaret ederek, "ve Summerset' ten kurtulabilirsin."

"Summerset'in kendi tarzı var."

Eve daha yüksek sesle homurdandı. "Evet ya, ne demezsin."

Kapılar tekrar açıldığında kendilerini altın ve fildişinin fazlaca göze çarptığı, ortaya denizkızı biçiminde küçük bir fiskiye konmuş bir antrede buldular.

"Tanrım," diye fısıldadı Eve, palmiye ağaçlarına ve yağlıboya tabloları aval aval bakarak. "Yaşam tarzın beni her seferinde şaşırtıyor."

"Roma'ya hoşgeldiniz." Randall Slade onlara yaklaştı. "Geldi iniz için teşekkürler. Lütfen girin. Mirina salonunda."

"Sizin de burada olaca ınızdan söz etmemişti, Bay Slade."

"Sizi arama kararını birlikte vermiştik."

Zamanını sorularla harcamak istemeyen Eve hızlı adımlarla içeri girdi. Salonun bir duvarı yekpare camdı. Ancak bina altı katlı olduğu için Eve bunun tek yönlü bir cam olduğunu tahmin etti. Nispeten alçak olmasına karşın, bütün şehri görebiliyordu.

Mirina oymalı bir koltukta oturmuştu ve titreyen eliyle tuttuğu fincandan çayını yudumluyordu.

Buz mavisi sabahlığının içinde daha kırılgan ve -san-ki mümkünmüş gibi- daha solgun görünüyordu. Ayakları çıplaktı ve tırnaklarında sabahlığıyla aynı renkte oje vardı. Saçını özensiz bir topuz yapmış, mücevherli bir tarakla tutturmuştu. Eve onu antik Roma tanrıçalarından birine benzetti ama mitoloji bilgisi hangisi olduğunu hatırlamaya yeterli değildi.

Mirina ne gülümsedi ne de ayağa kalktı; sadece fincanını koltuğun yanında duran sehpanın üzerine bırakıp zarif bir porselen çaydanlığı aldı ve iki fincan daha doldurdu.

“Umarım benimle çay içersiniz.”

“Buraya çay partisi için gelmedim, Bayan Angelini.”

“Hayır, ama geldiniz ve bunun için size minnettarım.”

“İzin ver, ben yapayım.” Slade, Mirina’nın fincanları tutan ellerini neredeyse kaplayacak kadar büyük bir beceriyle uzandı ve ikisini de aldı. “Lütfen oturun,” dedi misafirlerine dönerek. “Sizi gerektiğinden daha uzun süre meşgul etmek istemiyoruz ama bu arada lütfen rahatınıza bakın.”

“Burada hiçbir yetkim yok,” dedi Eve, alçak sırtlı bir koltuğa yerleşirken, “ama izin verirsiniz konuşacaklarımızı kaydetmek istiyorum.”

Mirina dudaklarını ısırarak Slade’e baktı. “Elbette.” Eve kayıt cihazını çıkarıp sehpanın üzerine koyarken Mirina boğazını temizledi. “Sanırım haberiniz var... yani Randy’nin yıllar önce Sektör 38’de yaşadığı olaydan söz ediyorum.”

“Biliyorum,” dedi Eve. “Ama bana sizin bilmediğiniz söylenmişti.”

“Randy bana olanları dün anlattı.” Mirina elini ona bakmadan nişanlısına uzattı ve Slade de onun elini tuttu. “Siz güçlü ve kendinden emin bir kadınsınız, Teğmen. Güç-

l  olmayanları anlamak sizin için zor olabilir. Randy bana daha önce söylemedi, çünkü bununla ba a çıkıp  ıkamayacağımdan emin değildi. Sinirlerim zayıf, biliyorsunuz.” Zayıf omzunu silkti. “İ  ortamındaki krizler beni co turur, özel ya amımdaki krizler ise beni yıkar. Doktorlar buna sakınma eğilimi diyorlar. Sorunlarla y zle meyi beceremem.”

“Hassassın,” dedi Slade, ni anlısının elini hafı e sıkarak. “Bu utanılacak bir şey değil.”

“Yine de, bu y zle mem gereken bir şey. Sen oradaydın,” dedi Roarke’a dönerek, “olay sırasında yani.”

“İstasyondaydım, muhtemelen binanın içindeydim.”

“Oteldeki güvenlik, Randy’nin çağırdığı, senin ekibindi.”

“Doğru. Herkesin  zel güvenlik ekibi vardır. Suç olayları ancak özel olarak ba a  ıkılamazsa polise yansıtılır.”

“Yani r  vetle.”

“Doğal olarak.”

“Ama Randy güvenlik ekibine rüşvet vermedi. Bunu yapabiliirdi.”

“Mirina.” Yine elini hafı e sıkarak onu yatı tırmaya çalıştı. “Onlara rüşvet vermedim, çünkü bunu d   necek kadar ayık değildim. Olsaydım, herhangi bir kayıt olmayacaktı ve şimdi bunu tartışıyor olmayacaktık.”

“Ağır suçlamalar d   t ,” dedi Eve. “Kalanlar için de en az cezayı aldınız.”

“Ve bana b   n konunun gizli kalacağı s    verilmişti. Ama  yle olmadı. Ben  aydan daha g     bir şey istiyorum, sen ne dersin Roarke?”

“Eğer varsa viski alayım, iki parmak.”

“Onlara söyle Randy,” diye fısıldadı Mirina, Randy iki viski için duvara gizlenmiş otomatik barı programlarken.

Randy başıyla onayladı, Roarke’a bardağını verdi ve kendisinininkini bir dikişte bitirdi. “Cicely öldürüldüğü gece beni aramıştı.”

Eve’in kafası kan kokusu almış av köpeğinininki gibi dikildi. “Telefonunda bununla ilgili bir kayıt yoktu. Dışarıyı da aramamış.”

“Umumi bir telefonda aradı. Neresi olduğunu bilmiyorum. Oradaki saatle vakit gece yarısını biraz geçiyordu. Çok heyecanlı ve öfkeliydi.”

“Bay Slade, resmî sorgulama sırasında bana o gece Savcı Towers ile konuşmadığınızı söylediniz.”

“Yalan söyledim, üzgünüm.”

“Şimdi daha önce söylediklerinizi değiştirmek istiyorsunuz.”

“Keşke bunu baştan yapabilseydim. Teğmen, polise soruşturma sırasında yanlış bilgi vermek suçundan alacağım herhangi bir cezaya da razıyım. Ama gerçek şu ki, öldürülmesinden kısa bir süre önce beni telefonla aradı. Ve bu da benim suç işlendiği sırada başka bir yerde olduğum anlamına gelir elbette. O kadar kısa süre içinde okyanusun öbür tarafına gitmem ve onu öldürmem neredeyse imkânsız olacaktır. İsterseniz benim telefon kayıtlarımı inceleyebilirsiniz.”

“Yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ne istedi?”

“Bana bunun doğru olup olmadığını sordu. En azından başlangıçta öyleydi. O anda çalışıyordum, bu yüzden de kafam doluydu. Ne kadar kızgın olduğunu ilk anda fark edemedim ve sonra daha açık konuşunca Sektör 38’deki olaydan söz ettiğini anladım. Paniğe kapıldım ve açıkla-

maya çalıştım. Ama Cicely'ye yalan söyleyemezsiniz. Beni köşeye sıkıştırdı. Ben de öfkelen dim ve tartıştık.”

Bir an duraksadı ve Mirina'ya baktı. Bir an sonra cam gibi parçalanmasını bekliyor gibiydi.

“Tartıştınız mı, Bay Slade?” diye sordu Eve onu konuşmaya teşvik ederek.

“Evet. Neyin neden olduğu hakkında. Bu olayı nasıl öğrendiğini bilmek istiyordum ama bağlantıyı kesti. Teğmen, çok öfkeliydi. Bana kızının hatırı için bu konuyla kendisinin ilgileneceğini söyledi. Sonra da benimle ilgile necekti. Bağlantıyı aniden kesince şaşkın bir halde oturup bir içki içtim ve düşüncelere daldım.”

Mirina'nın yanına gidip bir elini omzuna koydu ve hafifçe sıktı. “Haberlerde öldüğünü duyduğumda sabahın erken bir saat idi, şafaktan hemen önceydi.”

“Daha önce sizinle bu konuyu hiç konuşmamış mıydı?”

“Hayır. Mükemmel bir ilişkimiz vardı. Kumar alışkanlığımı biliyor ve hoş karşılamıyordu ama tavrı ılımlıydı. David'den dolayı alışkındı. Ama ikimizin de kumara ne kadar düşkün olduğumuzu anladığını sanmıyorum.”

“Anlıyordu,” diye araya girdi Roarke. “İkinizi de kumarhaneden uzak tutmamı istemişti.”

“Ah.” Slade boş bardağına bakarak gülümsedi. “Demek Vegas II'deki yerine girmeme izin verilmemesinin nedeni buydu.”

“Öyle.”

“Peki neden şimdi?” diye sordu Eve. “Neden şimdi önceki ifadenizi değiştirmeye karar verdiniz?”

“Konunun üzerimde odaklandığını hissettim. Başka birinden duyarsa bunun Mirina'yı ne kadar üzeceğini bi-

liyordum. Ona kendim söylemeliydim. Sizinle bağlantı kurmak da onun fikriydi.”

“Ortak kararımızdı.” Mirina tekrar Randy’nin elini tuttu. “Annemi geri getiremem ve Randy’nin onu incittiğini söylediğimizde bunun babamı nasıl etkileyeceğini de biliyorum. Bunlar birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağım şeyler. Ama bunu ancak Randy’yi ve beni, kimin kullandığını bilirsem; bedelini ödemesini sağlarsam yapabilirim. Beni korumak zorunda kalmasaydı asla gecenin o saatinde dışarı çıkmayacak, o cinayete kurban gitmeyecekti.”

Uçakla geri dönerlerken Eve konforlu kabin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Aileler.” Başparmaklarını kotonun arka ceplerine taktı. “Onları hiç düşündün mü, Roarke?”

“Arada bir.” Eve’in konuşmak istediğini anlayarak, monitördeki iş haberlerini kapattı.

“Eğer bir teoriyi izlersek, Cicely Towers gecenin o saatinde bir anne olarak dışarı çıktı. Biri çocuğunun mutluluğunu tehdit ediyordu ve Cicely de bunu düzeltecekti. Slade’e fırça çekmiş olsa bile, önce bu sorunu ortadan kaldıracaktı.”

“Normalde bir ebeveynin yapacağı şeyin bu olduğunu düşünüyoruz.”

Roarke’a dönüp gözlerine baktı. “Ama biz hiç de öyle olmadığını biliyoruz.”

“Bizim yaşam deneyimlerimizin normal olduğunu söyleyemeyiz, Eve.”

“Pekâlâ.” Düşünceli bir tavırla Roarke’un koltuğunun sapına oturdu. “O halde, eğer bir annenin çocuğunu teh-

dit eden herhangi bir tehlikenin önüne kalkan olarak atlaması normalse, Towers da aynen katilin beklediği gibi davrandı. Bu durumda katil onu anlıyor, karakterini iyice tahlil edebiliyordu.”

“Bence mükemmelce demek daha doğru.”

“Ayrıca mahkemenin de bir hizmetkârıydı. Yetkilileri aramak, tehdit ya da şantajları rapor etmek onun güdüsü veya en azından göreviydi.”

“Bir annenin sevgisi kanundan güçlüdür.”

“Onunki öyleydi ve katil de bunu biliyordu. Onu o kadar iyi kim tanıyabilir? Sevgilisi, eski kocası, oğlu, kızı ve Slade.”

“Başkaları da Eve. Profesyonel anneliğin ve aile haklarının ateşli, tanınan bir savunucusuydu. Ailesine bağlılığı konusunda yıllar boyunca bir sürü haber yapıldı.”

“Bu fazla riskli olurdu; basına gitmek yani. Basın önyargılı olabilir, öyledir de, ya da bir hikâyeyi kendi istediği yönde biçimlendirebilir. Katili biliyordu; tahmin etmiyordu, biliyordu. Ya şahsen tanıyordu ya da çok geniş araştırma yapmıştı.”

“Bu bizi pek bir yere götürmüyor.”

Eve elini kaldırarak onu susturdu ve devam etti. “Aynısı Metcalf için de geçerli. Bir buluşma ayarlanmıştı ama ajandasında ayrıntılı olarak kaydedilmemişti. Katil bunu nasıl bilebilir? Çünkü onun alışkanlıklarını biliyordu. Benim işim de katilin alışkanlıklarını öğrenmek. Çünkü bir cinayet daha işleyecek.”

“Emin misin?”

“Eminim ve Mira da bunu onayladı.”

“O halde onunla konuştun.”

Eve yerinde duramayarak tekrar kalktı. “Erkek ya da

kadın, erkek olduğunu düşünmek daha kolay, güçlü kadınları kıskanıyor, onlara kendini kaptırıyor ve içerliyor. Toplum önünde olan, dikkat çeken kadınlar. Mira cinayetlerin kontrol duygusuna dayanabileceğini düşünüyor ama ben şüpheliyim. Belki de bu cinayetler ona prestij duygusu veriyor. Belki de sadece heyecan. Sinsice izlemek, planlamak, tuzak kurmak. Peki şimdi kimi izliyor?”

“Hiç aynaya baktın mı?”

“Ne?”

“Yüzünün televizyonda ve gazetelerde ne kadar sık görüldüğünün farkında mısın?” Roarke korkusuyla mücadele etmeye çalışarak oturduğu yerden kalktı ve ellerini Eve’in omuzlarına koyup yüzüne baktı. “Bunu hiç düşündün mü?”

“Bunun olmasını çok isterdim,” dedi Eve. “Çünkü hazır olurdum.”

“Beni korkutuyorsun.”

“En iyisi olduğumu söylemiştin.” Eve sıırttı ve Roarke’un yanağını okşadı. “Rahatla Roarke, aptalca bir şey yapacak değilim.”

“Ah, şimdi rahat uyuyabilirim işte.”

“İnmemize daha ne kadar var?” Sabırsız bir tavırla pencereye yürüyüp dışarı baktı.

“Yarım saat ya da biraz daha fazla, sanırım.”

“Nadine’e ihtiyacım var.”

“Ne düşünüyorsun, Eve?”

“Ben mi? Ah, basını etrafıma toplamayı düşünüyorum.” Şekilsiz saçlarını sıvazladı. “Basının izlemeyi sevebileceği türden bir skandal yok mu kafanda?”

Roarke derin bir nefes aldı. “Sanırım birkaç tane üretebilirim.”

“Harika. O zaman birkaç tane düzenleyelim.” Koltuklardan birine çöktü ve parmaklarıyla dizine vurmaya başladı. “Hatta belki bunu birkaç yeni kıyafet almaya kadar götürebilirim.”

“Çok daha fazlası.” Eve’i oturduğu yerden kaldırdı ve kucığına oturttu. “Ama yanında olmak istiyorum, Teğmen.”

“Ben sivillerle çalışmam.”

“Alışverişten söz ediyordum.”

Roarke elini gömleğinin altına sokarken Eve’in gözleri kısıldı. “bir şey mi ima ediyorsun sen?”

“Evet.”

“Pekâlâ.” Eve oturduğu yerde döndü ve Roarke’un kucığına ata biner gibi yerleşti. “Emin olmak istemiştim.”

ON

“Önce ben girişimi yapacağım.” Nadine, Eve’in bürosuna bakındı ve kaşlarını çatı. “Pek gösterişli değilmiş.”

“Pardon?”

Nadine masanın üzerindeki duran monitörü ayarlarken hareketi sağlayan mekanizma sevimsiz bir şekilde öttü. “Şimdiye dek bu odayı kutsal bir yer gibi koruyordun. Bir masa, bir dolap ve gıcırdayan bir çift sandalyeden fazlasını bekliyordum.”

“Yüreğin neredeyse evin orasıdır,” dedi Eve gülümseyerek ve o gıcırdayan sandalyelerden birine oturdu.

Nadine daha önce hiç klostrofobisi olduğunu düşünmemişti ama bej duvarlar birbirine o kadar yakındı ki, bu konuyu düşünmek zorunda kaldı. Odadaki tek ve küçük pencerede jaluzi yoktu ve binanın yanından geçen hava trafiğini bütün gürültüsü ve karmaşasıyla içeri kabul ediyordu.

Bu kadar küçük bir oda, diye düşündü Nadine, ancak bu kadar kalabalık olabilir.

“Geçen kış DeBlass davasını çözdükten sonra daha iyi ve geniş bir ofise geçeceğini düşünmüştüm. Gerçek bir penceresi ve belki halısı olan bir odaya.”

“Burayı dekore etmek için mi geldin, yoksa benim hakkımda haber yapmak için mi?”

“Ve cihazların komik denecek kadar eski.” Nadine alaycı bir tavırla Eve’in çalışma istasyonunu inceledi. “Bizim kanal binasında bu kadar eski aletleri ya düşük seviyeli bir droide verirler ya da daha büyük olasılıkla bir rehabilitasyon merkezine bağışlarlar.”

Eve somurtmamaya karar verdi. Hayır, somurtmayacaktı. “Polis ya da Güvenlik Fonu’na bir sonraki bağışında bunu hatırla.”

Nadine gülümsedi ve masaya yaslandı. “Kanal 75’te droidlerin bile kendi otomatik ahgısı var.”

“Senden nefret etmeye başlıyorum Nadine.”

“Sadece seni röportaj için hazırlıyorum. Hazır olduğunda ne isterim, biliyor musun Dallas? Rozetin arkasındaki kadınla teke tek, derinlemesine bir röportaj yapmak. NYPSD’nin incisi Eve Dallas’ın hayatı ve aşkları. Toplum hizmetkârının özel yaşamı.”

Eve daha fazla dayanamayarak kaşlarını çatı. “Şansını zorlama Nadine.”

“Ama şansımı zorlamak benim en iyi yaptığım şey.” Nadine sandalyelerden birine oturarak kendine göre ayarladı. “Açı nasıl Pete?”

Kameraman el büyüklüğündeki monitörünü yüzünün önüne kaldırdı. “Tamamdır.”

“Pete birkaç kelimeden fazlasını bilmez,” dedi Nadine. “Ben de onları böyle severim. Saçını düzeltmek ister misin?”

Nadine uzanırken Eve hemen kendi elini saçlarına götürdü. Kamera karşısına çıkmaktan nefret ediyordu; hem de çok. “Hayır.”

“Kendini hazırla.” Nadine şaşırtıcı büyüklükteki çantasından küçük, aynalı bir makyaj seti çıkardı, gözlerinin altına bir şeyler sürdü ve rujuyla dişlerinin uyumunu kontrol etti. “Pekâlâ.” Makyaj setini çantasına geri koydu ve zarif bir tavırla bacak bacak üstüne atarken ipek kumaşlar çok hafif bir sürtünme sesi çıkardı. Sonra kameraya baktı. “Kayıt.”

“Kayıt.”

Nadine’in yüz ifadesi değişti. Bunu izlemek Eve’e oldukça ilginç geldi. Kırmızı ışık yandığında yüz hatları parladı ve keskinlik kazandı. Normalde canlı ve ince çıkan sesi derinleşti ve dikkat çekici bir ton aldı.

“Kanal 75 haber muhabiri Nadine Furst, Eve Dallas’ın Polis Merkezi Cinayet Masası’ndaki ofisinden bildiriyor. Bu özel röportaj, Savcı Cicely Towers ve ödüllü oyuncu Yvonne Metcalf’in feci ve henüz çözümlenmemiş cinayetleriyle ilgili sayın seyirciler. Teğmen, bu iki cinayet birbiriyle bağlantılı mı?”

“Kanıtlar bu olasılığı gösteriyor. Adli tıp raporuna dayanarak, iki kurbanın da aynı silahla ve aynı kişi tarafından öldürüldüğünü söyleyebiliriz.”

“Bu konuda hiç şüphe yok mu?”

“Hiç yok. İki kadın da düz kenarlı, ince, 20 santim uzunluğunda, kabzasından ucuna doğru incelen sivri uçlu bir bıçakla öldürüldü. İki olayda da, kurbanlar önden saldırıya uğramışlardır ve bıçağın tek hamlesiyle boğazları sağdan sola doğru hafif bir açıyla yarılmıştır.”

Eve masasının üzerindeki bir dolmakalemi aldı ve gös-

termek için Nadine'in boğazından bir santim ötede hareketi tekrarladığında muhabir bir refleksle geri çekilmek zorunda kaldı. "İşte böyle."

"Anlıyorum."

"Bu soluk borusunu parçalayarak ani ve büyük miktarda kan kaybına neden olur, kurbanı bir anda etkisiz hale getirir ve yardım çağırmasını ya da kendini savunmasını engeller. Birkaç saniye içinde de kurban ölür."

"Diğer bir deyişle, Teğmen, katilin çok az zamanı vardı. Karşıdan saldırı. Sizce bu kurbanların katili tanıdığını göstermez mi?"

"Tanıyor olmaları şart değil. Ama kurbanların katili tanıdığı ya da biriyle buluşmak üzere orada oldukları yönünde başka kanıtlar da var. Örneğin, hiçbir savunma yarasının olmaması. Eğer ben size bu şekilde gelseydim..." Eve dolmakalemi tekrar iter gibi yaptığında Nadine hemen elini boğazının önüne götürdü. "Gördünüz mü, bu bir reflekstir."

"Çok ilginç," dedi Nadine ve öfkesini bastırmaya çalıştı. "Cinayetlerle ilgili detaylar elimizde var ama nedenleri ya da katil hakkında herhangi bir şey bilmiyoruz. Savcı Towers ile Yvonne Metcalf arasındaki bağlantı nedir?"

"Bunu bütün olası yaklaşımlarla araştırıyoruz."

"Savcı Towers üç hafta önce öldürüldü, Teğmen, hiç şüpheli yok mu?"

"Şu anda tutuklama kararı çıkartacak delile sahip değiliz."

"O halde şüpheliler var."

"Soruşturma bütün hızıyla devam ediyor."

"Peki sizce neden ne?"

“İnsanlar birçok nedenle birilerini öldürebilir, Bayan Furst. İlk insandan beri bu böyle devam ediyor.”

“Genel olarak konuşmak gerekirse,” diye araya girdi Nadine, “cinayet en eski suç.”

“Çok uzun bir geçmiş olduğu söyleyebiliriz. Genetik bilimi, ilaç tedavisi, beta taramaları ile sevimsiz eğilimleri yok edebiliriz, cezaevleri kurabiliriz ve özgürlüklerini ellerinden alabiliriz. Ama insan doğası değişmez.”

“Bilimin değiştirmeyi ya da yok etmeyi başaramadığı güdüler; sevgi, nefret, hırs, kıskançlık, öfke gibi.”

“Bunlar bizi droidlerden ayıran şeyler, öyle değil mi?”

“Bu da bizi zevke, acıya ve tutkuya sürüklüyor. Bu bilimadamlarının ve entelektüellerin tartışması gereken bir konu. Peki sizce Cicely Towers ve Yvonne Metcalf’in cinayetlerinin arkasında sizce bu nedenlerden hangisi var?”

“Onları birisi öldürdü, Bayan Furst. Nedenini bilmiyoruz.”

“Ama elbette bir psikolojik profiliniz vardır.”

“Var,” diye onayladı Eve. “Ve katili bulmak için bunu ve elimizdeki diğer tüm imkânları kullanacağız. Onu bulacağım,” dedi Eve, bakışlarını bilinçli bir şekilde kameraya çevirirken. “Ve hapishanenin kapısı kapandığında, nedenin bir önemi olmayacak. Önemli olan adaletin yerini bulması olacak.”

“Bu sözünüz bana bir vaat gibi geldi, Teğmen. Bu kişisel bir söz mü?”

“Evet, öyle.”

“New York’ta yaşayan insanlar bu sözünüze güveniyorlar. Nadine Furst, Kanal 75.” Kısa bir süre bekledi ve sonra başıyla onaylayarak çekimin bittiğini işaret etti. “Fena değil, Dallas. Hem de hiç fena değil. Akşam altı ve on bir

haberlerinde bunu tekrar yayınlayacağız; gece yarısı haberlerinde de özetini geçeceğiz.”

“Güzel. Bir yürüyüşe çık Pete.”

Kameraman omuz silkti ve odadan çıktı.

“Aramızda kalmak üzere,” dedi Eve. “Bana ne kadar yayın zamanı ayırabilirsin?”

“Ne için?”

“Ortalıkta olmak için. Olabildiğince çok istiyorum.”

“Bunun arkasında bir şey olduğunu tahmin etmiştim zaten.” Nadine hafifçe iç çekti. “Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim, Dallas. Seni hiç kamera avcısı olarak düşünmemiştim.”

“Birkaç saat sonra Mondell davasıyla ilgili tanıklık yapacağım. Oraya bir kamera getirebilir misin?”

“Tabii. Mondell davası fazla ilgi görmüyor ama kısa bir haber yapılabilir.” Ajandasını çıkardı ve not aldı.

“Bu gece New Astoria’da da bir şeyler var. O altın tabaklı yemeklerden biri.”

“Astoria Balosu, tabii.” Gülüşü alaylı bir tavır aldı. “Ben sosyal haberlerle ilgilenmiyorum, Dallas, ama magazin kısmına bunu iletirim. Paparazziler için sen ve Roarke daima ilgi çeken bir konusunuz zaten. Roarke ile birlikte olacaksın, değil mi?”

“Önümüzdeki birkaç gün içinde beni nerede bulabileceğini sana bildireceğim,” diye devam etti Eve, hakarete aldırmayarak. “Seni düzenli olarak haberdar edeceğim.”

“Güzel.” Nadine ayağa kalktı. “Belki üne ve zenginliğe giden yolda katile de rastlarsın. Henüz bir menajerin yok mu?”

Eve bir an sessiz kalarak parmaklarıyla masanın üzerine tıklattı. “Senin işinin yayın zamanını doldurmak ve halka

bilmeye hakkı olan şeyleri iletme olduğuunu sanıyordum, ahlak değerlerini de mi kontrol ediyorsun?”

“Ben de senin görevinin hizmet etmek ve korumak olduğuunu sanıyordum, bununla reklam yapmak değil.” Nadine çantasını sapından kapıp eline aldı. “Ekranda görüşürüz, Teğmen.”

“Nadine.” Eve memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. “şiddetle ilgili o kısımda en temel duygulardan birini unuttun. Heyecan.”

“Bunu hatırlarım.” Nadine kapıya uzandı ama sonra bir an duraksadı ve tokmağı tutan elini geri çekti. Geri dönüp Eve’e baktığında, yüzü makyajının altından bile sararmış görünüyordu. “Sen aklını mı kaçırdın? Kendini yem olarak mı kullanıyorsun? Sen lanet olası bir yem misin?”

“Seni kızdırdı, öyle değil mi?” Eve gülümsedi ve ayaklarını masanın üzerine uzattı. Nadine’in tepkisi Eve’in gözündeki değerini yükseltmişti. “Bütün yayın zamanını istemem ve bunu almam seni ıldırttı. Onu da çıldırtacak. Onu duyamıyor musun Nadine? ‘şu kaltak polise bak, bütün ilgiyi kendi üzerine çekiyor,’ diyecek.”

Nadine geri geldi ve endişeli bir ifadeyle oturdu. “Beni kandırdın. Dallas, sana işini nasıl yapman gerektiğini söyleyecek değilim...”

“O zaman söyleme.”

“Bakalım bunu doğru anlamış mıyım; cinayetlerin arkasındaki nedenin, en azından kısmen, heyecan ve basın ilgisini çekmek olduğu sonucuna vardın. Birkaç sıradan insanı öldürmek basının ilgisini eker, tabii ki, ama o kadar yoğun ve tam olmaz.”

“İki tanınmış, prestij sahibi insanı ldr ve herkes senden söz etsin.”

“Yani kendini hedef olarak ortaya atıyorsun.”

“Bu sadece bir teori.” Eve düşünceli bir tavırla dizini kaşıdı. “Elime geçen tek şey ekrandaki bir sürü aptalca görüntü de olabilir.”

“Ya da boğazına saplanan bir bıçak.”

“Haydi, Nadine, umursadığını düşünmeye başlayacağım.”

“Sanırım umursuyorum.” Kısa bir süre Eve’in yüzünü inceledi. “Uzun bir süre polislerle ve onların sayesinde iş yaptım. Kimin aldırmadığını ve kimin gerçekten işini ciddiye aldığını bir süre sonra anlamaya başlıyorsun. Beni endişelendirenin ne olduğunu biliyor musun, Dallas? Sen gereğinden fazla ciddiye alıyorsun.”

“Bir rozet taşıyorum,” dedi Eve ciddi bir tavırla, Nadine’i güldürerek.

“Aynı zamanda eski filmleri çok fazla izlediğin de belli. Yine de, gırtlak senin. Ekranı çıkmanı sağlayacağım.”

“Teşekkürler. Bir şey daha,” diye ekledi Eve, Nadine ayağa kalktığı anda. “Eğer bu teori doğruysa, gelecekteki kurbanlar, basında sık görünen, tanınmış kadınlar arasından seçilecek demektir. Kendi gırtlığına da dikkat et Nadine.”

“Tanrım.” Nadine bu düşünceyle ürpererek elini boğazına götürdü. “Bunu söylediğin için teşekkürler, Dallas.”

“Memnuniyetle.” Kapanan kapının ardından kıkırdarken Kumandan’ın ofisinden çağrı geldi.

Anlaşılan röportajı duymuştu.

Mahkeme binasının önündeki basamakları tırmanırken hâlâ canı yanıyordu. Nadine’in söz verdiği gibi kameralar oradaydı. New Astoria’da Roarke’un limuzininden indi-

ğinde ve keyifli zaman geçiriyor gibi görünmeye çalıştığında da oradaydılar.

İki gün boyunca her attığı adımda kameralarla karşılaştıktan sonra, yataktayken yakın çekim yapan bir kamerayla karşılaşmadığı için şaşırıyordu ve bu düşüncesini Roarke'a da söyledi.

“Bunu sen istedin hayatım.”

Valinin köşkünde verilen davette giymesi için Roarke'un seçtiği üç parçalık tuvaletten üzerinde kalanlarla sevdiği erkeğin kucağında oturuyordu. Parıltılı siyah ve altın renkli yelek kalçalarına kadar iniyordu ve düğmelerini kasıklarına kadar açmıştı.

“Bunu sevmek zorunda değilim. Sen nasıl dayanıyorsun? Bütün hayatın boyunca bunlarla yaşadın. Sinir bozucu değil mi?”

“Aldırma.” Roarke bir düğmeyi daha çözdü. “Ve devam et. Bu geceki görünüşüne bayıldım.” Genç kadının göğüslerinin arasında asılı duran elmasla oynadı. “Ama şimdiki görünüşünü daha çok seviyorum elbette.”

Ben buna asla alışamayacağım. Bütün o şatafatlı şeyler. Bu giysiler de bana yakışmıyor.”

“Teğmen'e yakışmayabilirler ama Eve'e yakışıyor. İkisi de olabilirsin.” Ellerini Eve'in göğüslerinin üzerine bastırırken, gözbebeklerinin irileşmesini izledi. “Yemeği sevdin mi?”

“Şey, evet, ama...” Roarke başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşarken ürpererek inledi. “Sanırım bir açıklama yapmak üzereydim. Seninle yatakta asla konuşmamalıyım.”

“Mükemmel karar.” Roarke ileri uzandı ve ellerinin yerini dişlerine bıraktı.

Uyandırıldığında derin, rüyasız bir uykudaydı. Polis güdülerini hemen alarma geçti.

“Ne?” Çıplak olmasına karşın hemen silahına uzandı. “Ne oldu?”

“Üzgünüm.” Eve’i öpmek için yatağın üzerine eğildiğinde, vücudunun titremesinden gülmekte olduğu belliydi.

“Komik değil bu. Silahlı olsaydım şimdi yere serili olurdun.”

“Desene şanslıyım.”

Eve, kafasının üzerine oturmaya karar veren Galahad’ı dalgın bir tavırla itip uzaklaştırdı. “Neden giyindin? Neler oluyor?”

“Bir telefon geldi. FreeStar One’a gitmem gerekiyor.”

“Olympus Resort. Işıklar, loş,” diye emretti ve gözünün kamaşmasıyla mücadele ederek Roarke’un yüzünü görmeye çalıştı. Tanrım, diye düşündü, bir melek gibi görünüyor. Kötü bir melek. Tehlikeli bir melek. “Bir sorun mu var?”

“Görünüşe bakılırsa öyle. Çözülemeyecek bir şey değil.” Roarke kediye kucığına alıp biraz okşadıktan sonra yere bıraktı. “Ama kendim ilgilenmem gerek. Birkaç gün sürebilir.”

“Of!” Eve aniden tutan karın ağrısının nedeninin hâlâ uyku sersemi olması gerektiğine karar verdi, başka bir nedeni yoktu. “Şey, pekâlâ, geri döndüğünde görüşürüz.”

Genç kadının çenesindeki gamzeyi okşadı. “Beni özleyeceksin.”

“Belki. Biraz.” Ama Roarke’un sıcak gülümsemesine dayanamadı. “Evet.”

“İşte, giy bunu.” Eve’in ellerine bir sabahlık tutuşturdu. “Gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Hemen mi gidiyorsun?”

“Uçağım bekliyor. Biraz daha bekleyebilir.”

“Sanırım aşağı inip sana hoşça kal öpücüğü vermemi istiyorsun,” diye mırıldandı sabahlığı giyerken.

“Bu da güzel olurdu ama önce başka bir şey var.” Elini tutarak Eve’i asansöre sürükledi. “Ben yokken burada rahatsız olman için bir neden yok.”

“Doğru.”

Asansör inmeye başlarken ellerini genç kadının omuzlarına koydu. “Eve, burası artık senin de evin.”

“İşimle meşgul olacağım zaten.” Araç yatay hareket etmeye başladığında hafif bir sarsıntı hissetti. “Aşağı gitmiyor muyduk?”

“Henüz değil.” Kapılar açılırken bir kolunu Eve’in omzuna attı.

Bu daha önce görmediği bir odaydı. Sonra bu dev bina da henüz görmediği muhtemelen düzinelerce oda olduğu aklına geldi. Ama bu odanın kendisine ait olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Kendi dairesinde bulunan ve değer verdiği her şey buraya getirilmişti ve sevimli, rahat bir yer yaratmak için birkaç parça daha eklenmişti. Roarke’tan uzaklaşarak içeride dolaşmaya başladı.

Ahşap ve pürüzsüz zemine açık mavi ve yosun yeşili renkte bir halı konmuştu; muhtemelen Roarke’un Doğu’daki fabrikalarından birinde dokunmuştu. Çalışma masası bütün eskiliğiyle paha biçilmez halının üzerinde duruyordu ve üzerine çalışma istasyonu yerleştirilmişti.

Buzlu camla ayrılan ve tamamen donatılmış bir mutfak, geniş bir balkona açılıyordu.

Dahası da vardı elbette. Roarke ile birlikteyken daima

dahası vardı. Bir iletişim paneli, evin içindeki bütün odalarla bağlantı kurmasını sağlayacaktı. Eğlence bölümünde müzik, video ve bir sürü görüntü seçeneği sunan holografik ekran vardı. Küçük bir ev içi bahçesinin arkasında, sökmekte olan şafağın manzarasını sunan kavisli bir pencere yer alıyordu.

“Hoşuna gitmeyenleri değiştirebilirsin,” dedi Roarke. Eve elini lüks bir koltuğun yumuşak sırtında gezdirirken. “Her şey senin sesine ve avuç izine programlı.”

“Çok etkileyici,” dedi Eve ve boğazını temizledi. “Çok güzel.”

Roarke gergin olduğunu hissederek ellerini ceplerine soktu. “İşin kendine ait bir alanı gerektiriyor. Bunu anlıyorum. Buna ve mahremiyete ihtiyacın var. Benim ofisim şurada, batı panelinin arkasında. Ama iki taraftan da kilitlenebiliyor.”

“Anlıyorum.”

Roarke şimdi daha da heyecanlıydı. “Ben yokken evde rahat edemezsen, bu daireyi kullanabilirsin. Ben buradayken de kendini buraya kapatabilirsin. Sana bağlı.”

“Evet, öyle.” Eve derin bir nefes aldı ve Roarke’a döndü. “Bunu benim için yaptın.”

Adam huzursuzca başını eğdi. “Senin için yapmayacağım çok az şey var sanırım.”

“Sanırım bir şeyler oturmaya başlıyor.” Daha önce kimse ona bu kadar mükemmel bir şey vermemişti. Kimsek onu bu kadar iyi anlamamıştı. “Bu beni şanslı bir kadın yapıyor, değil mi?”

Roarke ağzını açtı ve düşündüğünü söyleyemedi. “Her neyse,” dedi. “Gitmem gerek.”

“Roarke, bir şey var.” Ona doğru yürürken adamın

her yanını ateş basmış olduğunu biliyordu. “Sana hoş-
ça kal öpücüğü vermedim,” dedi Eve ve verdiği öpücük
Roarke’u olduğu yere mıhladı. “Teşekkür ederim.” Daha
Roarke cevap veremedi bir kez daha öptü. “Benim için
neyin önemli olduğunu daima anladığın için.”

“Bir şey değil.” Bir eliyle genç kadının dağınık saçlarını
kavradı. “Beni özlüyor.”

“Şimdiden özledim.”

“Gereksiz riske girme.” Saçını tutan parmaklar bir an
için kasıldı. “Gerekli risklere girmemeni söylemenin bir
yararı yok zaten.”

“O zaman söyleme.” Roarke elini nazikçe öptüğünde,
Eve’in yüreği eridi. “İyi yolculuklar,” dedi arkasından, Ro-
arke asansöre binerken. Bu konuda kendini henüz acemi
hissettiğinden, asansörün kapısı neredeyse kapanana kadar
bekledi. “Seni seviyorum.”

Gördüğü son şey, Roarke’un yüzündeki mutlu gülüm-
seme oldu.

“Elinde ne var Feeney?”

“Belki bir şey, belki de hiçbir şey.”

Roarke’un FreeStar One’a gittiği o sabah, saat daha se-
kiz olduğu halde Feeney bitkin görünüyordu. Eve otoma-
tik ahçısını iki duble sert kahve için programladı.

“Bu saatte buradasın, bütün gece çalışmış gibi görünü-
yorsun ve üzerindeki kıyafetin haline bakılırsa, bir şey ol-
duğu kanaatindeyim. Ve ben birinci sınıf bir dedektifim.”

“Evet. Bilgisayarda çalışıyordum; istediğin gibi kurban-
ların aileleri ve kişisel ilişkileri üzerinde bir seviye daha
derinleştirdim.”

“Ve?”

Kahvesini yudumlarken yüzünü buruşturdu, şekerli kuruyemiş torbasına elini daldırdı ve sonra da kulağını kaşıdı. “Seni dün gece haberlerde gördüm. Aslında karım gördü. Muhteşem görüldüğünü söyledi. Yani imalı; alışmaya çalışıyoruz.”

“Bu durumda, beni endişelendiriyorsun, Feeney. Bu da imalı; tercümesi, açık konuş.”

“Evet, haklısın. Lanet olsun. Bu çok ince bir konu, Dallas. Çok hassas.”

“Bulduklarını bilgisayardan göndermek yerine kendin gelmenin nedeni de bu zaten. Eh, duyalım bakalım.”

“Pekâlâ.” Derin bir nefes aldı, verdi ve Eve’e baktı. “David Angelini’nin kayıtlarını inceliyordum. Genellikle ekonomik kısımlar. Kumar borçları yüzünden başının dertte olduğunu zaten biliyorduk. Alacaklıları oyalıyordu; arada sırada onlara küçük ödemeler yapıyordu. Şirket kasasından çalmış olabilir ama bunu kesin olarak göremiyorum. Kıçını kurtarmış.”

“O halde biz de ne olduğunu anlarız. Alacaklıların isimlerini bulabilirim,” dedi, Roarke’u düşünerek. “Onlara herhangi bir söz verip vermediğini öğrenelim; bir miras sözü gibi.” Kaşlarını çattı. “Metcalf olayı olmasaydı, birinin çabuk yoldan mirasa konmak için Towers’ı ortadan kaldırdığını düşünebilirdim.”

“Metcalf konusunda da o kadar basit olabilir. Bankada hatırı sayılır miktarda kötü gün parası varmış. Yakınlarında kısa sürede çok paraya ihtiyaç duyan birini bulamadım ama bu bulamayacağım anlamına gelmez.”

“Pekâlâ, bu açıdan çalışmaya devam et. Ama karşımda ezilip büzülmenin nedeni bu değildi.”

Feeney küçük bir kahkaha attı. “Güzel. Pekâlâ, işte söylüyorum. Kumandan’ın karısını yakaladım.”

“Ağır ol, Feeney. Gerçekten ağır ol.”

Feeney yerinde duramadığı için oturmak yerine küçük odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “David Angelini kişisel banka hesabına bazı yüklü yatırımlar yapmış. Son dört ay içinde her biri elli K tutarında dört giriş var. Son giriş, annesinin ölümünden iki hafta önce yapılmış.”

“Pekâlâ, dört ay içinde elinde toplam iki yüz K oldu ve iyi bir çocuk gibi parayı bankada bıraktı. Peki nereden aldı? Lanet olsun.” Zaten biliyordu.

“Evet. Elektronik aktarımları inceledim. Geri yönde izledim. New York bankasındaki hesabına gönderilmiş ve oradan da David Milan’daki kişisel hesabına aktarmış. Sonra da Vegas II’deki bir otomatik kasadan nakit olarak çekmiş.”

“Tanrı aşkına, bana neden söylemedi?” Eve sıkılmış yumruklarını şakaklarına bastırdı. “Neden bizi bunu aramak zorunda bıraktı?”

“Gizlemeye çalışmadı bence,” dedi Feeney. “Onun kayıtlarını açtığımda hepsi önümdeydi. Kumandan gibi onun da kendine ait bir hesabı var.” Boğazını temizleyerek Eve’in gözlerine baktı. “Bakmak zorundaydım, Dallas. Kumandan kendi hesabından ya da ortak hesaplarından herhangi bir anormal hareket yapmamış. Ama karısı bütün bu paraları Angelini’ye vermiş. Tanrım, kadının kanını emmiş.”

“Şantaj,” dedi Eve, sakın düşünmekte zorlanarak. “Belki bir ilişkileri vardı. Belki o küçük piçin dediğini yapmaya mecbur kalmıştı.”

“Tanrım, aman Tanrım!” Feeney’in midesi ağzına gelmişti. “Kumandan.”

“Biliyorum. Ona bu konuyu götürmek zorundayız.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.” Feeney üzgün bir ifadeyle cebinden bir disk çıkardı. “Hepsini kaydettim. Nasıl hareket etmek istiyorsun?”

“Yapmak istediğim şey White Plains’e gitmek ve Bayan Whitney’i o mükemmel kışının üzerine oturtmak. Ama yapacağımız şey Kumandan’a gitmek ve her şeyi ona anlatmak.”

“Depoda hâlâ o eski çelik yeleklerden var,” dedi Feeney, Eve ayağa kalkarken.

“İyi fikir.”

Belki de Feeney’in önerisine uymaları gerekirdi. Whitney ne masasının üzerinden atlayıp onları yere yapıştırdı ne de şok silahını çekti. Ama gözlerindeki alev saçan bakışlar mümkün olabilecek en büyük hasarı vermişti zaten.

“Karımın kişisel hesaplarını inceledin, Feeney.”

“Evet efendim, inceledim.”

“Ve bu bilgiyi Teğmen Dallas’a götürdün.”

“Prosedüre uygun olarak.”

“Prosedüre uygun olarak,” diye tekrarladı Whitney. “Şimdi de bana getiriyorsun.”

“Sorumlu kumandana, efendim,” diye başladı Feeney ama daha fazla dayanamadı. “Lanet olsun Jack, ne yapsaydım yani, başımı kuma mı gömseydim?”

“Önce bana gelebilirdin. Ama o zaman...” Whitney yerinde huzursuzca kıpırdanarak bakışlarını Eve’e çevirdi. “Senin düşüncen ne Teğmen?”

“Bayan Whitney dört aylık süre içinde David Angelini’ye düzenli olarak toplam iki yüz bin dolar ödedi. Bu noktayı ne ilk ne de sonraki soruşturmalarda açıkladı. Bu noktayı

sorgulamak zorunda old...” Sonunda Eve’in de sabrı taşı. “Nedenini bilmek zorundayız Kumandan.” Polis kimliğinin ardında gizlenmiş bakışlarında özür vardı. “Paranın neden ödendiğini ve Cicely Towers’ın ölümünden beri neden başka ödeme yapılmadığını bilmek zorundayız. Ve sorumlu dedektif olarak sormak zorundayım, Kumandan, bu alışverişin ve altında yatan nedenin farkında mıydınız?”

Whitney’in midesi yanmaya başlamıştı. “Bu soruya kâmla konuştuktan sonra cevap vereceğim.”

“Efendim.” Eve’in ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi. “Kendisini sorgulamadan önce Bayan Whitney ile görüşmenize izin veremeyeceğimizi biliyorsunuz. Bu görüşme bile soruşturmanın gizliliğini gölgeledi zaten. Üzgünüm Kumandan.”

“Karımı sorgulamak için buraya getirmeyeceksiniz.”

“Jack...”

“Boş ver Feeney, onu bir canı gibi buraya sürükleyeceksiniz.” Masanın altına gizlediği yumruklarını sıkarak kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. “Onu avukatımızın yanında evde sorgulayın. Bu prosedüre aykırı değil, öyle değil mi Teğmen Dallas?”

“Hayır efendim. İzninizle soruyorum, Kumandan, bizimle geliyor musunuz?”

“İzninizle, Teğmen,” dedi Whitney, iğneleyici bir ses tonuyla. “Beni durduramazsınız.”

ON BİR

Anna Whitney endişeli bir tavırla onları kapıda karşıladı. Bir an tereddüt ettiyse de, ellerinin titrediğini gizlemek için kollarını kavuşturdu. “Jack, neler oluyor? Linda burada. Onu aramışsın ve danışmana ihtiyacım olduğunu söylemişsin.” Sırayla Eve’e ve Feeney’e baktıktan sonra tekrar kocasına döndü. “Neden danışmana ihtiyacım varmış?”

“Her şey yolunda.” Gergin ama koruyucu bir tavırla elini karısının omzuna koydu. “İçeri girelim Anna.”

“Ben bir şey yapmadım ki.” Anna gergin bir tavırla güldü. “Son zamanlarda trafik cezası bile almadım.”

“Sadece otur, hayatım. Linda, bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil.”

Whitney ailesinin avukatı keskin bakışlı, genç ve gösterişli bir genç hanımdı. Eve avukatın aynı zamanda onların kızı olduğunu sonradan hatırlamıştı.

“Teğmen Dallas, değil mi?” Linda ona inceleyen bir bakış attı. “Sizi tanıyorum.” Anne ya da babası düşünmeden bir yer gösterdi. “Lütfen oturun ve rahatınıza bakın.”

“Yüzbaşı Feeney, EDD.”

“Evet, babam daha önce sizden defalarca söz etmişti, Yüzbaşı Feeney. Şimdi.” Annesinin elini tuttu. “Bütün bunların anlamı nedir?”

“Netlik kazanması gereken bir bilgi henüz elimize geçti.” Eve kayıt cihazını çıkardı, kontrol etmesi için Linda’ya uzattı. Linda’nın karamel rengi teni ve soğuk bakışlarıyla babasına çekmiş olduğunu düşünmemeye çalıştı. Genler ve aile karakteristikleri onu hem heyecanlandırır hem de korkuturdu.

“Anladığım kadarıyla bu resmî bir görüşme olacak.” Linda sükûnetini korumaya çalışarak kayıt cihazını ortadaki sehpanın üzerine bıraktı ve kendininkini çıkardı.

“Evet.” Eve tarihi ve saati söyledi. “Soruşturmayı yürüten memur Dallas, Teğmen Eve. Ayrıca Whitney, Kumandan Jack ve Feeney, Yüzbaşı Ryan da burada. Sorgulanan kişi Whitney, Anna ve yanında avukatı bulunuyor.”

“Whitney, Linda. Müvekkilim bütün haklarını biliyor ve sorgulamanın tarihini ve saatini onaylıyor. Avukatın gerektiği taktirde görüşmeyi kesme hakkı saklıdır. Devam edin, Teğmen.”

“Bayan Whitney,” diye başladı Eve. “Merhum Cicely Towers’ı tanıyordunuz.”

“Evet, elbette. Bu Cicely ile mi ilgili? Jack...”

Jack sadece başıyla onayladı ve karısının omzunu tutan elini hafifçe sıktı.

“Ayrıca merhumun ailesini de tanıyorsunuz. Eski kocası Marco Angelini, oğulları David Angelini ve kızları Mirina.”

“Tanıdıktan fazlası. Onlar ailemizin bireyleri gibi. Neden Linda bile tarihi...”

“Anne.” Linda yüzünde sıcak bir gülümsemeye araya girdi. “Sadece soruyu cevapla. Konuyu saptırma.”

“Ama bu çok komik.” Anna’nın şaşkınlığı yavaş yavaş öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Her şeyden öte, burası onun evi ve bu insanlar onun ailesiydi. “Teğmen Dallas bu soruların cevaplarını zaten biliyor.”

“Aynı şeyleri tekrarlamak zorunda kaldığım için üzgünüm, Bayan Whitney. David Angelini ile olan ilişkinizi tanımlar mısınız lütfen?”

“David mi? Onun vaftiz annesiyim. Elimde büyüdü.”

“David Angelini’nin annesi ölmeden önce büyük bir ekonomik sorun yaşadığını biliyor musunuz?”

“Evet, öyleydi...” Gözleri hayretle açıldı. “David’in gerçekten, inanmıyorsunuz ya... Bu çok iğrenç.” Bu sözleri zorlukla söyledikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı. “Böyle bir soruya cevap vermeyeceğim.”

“Vaftiz oğlunuza karşı koruma güdüsüyle yaklaştığınızı anlayabiliyorum, Bayan Whitney. Onu korumak için yapacağınız birçok şey olduğunu da anlıyorum; örneğin kendisine iki yüz bin dolar vermek gibi.”

Anna’nın yüzü sarardı. “Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.”

“Bayan Whitney, David Angelini’ye bu yılın şubat ayından mayıs ayına kadar dört eşit taksitte toplam iki yüz bin dolar ödediğinizi inkâr mı ediyorsunuz?”

“Ben...” Kocasından uzak durmaya çalışarak kızının elini sıktı. “Buna cevap vermek zorunda mıyım Linda?”

“Bana bir dakika izin verin lütfen, müvekkilimle yalnız konuşmam gerek.” Linda bir kolunu annesinin omuzlarına doladı ve onu yandaki odaya götürdü.

“Çok iyisin, Teğmen,” dedi Whitney ciddi bir tavırla.

“Soruşturmalarından birini izlemeyeli uzun zaman olmuştu.”

“Jack.” Feeney herkes için üzgün olduğunu gösteren bir şekilde iç çekti. “O sadece işini yapıyor.”

“Evet, öyle. En iyi yaptığı şey bu zaten.” Karısı geri dönerken Whitney omzunun üzerinden ona baktı.

Anna’nın yüzü solgundu ve biraz titriyordu. Ne kadar tedirgin olduğu her halinden belliydi.

“Devam edeceğiz,” dedi Linda. Eve’e baktığında yüzünde bir savaşçının ifadesi vardı. “Müvekkilim ifade vermek istiyor. Devam et, anne, her şey yolunda.”

“Özür dilerim.” Anna konuşmaya başlarken gözlerinden yaşlar süzüldü. “Jack, çok özür dilerim. Elimde değildi. Başı dertteydi. Bana söylediklerini hatırlıyorum ama elimde değildi.”

“Sorun değil.” Jack anlayışlı bir tavırla karısının kendisine uzattığı elini tuttu ve yanına oturdu. “Teğmen’e her şeyi anlat ve gerisini bize bırak.”

“Ona parayı verdim.”

“Sizi tehdit etti mi, Bayan Whitney?”

“Ne?” Uğradığı şaşkınlık gözlerindeki yaşları bir anda silmiş gibiydi. “Aman Tanrım. Elbette beni tehdit etmedi. Başı dertteydi,” diye tekrarlardı, bu sözlerin yeterli olması gerektiğini düşünerek. “Yanlış türde insanlara büyük miktarda borcu vardı. İşi -yani babasının vekili olarak yaptığı işler- geçici bir buhrandaydı. Gerçekleştirmek istediği yeni bir projesi vardı. Bana açıkladı,” diye ekledi, diğer elini havada sallayarak. “Tam olarak hatırlamıyorum. İşle pek ilgilenmem.”

“Bayan Whitney, ona dört kez elli bin dolar ödediniz. Daha önceki görüşmelerimizde bana bu konudan söz etmediniz.”

“Sizi neden ilgilendirsin ki?” Şimdi bir heykel gibi dimdik oturuyordu. “Benim paramdı ve vaftiz oğluma kişisel bir borç verdim.”

“Vaftiz oğlunuzun,” dedi Eve, sabrını sürdürmek için çaba harcayarak, “bir cinayet davasında şüpheliler listesinde olduğunu biliyor musunuz?”

“Annesi öldürüldü. Onun ölümüyle ilgili David kadar beni de suçlayabilirsiniz.”

“Ama size oldukça yüklü bir miras kalmadı.”

“Şimdi, beni iyi dinleyin.” Anna öfkeyle parlayan bir yüz ifadesiyle öne doğru eğildi. “O çocuk annesine ve annesi de ona tapıyordu. David annesinin ölümüyle perişan oldu. Biliyorum. Onunla oturdum ve teselli etmeye çalıştım.”

“Ona iki yüz bin dolar verdiniz.”

“Kendi paramla ne istersem yaparım.” Dudağını ısırdı. “Ona kimse yardım etmeyecekti. Kendi ailesi reddetti. Bu kez reddetmeye karar vermişlerdi. Aylar önce bu konuda Cicely ile konuştum. Harika bir anneydi ve çocuklarını çok seviyordu ama disipline kesinlikle inanan bir insandı. David’in bu sorunla kendi başına, kimseden yardım almadan başa çıkmak zorunda olduğu konusunda kararlıydı. Ama çaresiz bir şekilde bana geldiğinde ne yapabilirdim ki? Ne yapmalıydım?” diye sordu kocasına bakarak. “Jack, bana bu konunun dışında kalmamı söylediğini biliyorum ama onu sakatlayacaklarından ve hatta öldüreceklerinden korkuyordu. Onun yerinde Linda ya da Steven olsaydı ne yapardın? Birinin yardım etmesini istemez miydin?”

“Anna, sorununu büyütme David’e bir yarar sağlamaz.”

“Bana ödeyecekti,” diye itiraz etti Anna. “Verdiğim pa-

rayla kumar oynamayacaktı. Bana söz verdi. Sadece biraz zaman kazanmaya ihtiyacı vardı. Onu geri çeviremezdim.”

“Teğmen Dallas,” diye araya girdi Linda. “Müvekkilim iyi niyetle hareket ederek aileden birine borç para verdi. Bu herhangi bir suç kapsamına girmez.”

“Müvekkiliniz herhangi bir şeyle suçlanmıyor zaten, sayın Avukat.”

“Önceki görüşmelerinizden herhangi biri sırasında müvekkilime finansal konularda herhangi bir soru sordunuz mu? David Angelini ile herhangi bir finansal ilişkisi olup olmadığını sordunuz mu?”

“Hayır, sormadım.”

“O halde son derece kişisel olan ve soruşturmayla herhangi bir ilgisi görünmeyen böyle bir bilgiyi açıklamak zorunda değildi.”

“O bir polisin karısı,” diye itiraz etti Eve, bıkkın bir tavırla. “Birçoğunda daha fazla bilgisi olması gerekirdi. Bayan Whitney, Cicely Towers oğluyla para, onun kumar alışkanlığı, borçları ve nasıl ödeneceği konusunda herhangi bir tartışmaya girdi mi?”

“Kızgındı. Doğal olarak tartıştılar. Aile içinde insanlar tartışabilirler ama bu birbirlerini incitecekleri anlamına gelmez.”

Belki senin küçük, sıcak dünyanda öyledir, diye düşündü Eve. “Angelini ile en son ne zaman temas kurdunuz?”

“Bir hafta önce. Benim ve Jack’in iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için aradı. Annesinin adına bir burs fonu kurmayı düşündük. Bu onun fikri, Teğmen,” dedi Anna, gözleri dolarak. “Annesinin adının hatırlanmasını istiyor.”

“Peki Yvonne Metcalf ile olan ilişkisi hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?”

“Aktris mi?” Anna şaşkınlıkla açılan gözlerini kuruladı. “David onu tanıyor muydu? Bana hiç söz etmemiştir.”

Karanlıkta yapılan bir atıştı ve hedefi yakalamamıştı. “Teşekkür ederim.” Eve kayıt cihazını aldı ve görüşmenin bittiğini anons etti. “Sayın Avukat, müvekkilimize bu görüşme ya da herhangi bir bölümü hakkında bu odanın dışındaki herhangi biriyle konuşmamasını söylemenizi tavsiye ederim.”

“Ben bir polisle evliyim.” Anna, Eve’in sözünü suratına yapıştırmıştı. “Yöntemleri biliyorum.”

Dışarı çıkarken Eve’in son gördüğü, Kumandan’ın karsısına ve kızına sarılışıydı.

Eve bir içki istiyordu. Günlük mesaisini bitirdikten sonra, öğleden sonra zamanının büyük bölümünü David Angelini’yi bulmaya çalışarak harcamıştı. Bir toplantıdaydı, ulaşmak mümkün değildi, Eve’in baktığı yerler dışında her yerdeydi. Başka seçeneği kalmadığı için, aklına gelen bütün olası noktalara mesajlar bıraktı ve ertesi günden önce kendisini aramasını umdu.

Bu arada, kocaman, boş bir ev ve aldığı nefesten bile nefret eden bir uşakla yüzleşmek zorundaydı. Bahçe kapısından girerken aklına bir fikir geldi. Arabadaki telefonunu açtı ve Mavis’in numarasını emretti.

“Bu akşam boşsun, değil mi?” diye sordu, Mavis’in yüzü ekranda belirmediği anda.

“Kesinlikle. Ses tellerimi dinlendirmem gerek.”

“Herhangi bir planın var mı?”

“Daha iyisi için iptal edemeyeceğim bir şey yok. Düşündüğün ne?”

“Roarke gezegenlerarası bir yolculuğa çıktı. Buraya ge-

lip birlikte zaman geçirmek, gece kalmak ve sarhoş olmak ister mısın?”

“Roarke’un evinde zaman geçirmek, Roarke’un evinde kalmak, Roarke’un evinde sarhoş olmak mı? Hemen oradayım.”

“Bekle, bekle. Şunu biraz daha büyütelim. Senin için bir araba göndereceğim.”

“Limuzin mı?” Mavis ses tellerini unutarak bir çığlık attı. “Tanrım, Dallas, şoföre üniforma gibi bir şey giymesini söyle. Oturduğum apartmandaki insanların gözleri yuvalarından fırlamış halde pencereden bakmasını istiyorum.”

“On beş dakikaya kadar orada olacak.” Eve bağlantıyı kesti ve kapının önündeki basamakları dans eder gibi çıktı. Summerset tahmin ettiği gibi orada bekliyordu; Eve ona kibirli bir tavırla selam verdi. Daha önce bunun provasını yapmıştı. “Akşam için bir arkadaşım gelecek. 28. Cadde C’ye bir limuzin gönder. Şoföre üniforma giymesini söyle.”

“Bir arkadaş.” Sesi imalı çıkmıştı.

“Kesinlikle, Summerset.” Merdiveni tırmanmaya başladı. “Çok iyi, çok yakın bir arkadaşım. Ahçıya da yemeği iki kişilik hazırlamasını söylemeyi unutma.”

Summerset’in duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra kahkahalara boğuldu. Summerset’in bir erkek beklediğinden emindi. Ama Mavis buraya geldiğinde, çok daha büyük bir skandal kopacaktı.

Mavis onu hayal kırıklığına uğratmadı. Ancak alışılmadık biçimde seviyeli giyinmişti. Saçlarına yarım atkı denen moda-ya uygun bir şekil uygulanmış, gösterişli bir görüntü

kazandırılmıştı. Bir tarafı kulağının üzerinden tepeye toplanmış, öbür taraf omuzlarına bırakılmıştı.

Tek abartılı görünen şey, neredeyse yarım düzine farklı küpe takmış olmasıydı; hepsi de kulaklarındaydı. Mavis Freestone için oldukça alışılmadık bir görüntü!

Eteklerini sürüyerek ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmış Summerset'e elini uzatarak arabadan indi. Basamakları çıkarken minik ışıklarla süslenmiş şeffaf pelerinin peşinden sürüklüyordu. Kırmızı dar tulumuyla Eve onu kapıda karşılarırken, Mavis koridorun görkemi karşısında hayran oldu.

"Vay canına."

"Aynen düşündüğüm gibi giyinmişsin," dedi Eve. Mavis'in Summerset ile tek başına karşılaşmasını istemediği için orada beklemişti. Ama bunu yapması gerekmediğini şimdi anlıyordu; çünkü normalde insanlara tepeden bakan uşak, bu kez aptala dönmüştü.

"Muhteşem," dedi Mavis saygılı bir ses tonuyla. "Gerçekten muhteşem. Her şeyi kendine uydurmuşsun."

Eve uşağa soğuk ve yandan bir bakış attı. "Neredeyse her şeyi."

"Harika." Mavis neredeyse üç santim uzunluğundaki kirpiklerini kırpıştırarak, iç içe girmiş iki kalp dövmesinin yapılmış olduğu elini Summerset'e uzattı. "Sen Summerset olmalısın. Seninle ilgili çok şey duydum."

Summerset şaşkın bir tavırla Mavis'in elini tuttu ve tam öpmek için dudaklarına götürmek üzereyken kendine geldi. "Bayan," dedi kaskatı bir halde.

"Bana sadece Mavis diyebilirsin. Çalışmak için harika bir yer, ha? Çok para kazanıyor olmalısın."

Summerset duyduklarına öfkelendiğine mi, yoksa

memnun olduğuna mı karar veremeyerek bir adım geriledi, bir kaşını kaldırarak Mavis'e baktı ve bir an sonra sırlıklam mantosuyla koridorda gözden kayboldu.

"Az konuşan bir adam," dedi Mavis, kıkırdadı ve yirmi santimlik şişme tabanlı ayakkabılarıyla koridorda yürüdü. İlk kapıya ulaştıklarında keyifli bir inilti çıkardı. "Gerçek bir şömineniz var."

"Sanırım onlardan birkaç düzine var bu binada."

"Tanrım, ateşin önünde de sevişiyor musunuz? Eski filmlerdeki gibi?"

"Bunu senin hayalgücüne bırakıyorum."

"Hayal edebiliyorum. Tanrım, Dallas, gönderdiğin o araba. Gerçek bir limuzin, bir klasik. Ah, bir de yağmur yağmasaydı." Eve'e dönerken kulağındaki küpeler şatafatlı bir görüntüyle sallandı. "Etkilemek istediğim insanların sadece yarısı beni gördü. Eh, ne yapıyoruz şimdi?"

"Yemek yiyebiliriz."

"Açlıktan ölüyorum ama önce burayı görmek istiyorum. Bana bir şey göster."

Eve bir an düşündü. Çatıdaki teras inanılmazdı ama yağmur çok şiddetli yağıyordu. Silah odası ve atış poligonu da kapalıydı. Eve bu kısımların Roarke'un yokluğunda misafirlere açık olmaması gerektiğini düşündü. Ama elbette görülecek daha birçok yer vardı. Bu arada Mavis'in ayakkabılarına endişeyle bakıyordu.

"Bunlarla gerçekten yürüyebiliyor musun?"

"Hava akımlılar. Ayaklarımda olduklarını bile zor fark ediyorum."

"Pekâlâ o zaman, merdiveni kullanacağız. Bu şekilde daha çok yer görürsün."

Mavis'i önce solaryuma götürdü; egzotik bitkiler ve

ağaçlar, parıltılı şelaleler ve cıvıldaayan kuşlar karşısında arkadaşının yere yapışan çenesi onu eğlendirdi. Oymalı cam duvar yağmur suyuyla kaplanmıştı ama yine de New York'un ışıklı manzarası yeterince göz alıcıydı.

Müzik odasında Eve, trash müzik programladı ve arkadaşının o kulak tırmalayan seslerle kendini eğlendirmesine izin verdi.

Oyun odasında geçirdikleri bir saat içinde Free Zone ve Apocalypse oyunlarında bilgisayara, birbirlerine ve hologram rakiplere karşı yarıştılar.

Mavis yatak odalarını gördüğünde bir sürü iç çekiş sesi çıkardı ve sonunda orada geçireceği gece için odasını seçti.

“İstersem şömineyi yakabilir miyim?” Mavis klasik tasarımlı şöminenin lapis lazuli taşını okşadı.

“Elbette ama neredeyse haziran ayındayız.”

“Kızarsam bile umurumda değil.” Kollarını açarak odanın içinde uzun adımlarla yürüdü, tepedeki kubbeden gökyüzüne baktı ve gümüş rengi çarşaflarla kaplı göl büyüklüğündeki yatağa uzandı. “Kendimi kraliçe gibi hissediyorum. Hayır, hayır, bir imparatoriçe gibi.” Altındaki su yatağı dalgalanırken tekrar tekrar yuvarlandı. “Böyle bir yerde nasıl normal yaşayabiliyorsun?”

“Bilmiyorum. Burada o kadar uzun süre kalmadım henüz.”

Mavis hava yastıklarının bir ucundan diğerine yuvarlanırken güldü. “Sadece bir gece yeter. Bir daha asla aynı olmam.” Başucundaki panele yaklaşarak düğmelere bastı. Işıklar yanıp söndü, aydınlandı, karardı. Bir an müzik duyuldu, tekrar kesildi. Yan odada su akmaya başladı.

“Bu da nedir?”

“Banyonu programladın,” dedi Eve.

“Hooop, daha değil.” Mavis onu kapadı, başka birini denedi ve karşı duvardaki panel açılırken duvar büyüklüğünde bir video ekranı ortaya çıktı. “Kesinlikle harika. Yemek ister misin?”

Eve haftalardır ilk kez yakaladığı boş bir akşamının tadını çıkararak Mavis ile yemek odasında yerleşirken, Nadine Furst yayına hazırlanan çekimlerinin montajı üzerinde çalışıyordu.

“Bunu güçlendirmek istiyorum, Dallas’a odaklan,” dedi teknisyene. “Evet, evet, yakına getir. Kamerada muhteşem görünüyor bu kız.”

Teknisyen panel üzerinde çalışırken, Nadine arkasına yaslanarak beş farklı monitörden görüntüleri inceledi. Montaj Odası-1 oldukça sessizdi; ekranlardan gelen mırıltılar dışında bir şey duyulmuyordu. Nadine için görüntüleri birbirine eklemek, birleştirmek, değiştirmek en az seks kadar zevkliydi. Muhabirlerin çoğu işin bu kısmını teknisyenlere bırakırdı ama Nadine kontrolü ele almayı seviyordu. Her yerde.

Bir alttaki katta yer alan çekim stüdyosu tam bir tımarhaneydi. Ama orayı da seviyordu. En son sözü söyleyerek, en son resmi alarak, en yakın açıyla çekim yaparak rakiplerine karşı mücadele etmek. Son dakika yorumları için stüdyoya bağlanan muhabirler, en son bilgiler için bilgisayarlarını tuşlayan spikerler...

Basın Caddesi’nde rekabet sadece dışarıda değildi. Kanal 75’in haber stüdyosunda bile yeterince vardı.

Herkes büyük resmi, büyük haberi, yüksek reytingleri yakalamak istiyordu. Ve şimdi o gerçekten büyük bir tane

yakalamıştı. Ve Nadine bu fırsatı kaçırmamaya kesinlikle kararlıydı.

“İşte, orada dur, ben Metcalf’ın binasının arkasında dururken. Evet, şimdi ekranı böl, öbür ekrana Towers’ın öldürüldüğü kaldırımındaki görüntümü koy. Hı-hmm.” Görüntüyü dikkatle incelerken gözleri kısıldı. İyi görüldüğünde karar verdi. Ciddi, ağırbaşlı ve saygın. Korkusuz, dinamik muhabirimiz, cinayet mahallerini tekrar ziyaret ediyor.

“Tamam.” Dirseklerini montaj masasına dayayıp ellerini birleştirerek çenesini destekledi. “Şimdi seslere geçelim.”

İki kadın, yetenekli, azimli ve masum. İki yaşam feci bir biçimde sona erdirildi. Halk şaşkın, herkes bu olaya bakıyor ve nedenini soruyor. Sevgi dolu aileleri keder içinde onları gömüyor ve adalet için haykırıyor. Bu haykırışı durduracak, adaleti yerine getirecek tek bir kişi var.

“Dondur,” dedi Nadine, “Dallas’ın mahkeme binası önündeki görüntülerini ver ve ses gir.”

Eve’in yanında Nadine ile birlikte çekilmiş görüntüler bütün ekranları doldurdu. Nadine çekimlerin iyi olduğunu düşündü. Görüntü bir takım oldukları, birlikte çalıştıkları izlenimini veriyordu. Bunun bir zararı yoktu. Yumuşak bir esinti saçlarını dalgalandırıyordu. Arkalarında mahkeme binası bir adalet anıtı gibi yükseliyordu; asansörleri aşağı yukarı inip çıkıyor, yürüyen bantları insanlarla dolup taşıyordu.

İşim bir katil yakalamak ve işimi ciddiye alıyorum. Ben işimi bitirdiğimde, mahkeme kendi işine başlayacak.

“Mükemmel.” Nadine yumruğunu havaya kaldırdı. “Ah, evet, kesinlikle mükemmel. Burada görüntüden yavaşça çık ve tamam, yayına hazırdır. Saat kaç?”

“Üç kırk beş.”

“Louise, ben bir dahiyim ve sen de hiç fena değilsin. Kaydet.”

“Kaydedildi.” Louise montaj masasından uzaklaştı ve gerindi. Üç yıldır birlikte çalışıyorlardı ve artık yakın arkadaşlardı. “Bu çok güzel bir iş, Nadine.”

“Kesinlikle öyle.” Nadine başını eğdi. “Maalesef.”

“Tamam.” Louise at kuyruğunu çözdü ve gür, dalgalı siyah saçlarını parmaklarıyla taradı. “Burada neredeyse paslanıyorduk. Son birkaç gündür yeni bir şeyimiz yoktu.”

“Kimsenin yok. Bendeysse Dallas var.”

“Ve bu oldukça büyük bir balık.” Louise yumuşak hatlı, parlak gözlü güzel bir kadındı. Üniversiteden sonra doğrudan Kanal 75’e gelmişti. İşe başlayalı daha bir ay olmamıştı ki, Nadine onu baş teknisyeni olarak kapmıştı. Bu düzenleme ikisine de uygundu. “Güçlü bir görüntüsü ve mükemmel bir ses tonu var. Roarke etkeni her şeyi daha da mükemmel yapıyor. İyi bir polis olarak ün yapmış olmasını saymıyorum bile.”

“Eee?”

“Bu yüzden,” diye devam etti Louise, “bu dava üzerinde yeni bir şeyler ele geçirene kadar DeBlass olayında çekilen bazı görüntüleri kullanmayı da düşünebilirsin. İnsanlara teğmenimizin benzer başka bir büyük olayı çözdüğünü hatırlatabilirsin. Güveni güçlendir.”

“Dikkati şimdiki soruşturmadan uzaklaştırmak istemiyorum.”

“Belki de istersin,” diye karşı çıktı Louise. “En azından yeni bir haber olana kadar. Ya da yeni bir kurban.”

Nadine sırtıttı. “Bir parça daha kan olayları kızıştırır. Birkaç gün içinde elimizdekiler güncelliğini kaybedecek ve haziran durgunluğuna geri döneceğiz. Pekâlâ, bunu düşüneceğim. Belki sen de bir şeyler oluşturmak isteyebilirsin.”

Louise şüpheyle ona baktı. “Ben de mi?”

“Ve kullanırsam, sen de tam yayın hakkı kazanırsın, seni hırslı kaltak.”

“Anlaştık.” Louise çalışma tulumunun cebini parmaklarıyla yokladı ve yüzünü buruşturdu. “Sigaram bitmiş.”

“Bırakmalısın. Tepedekilerin çalışanların sağlık riskleriyle ilgili ne düşündüğünü biliyorsun.”

“Bitki pisliğiyle devam ediyorum.”

“Pislik iyidir. Oradayken bana da birkaç tane al.” Nadine mahcup bir tavırla baktı. “Ve bunu kendine sakla. Muhabirler rekabet konusunda teknisyenlerden daha hırslılar.”

“Gece yarısı özetlerinden önce biraz zamanın var. Ara vermeyecek misin?”

“Hayır, birkaç telefon açmam gerek. Ayrıca, yağmur yağıyor.” Nadine mükemmel biçimli saçını düzelitti. “Sen git.” Çantasına uzandı. “Ben ısmarlıyorum.”

“Güzel... sigara satma yetkisi olan bir dükkân bulabilmek için İkinci Bölge’ye kadar gitmem gerekecek çünkü.” Yerinden kalktı. “Senin yağmurluğunu alacağım.”

“Nasıl istersen.” Nadine ona bir avuç dolusu para verdi. “Benim payımı cebinde tut, tamam mı? Ben haber stüdyosunda olacağım.”

Birlikte dışarı çıkarken, Louise Nadine’in gösterişli mavi yağmurluğunu giydi. “Güzel kumaş.”

“Haydi oradan.”

Düzinelerce montaj ve prodüksiyon stüdyosunun yanından geçerek rampa boyunca ilerledikten sonra aşağı eğimli bir yürüyen banta geldiler. Gürültü burada iyice yükseldiğinden, Nadine bağırarak konuşmak zorunda kaldı.

“Sen ve Bongo hâlâ o büyük adımı atmayı düşünüyor musunuz?”

“Hem de o kadar ciddi düşünüyoruz ki, kendimize bir daire aramaya başladık. Geleneksel yolu izliyoruz. Bir yıl birlikte yaşayacağız. Eğer yürütebilirsek, yasallaştıracamız.”

“Senin yapman benim yapmamdan daha iyi,” dedi Nadine içtenlikle. “Mantıklı bir insanın kendini başka bir mantıklı insanla hapsedmesi için tek bir neden bile düşünemiyorum.”

“Aşk.” Lousie yapmacık bir tavırla elini kalbinin üzerine koydu. “Nedenleri ve mantığı kapı dışarı eder.”

“Genç ve özgürsün, Louise.”

“Ve eğer şanslıysam, yaşlı ve Bongo’ya zincirli olacağım.”

“Kim adı Bongo olan birine zincirlenmiş olmak ister ki?” diye homurdandı Nadine.

“Ben. Sonra görüşürüz.” Louise yürüyen bantla yoluna devam eder ve Nadine stüdyoya geçmek için yürüyen banttan çıkarken, birbirlerine kısa bir selam verdiler.

Louise kafası Bongo ile meşgul bir halde yürürken, saat birden önce evde olup olamayacağını merak etti. O gece Louise’in evinde buluşacaklardı. Kendilerine uygun bir daire bulana kadar birbirlerinin odalarında yer değiştirmeleri, geçici bir rahatsızlıktı.

Dalgin bir halde duvar boyunca sıralanan ve Kanal 75’in

yayınlarının görüldüğü çok sayıdaki monitöre bakıyordu. O anda sevilen bir komedi dizisi vardı; Yvonne Metcalf birkaç yıl önce ölmüş ve tekrar dirilmiş bir medyumu oynuyordu.

Louise bu düşünceyle başını salladı ve gerçek boyutta görünen aktör stüdyodaki izleyiciyi azarlarken kıkırdadı.

Nadine haberlerle evli olabilirdi ama Louise genellikle eğlenmeyi tercih ediyordu. Bongo ile ekranın önünde sarmaş dolaş oturabildikleri o ender gecelerden birini dört gözle bekliyordu.

Kanal 75 binasının lobisinde daha fazla sayıda monitör, güvenlik istasyonları ve istasyonun yıldızlarının holografik görüntüleriyle süslenmiş sevimli bir bekleme salonu vardı. Ve elbette, hatıra tişörtlerle, şapkalarla, imzalı kupalarla ve istasyonun yıldızlarının hologramlarıyla dolu bir hediyelik eşya dükkânı da vardı.

Günde iki kez, saat on ile dört arasında, istasyon içinde turistik turlar düzenleniyordu. Louise çocukken bu turlardan birine katılmıştı ve gördüğü şeylere hayran olarak hangi mesleği seçmek istediğine o gün, orada karar vermişti.

Girişteki muhafıza el salladı ve İkinci Bölge'ye en yakın olan Doğu çıkışına doğru döndü. Çalışanlar için ayrılmış kapıda kilidi açmak için avcunu alıcıya dayadı. Kapılar açılırken, bütün hızıyla yağan yağmura yüzünü buruşturarak baktı. Neredeyse fikrini değiştirmek üzereydi.

Birkaç sigara için bu sağanak altında sıırıslıklam olmaya değer mi? Lanet olsun, diye düşündü ve kapüşonunu başına geçirdi. Yüksek kaliteli, pahalı yağmurluk, onu ıslanmaktan koruyacak ve Nadine ile birlikte bir saatten uzun süre Montaj Odası'nda kalacaktı.

Başını omuzlarının arasına gömerek hızla yürümeye başladı.

Rüzgârın şiddeti onu bir süre için durup yağmurluğunu bel kayışından sabitlemeye zorladı. Daha basamakları inmeyi bitirmeden ayakkabıları sıırıslam olmuştu bile; onlara bakarak bir küfür savurdu.

“Lanet olsun!”

Bunlar son sözleriydi.

Gözüne bir hareket ilisince başını yukarı kaldırdı ve net görebilmek için gözlerini kırptırdı. Kendisine doğru hızla yaklaşan ve yağmurda parıldayarak boğazını parçalayan bıçağı hiç görmedi.

Katil onu bir an için inceledi, kanın fiskiye gibi akışını, vücudun ipleri kesilmiş kukla gibi ikiye katlanarak düşüşünü izledi. Yüzündeki şaşkınlık yerini öfkeye, sonra da korkuya bıraktı. Kana bulanmış bıçak aceleyle derin bir cebe sokuldu ve hemen ardından koyu renk giysili figür gölgeler arasında kayboldu.

“Sanırım böyle yaşayabilirdim.” Buzul sularından toplanmış deniz ürünleriyle harmanlanan ender bir Montana bifteğiyle hazırlanarak Fransız şampanyasıyla soslanmış bir yemekten sonra, Mavis solaryumun kapalı yapay göletinin kenarında uzanmıştı. Çıplak ve sarhoş bir halde esnedi. “Sen böyle yaşıyorsun.”

“Hemen hemen.” Mavis kadar özgür ruhlu olmayan Eve, tek parçalı bir mayo giymişti. Taştan yapılmış pürüzsüz bir koltuğa yerleşmiş, hâlâ içiyordu. Ne kadar olduğunu bile hatırlayamadığı uzun bir süre boyunca kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti. “Açıkçası bu pek de sık yaptığım bir şey değil.”

“Keyfine bak, bebeğim.” Mavis suya daldı ve tekrar yüze çıkarken programlamış olduğu mavi yumuşak ışığın altında mükemmel göğüsleri parladı. Yakınındaki bir su zambağına doğru tembelce yüzdü ve kokladı. “Tanrım,” dedi şaşkınlıkla. “Bu gerçek. Burada neye sahip olduğunu biliyor musun, Dallas?”

“Kapalı bir havuza mı?”

“Sahip olduğun şey,” diye başladı Mavis, kendi kadehinin durduğu yüzer sehpa ya yaklaşırken, “birinci sınıf bir rüya alemi. Bu, en kaliteli sanal gerçeklik gözlüklerini alsan bile göremeyeceğin bir şey.” Buzlu şampanyasından bir yudum aldı. “Saçma sapan davranıp her şeyi berbat etmeyeceksin, değil mi?”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Seni tanırım. Her şeyi en ince detayına kadar sorgulayacaksın, analiz edeceksin.” Eve’in kadehinin boş olduğunu fark eden Mavis, tekrar doldurdu. “Seni uyarıyorum dostum, sakın yapma.”

“Ben işleri berbat eden biri değilim.”

“Sen sorul -soru sormak- lanet olsun neydi; sorgulamak konusunda bir şampiyonsun. Öf be. Bunu dilin uyuştuğunda beş kez hızlı söylemeye kalksana.” Eve’i itmek için çıplak kalçalarından birini kullandı ve yanına yerleşti. “Sana deli oluyor, öyle değil mi?”

Eve omuz silkti ve içmeye devam etti.

“Zengin, hem de korkunç zengin, bir tanrı gibi yakışıklı, görkemli ve o vücudu...”

“Vücudunun nasıl olduğunu nereden biliyorsun sen?”

“Gözlerim var herhalde. Onları kullanıyorum. Çıplakken nasıl görüldüğü hakkında net bir fikrim var.” Mavis, Eve’in gözlerindeki parıltıdan keyif alarak dudaklarını ya-

ladı. “Kaçırdığım detayları anlatmak istersen, dinlemeye her zaman hazırım.”

“Ne arkadaş ama.”

“Ben böyleyim. Her neyse, adamın her şeyi var. O güçlü havası. Güçlü ve etkileyici.” Suya şaplaklar atarak sözlerini destekledi. “Ve sana yiyecekmiş gibi bakıyor. Büyük... iştahlı... lokmalar halinde. Lanet olsun, sanırım tahrik oluyorum.”

“Ellerini üzerimden çek.”

Mavis homurdandı. “Belki de Summerset’i baştan çıkarmalıyım.”

“Aleti olduğundan bile şüpheliyim.”

“Ben bulabileceğimden eminim.” Ama Mavis, o anda bunun için fazla yorgundu. “Sen de ona âşıksın, değil mi?”

“Summerset’e mi? Onun yanındayken kendimi kontrol etmek için büyük çaba harcıyorum.”

“Haydi, bana karşı dürüst ol. Ölümü gör.” Mavis, Eve’i dize getirmek için çenesini yakalayıp sıktı, yüz yüze gelene kadar kafasını çevirdi ve gözlerine dik dik baktı. “Roarke’a âşıksın.”

“Öyle görünüyor. Bunu düşünmek istemiyorum.”

“Güzel. Düşünme. Hep gereğinden fazla düşündüğünü söylerim zaten.” Mavis kadehini başının üzerine kaldırarak kendini tekrar suya itti. “Motorları kullanabilir miyiz?”

“Tabi.” Şarabın etkisinde olan Eve, doğru kontrolleri bulmakta biraz zorlandı. Sular köpürmeye ve püskürmeye başladığında, Mavis kahkahalar attı.

“Ulu Tanrım, bunlardan birine sahipken kimin bir erkeğe ihtiyacı var ki? Haydi, Eve, müziği kökle. Haydi eğlenelim.”

Eve ona uyarak sesi iki kat yükselttiğinde, melodiler duvarlarda ve suda çınladı. Mavis'in favorisi olan klasik grup Rolling Stones'un sert tınları her yanı sardı. Mavis doğaçlama dansına başlarken Eve kahkahalar attı ve bir şişe daha içki alması için droidi göndermek üzere döndü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Ha?" Eve kızarmış gözleriyle bakarak gölün kenarında duran cilalı siyah ayakkabıları süzdü. Yavaşça ve merakla başını kaldırırken, önce duman rengi, ütülü pantolonu, ardından kısa, kolalı ceket ve sonunda da Summerset'in ciddi yüzünü gördü. "Hey, sen de bir dalış yapmak ister misin?"

"Haydi Summerset, sen de katıl." Mavis elini sallarken su belinin hizasına indi ve gösterişli göğüslerinden süzül-
dü. "Ne kadar çok kişi olursa o kadar eğleniriz."

Summerset dudaklarını büzdü. Söylenirken ağzından süzülen keskin buz kalıbı gibi sözler sadece alışkanlıktan-
dı; bu arada bakışları Mavis'in kıvranarak dans eden vücudundan ayrılmamıştı.

"Sizi arıyorlar Teğmen. Size daha önce haber vermeye çalıştım ama sanırım duymadınız."

"Ne? Tamam, tamam." Gölün yan tarafındaki telefona yaklaşırken kıkırdadı. "Roarke mu?"

"Değil." Bağırarak konuşmak ona ters geliyordu ama müziği kısımlarını söylemek gururunu zedeleyecekti. "Polis Merkezi'nden."

Eve daha telefona uzanırken duraksadı ve bir küfür sal-
ladı. Yüzüne düşen saçı arkaya itti. "Müziği kes," diye em-
rettiği anda Mick ve arkadaşlarının sesi sessizliğin içinde yankılanarak kayboldu. "Mavis, lütfen görüntü alanından

uzak dur.” Eve derin bir nefes aldı ve telefonu açtı. “Dallas.”

“Bağlantı, Dallas, Teğmen Eve. Ses kodu onaylandı. Adres Basın Caddesi, Kanal 75. Cinayet. Sarı Kod.”

Eve’in kanı dondu. Parmakları havuzun kenarını kavradı. “Kurbanın adı ne?”

“Şu anda bunu söylememiz mümkün değil. Mesajın alındığını onaylıyor musunuz, Dallas, Teğmen Eve?”

“Onaylıyorum. Varış zamanı yirmi dakika. EDD’den Feeney, Yüzbaşı’nın da orada olmasını istiyorum.”

“İstek onaylandı. Mesaj bitti.”

“Tanrım. Tanrım.” Suçluluk duygusu ve alkolün etkisiyle Eve alnını havuzun kenarına dayadı. “Onu öldürdüm.”

“Kes şunu.” Mavis ona doğru yüzdü ve elini Eve’in omzuna koydu. “Kes şunu artık, Eve,” dedi sert bir sesle.

“Yanlış yemi aldı, yanlış yemi Mavis ve şimdi o öldürüldü. Oysa bana gelmesi gerekiyordu.”

“Kes şunu dedim.” Söylenenlerden hiçbir şey anlamayan Mavis, Eve’i kendine doğru çekti ve omuzlarından tutarak sarstı. “Kes şunu dedim, Dallas.”

Eve bir elini alnına dayarken başı dönüyordu. “Ah Tanrım, sarhoşum. Bu mükemmel.”

“Bu sorununu çözebilirim. Çantamda birkaç anti-alkol hapi var.” Eve inleyince Mavis onu bir kez daha sarstı. “Haplardan nefret ettiğini biliyorum ama en fazla on dakika içinde kanındaki alkolü temizler. Haydi, hemen onlardan vereyim sana.”

“Peki. Güzel. En azından ona bakarken kendimde olacağım.”

Basamakları tırmanırken ayağı kaydı ama kolunu tutan

güçlü bir el onu şaşırttı. “Teğmen.” Summerset’in sesi hâlâ soğuktu ama Eve’e bir havlu uzattı ve göletin kenarındaki taşlara çıkmasına yardım etti. “Arabanızı hemen hazırlatacağım.”

“Evet, teşekkürler.”

ON İKİ

Mavis'in ilacı büyü gibi işe yaradı. Eve'in boğazında sevimsiz bir tad vardı ama Kanal 75'in görkemli gri binasına ulaştığında kendini son derece ayık hissediyordu.

Bina yirmili yıllarda, basın endüstrisinin küçük bir ülkeden daha fazla gelir elde etmeye başladığı patlama sırasında inşa edilmişti. Düz ve geniş bir temelden yükselen ve Basın Caddesi'nin en gösterişli yapılarından biri olan bu bina, binlerce çalışana, beş tam kapasiteli stüdyoya -içlerinden birinde Doğu Sahili'ndeki en görkemli çekim seti bulunuyordu- ve gerek gezegenin her köşesine gerekse yörüngedeki istasyon uydularına kadar uzanabilen inanılmaz güçteki vericilere sahipti.

Eve'in yöneldiği Doğu kanadı, basın endüstrisinde çalışanlar için evlerin ve lojmanların bulunduğu Üçüncü Bölge'ye bakıyordu.

Yoğun hava trafiğini görünce, Eve haberin yayılmış olduğunu anladı. Kontrolü sağlamak sorun olacaktı. Binanın etrafını sardırmış olmasına karşın, hemen Merkez'i aradı

ve yer güvenliği kadar hava trafiği için de barikatlar konmasını istedi. Basının kucağında işlenmiş bir cinayetle uğraşmak, etrafta uçuşan akbabalar olmasa bile yeterince zor olacaktı zaten.

Suçluluk duygusunu nihayet kontrol altına alarak arabadan çıkıp olay yerine doğru yürüdü. Üniformalı memurların işlerine dört elle sarılmış olduklarını görmek onu biraz olsun rahatlattı. Bölgeyi temizlemiş ve dış kapıyı mühürlemişlerdi bile. Doğal olarak muhabirler ekipleriyle birlikte oradaydı. Onları uzak tutmanın yolu yoktu. Ama en azından onun peşinde değillerdi.

Yakasına çoktan iliştirmiş olduğu rozetle yağmur altında yürürken, aklını kullanmayı bilen birisinin suç mahalline bir branda germiş olduğunu gördü. Yağmur damlaları güçlü ve temiz plastiğin üzerine gürültüyle çarpıyordu.

Yağmurluğu tanıdığı anda, midesine giren krampla hızlı ve ustaca başa çıkmak zorunda kaldı. Suç mahallinin taranıp kaydedilmiş olup olmadığını sordu ve olumlu bir yanıt alarak yere çömeldi.

Elleri kurbanın yüzünü örten kapüşona uzanırken hiç titremedi. Botlarının altındaki yapış yapış kan gölüne aldırmayarak uzandı ve kapüşonu açıp bir yabancının yüzüyle karşılaştığında tuhaf bir rahatlama hissetti.

“Kim bu?” diye sordu yanındaki görevliye.

“Kurban Kanal 75’in teknisyenlerinden Louise Kirski olarak tanımlandı efendim.” Memur siyah yağmurluğunun cebinden elektronik not defterini çıkardı. “Saat 23:15 civarında C. J. Morse tarafından bulunmuş. Midesindeki şuraya bırakmış,” diye devam etti, sivillerin zayıflığını küçümseyen bir tavırla. “Avazı çıktığı kadar bağırarak şu kapıdan içeri girmiş. Bina güvenliği adamın hikâyesini

doğruladı. Merkez'e ihbar saat 23:22'de ulaşmış. 23:27 ben olay yerine ulaştım."

"Zaman tutanağını iyi almışsın, Memur...?"

"Peabody, Teğmen. Birinci Cadde'de bir yerlerdeydim. Cinayet yerine ulaştım, dış kapıyı mühürledim, destek ekip ve bir dedektif istedim."

Eve başıyla binayı işaret etti. "Burada herhangi bir çekim yapıldı mı?"

"Efendim." Peabody'nin yüz ifadesi kasıldı. "Buraya ulaştığımda bir haber ekibine uzaklaşmalarını emrettim. Ama ben gelene kadar yeterince çekim yaptıklarını sanıyorum."

"Tamam." Eve eldivenlerini giyerek cesedi inceledi. Üzerinde birkaç kredi, birkaç bozukluk ve kemerine iliştirilmiş pahalı bir çağrı cihazı vardı. Savunma yaraları, mücadele ya da saldırı belirtisi yoktu.

Her şeyi prosedüre uygun olarak kaydederken düşünceleri çok hızlı akıyordu. Evet, yağmurluğu tanıdığını düşünüyordu; ilk incelemesini tamamladı ve ayağa kalktı.

"İçeri giriyorum. Yüzbaşı Feeney'i bekliyorum. Geçmesine izin verin. Ceset ME ile gidebilir."

"Evet, efendim."

"Sen burada kal, Peabody," dedi Eve. Memurun etkili ve güçlü bir tarzı vardı. "Şu muhabirleri hizada tut." Eve omzunun üzerinden bakarken bağırtılar arasında sorulan sorulara ve objektiflerin parıltılarına aldırmadı. "Hiçbir yorumda bulunma."

"Onlara söyleyecek bir şeyim yok, efendim."

"Güzel. Böyle devam et."

Eve kapıdaki mühürü açtı, içeri girdi ve tekrar mühürledi. Lobi neredeyse boştu. Peabody ya da başka bir polis

memuru temel personel dışında herkesi dışarı çıkarmıştı. Eve giriş masasının arkasında duran güvenlik elemanına bir bakış attı. “C. J. Morse. Nerede?”

“İstasyonu altıncı kat, sekizinci kısımda. Memurlarınızdan bazıları onu oraya götürdüler.”

“Bir polis daha bekliyorum. Arkamdan gönderin.” Eve döndü ve yukarı yöneldi.

Orada burada insanlar tek tek ya da gruplar halinde bekleşerek monitörlere bakıyor, öfkeli bir tavırla kameralara konuşuyorlardı. Burnuna kahve kokusu geldi. Başka bir zaman olsa bu koku gülümsemesini sağlayabilirdi.

Kendisi yukarı tırmanırken, gürültü de yükseliyordu. Altıncı katta indiğinde haber stüdyosunun çılgın uğultusunu duydu.

Masalar sırt sırta yerleştirilmiş, aralarda geçiş yerleri bırakılmıştı. Tıpkı polislik gibi, yayıncılık da yirmi dört saat süren bir işti. Bu saatte bile, bir düzineden fazla istasyonun başında çalışanlar vardı.

Eve tek farkın polislerin bitkin, uykusuz ve hatta terli görünmeleri olduğunu düşündü. Burada ise görüntü mükemmeldi. Giysiler ütülü ve kolalı, mücevherler kamera dostu ve yüzler özenle cilalanmış haldeydi.

Herkesin yapacak bir işi var gibi görünüyordu. Bazıları önlerindeki telefon ekranlarına bakarak çabuk çabuk konuşuyordu; Eve uydu güncellemelerini tazelediklerini düşündü. Bazıları bilgisayarlarına, bazıları da onlara bağıyor, bilgiler isteniyor, ulaştırılıyor veya aktarılıyordu.

Her şey mükemmel biçimde normal görünüyordu; korkunun yapış yapış kokusuna karışan kötü kahvenin bayat kokusu dışında.

İçlerinden bir-iki tanesi onu fark ederek soru soran

gözlerle ayağa kalktılar. Ancak, ölümcül derecede soğuk bakışları, Eve için yeterince güçlü bir kalkan oluşturunuyordu.

Ekranların birbirlerine dönük durduğu duvara döndü. Roarke'un da benzer bir istasyonu olduğu için, ekranların ayrı ayrı, birlikte ya da bir bütün halinde kullanılabileceğini biliyordu. O anda bütün duvar haber bültenini sunan Nadine Furst'ün dev yüzüyle dolmuştu. New York'un tanıdık manzarası arkasında yükseliyordu.

O da mükemmel biçimde cilalı görünüyordu. Sesleri duyabilmek için yaklaşırken, gözleri Eve'e odaklanmış gibi göründü.

“Ve bu gece yine duygusuzca bir cinayet işlendi. Bu istasyonun bir çalışanı olan Louise Kirski, şu anda bu haberi size iletmekte olduğum binadan sadece birkaç adım ötede öldürüldü.”

Nadine birkaç detay daha ekleyip Morse'a dönerken, Eve küfür etmeye gerek görmedi. Bunu zaten bekliyordu.

“Sıradan bir akşam,” dedi Morse, net muhabir sesiyle. “Şehirde yağmurlu bir akşam. Ama yine, polis gücümüzün elinden geleni yapmasına karşın, bir kez daha cinayet işlendi. Bu muhabir, şimdi size korkunun, şokun ve kaybın görüntüsünü ilk ağızdan sunabilir.”

Kamera yüzüne yaklaşırken, mükemmel bir zamanlamayla duraksadı. “Louise Kirski'nin cesedini, birçok gece kendisiyle birlikte çalışmış olduğum bu binanın basamaklarının dibinde, ikiye katlanmış kanlar içinde yatarken buldum. Boğazı kesilmişti ve kanı ıslak kaldırıma yayılmıştı. Donup kaldığımı, midemin bulandığını ve ölümün kokusunun ciğerlerimi yaktığını söylemekten utanmıyorum. Yerde yatan cesedine bakarken, kendi gözlerimle gördü-

ğüm şeye inanamadım. Bu nasıl olabilirdi? Tanıdığım bir kadın, daima dostça sohbetler paylaştığım bir kadın, ara sıra kendisiyle çalışma ayrıcalığına eriştiğim bir kadın. Nasıl orada, öylece, cansız bir halde yatıyor olabilirdi?”

Solgun, ciddi yüzü ekrandan kayboldu ve yerini cese-din dehşet verici bir görüntüsüne bıraktı.

Hiçbir fırsatı kaçırmamışlar, diye düşündü Eve tiksintiyle ve hemen en yakın masalardan birine döndü. “Stüdyo nerede?”

“Pardon?”

“Lanet olasıca stüdyo nerede diye sordum.” Parmağıyla dev ekranı işaret etti.

“Şey, ah...”

Öfkeli bir tavırla öne eğildi ve adamı iki kolunun arasına hapsederek masaya dayandı. “Burayı ne kadar çabuk kapatabileceğimi görmek ister misin?”

“On ikinci kat, A Stüdyosu.”

Tam dönmüştü ki, Feeney yürüyen banttı indi. “Çok geç kaldın.”

“Hey, arkadaşlarla New Jersey’deydim.” Başka bir şey söylemeden Eve’in adımlarına eşlik etti.

“Yayını sabote etmem gerek.”

“İyi.” Yürümeye devam ederlerken Feeney başını kaşıdı. “Görüntülerin bir kısmına el koyabiliriz sanırım.” Eve kendisine bakınca omuz sılıktı. “Buraya gelirken arabadaki ekrandan bazılarını gördüm. Geri alacaklardır ama en azından birkaç saat kazanırız.”

“Hemen çalışmaya başla. Kurban hakkında mümkün olan tüm verileri istiyorum. Burada kaydetmiş olmalılar.”

“Bu çok kolay.”

“Eline geçenleri ofisime gönderirsin, değil mi Feeney? Birazdan yola çıkacağım.”

“Sorun değil. Başka bir şey var mı?”

Eve yürüyen banttan indi ve A Stüdyosu’nun kalın beyaz kapılarına kaşlarını çatarak baktı. “Burada da biraz desteğe ihtiyacım olabilir.”

“Benim için zevktir.”

Kapılar kilitliydi ve Yayın sinyali yanıyordu. Eve silahını çekip güvenlik panelini havaya uçurmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine acil durum düğmesine bastı ve bekledi.

“Kanal 75 Haberleri şu anda canlı yayında,” dedi elektronik ses. “Sorununuz nedir?”

“Polis acil durum.” Kimlik kartını küçük tarayıcıya doğru tuttu.

“Bir dakika, Teğmen Dallas, talebiniz işleme alınıyor.”

“Bu bir talep değil,” dedi Eve düz bir sesle. “Bu kapıların hemen açılmasını emrediyorum, yoksa Kod 38B, J paragrafına dayanarak kırmak için güç kullanacağım.”

Sanki bilgisayar düşünüyormuş ve keyifsizliğini ifade ediyormuş gibi alçak bir vınlama ve ardından elektronik bir tıslama duyuldu. “Kapılar açılıyor. Lütfen sessiz olun ve beyaz çizgiyi geçmeyin. Teşekkür ederiz.”

Stüdyonun içinde ısı on derece düşüktü. Eve çekim platformuna bakan cam bir bölmeye doğru yürüdü ve haber yönetmeninin renginin atmasına neden olacak kadar yüksek bir gürültüyle yumrukladı. Adam çaresizce parmağını dudaklarının üzerine bastırdı. Eve rozetini gösterdi.

Adam görünür bir isteksizlikle kapıyı açtı ve içeri girmelerini işaret etti. “Yayındayız,” dedi ve hemen önündeki panele döndü. “Kamera Üç, Nadine’e. Arka plan Louise’in görüntüleri. Tamam.”

Çekim setindeki robot görevliler hemen emirlere uydular. Eve tavandan sarkan küçük kameranın hareket edişini izledi. Kontrol monitöründe Louise Kirski'nin neşeyle gülen yüzü belirdi.

“Yavaşla Nadine. Acele etme. C. J., on saniye için hazır.”

“Reklam gir,” dedi Eve.

“Haber bültenlerinde reklam giremeyiz.”

“Reklam gir,” diye tekrarladı soğuk bir sesle, “yoksa hiçbir şey giremeyeceksin.”

Adam kaşlarını çattı ve sıkkın bir tavırla nefes verdi. “Bak, beni dinle...”

“Sen beni dinle.” Eve, adamın geniş göğsünü son derece sert bir şekilde parmağıyla dürttü. “Görgü tanığımı yayına almışsın. Sana söyleneni yap, yoksa rakipleriniz Kanal 75'in nasıl kendi çalışanlarından birinin cinayetiyle ilgili polis soruşturmasına engel oldukları hakkında vereceğim bilgilerle tavana vuran reytingler kazanırlar.” Adam düşünürken Eve bir kaşını kaldırdı. “Ve belki senin de bir şüpheli gibi görüldüğünü düşünebilirim. Sana da soğukkanlı bir katil izlenimi verdi mi, Feeney?”

“Ben de bunu düşünüyordum. Belki onu Merkez'e götürüp biraz sohbet edebiliriz. Tabii üzerini aradıktan sonra.”

“Durun, durun bir dakika.” Eliyle ağzını sıvazladı. Doksan saniyelik bir reklamın ne sakıncası olabilirdi ki? “On saniye içinde Zippy çekimini girin. C. J., bitir. Arka plan müziği. Kamera Bir, geri pan yap. Tamam.”

Adam uzun bir nefes verdi. “Bununla ilgili yasal haklarımı kullanacağım.”

“Kullan.” Eve bölmeden çıktı ve Morse ile Nadine’in paylaştığı uzun siyah masaya doğru yürüdü.

“Bizim hakkımız va...”

“Sana haklarını hemen söyleyeyim,” dedi Eve, Morse’un sözünü keserek. “Avukatını arama ve onunla Polis Merkezi’nde buluşma hakkın var.”

Morse’un yüzü bembeyaz oldu. “Beni tutukluyorsun. Tanrı aşkına, sen deli misin?”

“Sen tanıksın, orospu çocuğu. Ve bana resmî olarak ifadeni vermeden başka yerlerde hikâyeni daha fazla anlatmayacaksın.” Nadine’e sert bir bakış attı. “Gerisini tek başına halletmek zorundasın.”

“Sizinle gelmek istiyorum.” Nadine titreyen bacaklarıyla yerinden kalktı. Kontrol bölmesinden gelen çılgın bağırışlara aldırmayarak tek parçalık kulaklığını çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. “Muhtemelen onunla en son konuşan kişi bendim.”

“Güzel. Bunu konuşacağız.” Eve onları dışarı sürüklerken bir an duraksayıp cam bölmeye baktı ve sırtıttı. “Bu arada sen de New York Sokakları’nın bir bölümünü gösterebilirsin. Güzel bir polis klasığıdır.”

“Bak, bak, C. J.” Kendini berbat hissetmesine karşın, Eve bu anın tadını çıkarmaya kararlıydı. “Nihayet seni istediğim yere getirebildim. Rahat mısın?”

Yüzü son derece solgun görünüyordu ama C. J. sorgu odasına bir göz atmayı başarabildi. “Bir dekoratör kullanabilirdiniz.”

“Bütçeden bunun için pay ayırmaya çalışıyoruz.” Eve odadaki tek masanın bir tarafına yerleşti. “Kayıt,” dedi. “1 Haziran -Tanrım, mayıs nereye gitti?- Sorgulanan C. J.

Morse, Sorgu Odası C, sorgulamayı yapan Dallas, Teğmen Eve, konu cinayet, kurban Louise Kirski. Saat 00:45. Bay Morse, haklarınızı biliyorsunuz. Görüşmemiz sırasında avukatınızın burada olmasını istiyor musunuz?”

C. J. su bardağına uzandı ve bir yudum aldı. “Herhangi bir şeyle suçlanıyor muyum?”

“Şu anda hayır.”

“O halde devam edelim.”

“Bana olanları anlat, C. J., tam olarak.”

“Pekâlâ.” Boğazı kavruluyormuş gibi suyundan bir yudum daha aldı. “İstasyona geliyordum. Gece haberleri için spikerlerden biri bendim.”

“Saat kaçta oraya vardın?”

“23:15 civarında. Doğu girişine gittim; haber odasına daha yakın olduğu için çoğumuz genellikle orayı kullanırız. Yağmur yağıyordu; ben de arabadan indikten sonra koştum. Basamakların dibinde bir şey gördüm. İlk bakışta ne olduğunu anlayamadım.”

Sustu ve ellerini yüzüne kapayıp sıkıca ovuşturdu. “Anlayamadım,” diye devam etti, “ta ki yanına gelene kadar. Sandım ki... o anda ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Birisi etrafı kan havuzuna çevirmişti.”

“Kurbanı tanımadın mı?”

“Kap... kapüşon.” Elleriyle belli belirsiz bir işaret yaptı. “Yüzünü kapatıyordu. Üzerine eğildim ve kapüşonu açmaya başladım.” Şiddetli bir ürpermeye sarsıldı. “O anda kanı gördüm... ve boğazını. Kan,” diye tekrarladı ellerini yine yüzüne bastırarak.

“Cesede dokundun mu?”

“Hayır, sanırım... hayır. Orada öylece yatıyordu ve boğazı yarılmıştı. Gözleri. Hayır, ona dokunmadım.” Ellerini

tekrar indirirken, kendini kontrol etmek için çok büyük çaba harcıyormuş gibiydi. “Midem bulandı. Belki sen bunu anlamazsın, Dallas. Bazı insanlar temel tepkiler verirler. Bütün o kan, gözleri. Tanrım. Midem bulandı ve korkmuştum; hemen içeri koştum. Masadaki muhafız. Ona söyledim.”

“Kurbanı tanıyor muydun?”

“Tabii, onu tanıyordum. Louise benim için birkaç parça montajlamıştı. Çoğunlukla Nadine ile çalışırdı ama ara sıra benimle ve diğer arkadaşlarla da çalışmıştı. İşinde iyiydi, gerçekten iyiydi. Hızlı ve keskin bir bakışı vardı. En iyilerden biriydi. Tanrım.” Masadaki sürahiye uzandı. Bardağı doldururken su dışarı döküldü. “Onu öldürmek için hiçbir neden düşünemiyorum. Hiçbir neden yoktu.”

“O saatte o çıkışı kullanmak alışkanlığı mıydı?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum; belki montaj odasındaydı,” dedi sert bir tavırla.

“Yakın mıydınız?”

C. J. aniden başını kaldırdı ve kısıp gözlerle Eve’e baktı. “Bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun, değil mi? Bunu gerçekten isterdin.”

“Sadece sorulara cevap ver, C. J. Onunla bir ilişkin var mıydı?”

“Bir ilişkisi vardı zaten, Bongo adında birinden söz ediyordu. Birlikte çalışıyorduk, Dallas. Hepsi bu.”

“Saat 23:15’te Kanal 75 binasına ulaştın. Ondan önce?”

“Ondan önce evdeydim. Gece yarısı haberlerini aldığım zaman birkaç saat uyurum. Herhangi bir haber peşinde değildim, bu yüzden fazla hazırlık gerekmiyordu. Sadece günün haberlerinin bir özetini geçecektik. Saat yedi civarında birkaç arkadaşım ile yemek yedim ve sekiz civarında eve doğru yola çıktım; sonra da uyudum.”

Dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerine yasladı. “Saat onda uyandım ve on birden önce evden ayrıldım. Hava yüzünden yolculuk zamanımı biraz uzun tuttum. Tanrım, Tanrım, Tanrım!”

Cesedi bulduktan sadece dakikalar sonra kamera karşısına geçmeseydi, Eve onun için üzülebilirdi. “Olay yerinin yakınlarında herhangi birini gördün mü?”

“Sadece Louise. Gecenin o saatinde binaya girip çıkan fazla insan olmaz. Kimseyi görmedim. Sadece Louise. Sadece Louise.”

“Pekâlâ, C. J. Şimdilik hepsi bu kadar.”

Yine su içtiği bardağı masaya bıraktı. “Gidebilir miyim?”

“Tanık olduğunu unutma. Herhangi bir şey saklıyorsan ya da bu görüşme sırasında söylemediğin bir şey hatırlarsan, delil saklamak ve soruşturmayı engellemek suçundan seni tutuklarım, haberin olsun.” Halinden memnun bir tavırla gülümsedi. “Ah, bu arada bana arkadaşlarının adlarını ver, C. J. Hiç arkadaşın olabileceğini düşünmemiştim.”

Adamın gitmesine izin verdi ve Nadine’in içeri alınmasını beklerken düşüncelere daldı. Hikâye son derece açıktı ve Eve suçluluk duyuyordu. Dosyayı açtı ve Louise Kirski’nin cesedine ait fotoğrafları inceledi. Kapı açıldığında hemen yüzlerini çevirerek masanın üzerine bıraktı.

Nadine bu kez o kadar parlak görünmüyordu. Yayın sırasındaki sahte parıltısı gitmiş, yerini solgun, gözleri şişmiş ve dudakları titreyen sarsılmış bir kadına bırakmıştı. Eve sessizce sandalyeye oturmasını işaret etti ve temiz bir bardağa su doldurdu.

“Çok hızlıydın,” dedi soğuk bir tavırla, “haberi hemen yayına girmişsin.”

“Benim işim bu.” Nadine bardağa dokunmadı bile; sadece ellerini kucağında birleştirdi. “Sen kendi işini yapıyorsun, ben de benimkini.”

“Doğru. İkimiz de topluma hizmet ediyoruz, değil mi?”

“Şu anda hakkımdaki düşüncelerinle pek ilgilenmiyorum, Dallas.”

“Güzel, çünkü ben de şu anda hakkında pek düşünmüyorum.” İkinci kez kayıt cihazını çalıştırdı ve gerekli bilgileri girdi. “Louise Kirski’yi en son ne zaman gördün?”

“Montaj odasında çalışıyorduk ve gece haberleri için bir parça hazırlıyorduk. Başlangıçta düşündüğümüz kadar uzun zaman almadı. Louise işinde iyiydi, gerçekten iyi.” Nadine derin bir nefes aldı ve Eve’in sol omzunun birkaç santim üzerindeki bir noktaya bakarak anlatmaya devam etti. “Birkaç dakika sohbet ettik. Son aylarda birlikte olduğu adamla taşınmak için bir daire aradıklarından söz etti. Mutluydu. Louise mutlu bir insandı, onunla anlaşmak kolaydı ve akıllıydı.”

Tekrar susmak zorunda kaldı; kısa bir süre devam edemedi. Nefes almakta zorlanıyordu. Dikkatli bir şekilde nefes almaya ve vermeye çalıştı; iki kez. “Sigarası bitmişti. Çalışmalar arasında küçük sigara araları vermeyi severdi. Tuvalete kapanıp orada bir tane yaksa bile, herkes başka tarafa bakardı. Bana da birkaç tane almasını söyledim ve ona para verdim. Birlikte aşağı indik, ben haber odasının olduğu katta ondan ayrıldım. Telefon etmem gereken insanlar vardı. Yoksa ben de onunla giderdim. Onunla olurdum.”

“Yayından önce genellikle birlikte dışarı çıkar mıydınız?”

“Hayır. Normalde kısa bir ara veririm, dışarı çıkarım,

Üçüncü Bölge'deki o küçük kafede bir fincan kahve içirim. Genellikle... istasyon binasından ayrılmayı tercih ederim, özellikle de gece yarısı yayınından önce. Bina içinde bir restoranımız, dinlenme salonlarımız ve bir kafemiz var ama bir süre oradan ayrılmayı tercih ederim."

"Alışkanlık olarak mı?"

"Evet." Bir an bakışları Eve'inkilerle buluştu, sonra tekrar başını çevirdi. "Alışkanlık olarak. Ama o telefonları açmam gerekiyordu ve yağmur yağıyordu, bu yüzden... bu yüzden gıtmedim. Ona yağmurluğumu verdim ve dışarı çıktı." Bakışlarını tekrar Eve'e çevirdiğinde perişan görünüyordu. "Benim yerime o öldü. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Öyle değil mi, Dallas?"

"Yağmurluğunu tanıdım," dedi Eve. "Sen olduğunu sandım."

"Birkaç sigara almak için dışarı çıkmaktan başka bir şey yapmadı. Yanlış yer, yanlış zaman. Yanlış yağmurluk."

Yanlış yem, diye düşündü Eve ama bunu söylemedi. "Adım adım ilerleyelim, Nadine. Bir teknisyenin elinde güç ve kontrol vardır."

"Hayır." Nadine yavaşça ve bilinçli bir şekilde başını salladı. Midesi ağzına geliyordu ve bu yüzden boğazı yanıyordu. "Haber ve yayın kimliği Dallas. İnsanlar teknisyenleri değil, muhabirleri önemser. Hedef o değildi, Dallas. Öyleymiş gibi davranmayalım."

"Bildiklerim ve düşündüklerim farklı biçimde ele alınır, Nadine. Ama bu kez düşündüklerimle hareket edelim. Bence hedef sendin ve katil Louise'i sen sandı. Beden ölçüleriniz farklı ama yağmur yağıyordu, Louise senin yağmurluğunu giyiyordu ve kapüşonu başına geçirmişti. Hata fark edildiğinde ya zaman ya da başka seçenek yoktu."

“Ne?” Her şeyin bu kadar doğrudan söylenmiş olmasının verdiği sersemlikle, Nadine dikkatini toplamaya çalıştı. “Ne dedin sen?”

“Her şey çok çabuk olup bitti. Güvenlik masasından ayrıldığı saati öğrendim. Muhafıza el salladı. On dakika sonra Morse cesedin başındaydı. Ya mükemmel biçimde zamanlanmıştı ya da katil çok kibirli. Daha ceset soğumadan haberi ekranda görmek istediğinden de emin olabilirsin.”

“Biz de ona istediğini verdik, değil mi?”

“Evet.” Eve başıyla onayladı. “Sen verdin.”

“Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” Nadine’in sesi kulak tırmalayan bir tonla aniden patlamıştı. “Cesedi hâlâ dışarıda yatarken orada oturup haberi vermek benim için kolay mıydı sanıyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Eve kibarca. “Öyle miydi?”

“O benim arkadaşımdı.” Nadine hıçkırıklara boğulurken, gözyaşları makyajının üzerinde izler bırakarak yanaklarından süzüldü. “Ona değer verirdim. Lanet olsun, benim için bir anlamı vardı, sadece haber değildi. Sadece lanet olasıca bir haber değildi.”

Eve kendi suçluluk duygusunun altında ezilerek bardağı Nadine’e doğru itti. “İç,” diye emretti. “Biraz dinlen.”

Nadine iki elini de kullanmak zorunda kalmasına rağmen, bardağın titremesini önleyemedi. Brandy içmeyi tercih edeceğini düşündü ama bunun için beklemesi gerekecekti. “Tıpkı senin gibi ben de bu tür şeylerle sık karşılaşıyorum.”

“Cesedi gördün,” dedi Eve. “Dışarı çıktın.”

“Görmek zorundaydım.” Gözleri hâlâ yaşlarla dolu bir halde Eve’e baktı. “Bu kişiseldi, Dallas. Görmek zorundaydım. Haber geldiğinde inanmak istemedim.”

“Haber nasıl geldi?”

“Birisi Morse’un muhafıza bağırarak hemen kapının önünde birinin öldürüldüğünü söylediğini duymuş. Bu da herkesin ilgisini çekti tabi,” dedi Nadine, şakaklarını ovarak. “Haber hızlı yayılır. Ben gürültüleri duyduğumda daha ikinci görüşmemi bitirmemiştim. Konuştuğum kişiyi bekletip aşağı indim ve onu gördüm.” Gülümsemesinde neşeden iz yoktu. “Kameralardan hızlı davrandım; polislerden de.”

“Ayrıca sen ve arkadaşların bir suç mahalline girdiniz.” Eve elini salladı. “Her neyse, her şey olup bitti. Ona kimse dokundu mu? Kimsenin dokunduğunu gördün mü?”

“Hayır, kimse o kadar aptal değildi. Ölmüş olduğu belliydi. Her şey açıktı... boğazındaki yarık, o kadar kan. Hemen bir ambülans istedik. Birkaç dakika içinde ilk polis devriyesi oraya ulaştı, bizi binaya soktu ve kapıyı mühürledi. Biriyle konuştum. Peabody.” Şakakları ağrımiyordu ama uyuşmuş oldukları için ovalamaya devam ediyordu. “Ona Louise olduğunu söyledim, sonra da yayına hazırlanmak için yukarı çıktım. Bütün bu süre boyunca kendi kendime düşünüyordum; ölen ben olmalıydım. Ben kameranın karşısında hayattaydım ve o ölmüştü. Ölen ben olmalıydım.”

“Kimsenin ölmesi gerekmiyordu.”

“Onu öldürdük, Dallas.” Artık Nadine’in sesi titremiyordu. “Sen ve ben.”

“Sanırım bunu kabullenmek zorunda kalacağız.” Eve derin bir nefes aldı ve öne eğildi. “Zamanlamayı tekrar kontrol edelim, Nadine. Adım adım.”

ON ÜÇ

Eve sıkıcı polislik mesleğinin bazen meyvesini verdiğini düşünürdü. Tıpkı bir kumar makinesinin düşüncesizce, monoton bir şekilde sürekli beslenmesi gibi; sonunda bütün jetonlar aniden kucağınıza döküldüğünde, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilinizi yutardınız.

David Angelini benzer biçimde kucağına düştüğünde, Eve de böyle hissetti.

Kirski davasıyla ilgili bir sürü küçük detayı sorgulamıştı.

Nadine her zamanki paydosunu atlar, Kirski onun yerine dışarı çıkar ve takriben 23:04 civarı lobideki masadan geçer. Yağmurun altına çıkar ve kendisini bekleyen bıçakla karşılaşır. Dakikalar sonra, geç kaldığı için telaşla arabasını otoparka bırakıp aceleye binaya yürüyen Morse cesedi görür, kusar ve cinayeti haber vermek için içeri koşar.

Eve her şeyin çok hızlı, çabuk ve telaş içinde olup bitmiş olduğunu düşündü.

Sıradan bir işlem olarak Kanal 75'in güvenlik kameralarının kaydettiği görüntüleri inceledi. Katilin kameralara

rın önünden geçtiğini, arabasını otoparka bırakıp Nadine'i beklemek üzere oralarda dolandığını, kazayla Louise'i öldürdüğünü ve sonra tekrar arabasına binip oradan uzaklaştığını kayıtlarda göreceğini tahmin edemezdi.

Saldırgan da Louise'in yapmayı düşündüğü gibi Üçüncü Bölge'den yürüyerek gelebilirdi. Kapıdaki güvenlik çalışanların daima boş park yeri bulabilmesini sağlamak ve her çaresiz sürücünün arabasını caddeden uzak tutmak için otoparka girmesini engellemek için oradaydı.

Eve güvenlik kayıtlarını sadece gerekli bir işlem olduğu için ve doğrusunu söylemek gerekirse, Morse'un hikâyesinde bir açık bulabilmek umuduyla incelemişti. Nadine'in yağmurluğunu uzaktan tanımış olması gerekirdi ve muhtemelen gece yarısı bülteninden önce dışarı çıkma alışkanlığı olduğunu da biliyordu.

Morse'u duvara mıhlamaktan daha fazla istediği bir şey olamazdı.

Ancak kapıdan parlak bir kedi gibi geçen İtalyan modeli iki kişilik arabayı gördüğünde, daha fazla zevk alabileceği şeyler olduğunu düşündü. O arabayı daha önce cenazenin hemen ertesinde Kumandan'ın evinin önünde görmüştü.

“Dur,” diye emretti ve ekrandaki görüntü dondu. “Sektör 23'ü otuz derece büyüt, tam ekran.” Makineden tıklar- tılar yükseldi ve görüntü titredi. Eve düzgün çalışması için makineyi sabırsızca tokatladı. “Lanet olasıca bütçe kesintileri,” diye homurdandı ve görüntü nihayet büyümeye başlarken gülümsedi. “Bak, bak, Bay Angelini.”

David'in yüzü ekranı doldurduğunda Eve derin bir nefes aldı. Adam sabırsız görünüyordu. Endişeli. Telaşlı.

“Orada ne işin vardı senin?” diye mırıldandı Eve, ek-

ranın sol alt köşesinde donmuş olan dijital saate bakarak. “Saat 23:02:05’te?”

Oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve ekranı incelemeye devam ederken bir eliyle çekmeceyi karıştırmaya başladı. Eline geçen çikolatayı dalgın bir tavırla ısırırken bunun kahvaltı yerine geçmesini diledi. Henüz eve gitmemişti.

“Çıktı al,” diye emretti. “Sonra orijinal boyuta dön ve bir çıktı daha al.” Makine uğultular ve tıkırtılar arasında emirleri yerine getirirken bekledi. “Diski göstermeye devam et, normal hız.”

Kahvaltısını yemeye devam ederken, pahalı spor arabasının kameranın önünden geçişini izledi. Görüntü değişti. Kanal 75 en son model hareket güdümlü kameralara sahipti. Morse’un arabası tekrar yaklaşırken on bir dakika geçmişti.

“İlginç,” dedi Eve. “Diski kopyala, kopyayı 47833-K, Kirski, Louise dosyasına gönder. Cinayet. İlgili dosyalar 47801-T, Towers, Cicely, Cinayet, ve 47815-M, Metcalf, Yvonne. Cinayet.”

Ekrandan uzaklaşarak telefonuna uzandı. “Feeney.”

“Dallas.” Elindeki son kek parçasını ağzına tıktı. “Üzerinde çalışıyorum. Tanrım, saat neredeyse sabahın yedisi.”

“Saatin kaç olduğunu biliyorum. Burada hassas bir şey yakaladım, Feeney.”

“Lanet olsun.” Zaten bitkin görünen yüzü daha da altüst oldu. “Bunu söylemenden nefret ediyorum.”

“Kanal 75’in güvenlik kameralarındaki kayıtlarda David Angelini’yi yakaladım; Louise Kirski’nin cesedinin bulunmasından on dakika önce oraya gelmiş.”

“Lanet, lanet, lanet olsun! Bunu Kumandan’a kim söyleyecek?”

“Ben... Angelini ile konuştuktan sonra. Yerime bakmanı istiyorum, Feeney. Angelini dışında elimdekileri sana göndereceğim, sen de Kumandan’a götür ve birkaç saat ara verdiğimi söyle.”

“Evet, sanki buna inanır da!”

“Feeney, bana uykuya ihtiyacım olduğunu söyle. Bana Kumandan’a raporu ileteceğini, eve gitmemi ve birkaç saat uyumamı söyle.”

Feeney derin bir nefes aldı. “Dallas, biraz uyuman gerek. Ben Kumandan’a raporu iletirim. Eve git ve birkaç saat kestir.”

“Şimdi ona, bana söylediklerini tekraralayabilirsin,” dedi Eve ve bağlantıyı kesti.

Sık sık olduğu gibi, bir polisin sezgileri karşılığını bulurdu. Eve’in sezgileri ona David Angelini’nin ailesiyle birlikte evde olacağını söylemişti. Bu yüzden ilk durağı, Doğu Yakası’nın güzel bir mahallesindeki sıcak ve gösterişli Angelini Malikânesi oldu.

Buradaki tuğla evler, New York’un altyapı sisteminin yirmi birinci yüzyılın başlarında işe yaramaz hale gelmesi nedeniyle yıkılan, on dokuzuncu yüzyıl tasarımı evlerin kopyası olarak yaklaşık otuz yıl önce inşa edilmişti. New York’un bu bölgede bulunan lüks evlerinin çoğu boşaltılmış ve yıkılmıştı. Uzun süren tartışmalardan sonra, bu bölge geleneksel görüntüye uygun olarak yeniden inşa edilmişti; sadece en zenginlerin satın alabileceği bir gelenek olarak.

On dakikalık bir araştırmadan sonra, Eve Avrupa ve Amerikan arabaların arasında nihayet boş bir park yeri bu-

labildi. Başının üzerinde üç tane özel minimekik dolanı-
yor, inecek boş bir yer arıyorlardı.

Görünüşe bakılırsa bu mahallede toplu taşıma araçla-
rına pek rastlanmıyordu ve zaten çok pahalı olan arsalar
garaj yapmak için harcanmıyordu.

Yine de, New York hâlâ New York'tu ve inmeden önce
külüstür polis arabasının kapılarını kilitledi. Hava kayka-
yı ile eğlenen bir genci izledi. Küçük izleyici topluluğunu
birkaç gösterişli manevra ve dönüşlerle etkilemeye çalıştı.
Eve onu hayal kırıklığına uğratmak yerine takdir yansıtan
bir ifadeyle gülümsedi.

“Güzel hareketler.”

“Benim için çok sıradan,” dedi, ergenlik çağıyla erkeklik
arasında kalmış bir ses tonuyla. “Sen de kayıyor musun?”

“Hayır. Bu benim için fazla tehlikeli.” Eve yürümeye
devam ederken, çocuk etrafında döndü ve birkaç hızlı ayak
numarası yaptı.

“Beş dakikada sana birkaç kolay hareket gösterebili-
rim.”

“Bunu hatırlarım. Burada, 21 numarada kimin oturdu-
ğunu biliyor musun?”

“21 numara mı? Elbette, Bay Angelini. Onun piliçle-
rinden biri değilsin galiba.”

Eve durdu. “Değil miyim?”

“Haydi.” Çocuk mükemmel dişlerini göstererek sırıttı.
“O daha saygın tipleri tercih eder. Ve daha yaşlıları.” Bu
arada akrobatik hareketlerle kaymaya devam ediyordu.
“Hizmetçi gibi de görünmüyorsun. Zaten o tür şeyler için
droid kullanır.”

“Çok pilici var mı?”

“Buralarda sadece birkaçını gördüm. Hep özel arabayla

geliyorlar. Bazen geceyi burada geçiriyorlar ama çoğunlukla kalmıyorlar.”

“Sen bunları nereden biliyorsun?”

Çocuk pışkın bir tavırla sırtıttı. “Ben hemen şuradaki evde oturuyorum.” Caddenin karşı tarafındaki müstakıl bir evi işaret ediyordu. “Gözlerim etrafta olup bitenlere karşı hep açıktır.”

“Pekâlâ, neden bana dün gece buraya birinin gelip gelmediğini söylemiyorsun?”

Çocuk kaykayıyla dönüş hareketlerine devam ederken sordu. “Bunu neden yapayım?”

“Çünkü ben bir polisim.”

Eve’in rozetine bakarken çocuğun gözleri hayretle açıldı. “Vay canına. Harikasin. Hey, o yaşlı hanımlardan biriyle başının dertte olduğunu mu düşünüyorsun? Okul için güncel olayları bilmem gerek.”

“Bu bir test değil. Dün gece burayı izledin mi? Adın ne?”

“Barry. Dün gece ortalıkta değildim, televizyon seyrettim, müzik dinledim. Bilgisayar Teknolojisi dersimin baş ağrısı final sınavı için hazırlanmam gerekiyordu aslında.”

“Bugün neden okula gitmedin?”

“Hey, sen Okul Kaçakları Masası’ndan değilsin ya?” Yüzündeki gülümseme endişeli bir ifadeye dönüştü. “Okul için daha saat çok erken. Zaten o üç günlük şeylerden aldım, evde elektronik okul var ya.”

“Pekâlâ. Dün geceye dönelim.”

“Evde otururken Bay Angelini’nin dışarı çıktığını gördüm. Sanırım saat sekiz civarıydı. Sonra muhtemelen gece yarısına doğru şu diğeri gösterişli arabasıyla geldi. Bir süre karar veremiyormuş gibi arabasında oturdu ve inmedi.”

Barry kaykayın yan tarafında dans ederek hızlı bir dönüş yaptı. “Sonra içeri girdi. Komik yürüyordu. Birkaç şişe içmiş olduğunu düşündüm. Hemen içeri girmesine bakılırsa şifreyi biliyordu. Bay Angelini’nin geri geldiğini görmedim. O saatte muhtemelen kışında pireler uçuşuyordu. Bilirsin, insan ders çalışırken arada bir kestirir.”

“Uyumak, evet. Anladım. Bu sabah kimsenin evden çıktığını gördün mü?”

“Hayır, ama o gösterişli araba hâlâ içeride.”

“Anladım. Teşekkürler.”

“Hey!” Eve’in arkasında hızını kadının yürüyüşüne uydurarak kaymaya başladı. “Polis olmak heyecanlı bir şey mi?”

“Bazen heyecanlı, bazen değil.” Angelini’nin evinin önündeki birkaç basamağı tırmandı ve tarayıcının soğuk sesiyle konuşarak kendini tanıttı.

“Üzgünüm, Teğmen, evde kimse yok. Bir mesaj bırakmak isterseniz, ilk fırsatta size cevap verilecektir.”

Eve doğruca tarayıcıya baktı. “Mesajım şu: Evde kimse yoksa, arabama geri döneceğim ve bir arama emri isteyeceğim. Bu sadece on dakikamı alır.”

Yerinden bile kıpırdamadı ve daha iki dakika geçmeden David Angelini kapıda göründü.

“Teğmen.”

“Bay Angelini. Burada mı konuşuruz, yoksa Polis Merkezi’nde mi? Seçim sizin.”

“İçeri girin.” Geri çekildi. “New York’a dün gece geldim. Bu sabah kafam hâlâ biraz dağınık.”

Eve’i koyu renk badanalı, yüksek tavanlı bir salona aldı ve kibar bir tavırla kahve ikram etmek istedi; ama Eve de aynı kibarlıkla reddetti. Roma sokaklarında gördüklerine

benzer dar paçalı krem rengi bir pantolon ve aynı renkte uzun kollu bir ipek gömlek giymişti. Ayakkabıları da uygun bir renkteydi ve parmak ucuyla bile kolayca delinebilecek kadar yumuşak görünüyordu.

Oturduğunda gözleri fıldır fıldır dönüyor, parmakları koltuğun sapını tıklatıp duruyordu.

“Sanırım annemin davasıyla ilgili daha fazla bilgi elde ettiniz.”

“Neden burada olduğumu biliyorsunuz.”

Angelini yutkunarak yerinde kıpırdandı. Eve onun kumarda neden başarısız olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. “Pardon?”

Kayıt cihazını masanın üzerine bıraktı. “David Angelini, haklarınızı okuyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Söyleyeceğiniz herhangi bir şey kaydedilecektir ve daha sonra aleyhinizde delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır. Bir avukat tutma hakkınız var.”

Eve yasal haklarını saymaya devam ederken, Angelini’nin nefesi hızlandı ve vücudu titremeye başladı. “Bir şeyle mi suçlanıyorum?”

“Henüz suçlanmıyorsunuz. Haklarınızı anladınız mı?”

“Elbette anladım.”

“Avukatınızı aramak ister misiniz?”

Konuşmak için ağzını açtığı anda önce yüksek sesle nefesini boşalttı. “Henüz değil. Eminim bu sorgulamanın amacını açıklayacaksınız, Teğmen.”

“Bence oldukça açık zaten. Bay Angelini, 31 Mayıs akşamı saat on bir ile 1 Haziran sabahı saat on iki arasında neredeydiniz?”

“Şehre yeni geldiğimi size söyledim. Havaalanından doğrudan buraya geldim.”

“Havaalanından doğruca buraya mı geldiniz?”

“Evet. Geç saatte bir randevum vardı ama ip-iptal ettim.” Havaya ihtiyacı varmış gibi gömleğinin en üst düğmesini açtı. “Erteleddim.”

“Havaalanına kaçta indiniz?”

“Sanırım uçağım on buçuk civarı indi, sanırım.”

“Buraya geldiniz.”

“Söyledim ya.”

“Evet, söylediniz.” Eve başını eğdi. “Ve yalancısınız. Hem de kötü bir yalancı. Blöf yaparken terliyorsunuz.”

Adam, sırtından süzülen soğuk ter damlasını hissederek ayağa kalktı. Öfkeli bir ses tonu kullanmaya çalıştı ama bunun yerine sesi korkuyla çınladı. “Sanırım avukatımı aramam gerek, Teğmen. Ayrıca amirinizi. Masum insanları kendi evlerinde taciz etmek normal prosedürünüz mü?”

“Nasıl işimize gelirse öyle yaparız,” diye mırıldandı Eve. “Ayrıca, hiç de masum değilsiniz. Hemen avukatınızı arayın ve hep birlikte Polis Merkezi’nde görüşelim.”

Ama Angelini telefona uzanmadı. “Ben bir şey yapmadım.”

“Başlangıç olarak, sizi sorguya çeken memura yalan söylediğiniz kayda geçirildi. Avukatınızı arayın.”

“Bekleyin, bekleyin.” David bir eliyle ağzını sıvazlayarak odanın içinde yürüdü. “Buna gerek yok. Bunu o kadar büyütmeye gerek yok.”

“Nasıl isterseniz. Önceki ifadenizi değiştirmek ister misiniz?”

“Bu çok hassas bir konu, Teğmen.”

“Komik, şu ana dek cinayeti hep önemsiz bir konu olarak görmüştüm ben.”

Ellerini birleştirerek yürümeye devam etti. “Şu dönem-

de işimin çok kötü bir durumda olduğunu anlamalısınız. Yanlış dedikodular bunu daha da körükleyecektir. Bir ya da en fazla iki hafta içinde bütün bu sorunlar çözülmüş olacak.”

“Yani siz finansal sorunlarınızı çözene kadar beklemem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Zamanınızın ve yardımınızın bedelini ödemeye hazırım.”

“Öyle mi?” Eve’in gözleri hayretle açıldı. “Ne tür bir bedel öneriyorsunuz, Bay Angelini?”

“On bin verebilirim.” Gülümsemeye çalıştı. “Bütün bu meseleyi silip atarsanız, iki katını da veririm.”

Eve kollarını kavuşturdu. “David Angelini’nin sorgu memuru Teğmen Eve Dallas’a rüşvet önerdiği ve bu teklifin reddedildiği şu anda kaydedildi.”

“Kaltak,” dedi David alçak sesle.

“Kesinlikle. Dün gece neden Kanal 75 binasına gittiniz?”

“Orada olduğumu hiç söylemedim.”

“Haydi artık bu işi daha fazla dolandırmayalım. Binaya girerken güvenlik kamerasına yakalandınız.” Bunu kanıtlamak için Eve çantasını açtı ve David Angelini’nin yüzünü gösteren bilgisayar çıktısını alıp masaya fırlattı.

“Güvenlik kamerası.” Daha fazla ayakta duramayarak arkasındaki sandalyeye çöktü. “Hiç düşünmemiştim; hiç aklıma gelmemişti. Paniğe kapılmışım.”

“Birinin boğazını parçalamak genelde bu tür bir tepki doğurur.”

“Ona hiç dokunmadım. Yanına bile gitmedim. Ulu Tanrım, bir katile mi benziyorum?”

“Tek tip değiller ki. Oradaydınız. Görüntünüz kayda

geçirildi. Eller yukarı!" dedi sert bir sesle, kendi göğsündeki tabanca kılıfına uzanırken. "Ellerinizi cebinize sokmayın."

"Tanrı aşkına, bir bıçak taşıdığımı mı sanıyorsunuz?" Yavaşça hareket ederek cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. "Louise Kirski'yi tanı mıyordum bile."

"Ama adını biliyorsunuz."

"Haberlerde gördüm." Gözlerini kapadı. "Haberlerde gördüm. Ve katilin onu öldürdüğünü de gördüm."

Eve'in omuz kasları gerildi ama David'in aksine, o bu oyunda oldukça iyiydi. Yüzü de, sesi de ifadesizdi. "O halde neden bana anlatmıyorsunuz?"

Angelini ellerini ovaladı, parmaklarını birbirlerine geçirdi, esnetti. İkisi de altına işlenmiş bir elmas, bir de yakut yüzük takıyordu. Ellerini ovuştururken tıkırtılar çıkardı.

"Adımı bunun dışında tutmalısınız."

"Hayır," dedi Eve, "tutmam. Anlaşma yapmam. Anne'niz bir savcıydı, Bay Angelini. Herhangi bir anlaşma olarsa bunun savcıyla yapılması gerektiğini, benimle anlaşma yapamayacağınızı bilmeniz gerekirdi. Kayıтта yalan söylediniz bile." Ses tonu sakin ve mekanikti. Bu, gergin bir şüpheliyle çalışırken paniğe kapılmalarına ve bir çılgınlık yapmalarına engel olmak için en iyi yöntemdi. "Size önceki ifadenizi değiştirmeniz için bir şans veriyorum ve görüşmenin herhangi bir noktasında avukatınızı aramaya hakkınız olduğunu tekrar hatırlatıyorum. Benimle konuşmak istiyorsanız, şimdi konuşun. İşinizi kolaylaştırmak için ben başlayacağım. Dün gece Kanal 75'te ne işiniz vardı?"

"Geç saatte bir randevum vardı. Bundan ve randevuyu iptal ettiğimden söz etmiştim. Bu doğru. Biz; yani ben bir

büyüme anlaşması üzerinde çalışıyordum. Angelini'nin eğlence endüstrisinde bazı gelir kaynakları var. Evler için projeler, programlar hazırlıyorduk. Kanalın eğlence bölümü başkanı Carlson Young bu projeleri hayata geçirmemiz için büyük yardımlarda bulundu. Oradaki ofisine kendisiyle buluşmak için gittim.”

“Normal iş saatlerinizden bir hayli sonra, öyle değil mi?”

“Eğlence işinde normal mesai saatleri geçerli değildir. İkımız de yoğunduk ve ikimize uygun olan tek zaman buydu.”

“Neden telefonda halletmediniz?”

“İşimizin büyük bölümü o şekilde yapılır. Ama ikimiz de artık karşı karşıya gelmemiz gerektiğini düşündük. İlk projenin sonbaharda yayına girmesini umuyorduk, hâlâ da umuyoruz. Metinler yazıldı,” diye devam ederken, şimdi sanki daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Prodüksiyon ekibi yerinde. Oyunculardan bazılarıyla anlaşma imzaladık bile.”

“Yani Carlson Young ile Kanal 75'te geç bir saatte toplantınız vardı.”

“Evet. Hava şartları yüzünden biraz gecikmiştim. Bu yüzden acele ediyordum.” Başını kaldırıp Eve'e baktı. “Onu arabamdan aradım. Onu da kontrol edebilirsiniz... Kontrol edebilirsiniz. Geç kalacağımı anlayınca on bire birkaç dakika kala onu arabamdan aradım.”

“Her şeyi kontrol edeceğiz, Bay Angelini. Buna güvenebilirsiniz.”

“Ana kapıya geldim. Dalgındım, oyuncularla ilgili bazı sorunları düşünüyordum. Döndüm. Doğruca ana kapıya gitmeliydim ama o anda başka bir şey düşünüyordum.

Geri dönmem gerekeceğini anlayarak arabayı durdurdum. Sonra da..." Mendilini kullanarak ağzını sildi. "Birinin kapıdan çıktığını gördüm. Biri daha vardı, karanlıkta durup beklemiş olmalıydı. Çok hızlı hareket etti. Her şey çok hızlı oldu. Kadın dönünce katil onun yüzünü gördü. Sadece bir an için kadının yüzünü ben de gördüm. Katilin eli kalktı. Hızlı, çok hızlı. Ve... Ulu Tanrım. Kan. Her yana fişkırıyordu. Anlamıyordum. Gördüklerime inanamıyordum... vücudundan her yana fişkırıyordu. Kadın yere düşerken katil hızla koşarak uzaklaştı."

"Siz ne yaptınız?"

"Ben arabamda öylece oturdum. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra arabamı tekrar çalıştırdım ve uzaklaştım. Hatırlamıyorum bile. Yola devam ediyordum ve her şey bir rüya gibiydi. Yağmur, diğer arabaların farları, yoldaki ışıklar. Sonra da kendimi burada buldum. Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. Dışarıda arabamda oturdum. Young'ı aradım ve yine geciktiğimi, yeni bir randevu belirlememiz gerektiğini söyledim. Eve girdiğimde içeride kimse yoktu. Bir yatıştırıcı aldım ve yatağa girdim."

Eve bir an düşünceyle ona baktı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir toplantıya yetişmeye çalışıyordunuz, yanlış bir dönüş yaptınız ve bir kadının feci bir şekilde öldürüldüğünü gördünüz. Sonra toplantınızı iptal ettiniz ve oradan uzaklaştınız; buraya gelip yatağa girdiniz. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet. Evet, her şey böyle oldu."

"Arabadan çıkmak, kadının yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek aklınıza gelmedi. Ya da arabadaki

telefonunuzu kullanarak yetkililere haber vermeyi düşünmediniz.”

“Düşünemiyordum. Çok korkmuştum.”

“Korkmuştunuz. Buraya geldiniz, bir yatıştırıcı aldınız ve yatağa girdiniz.”

“Anlattım ya,” dedi Angelini. “Bir içkiye ihtiyacım var.” Terli parmaklarını kullanmakta zorlanarak kontrol paneline uzandı. “Votka,” dedi. “Şişeyi getir.”

Eve, tepsi içinde bir şişe Stoli ve kısa kalın bir bardak getiren droidi izledi. Angelini’nin içmesine izin verdi.

“Yapabileceğim bir şey yoktu,” diye geveledi Angelini. boğuk bir sesle, Eve sessizce beklerken. “Olayın benimle bir ilgisi yoktu.”

“Birkaç hafta önce anneniz bana açıkladığınız yöntemle öldürüldü. Bu olayın da sizinle bir ilgisi yok muydu?”

“Sorunun bir bölümü de buydu zaten.” Bardağı tekrar doldurdu, tekrar içti. Ürperdi. “Şoka girmiştım ve... ve korkmuştum. Hayatımda şiddetin yeri yoktur, Teğmen. Annemin hayatının bir parçasıydı, asla anlayamadığım bir parçası. O şiddeti anlıyordu,” dedi sakince. “O anlıyordu.”

“Siz buna içerliyor muydunuz, Bay Angelini? Şiddeti anlamasına ve onunla yüzleşecek kadar güçlü olmasına? Onunla savaşmasına?”

Angelini zorlukla nefes alıyordu. “Annemi severdim. O öbür kadının öldürülüşünü gördüğümde, annemin ölümü de gözümde canlandı ve yapabildiğim tek şey kaçmak oldu.”

Duraksadı ve votkasından son bir yudum aldı. “Beni kontrol ettiğinizi, hakkımda sorular sorduğunuzu, özel ve mesleki hayatımı didiklediğinizi bilmediğimi mi sanıyor-

sunuz? Ben çoktan şüpheliler arasındayım. Başka bir cinavetin işlendiği bir yerde olmaktan daha kötü neyle karşılaşabilirdim ki?”

Eve ayağa kalktı. “Bunu anlamak üzeresiniz.”

ON DÖRT

Eve, Sorgu Odası C'de onu bir kez daha sorguya çekmişti. David Angelini nihayet avukatını arama hakkını kullanmış, takım elbiseli, soğuk bakışlı üç avukat, müvekkillerinin yanında, görüşme masasında yerlerini almışlardı.

Eve onlara kendi kafasında Moe, Larry ve Curly isimlerini takmıştı.

Görünüşe bakılırsa asıl elebaşı Moe idi. Sert sesi ve tavırlarıyla zorlu bir kadındı ve kâse biçiminde kesilmiş saçları Eve'in hoşuna gitmişti. Diğerleri fazla konuşmamış, ciddiyetlerini korumuş ve avukatların asla kullanmaktan vazgeçmedikleri sarı defterlerine önemli görünen notlar almışlardı.

Geniş alnı çizgilerle kırıkmış olan Curly, bir kez daha elektronik defterine notlar giriyor, Larry'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Teğmen Dallas." Moe kollarını masanın üzerinde kavuşturduğunda, kırmızı ojeli uzun tırnakları sinsî bir görüntü oluşturdu. "Müvekkilim işbirliği yapmaya hazır."

"Sizin de gördüğünüz gibi," dedi Eve, "ilk sorguda

buna pek razı değildi. Müvekkiliniz, ilk ifadesinden cayarak, olay yerinden kaçtığını ve cinayeti yetkililere bildirmediğini itiraf etti.”

Moe iç çekerken hayal kırıklığı yansıtan bir ses çıkardı. “Elbette, Bay Angelini’yi bu hatalarından dolayı suçlayabilirsiniz. Biz de bunun karşılığında paniğe kapıldığını, şoka girdiğini ve annesinin yakın geçmişteki ölümü nedeniyle duygusal travma geçirdiğini iddia edeceğiz. Bu da mahkemenin değerli zamanına ve vergi mükelleflerinin dolarlarına mal olacak.”

“Müvekkilinizi o... hatalarından dolayı suçlamıyorum... henüz. Burada çok daha büyük bir konuyla uğraşıyoruz.”

Curly bir şeyler karaladı ve okuması için elektronik defterini Larry’nin yüzüne doğru kaldırdı. O ikisi sürekli bir şeyler fısıldaşıyordu ve asık suratları hiç değişmiyordu.

“Müvekkilimin Kanal 75’teki randevusunu onayladınız.”

“Evet, bir toplantısı vardı ve 23:35’te iptal etti. Kontrolünü kaybedip duygusal travma geçirirken hâlâ işiyle ilgili noktaları düşünebilmesi çok ilginç.” Moe tekrar konuşmaya başlayamadan, Eve döndü ve Angelini’yi sert bir bakışla olduğu yere mıhladı. “Nadine Furst’ü tanıyor musunuz?”

“Kim olduğunu biliyorum. Haberlerde birçok kez gördüm.” Bir an tereddüt ederek danışmak için Moe’ya doğru eğildi. Bir an sonra başıyla onayladı. “Annemin ölümünden sonra sosyal ortamlarda birkaç kez karşılaşmış ve kısa sürelerle sohbet etmiştik.”

Eve bunu zaten biliyordu ve yemlerinden birini daire içine aldı. “Eminim haberleri sunarken onu izlediniz. Sonuçta o bu son cinayetleri araştırırken sizin de çıkarınız vardı. Annenizin cinayetini de araştırıyordu.”

“Teğmen, müvekkilimin annesinin cinayetinin çözümüne yönelik merakıyla Bayan Kirski'nin ölümünün ne ilgisi var?”

“Sadece merak ediyordum. Son birkaç hafta boyunca Nadine Furst'ün raporlarını dinlediniz mi, Bay Angelini?”

“Elbette.” Angelini kendini biraz daha toparlamıştı ve şimdi daha soğukkanlı hareket ediyordu. “Siz de o yayınlarda oldukça sık göründünüz, Teğmen.”

“Bu sizi rahatsız mı etti?”

“Bence şehir halkından maaş alan bir toplum hizmetlisinin trajedileri kullanarak şöhret araması oldukça tiksindirici.”

“Görünüşe bakılırsa sizi çok kızdırmış,” dedi Eve, omuz silkerek. “Bayan Furst de bu haberler sayesinde şöhret kazanıyor.”

“İnsan onun gibi birinin bir başkasının acısını kendi kariyerinde ilerlemek için kullanmasını zaten bekliyor.”

“O halde bu haberlerin yapılması hoşunuza gitmedi.”

“Teğmen,” dedi Moe, artık sabrının taşıdığı belli olarak. “Bu sorularınıza itiraz ediyorum?”

“Henüz mahkemede değiliz. Dolayısıyla itiraz hakkınız yok ve size bir açıklama yapmak zorunda değilim. Bu haberlerden rahatsız oldunuz mu, Bay Angelini? Öfkelenediniz mi?”

“Ben...” Moe'nun sert bir bakışı, David'in susmasına neden oldu. “Ben ünlü bir aileden geliyorum,” dedi daha dikkatli bir şekilde. “Böyle şeylere alışkınız.”

“Konumuza geri dönebilirsek,” diye araya girdi Moe.

“Konumuz bu zaten. Louise Kirski öldürüldüğünde üzerinde Nadine Furst'ün yağmurluğu vardı. Ne düşün-

düğümü biliyor musunuz, Bay Angelini? Bence katil yanlış hedefi vurdu. Bence orada Nadine'i bekliyordu ve Louise sigara almak için yağmurun altına çıkmak üzere yanlış zaman seçmişti."

"Bunun benimle bir ilgisi yok." Bakışları avukatlarına döndü. "Hâlâ benimle bir ilgisi yok. Olanları gördüm, hepsi de bu."

"Bir erkek olduğunu söylediniz. Nasıl biriydi?"

"Bilmiyorum. Onu net göremedim, arkası bana dönüktü. Zaten her şey çok hızlı oldu."

"Ama bir erkek olduğuna karar verebilecek kadar net gördünüz."

"Erkek olduğunu düşündüm." Aniden kontrolünü kaybederek nefesi hızlandığında, Moe kulağına eğilip bir şeyler söyledi. "Yağmur yağıyordu," diye başladı. "Metrelerce uzakta, arabamın içindeydim."

"Ama kurbanın yüzünü gördüğünüzü söylediniz."

"Işık, adam -ya da katil- ona doğru yürüdüğünde, kurban yüzünü ışığa doğru döndü."

"Ve şu katil, erkek olduğu muhtemel olan ve nereden çıktığını anlayamadığınız katil, uzun boylu muydu, kısa mı? Yaşlı mıydı, genç mi?"

"Bilmiyorum. Karanlıktı."

"Işık olduğunu söylediniz."

"Sadece belli bir alanda. Katilin kendisi karanlığın içindeydi. Siyah giyinmişti," dedi David, aniden hatırlamış gibi. "Uzun bir siyah manto... ve bir şapka, aşağı doğru çekilmiş bir şapka."

"İlginç. Siyah giyinmişti. Bu çok ilginç."

"Teğmen, alaycı tavrınızda ısrar ederseniz, müvekkili-me işbirliğini sürdürmesini tavsiye edemem."

“Müvekkiliniz boğazına kadar bokun içinde. Alaycılığı onun endişelenmesi gereken şeylerin en küçüğü. Oysa elimizde üç tane büyük parça var: Kasıt, neden ve fırsat.”

“Müvekkilimin bir cinayete tanık olduğuna ilişkin itirafı dışında elinizde hiçbir şey yok. Dahası,” diye devam etti Moe, o tehlikeli görünüşlü uzun tırnaklarını masanın üzerinde tıklatarak, “onu diğer cinayetlerle bağlantılandırmak için de elinizde bir şey yok. Elinizde olan şey, Teğmen, ortalıkta serbestçe dolaşan bir sapık ve gerek üstlerinizi, gerekse halkı bir tutuklamayla tatmin etme ihtiyacınız. Ama bu kişi benim müvekkilim olmayacak.”

“Bunu göreceğiz. Şimdi...” Çağrı cihazı iki kez sinyal verdi; arayan Feeney idi. Aniden heyecanlandı ama bunu buz gibi maskesinin altında saklamayı başardı. “İzninizle, hemen döneceğim.”

Eve koridora çıktı. Odanın tek parça büyük camının arkasında üçü kafa kafaya vermişlerdi. “Bana iyi haberler ver, Feeney. Bu orospu çocuğunu mat etmek istiyorum.”

“İyi haber mi?” Feeney çenesini kaşıdı. “Şey, iyi olup olmadığını bilemem ama bunu ilginç bulabilirsin. Yvonne Metcalf şurada oturan dostumuzla pazarlık sürecindeymiş. Gizli pazarlıklar.”

“Ne hakkında?”

“Bir filmde başrol için. Gizli görüşmeler yapılmasının nedeni, Tune In’deki sözleşmesinin tazelenme zamanının yaklaşmasıymış. Sonunda menajerini konuşmaya zorlayabildim. Eğer rolü koparabilirse, komedi dizisini bırakmaya hazırmış. Ama bu dostumuzun üç film, uluslararası dağıtım ve yirmi dört saatlik tanıtım için anlaşma yapması gerekiyormuş.”

“Çok şey istemiş gibi görünüyor.”

“Angelini’yi çok sıkıştırıyormuş. Menajerinin söylediklerinden anladığım kadarıyla, bazı finansal sorunları için Metcalf’ı garantilemek zorundaymış ama çok şey talep etmişler. Bunları karşılamak ve projesini kurtarmak için zorlanıyormuş.”

“Angelini onu tanıyordu ve Metcalf ipleri eline almıştı.”

“Menajere göre, birçok kez Metcalf ile görüşmek için gelmiş ve kadının dairesinde birçok kez baş başa konuşmuşlar. Adam biraz sinirlenmiş ama Metcalf gülüp geçmiş. Sonunda Angelini’ nin istenilenleri vermek zorunda kalacağını biliyormuş.”

“Parçalar yerine oturduğunda çok mutlu oluyorum, ya sen?” Döndü ve camdan içeri bakarak Angelini’yi süzdü. “İşte bağlantımız Feeney. Hepsini tanıyordu.”

“Ama Metcalf doğduğunda adam burada değilmiş.”

“Özel bir uçağı olduğuna dair seninle istediğin şeye bahse girerim. Roarke’tan bir şeyler öğrenmiş olmamı takdir ediyor musun, Feeney? Eğer paran ve özel aracın varsa, uçuş saatlerinin hiçbir anlamı yoktur. Hayır, Metcalf’ın öldüğü saatte kışını öpmekte olan en az on tane tanıkla gelmezse, onu hakladım demektir. Şimdi onu nasıl terleteceğimi izle de gör,” diye mırıldandı Eve, tekrar sorgu odasına girerken.

Sandalyesine oturdu, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve Angelini’nin gözlerine baktı. “Yvonne Metcalf’ı tanıyordunuz.”

“Ben...” David dengesini kaybederek uzandı ve gömleğinin yakasını çekiştirdi. “Elbette, ben... onu herkes tanırdı.”

“Onunla iş yaptınız, karşı karşıya geldiniz, onu daire-sinde ziyaret ettiniz.”

Gergin yüzüne ve dişlerini gösterdiğine bakılırsa, bu Moc'nun bilmediği bir noktaydı. “Bir dakika, Teğmen. İzin verirseniz müvekkilimle yalnız konuşmak istiyorum.”

“Elbette.” Eve saygılı bir tavırla yerinden kalktı. Dışarı çıkıp içerideki gösteriyi camdan izlerken, konuşulanları duymayı yasaklayan kanundan dolayı üzgündü.

Yine de, Moc'nun David'i soru yağmuruna tuttuğunu, David'in soruları cevaplarırken kekeleyişini ve bu arada Larry ile Curly'nin asık suratla ve öfkeli bir tavırla defterlerine bir sürü şey karalamakta olduğunu görebiliyordu.

Moc, David'in cevaplarından birine karşılık kafasını salladı ve öldürücü kırmızı tırnaklarından birini göğsüne bastırdı. Moc elini kaldırıp odaya dönmesini işaret ettiğinde, Eve gülümsüyordu.

“Müvekkilim, Yvonne Metcalf ile iş ilişkisi olduğunu açıklamaya hazır.”

“Hı-hmm.” Bu defa Eve oturmak yerine masanın üzerine bir kalçasını yasladı. “Yvonne Metcalf size biraz sıkıntı veriyordu, değil mi Bay Angelini?”

“Pazarlık görüşmeleri yapıyorduk.” Yine ellerini birleştirmişti. “Bir projede yıldızın imkansıza talep etmesi bu işin bir parçasıdır. Ama... anlaşılmak üzereydik.”

“Onunla dairesinde görüştünüz. Hiç tartıştınız mı?”

“Biz... ben... birçok yerde görüştük. Görüştüğümüz yerlerden biri de eviydi. Şartları ve opsiyonlar hakkında görüştük.”

“Yvonne Metcalf öldürüldüğü gece neredeydiniz Bay Angelini?”

“Ajandama bakmam gerek,” dedi kontrolünü şa-

şırtıcı bir biçimde koruyarak. “Ama sanırım New Los Angeles’taydım, Planet Hollywood kompleksinde. Oraya gittiğimde hep aynı yerde kalırım.”

“Peki Batı Sahili saatiyle, 07:00 ile gece yarısı arasında neredeydiniz?”

“Bilemem.”

“Bilmek istersiniz Bay Angelini.”

“Büyük olasılıkla odamda. Yapmam gereken bir sürü işim vardı. Üzerinde çalışılması gereken metinler vardı.”

“Bayan Metcalf için hazırladığınız metin.”

“Evet, doğrusu öyle.”

“Yalnız mı çalışıyordunuz?”

“Yazarken yalnız olmayı tercih ederim. Senaryoyu ben yazdım.” Çenesinin altını ter basmıştı. “Hazırlık aşamasında çok fazla zaman ve emek harcadım.”

“Uçağınız var mı?”

“Uçak. Elbette, çok fazla yolculuk yapıyorum, ben...”

“Uçağınız New Los Angeles’ta mıydı?”

“Evet, ben...” Sözlerin altındaki anlamı kavradığında gözleri hayretle açıldı. “Buna gerçekten inanıyor olamazsınız.”

“David, otur lütfen,” dedi Moe kesin bir ses tonuyla, Angelini ayağa kalkarken. “Şu anda söyleyecek başka bir şeyin yok.”

“Onları öldürdüğümü sanıyor. Bu delilik. Tanrı aşkına, kendi annem! Hangi nedenle? Bunun nedeni ne olabilir ki?”

“Ah, bu konuda birkaç fikrim var. Psikiyatristin benimle hemfikir olup olmadığını göreceğiz.”

“Müvekkilim hiçbir şekilde bir psikiyatrik teste girmek zorunda değil.”

“Bence ona yapmasını önereceğiniz şey de tam olarak bu.”

“Bu görüşme,” dedi Moe, keskin ses tonuyla devam ederek, “bitmiştir.”

“Güzel.” Eve masadan kalkarken David ile göz göze geldiğinde büyük bir keyif duydu. “David Angelini, suç mahallini terk etmek, adaleti engellemek ve bir polis memuruna rüşvet teklif etmek suçlarıyla sizi tutukluyorum.”

David komik bir görüntüyle Eve’in boğazına sarılmak için uzandı. Gözleri öfkeden kızarmış ve kocaman açılmış bir halde ellerini boğazına kenetleyene kadar bekledi ve sonra adamı bir hamlede yere yıktı.

Eve, avukatın tehditlerine aldırmayarak David’in yüzüne doğru eğildi. “Bir memura saldırmak ve tutuklamaya direnmek suçlarını eklemeyeceğiz. Buna gerek olacağını sanmıyorum. Paketleyin,” dedi, kapıdan içeri koşan üniformalılara dönerek.

“İyi iş, Dallas,” diye kutladı Feeney, David’in götürülüşünü izlerken.

“Umarım savcılık da böyle düşünür. Onu tutmak ve terletmek zorundayız. Onu cinayet için tutuklamak istiyorum, Feeney. Hem de çok.”

“Çok yaklaştık, evlat.”

“Sağlam delile ihtiyacımız var. Lanet olasıca silaha, kan örneğine ve topladığı hediyelik eşyalara ihtiyacımız var. Mira’nın psikiyatrik çalışması yardımcı olacaktır ama fiziksel delil olmadan onu suçlayamam.” Sabırsızca saatine baktı. “Avukatları engellemeye çalışsa bile, arama emri çıkarmak uzun sürmez.”

“Ne kadar zamandır uyumadın sen?” diye sordu Feeney. “Gözlerinin altındaki halkaları sayabiliyorum.”

“Birkaç saat daha uyumasam da bir şeyin değişmeyeceği kadar uzun süredir. Arama emrini beklerken sana bir içki ısmarlamama ne dersin?”

Babacan bir tavırla elini Eve’in omzuna koydu. “Sanırım ikimizin de ihtiyacı olacak. Kumandan çileden çıkmış bir halde bizi bekliyor, Dallas. Hemen.”

Eve alnını sıvazladı. “O halde hemen gidelim. Sonra da birlikte bir şeyler içelim.”

Whitney hiç zaman kaybetmedi. Eve ve Feeney kapıdan girer girmez, ikisini de uzun bir bakışla haşladı. “David’i sorgu odasına getirdiniz.”

“Evet, efendim, getirdim.” Eve ateşi kendi üzerine çekmek için öne atıldı. “Louise Kirski’nin öldürüldüğü saatte Kanal 75’in kapısından geçerken çekilmiş görüntüleri var elimizde.” Raporunu verirken bakışları bile kıpırdamadı.

“David cinayeti gördüğünü söylüyor.”

“Muhtemelen erkek, uzun siyah manto giymiş ve başında şapka olan birinin Kirski’ye saldırdığını ve sonra da Üçüncü Bölge’ye doğru kaçtığını gördüğünü söylüyor.”

“Ve kendisinin paniğe kapıldığını,” dedi Whitney, kontrolünü koruyarak. Elleri sakince masasının üzerinde birleşmişti. “Olayı haber vermeden suç mahallini terk etmiş.” Whitney muhtemelen içinden küfrediyordu ve midesine kramplar gırıyordu ama bakışları soğuk, sert ve sağlamdı. “Bir şiddet olayına tanık olan biri için hiç de anormal bir tepki değil.”

“Orada olduğunu inkâr etti,” dedi Eve sakince. “Olayın üzerini örtmeye kalktı ve bana rüşvet önerdi. Fırsatı vardı. Kumandan. Ayrıca üç kurbanla da bağlantısı vardı. Metcalf’ı tanıyordu, onunla bir proje üzerinde çalışıyordu ve dairesinde bulunmuştu.”

Whitney'in tepkisi yumruklarını sıkarak ve tekrar açmak oldu. "Neden ne, Teğmen?"

"Öncelikle para," dedi Eve. "Annesinin ölümünden sonra çözümleneceği kesin olan finansal sorunları vardı. Kurbanların -ya da üçüncü olay için konuşmak gerekirse, amaçlanan kurban- hepsi toplum önünde olan güçlü kadınlardı. Bu da bir şekilde onu rahatsız ediyor. Avukatları engellemeye çalışmazsa, Doktor Mira ona test uygulayacak, duygusal ve zihinsel durumunu inceleyecek, şiddete eğilim derecesini ölçecek."

Eve boğazını yakalayan elleri düşününce bu olasılığın oldukça yüksek olacağını tahmin etti.

"İlk iki cinayet sırasında New York'ta değildi."

"Efendim." Bir an Whitney'e acıdı ama bu duygusunu bastırdı. "Özel bir uçağı var. İstedığı her yere uçabilir. Uçuş planları üzerinde oynamak son derece kolaydır. Onu cinayetler için henüz suçlayamam ama daha fazla delil toplayana kadar burada tutulmasını istiyorum."

"Onu suç mahallini terk etmek ve rüşvet önermek suçlarıyla mı tutuyorsun?"

"Bunlar oldukça önemli nedenler, Kumandan. Arama emri çıkarılmasını talep ediyorum. Herhangi bir fiziksel kanıt bulduğumuzda..."

"Eğer," diye sözünü kesti Whitney. Masasının arkasında daha fazla oturamayarak ayağa kalktı. "Bu çok büyük bir fark, Dallas. Fiziksel kanıt olmadan, cinayet davanı çözemez."

"Cinayet için henüz suçlanamamasının nedeni de bu zaten." Dosyanın bir çıktısını masanın üzerine bıraktı. Buraya gelirken Feeney ile birlikte Eve'in ofisine uğramış, bilgisayarda olasılık değerini incelemişlerdi. "İlk iki kur-

banı ve Nadine Furst'ü tanıyordu, onlarla bağlantısı vardı. son cinayet sırasında olay yerindeydi. Towers'ın kendi telefonundaki son görüşmeyi birini korumak amacıyla sildiğini düşünüyoruz. Oğlunu korumak istemiş olabilir. Ayrıca kumar borçlarından ve yardım etmeyi istememesinden dolayı annesiyle olan ilişkisi bozuktu. Elimizdeki verilerle, suç olasılığı yüzde 83.1 efendim.”

“O tarzda bir şiddet uygulayamayacağı gerçeğini dikkate almıyorsun.” Whitney ellerini masasının kenarlarına dayadı ve öne doğru eğildi. “Bu faktörü hesaba katmadın, değil mi, Teğmen? David Angelini’yi yakından tanıyorum, Dallas. Onu kendi çocuklarım kadar iyi tanıyorum. O bir katil değil. Belki bir aptal olabilir. Zayıf olabilir. Ama asla soğukkanlı bir katil olamaz.”

“Bazen zayıf ve aptal insanlar da böyle şeyler yapabilir. Üzgünüm, Kumandan, gitmesine izin veremem.”

“Kafes içine tıkulmanın öyle bir adama ne gibi etkiler yapabileceği konusunda bir fikrin var mı? Kendi annesini öldürmekle suçlandığını bilmenin?” Whitney’in aklına başka bir şey gelmediği için, artık yalvarmaktan başka çaresi kalmamıştı. “Şımarık yetiştiğini inkâr edemem. Babaları David ve Mirina için her şeyin en iyisini istedi ve elde etmelerini sağladı. Çocukluğundan beri bir şeyi istemeye ve hemen sonrasında kucağında bulmaya alıştı. Evet, hayatı son derece kolay, ayrıcalıklı ve hatta fazla hoşgörülü geçti. Hatalar yaptı, yanlış kararlar verdi ve her seferinde ailesi düzeltmek zorunda kaldı. Ama asla kötü niyetli bir insan değildir, Dallas. Şu ana dek hiç şiddete eğilimli bir davranışını görmedim. Onu tanıyorum.”

Whitney’in sesi yükselmemişti ama duygu doluydu. “David’in eline bir bıçak alıp kendi annesinin gırtlığı-

nı kestigine beni asla inandıramazsın. Bunu düşünmeni, evrak işlemlerini geciktirmeni ve salıverilmesini istemeni senden rica ediyorum.”

Feeney konuşmaya başlayacaktı ki, Eve başını salladı. Feeney ondan daha yüksek rütbede olabilirdi ama davadan sorumlu dedektif kendisiydi. İpler onun elindeydi. “Üç kadın öldürüldü, Kumandan. Elimizde bir şüpheli tutuklu var. İstedığınız şeyi yapmam mümkün değil. Bu olayda beni görevlendirdiniz, çünkü böyle bir durumda ne yapacağımı biliyordunuz.”

Whitney döndü ve pencereden dışarı baktı. “İçinde şefkat duygusundan eser yok, değil mi, Dallas?”

Eve yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi.

“Bu yanlış bir itham, Jack,” dedi Feeney, daha fazla kendini tutamayarak. “Eğer ona hakaret edeceksen, bana da et, çünkü bu konuda Dallas’a katılıyorum. Onu tutuklamak, sokaklardan çekip almak için elimizde yeterince neden var ve biz de bunu yapıyoruz.”

“Onu mahvedeceksiniz.” Whitney tekrar onlara döndü. “Ama bu sizin sorunuz değil. Arama emrinizi çıkarın ve aramanızı yapın. Ama kumandanınız olarak, davayı açık tutmanızı emrediyorum. Aramaya devam edin. Saat 14:00’te raporlarınızı masamda istiyorum.” Dallas’a son bir bakış attı. “Gidebilirsiniz.”

Dışarı çıkarken bacaklarının cam gibi olduğunu hissedince şaşırdı; o kadar kırılğan ve narindiler ki, bir dokunuşta paramparça olabilirlerdi.

“Çizgiyi aştı, Dallas,” dedi Feeney, onu kolundan yakalayarak. “Çok üzgün, canı yanıyor ve bunun acısını da senden çıkarıyor.”

“Hiç fena değil.” Eve’in ses tonu sert ve duygusuzdu.

“İçimde şçtkatten eser yok, öyle değil mi? Aile bağları ve sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyorum, değil mi?”

Feeney huzursuzca ona baktı. “Haydi, Dallas, bunu kişiselleştirme.”

“Öyle mi? Birçok kez arkamda durdu ve beni savundu. Şimdi onun bana ihtiyacı var ve ben üzgünüm, yapamam demek zorundayım. Bu haddinden fazla kişisel, Feeney.” Kolunu çekip kurtardı. “İçki faslını geçelim. Şu anda pek sosyal havamda değilim.”

Feeney çaresizce ellerini ceplerine soktu. Eve uzaklaşırken, Kumandan da kapalı kapının arkasında kalmıştı. Feeney ise mutsuz bir şekilde onların arasında duruyordu.

Eve, Marco Angelini’nin tuğla evinin aranmasını yönetiyordu. Aslında orada olması gerekmiyordu. Görevli memurlar işlerini iyi biliyorlardı ve bütçe el verdiğince iyi aletlerle donatılmışlardı. Yine de ellerini spreyledi, ayak-kabılarına naylon geçirdi ve davayı sonuçlandıracak ya da -özellikle Whitney’in yüz ifadesini hatırlayarak- kapanmasını engelleyecek bir şeyler bulmak için üç katlı eve girdi.

Marco Angelini de oradaydı. Mülkün sahibi ve şüphelinin babası olarak bu onun hakkıydı. Eve onun varlığını, her hareketini izleyen buz mavisi gözlerini, yüzündeki yorgun ifadeyi ve çenesindeki kasların kasılışını kafasından atmıştı.

Görevlilerden biri bir kan dokusu bulmak için elektronik tarayıcıyla David’in gardırobunu tararken, Eve de odanın geri kalanını büyük bir dikkatle araştırıyordu.

“Silahtan kurtulmuş olabilir,” dedi görevli. Kod adı Beaver olan yaşlı ve dişlek adam, deneyimli bir uzmandı. Sol

omzuna dayanarak desteklenmiş tarayıcıyı bin dolarlık bir spor ceketin üzerinde gezdiriyordu.

“Üç kadında da aynı silahı kullandı,” dedi Eve, Beaver’dan çok kendi kendine konuşarak. “Laboratuvar da bunu onayladı. Şimdi neden kurtulsun ki?”

“Belki de işini bitirmişti.” Tarayıcı elektronik uğultusundan ani bir sinyale geçti. “Sadece küçük bir yağ lekesi,” dedi Beaver. “Taze zeytinyağı. Güzel kravatını lekelemiş. Belki de işi bitmişti,” dedi tekrar.

Dedektiflere hayrandı ve bir zamanlar dedektif olmak için yanıp tutuşuyordu. Ama en fazla saha teknisyenliğine kadar yükselebilmişti. Ama eline geçen bütün dedektif romanlarını okuyordu.

“Bilirsin, üç sihirli rakamdır. Önemli bir sayı.” Tarayıcı kol ağızlarından birinde pudra lekesini incelerken gözlerini kısarak dikkatle baktı. Bir yandan işine devam ederken konuya döndü. “Bu adam üç kadına odaklandı; tanıdığı, hep ekranda gördüğü kadınlar. Belki onları arzuluyordu.”

“İlk kurban annesiydi.”

“Hey!” Beaver işine ara vererek dönüp Eve’e baktı. “Hiç Oedipus Kompleksi diye bir şey duymadınız mı siz? Annesine âşık olan o Yunanlı çocuk. Her neyse, üç sayısını tamamladı, silahtan ve cinayetler sırasında giydiği giysilerden kurtuldu. Bu çocuğun altı kişiye yetecek kadar giysisi var zaten.”

Eve kaşlarını çatarak geniş dolaba doğru yürüdü, otomatik askılıkları ve motorlu rafları inceledi. “Burada yaşamıyor bile.”

“Zengin, değil mi?” Bu Beaver’a her şeyi açıklıyordu. “Burada hiç giyilmemiş birkaç takım var. Ayakkabılar da.” Eğildi, yarım boğazlı deri botlardan birini aldı ve çevirdi.

“Gördünüz mü, hiçbir şey yok.” Tarayıcıyı ayakkabının hiç aşınmamış tabanlarında gezdirdi. “Ne bir toz, ne bir toprak, ne bir çizik, ne bir lif.”

“Bu onu sadece şımarıklıkla suçlamaya yarar. Lanet olsun, Beaver, bana biraz kan örneği bul.”

“Üzerinde çalışıyorum. Yine de, muhtemelen giydiği kıyafetleri atmıştır.”

“Çok iyimsersin, Beaver.”

Tiksintiyle döndü ve U biçimli vernik çekilmiş bir masaya yaklaşarak çekmeceleri karıştırmaya başladı. Diskleri çantasına atacak ve daha sonra kendi bilgisayarında inceleyecekti. Şansları yardım ederse, David Angelini ve annesi ya da Metcalf arasındaki yazışmalardan örnekler bulabilirlerdi. Daha da şanslılarsa, belki cinayetleri açıklayan bir günlük ellerine geçebilirdi.

Şemsiyeyi hangi cehenneme koydu? diye sordu kendi kendine. Ya ayakkabıyı? N. L. A.’daki ya da Avrupa’daki tarayıcıların daha şanslı olup olmadıklarını merak ediyordu. David Angelini’nin bütün küçük, sıcak evlerini ve gizli yataklarını tarama düşüncesi, midesini altüst ediyordu.

O anda bıçağı buldu.

Çok basitti. Çalışma masasının orta çekmecesini açtı, işte oradaydı! Uzun, ince ve öldürücü. Muhtemelen gerçek fil dışından oyulmuş gösterişli bir kabzası vardı ve bu da bıçağı antika yapardı; ya da uluslararası bir suç. Fil dişi avcılığı ya da fil dişi eşya alımı, Afrika fillerinin neslinin tükenmeye yüz tutmasından yaklaşık yarım asır sonra gezegen çapında yasaklanmıştı.

Eve ne antika meraklısıydı ne de çevre suçları uzmanıydı ama biçimine ve uzunluğuna bakarak elindekinin doğru bıçak olduğunu bilecek kadar raporları incelemişti.

“Bak, bak.” Midesindeki kramplar geçmişti. Onun yerinde başarının net, ferahlatıcı hafifliği vardı. “Belki üç onun için hiç de büyümlü bir sayı değildi.”

“Saklamış mı? Orospu çocuğu.” Beaver, bir katilin aptallığından hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. “Bu çocuk bir aptal.”

“Tara,” diye emretti Eve, bıçağı ona uzatarak.

Beaver tarayıcıyı kavradı, programı değıştirdi. Lensleri ayarladıktan sonra alıcıyı bıçağın üzerinde gezdirdi. Alet güçlü bir şekilde sinyal verdi.

“Üzerinde bir şeyler var,” dedi Beaver, kalın parmakları bir virtüözün parmakları gibi panel üzerinde hızla hareket ederken. “Lif... belki kâğıt. Bir tür yapıştırıcı. Kabzasında izler var. Çıktı ister misiniz?”

“Evet.”

“Pekâlâ.” Tarayıcı, parmak izleriyle dolu kare biçiminde bir kâğıt kustu. “Çevirin. Bingo. İşte kan. Pek fazla değil.” Bıçağın kan oluşuna kaşlarını çatarak baktı. “DNA belirlemesine yeterse şanslısınız.”

“Bu iyimserliğini sakın kaybetme, Beaver. Kan ne kadar eski?”

“Haydi, Teğmen.” Tarayıcının lenslerinin ardından bakan gözleri dev gibi ve ürkütücü görünüyordu. “Bu portatif aletlerle size bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz. Laboratuvara gitmesi gerek. Bu küçük aletin yaptığı tek şey tanımlamak. Hiç deri yok,” dedi. “Deri olsaydı daha iyi olurdu.”

“Kanı alacağım.” Bıçağı delil torbasına koyup mühürlerken, gözüne bir hareket ilişti. Başını kaldırdığında Marco Angelini’nin lanetleyen gözleriyle karşılaştı.

Marco önce bıçağa, sonra Eve'in yüzüne baktı. İçinde kopan fırtınalar her halinden belliydi.

"Bir saniyenizi almak istiyorum, Teğmen Dallas."

"Zaten daha fazlasını ayıramam."

"Uzun sürmeyecek." Gözleri önce Beaver'a, sonra da Dallas'ın çantasına koymakta olduğu bıçağa kaydı. "Yalnız, lütfen."

"Pekâlâ." Angelini'nin arkasında duran üniformalı polise işaret etti. "Ekipten birine yukarı gelmesini söyle ve buradaki işi hemen bitirin," diye emretti Beaver'a, sonra Angelini'yi izleyerek odadan çıktı.

Angelini eli parıltılı trabzanı izleyerek halı kaplı, dar bir merdivene yöneldi. Yukarı çıktıklarında sağa döndü ve bir odaya girdi.

Eve bu odanın ofis olduğunu anladı. Parlak öğle üzerinde içeri güneş ışığı dolmuştu. Işık iletişim istasyonunun parlak yüzeyinden yansıyor, siyah çalışma masasının üzerinden sekiyor ve göz alıcı zemini pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Angelini güneş ışığından rahatsız olmuş gibi bir düğmeye basarak camları renklendirdi. Şimdi odaya gölgeler hücum etmişti.

Angelini bir duvar paneline yürüdü ve buzlu burbon için programladı. Köşeli bardağı elinde tutarak bir yudum aldı.

"Oğlumun annesini ve o iki kadını öldürdüğüne inanıyorsunuz."

"Oğlunuz bu suçlamalarla ilgili olarak sorgulandı, Bay Angelini. O bir şüpheli. Prosedürle ilgili sorularınız varsa, oğlunuzun avukatıyla konuşmalısınız."

"Onlarla konuştum." İçkisinden bir yudum daha aldı.

“Büyük olasılıkla sizin onu tutuklayacağınızı ama bunun suçlu bulunacağı anlamına gelmediğini söylediler.”

“Bu jüriye bağlı.”

“Ama siz suçlu bulunacağını düşünüyorsunuz.”

“Bay Angelini, eğer oğlunuzu üç kez birinci derece cinayetten tutuklarsam ve suçlarsam, bunun nedeni yargılanacağına, suçlu bulunacağına, cezalandırılacağına inanmam ve bunu sağlayacak delili toplamış olmamdır.”

Angelini, Eve’in söz ettiği delillerden birini koymuş olduğu çantasına baktı. “Hakkınızda bazı araştırmalar yaptım, Teğmen.”

“Öyle mi?”

“Olasılıkları bilmek istiyorum,” dedi, belli belirsiz bir gülümsemeyle göz kırparken. “Kumandan Whitney size saygı duyuyor. Ben de ona. Eski karım sizin kararlılığınıza ve işinize yaklaşım tarzınıza hayrandı; o da kesinlikle bir aptal değildi. Sizden söz ederdi, bunu biliyor muydunuz?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Kafa yapınızdan etkilenmişti. Buna temiz bir polisin düşünce tarzı derdi. İşinizde gerçekten iyisiniz, değil mi, Teğmen?”

“Evet, hem de oldukça iyi.”

“Ama hatalar yaparsınız.”

“Hatalarımı mümkün olduğunca asgaride tutmaya gayret ederim.”

“Ancak sizin mesleğinizde yapılan bir hata, her ne kadar küçük de olsa, masum birinin büyük acılar çekmesine neden olabilir.” Eve’in gözlerine dik dik baktı. “Oğlumun odasında bir bıçak buldunuz.”

“Sizinle bu konuda konuşamam.”

“O bu evi nadiren kullanır,” dedi Angelini yavaş bir tempoyla konuşarak. “Yılda belki üç ya da dört kez. Burada olduğu zaman genellikle Long Island'daki evi tercih eder.”

“Olabilir, Bay Angelini, ama Louise Kirski öldürüldüğü gece bu evi kullandı.” Eve delili bir an önce laboratuvara götürmeye hevesli olduğu için odanın kapısına doğru yürüdü. “Bay Angelini, herhangi bir polis davasını sizinle tartışa...”

“Ama polisin elinde iyi bir dava olduğu konusunda çok eminsiniz,” diye sözünü kesti Angelini. Eve cevap verince, genç kadının yüzünü incelemeye devam etti. Sonra tek harekette içkisini bitirdi ve bardağı masanın üzerine bıraktı. “Ama yanıyorsunuz, Teğmen. Yanlış adamı yakaladınız.”

“Oğlunuzun masumiyetine inanıyorsunuz, Bay Angelini. Bunu anlıyorum.”

“İnanmıyorum, Teğmen, biliyorum. Oğlum o kadınları öldürmedi.” Suyu dalmaya hazırlanan bir dalgıç gibi nefes aldı. “Biliyorum, çünkü onları ben öldürdüm.”

ON BEŞ

Eve'in başka seçeneği yoktu. Marco Angelini'yi tutukladı ve içeri aldı. Bir saat sonra, korkunç bir baş ağrısı ve Marco Angelini'den üç kadını öldürdüğüne dair aldığı bir itiraf vardı.

Avukatını aramayı reddetti ve hikâyeyi dallandırıp budaklandırmayı ya reddetti ya da beceremedi.

Eve ona o kadınları neden öldürdüğünü her sorduğunda, dik dik gözlerine bakmış ve ani bir istek olduğunu söylemişti. İfadesine göre, karısına kızgındı. Bir iş ortağıyla yaşadığı sürekli ilişki, ona utanç vermişti. Onu öldürmüştü, çünkü bir daha onu kazanamayacağını biliyordu. Sonrasında da öldürmekten zevk almıştı.

Hepsi çok basit ve Eve'e göre, çok yapmacıktı. Sözlerini söylemeden önce her şeyi kafasında yazmış olduğunu Eve biliyordu.

"Bu saçmalık," dedi aniden ve sorgu masasından uzaklaştı. "Siz kimseyi öldürmediniz."

"Öldürdüğümü söyledim." Sesi sinir bozucu bir sükûnetle tınlıyordu. "İtirafımı kayda geçirdiniz."

“O halde bana tekrar söyleyin.” Öne eğilerek ellerini masaya dayadı. “Karınızla neden Beş Ay’da buluşmak istediniz?”

“Kendi ortamımızın dışında bir yer olmasını istedim. Ortalıktan kaybolmamın kolay olacağını düşündüm. Randy ile ilgili bir sorun olduğunu ona söyledim. Onun kumar sorunuyla ilgili hikâyenin tamamını bilmiyordu. Ben biliyordum. Bu yüzden, elbette geldi.”

“Ve siz de onun boğazını deştiniz.”

“Evet.” Yüzü hafifçe sarardı. “Çok çabuk oldu.”

“Sonra ne yaptınız?”

“Eve gittim.”

“Nasıl?”

Angelini gözlerini kırptırdı. “Arabamla. Arabamı birkaç blok öteye bırakmıştım.”

“Peki ya kan ne oldu?” Adamın gözlerinin içine bakarak gözbebeklerini izledi. “Bir sürü kan olmalıydı. Eminim üzerinize de sıçramıştır.”

Gözbebekleri genişledi ama ses tonu değişmedi. “Su geçirmez bir yağmurluk giymiştim. Yolda onu çıkarıp attım.” Hafifçe gülümsedi. “Ortalıkta dolaşan esrarkeşlerden birinin alıp giydiğini düşünmüştüm.”

“Olay yerinden ne aldınız?”

“Bıçağı, tabi ki.”

“Karınıza ait bir şey almadınız mı?” Kısa bir süre bekledi. “Olaya soygun süsü vermek için yani?”

Angelini tereddüt etti. Eve neredeyse adamın gözlerinin ardında çalışan beynini görebiliyordu. “Sarsılmıştım. O kadar sevimsiz olacağını tahmin etmemiştim. Çantasını ve mücevherlerini almayı planlamıştım ama unuttum ve sadece kaçtım.”

“Hiçbir şey almadan kaçtınız ama kan bulaşmış yağmurluğunuzu fırlatıp atacak kadar kafanız çalışıyordu.”

“Doğru.”

“Sonra Metcalf’ın peşinden gittiniz.”

“Dedim ya, tadını almıştım. Nasıl olacağını hayal edip durdum ve tekrar yapmak istedim. Kolay bir avdı.” Nefesi düzenli bir hal alırken, masanın üzerindeki elleri sabitti. “Tutkulu ve oldukça da saftı. David’in onun için bir senaryo fikri olduğunu biliyordum. Bu eğlence projesini tamamlamaya kararlıydı; bu hemfikir olmadığımız bir konuydu. Rahatsız olmuştum ve o dönemde zaten dar olan şirket kaynaklarını riske sokacaktı. Onu öldürmeye karar verdim ve telefonla aradım. Tabii ki, benimle görüşmeyi kabul etti.”

“Ne giymişti?”

“Ne mi giymişti?” Angelini bir an tökezledi. “Dikkat etmedim. Önemli değildi. Ona doğru yürürken gülümsedi ve kollarını bana doğru uzattı. Ben de boğazını kestim.”

“Neden şimdi itiraf ediyorsunuz?”

“Dediğim gibi, bundan kurtulabileceğimi sanmıştım. Belki kurtulabilirdim de. Ama benim yerime oğlumun tutuklanacağını hiç düşünmemiştim.”

“Yani onu koruyorsunuz.”

“Onları öldürdüm, Teğmen. Başka ne istiyorsunuz?”

“Neden bıçağı onun odasında, onun masasının çekmeceğinde bıraktınız?”

Bakışlarını bir an kaçırdı, sonra tekrar Eve’e döndü. “Dediğim gibi, David orada nadiren kalır. Güvenli olduğunu düşündüm. Sonra arama emri ile ilgili telefon aldım. Onu ortadan kaldıracak fırsatım olmadı.”

“Bunu yutmamı mı bekliyorsunuz? Davayı gölgeleye-

rek, kendinizi feda ederek bu sahte itirafla ona yardım ettiğinizi mi sanıyorsunuz? Bence siz onun suçlu olduğunu düşünüyorsunuz.” Ses tonunu alçalttı ve her kelimenin üzerine tek tek basarak konuşmaya devam etti. “Oğlunuzun katil olması sizi o kadar perişan etti ki, sonuçlarına katlanmasına izin vermek yerine suçu siz üstleniyorsunuz. Siz gerçekleri kabullenmeden önce bir kadının daha ölmesine izin mi vereceksiniz, Bay Angelini? Ya da iki? Ya da üç?”

Angelini cevap vermeden önce dudakları titredi. “Size ifademi verdim.”

“Siz bana hiçbir şey vermediniz.” Eve arkasını dönüp odadan çıktı. Dışarıda bir süre durarak sakinleşmeye çalışırken, öfkeli gözlerle odaya baktı ve Angelini’nin yüzünü ellerine bastırdığını gördü.

Zamanla vazgeçmesini sağlayabilirdi. Ama her zaman için dedikodunun yayılması ve basının şüpheliden başka birinin suçu üstlendiğini bas bas bağırması olasılığı vardı.

Ayak seslerini duyarak döndü ve aniden vücudu kasıldı. “Kumandan.”

“Teğmen. Herhangi bir gelişme var mı?”

“Hikâyesini değiştirmiyor. Ama içinden araba geçirebileceğiniz kadar büyük boşluklar var. İlk iki cinayetten alınan eşyaları söylemesi için fırsat tanıdım. Neden söz ettiğimi bile anlamadı.”

“Onunla yalnız konuşmak istiyorum, Teğmen ve kayıt dışı.” Eve ağzını açamadan Whitney elini kaldırarak onu susturdu. “Kurallara uygun olmadığını biliyorum. Senden bir iyilik yapmanı istiyorum.”

“Peki ya kendini ya da oğlunu suçlarsa?”

Whitney dişlerini sıktı. “Ben hâlâ polisim, Dallas. Lanet olsun.”

“Evet, efendim.” Kapıyı açtı ve bir anlık tereddütten sonra iki yönlü camı karartıp sesi kesti. “Ofisimde olacağım.”

“Teşekkür ederim.” Whitney içeri girdi. Kapıyı kapatıp masada oturan adama dönmeden önce Eve’e son bir bakış attı. “Marco,” dedi Whitney, uzun bir iç çekerek. “Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?”

“Jack.” Marco hafifçe gülümsedi. “Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. O golf maçını bir türlü yapamadık.”

“Konuş benimle.” Whitney ciddi bir tavırla oturdu.

“Etkili ve inatçı teğmenin sana anlatmadı mı?”

“Kayıt cihazı kapalı,” dedi Whitney. “Yalnızız. Konuş benimle, Marco. Anlat bana. Cicely’yi ya da bir başkasını senin öldürmediğini ikimiz de biliyoruz.”

Marco bir an düşünceli bir tavırla tavana baktı. “İnsanlar asla birbirlerini sandıkları kadar iyi tanımazlar. Yakın oldukları insanları bile. Onu sevdim, Jack. Onu sevmekten asla vazgeçmedim. Ama o bana olan sevgisini yok etti. Bir parçam hep onun dönüşünü bekledi. Ama asla dönmedi.”

“Lanet olsun, Marco, senden on iki yıl önce boşandığı için onun boğazını doğradığına inanmamı mı bekliyorsun?”

“Hammett ile evlenebilir diye düşünmüştüm. Hammett bunu istiyordu,” dedi Marco sakince. “Bunu istediğini görebiliyordum. Cicely ise gönülsüzdü.” Geçmiş hatırlarken sesi sakın ve biraz duygusaldı. “Özgürlükten hoşlanıyordu ama Hammett’ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Sonunda fikrini değiştirebilecek kadar üzülüyordu. Onunla evlenebilirdi. O zaman her şey gerçekten biterdi, değil mi?”

“Cicely’yi başka bir adamla evlenebileceği için mi öldürdün?”

“O benim karımdı, Jack. Mahkeme ve kilise ne derse desin.”

Whitney bir an sessizce oturdu. “Yıllar boyunca seninle sayısız kez poker oynadım, Marco. Açıkların var.” Kollarını masanın üzerinde kavuşturarak öne eğildi. “Blöf yaptığında, masanın üzerinde parmaklarını tıkladığını söylersun.”

O anda parmaklar durdu. “Bu pokerden çok farklı, Jack.”

“David’e bu şekilde yardım edemezsin. Sistemin işini yapmasına izin vermelisin.”

“David ve ben... son aylarda aramızda birçok konuda sürtüşme vardı. İş konusunda ve özel yaşamlarımızda fikir ayrılıklarımız vardı.” İlk kez uzun, derin ve bitkin bir iç çekti. “Böyle saçmalıklar yüzünden baba ve oğul arasında mesafe olmamalıydı.”

“Bu ilişkileri düzeltmek için pek etkili bir yol değil, Marco.”

Angelini’nin gözlerindeki soğuk bakış geri döndü. Daha fazla iç çekme olmayacaktı. “Sana bir şey sorayım, Jack, sadece aramızda kalacak. Seninkilerden biri olsaydı ve cinayetten hüküm giymesi yönünde bir olasılıkla -sadece minicik bir olasılık- onları korumaktan seni ne alıkoyabilirdi?”

“Saçma sapan bir itirafla kendini ortaya atarak David’i koruyamazsın.”

“Saçma sapan olduğunu kim söyledi?” Bu sözler Angelini’nin kültürlü sesiyle ilginç bir şekilde tınlamıştı. “Ben yaptım ve itiraf ediyorum, çünkü kendi suçumun bedelini çocuklarımdan birinin ödemesine izin veremem.

Şimdi söyle bana, Jack, oğlunun arkasında mı, yoksa önünde mi dururdun?"

"Lanet olsun, Marco," dedi Whitney sadece.

Orada yirmi dakika daha kalmasına karşın başka bir şey elde edemedi. Bir süre sohbeti farklı konulardan dolaştırdı; golf liginden, Marco'nun hissedarı olduğu bir beysbol takımının durumundan söz ettiler. Sonra, bir yılan gibi hızlı ve ani bir saldırıyla, cinayetler hakkında zorlayıcı bir soru yöneltti.

Ama Marco Angelini uzman bir pazarlıkçıydı ve en düşük fiyatını vermişti bile. Yerinden bir milim kıpırdamayacaktı.

Eve'in ofisine girerken, Whitney suçluluk, acı ve korku duygularıyla boğuşuyordu. Teğmen bilgisayarının üzerine kapanmış, verileri tarıyor, daha fazlasını bulmaya uğraşıyordu.

Günlerdir ilk kez, gözleri kendi yorgunluğunu unuttu ve genç kadının gözlerindeki yorgunluğu fark etti. Yüzü solmuş, gözlerinin altı morarmış, ağzı düz çizgi halini almıştı. Saçları, ellerini sanki defalarca içinden geçirmiş gibi diken diken kabarmıştı. Kumandan onu izlerken bile bunu yine yaptı ve sonra parmaklarını yanan gözlerine bastırdı.

Cicely'nin ölümünü izleyen sabah ofisinde olanları hatırlıyordu; Eve'in omuzlarına yüklediği sorumluluğun ağırlığını da.

"Teğmen."

Omuzları demir çubuk yutmuş gibi dikildi. Başını kaldırdığında yorgun gözleri dikkatle bakıyordu.

"Kumandan." Hemen ayağa kalktı. Hazır ola geçmek zorunda, diye düşündü Whitney, duygusuz ve katı kurallara öfkelenerek.

“Marco diremiyor. Herhangi bir suçlama olmadan onu burada kırk sekiz saat tutabiliriz. Demir parmaklıkların arkasında bir süre düşünmesine izin vermek bence en iyisi. Hâlâ avukat istemiyor.”

Eve ayakta dikilirken, Whitney içeri girdi ve etrafa baktı. Kompleksin bu kısmına pek sık gelmiyordu. Genellikle memurları ona gelirdi. Rütbenin diğer bir ağırlığıydı bu da.

Eve’in daha büyük bir ofisi olabilirdi. Bunu hak etmişti. Ama her nedense, üç kişinin zor sığacağı böyle küçük bir odayı tercih ediyordu.

“Klostrofobik olmaman iyi,” dedi Whitney. Eve cevap vermedi; sadece kaşları seğirdi. Whitney bir küfür savurdu. “Dinle, Dallas...”

“Efendim.” Kırılğan bir ses tonuyla Kumandan’ın sözünü kesti. “Laboratuvar, David Angelini’nin odasında bulunan silahı inceliyor. Tarayıcının bulduğu kan izleri biraz eski olduğu için DNA testinin sonuçlarının biraz zaman alacağını öğrendim.”

“Anladım, Teğmen.”

“Silahın üzerindeki parmak izleri David Angelini’ninkilere uydu efendim. Raporum...”

“Az sonra raporundan söz edeceğiz.”

Eve hemen çenesini kapadı. “Evet, efendim.”

“Allah kahretsin, Dallas, demir yutmuş gibi durmaktan vazgeç ve otur şuraya.”

“Bu bir emir mi, Kumandan?”

“Ah, Tanrım,” diye başladı Whitney.

O anda Mirina Angelini topuk gürültüleri ve ipek hışırtıları arasında odaya daldı. “Neden ailemi yok etmeye çalışıyorsun?” diye sordu, hemen arkasından odaya giren

Slade'in onu sakinleştirmeye çalışan kollarından kendini kurtarmaya çalışarak.

"Mirina, bunun hiçbir yararı yok."

Kolunu çekip kurtardı ve doğruca Eve'in üzerine yürüdü. "Annemin sokaklarda öldürülmesi yetmedi mi? Amerikan polisleri gölgeleri kovalamakla ve işe yaramaz raporlar yazmakla çok meşgulken masumları korumaya zaman bulamadıkları için ölmesi yetmedi mi?"

"Mirina," dedi Whitney, "ofisime gel. Orada konuşalım."

"Konuşmak mı?" Dişleri dışarıda, kan kokusu almış vahşî bir kedi gibi Whitney'e döndü. "Seninle nasıl konuşabilirim kı? Sana güvenmiştim. Bana, David'e, hepimize değer verdiğini sanmıştım. David'in bir kafese kapatılmasına izin verdin. Şimdi de babamı..."

"Mirina, Marco buraya kendi isteğiyle geldi. Bunu konuşacağız. Sana her şeyi açıklayacağım."

"Açıklayacak bir şey yok." Kumandan'a arkasını döndü ve öfkesini Eve'c kustu. "Babamın evine gittim. Roma'da kalmamı istemişti ama yapamadım. Basındaki her haber kardeşimin adını lekelerken olmaz. Oraya vardığımızda karşılaştığım bir komşu bana babamın polisler tarafından götürüldüğünü söylerken son derece mutluydu, neredeyse sevinçten havalara uçuyordu."

"Babanızla konuşmanızı sağlayabilirim, Bayan Angelini," dedi Eve soğuk bir ses tonuyla. "Kardeşinizle de."

"Bunu sağlayacağın konusunda kesinlikle haklısın. Ve şimdi. Babam nerede?" İki elini birden kullanarak Eve'i iterken Slade ve Whitney onu durdurdu. "Ona ne yaptın, senî kaltak!"

"Ellerinizi üzerimden çekseniz sizin için iyi olur," diye

uyardı Eve. “Buraya yeterince Angelini getirdim. Babanız burada. Kardeşiniz Riker’daki kulede. Babanızı şimdi görebilirsiniz ama kardeşinizi görmek istiyorsanız, oraya götürüleceksiniz.” Bakışları Whitney’e döndü. “Ya da yetkilerinizi kullanarak onun bir saatlik ziyaret için buraya getirilmesini sağlayabilirsiniz.”

“Ne yaptığını biliyorum.” Mirina hiç de kırılğan ya da hassas görünmüyordu artık; öfkeden kuduruyor ve güçleniyordu. “Bir günah keçisine ihtiyacın vardı. Bir tutuklamaya ihtiyacın vardı, böylece basın seni rahat bırakacaktı. Kardeşimi, hatta ölmüş annemi kullanarak, işini kaybetmemek için politika yapıyorsun.”

“Evet, çok güzel bir iş.” Eve’in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Kendime yarar sağlamak için her gün masum insanları içeri tıkıyorum.”

“Bu sık sık ekranlarda görünmeni sağlıyor, öyle değil mi?” Mirina muhteşem saçlarını arkaya attı. “Annemin cesedi üzerinden ne kadar ilgi topladın?”

“Yeter artık Mirina.” Whitney’in sesi yırtıcı bir güçle kamçı gibi indi. “Ofisime git ve orada bekle.” Omzunun üzerinden Slade’e baktı. “Götür onu buradan.”

“Mirina, bunun bir yararı yok,” dedi Slade, nişanlısını kolunun altına sıkıştırmaya çalışarak. “Gidelim haydi.”

“Bana dokunma,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Gideceğim. Ama aileme getirdiğin acının bedelini ödeyeceksin, Teğmen. Her bir zerresinin bedelini sana ödeteceğim.”

Sonra odadan çıkıp gitti; Slade onun peşinden gitmeden önce özürlerini gevelemek için ancak vakit bulabildi.

Whitney yumuşak bir sesle sessizliği bozdu. “Sen iyi misin?”

“Daha kötülerini de gördüm.” Eve sertçe omuz silkti. Oysa içinde öfke ve suçluluk duygularıyla kıvranıyordu. O anda istediği tek şey, ofisinin kapısını kapatıp yalnız kalmaktı. “İzin verirsiniz, Kumandan, bu raporu bitirmek istiyorum.”

“Dallas... Eve.” Genç kadının başını kaldırıp ona bakmasını sağlayan şey, Whitney’in sesindeki duygusallıktı. “Mirina çok üzgün, bunda da haksız sayılmaz. Ama çizgiyi aştı, hem de fazlasıyla.”

“Bana birkaç darbe vurmaya izinliydi.” Ellerini zonklatan başına bastırmak istediği ve bunu gizlemeye çalıştığı için, ikisini de ceplerine soktu. “Ailesinden geri kalanları kafese tıktım. Başka kime çatacağını ki? Bunu kaldırabilirim.” Bakışları soğukluğunu ve gücünü korudu. “Benim içimde duygudan eser yoktur zaten.”

Whitney yavaşça başını eğdi. “Ben de bu konuyu konuşmak istiyordum. Sana bu davayı verdim, Dallas, çünkü elimdeki en iyi polis sensin. Zihnin iyi, cesaretin iyi. Ve değer veriyorsun. Kurbanı değer veriyorsun.” Uzun bir nefes salarken, eliyle saçlarını sıvazladı. “Bu sabah ofisimde kendimde değildim, Dallas. Bütün bu olaylar başladığından beri birçok kez kendimi kaybettim. Bunun için senden özür dilerim.”

“Önemi yok.”

“Keşke gerçekten öyle olsaydı.” Eve’in yüzünü inceledi ve belirgin yorgunluğu gördü. “Ama önemi olduğunu görebiliyorum. Mirina ile ben ilgilenirim; ziyareti de ayarlarım.”

“Evet, efendim. Marco Angelini ile görüşmeme devam etmek istiyorum.”

“Yarın,” dedi Whitney ve daha Eve itiraz edemedenden de-

vam etti. “Yorgunsun Teğmen ve yorgun polisler hatalar yapar, detayları kaçıırırlar. Yarın devam edeceksin.” Kapıya yöneldi, tekrar küfür etti ve çıkmadan önce durdu ama ona bakmadı. “Biraz uyu ve Tanrı aşkına, baş ağrın için bir ağrı kesici al. Berbat görünüyorsun.”

Arkasından kapıyı çarpmamak için Eve kendini zor tuttu. Kendini tuttu, çünkü acemice ve onu küçülten bir davranış olacaktı. Bunun yerine tekrar oturdu, ekrana baktı ve başı acıyla zonklamıyormuş gibi davrandı.

Dakikalar sonra bir gölge masasının üzerine vurduğunda, gözleri savaşmak için hazır bir halde yanarak başını kaldırdı.

“Ah!” dedi Roarke ve sıkılı dişlerinin görüldüğü dudaklarını öpmek için eğildi. “Bu çok hoş bir karşılama.” Kendi göğsünü ovaladı. “Kanıyor mu?”

“Ha-ha.”

“İşte o özlediğim parıltılı espri anlayışı.” Eve’i ve gözlerini öfke pırıltılarıyla dolduranın ne olduğunu anlamak için ekranı görebileceği şekilde masanın üzerine oturdu. “Eee, Teğmen, günün nasıldı bakalım?”

“Bir bakalım. Kumandanımın vaftiz oğlunu sorguya direnmekten ve diğer bazı suçlardan tutukladım, ailesine ait evdeki çalışma masasının çekmecesinde cinayet silahı olabilecek bir bıçak buldum, şüphelinin babasından cinayetleri kendisinin işlediğini iddia eden bir itirafname aldım, basın peşinde koşan bir kaltak olduğumu düşünen kızkardeşten iki gözümün arasına birkaç atış yedim.” Gülmsemeye çalıştı. “Bunları saymazsak, oldukça sakın bir gündü. Peki ya sen?”

“Servetler kazanıldı, servetler kaybedildi,” dedi Eve için

endişelenerek. "Polislik mesleğinin yarısı kadar bile heyecanlı değildi yani."

"Bu gece döneceğinden emin değildim."

"Ben de öyle. Neyse ki, inşaat yeterince iyi gidiyor. Bir süre işlerle buradan ilgilenebileceğim."

Eve ne kadar rahatladığını göstermemeye çalıştı. Birkaç ay içinde onun varlığına çok fazla alışmış olmasından rahatsızlık duyuyordu. Eve ona bağlanıyordu. "Bu güzel, sanırım."

"Mmm." Ama Roarke artık onu çok iyi tanıyordu. "Bana dava hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Hepsi basında. Herhangi bir kanal seç."

"Senden duymayı tercih ederim."

Tıpkı bir rapor yazar gibi her şeyi ona anlatırken kısa, etkili ifadeler kullandı, gerçekleri vurguladı ve bazı kişisel yorumlar ekledi ve sonrasında tuhaf bir şekilde kendini daha iyi hissetti. Roarke öyle bir tarzda dinliyordu ki, Eve onunla konuşurken kendini daha net duyabiliyordu.

"Yani küçük Angelini olduğuna mı inanıyorsun?"

"Kasıt, fırsat ve oldukça geçerli bir nedenimiz var elimizde. Eğer bıçak da uyarsa... Ayrıca, psikiyatri testiyle ilgili konuşmak için yarın Doktor Mira'yı göreceğim."

"Ya Marco?" diye sordu Roarke. "Onun itirafı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Soruşturmayı çıkmaza sokmak ve işleri karıştırmak için mükemmel bir yöntem. Akıllı bir adam ve bunu basına sızdırmanın bir yolunu bulacağından eminim." Roarke'un omzuna kaşlarını çatarak baktı. "Bir süre her şeyi altüst edecek, bize zaman kaybına mal olacak ve sorun yaratacak. Ama üstesinden geliriz."

“Sence soruşturmayı çıkmaza sokmak için mi cinayetleri üstlendi?”

“Kesinlikle.” Roarke’un gözlerine baktı ve bir kaşını kaldırdı. “Başka bir teorin mi var?”

“Çocuğunu korumak,” dedi Roarke. “Baba, oğlunun üçüncü kez zıplamak üzere olan bir çekirge olduğunu fark eder. Çocuğunun hayatını kurtarmak ister. Sevgi, Eve.” Eve’in çenesini tuttu. “Sevgi hiçbir sınır ya da engel tanımaz. Marco oğlunun suçlu olduğuna inanıyor ve onun bu suçun bedelini ödediğini görmektense kendini feda ediyor.”

“David’in o kadınları öldürdüğünü biliyorsa ya da en azından buna inanıyorsa, onu korumak delilik olur.”

“Hayır, sevgi olur. Muhtemelen bir ebeveynin çocuğuna olan sevgisinden daha güçlüsü yoktur. Sen ve ben bu deneyimi yaşamadık ama bu gerçek.”

Eve başını salladı. “Çocuk sakat olsa bile mi?”

“Özellikle de o zaman bence. Dublin’deki çocukluk yıllarımda, bir kadının kızı kollarından birini kazada kaybetmişti. Kadının yeni kol taktırmak için yeterli parası yoktu. Beş çocuğu vardı ve hepsini seviyordu. Ama dördü sağlam, bir tanesi sakattı. O kızını acıyan bakışlardan ve fısıltılardan korumak için etrafında bir kalkan ördü. Kendini o sakat kıza adadı ve bütün aile onun için çalıştı. Diğer çocuklar o kız kadar annelerine ihtiyaç duymuyorlardı çünkü.”

“Fiziksel bir sakatlıkla zihinsel olanı arasında bir fark var,” diye itiraz etti Eve.

“Bir ebeveyn için olup olmadığını merak ediyorum.”

“Marco Angelini’nin nedeni ne olursa olsun, sonunda gerçeği bulacağız.”

“Bundan hiç şüphem yok. Mesain ne zaman bitiyor?”

“Ne?”

“Mesain,” diye tekrarladı Roarke. “Ne zaman bitiyor?”

Ekрана baktı ve alt köşedeki saati gördü. “Yaklaşık bir saat önce bitti.”

“Güzel.” Ayağa kalktı ve elini uzattı. “Haydi bakalım, gidiyoruz.”

“Roarke, burada bitirmem gereken şeyler var. Marco Angelini ile yaptığım sorguyu tekrar izlemek istiyorum. Bir boşluk yakalayabilirim.”

Roarke sabırlıydı, çünkü sonunda kendi istediğinin olacağından emindi. “Eve, o kadar yorgunsun ki, yüz metre çapında bir çukuru bile içine düşmeden göremezsin.” Kararlı bir tavırla Eve’in elini tuttu ve onu ayağa kalkmaya zorladı. “Haydi, benimle geliyorsun.”

“Pekâlâ, belki bir ara verebilirim.” Yarı homurdanır gibi konuşarak bilgisayara kapatmasını ve kilitlemesini emretti. “Laboratuvardaki teknisyenlerin canına okuyacağım. Bir bıçak üzerinde sonsuza dek çalışamazlar ya.” Roarke’un elini tutmak iyi geldi. Onları asansörde ya da koridorda görecektir diğer polislerin dedikoduları ve meraklı bakışları umurunda bile değildi. “Nereye gidiyoruz?”

Eve’in elini dudağına götürdü ve üzerinden gözlerine bakarak gülümsedi. “Henüz karar vermedim.”

Meksika’ya gitmeye karar verdiler. Hızlı, kolay bir uçuştı ve fırtınalı batı sahilindeki villası daima hazırды. New York’taki evinin aksine, burada bütün hizmetkârlar droid-di ve sadece uzun süreli kalışlarında gerçek hizmetkârları çağırıyordu.

Roarke’un gözünde droidler ve bilgisayarlar kullanış-

lıydı ama insancıl değildi. Ancak, bu ziyarette onlarla yetinmeye razıydı. Eve ile baş başa kalmak, onu rahatlatmak ve mutlu etmek istiyordu.

“Tanrım, Roarke.”

Kayalığın tepesinde yükselen binaya baktı ve kıkırdadı. Kayanın bir uzantısı gibi görünüyordu; sanki yekpare cam duvarlar kayaların içinden çıkıyor gibiydi. Balkonlarda canlı renkli çiçekler bir cümbüş yaratıyordu.

Gökyüzünde hiç hava trafiği yoktu. Sadece mavilik, pamuk beyazı bulutlar ve kanat çırpın kuşlar vardı. Başka bir dünya gibi görünüyordu.

Uçakta ölü gibi uyumuştı ve pilot onları kayalıklara zikzak çizerek tırmanan basamakların dibinde bıraktığında zorlukla uyanabilmişti. Hâlâ uyku sersemi olduğu için, gözünde sanal gerçeklik gözlükleri olup olmadığını kontrol etmek zorunda kaldı.

“Neredeyiz?”

“Meksika’da,” dedi Roarke.

“Meksika’da mı?” Eve hayretler içinde gözlerini ovuşturdu. Roarke onun yeni uykudan uyanmış huysuz bir çocuğa benzediğini düşünürken yüreği şefkatle doldu. “Ama ben Meksika’da olamam. Benim...”

“Binelim mi, yürüyelim mi?” diye sordu Roarke, onu inatçı bir köpek yavrusu gibi çekerek sürüklerken.

“Ama benim...”

“Binelim,” diye karar verdi Roarke. “Hâlâ uyku sersemisin.”

Merdiveni tırmanmanın ve bu sırada çeşitli açılardan görünen manzaranın hoşuna gidebileceğini düşünmüştü Roarke. Bunun yerine, onu parlak ve küçük bir hava ara-

cına bindirdi, kontrolleri kendisi aldı ve yukarı doğru kurşun gibi yükselirken, Eve'in içinde uykudan eser kalmadı.

"Tatırım, biraz yavaşla." Yaşamsal güdülerini Eve'in koruyucu demiri sınısıkı kavramasına, yanlarından vızıldayarak geçen taş, çiçek ve su birikintilerine gözlerini kısarak bakmasına neden oldu. Roarke ise aracı evin önüne indirirken yüksek sesle gülüyordu.

"Şimdi uyandın mı hayatım?"

Eve zorlukla nefes alabildi. "İç organlarımda hepsi yerlerine oturur oturmaz seni öldüreceğim. Meksika'da ne işimiz var?"

"Ara veriyoruz. Benim ihtiyacım var." Araçtan indi ve Eve'in tarafına dolaştı. "Senin de ihtiyacın olduğu kesin." Eve elindeki kemiklerinin beyazlıkları görünür halde hâlâ demire tutunduğu için Roarke içeri uzandı, onu kucakladı ve düzensiz taşların üzerinden yürüyerek kapıya taşımaya başladı.

"Kes şunu. Yürüyebilirim."

"Asıl sen sızlanmayı kes." Başını çevirdi, ustaca bir hareketle dudaklarını yakaladı ve omzunu iten elleri nihayet onu okşamaya başlayana kadar öptü.

"Lanet olsun," diye homurdandı Eve. "Bana bunu her seferinde nasıl yapılabiliyorsun?"

"Sanırım sadece şans. Roarke, açıl," dedi ve girişi koruyan dekoratif demir çubuklar yana kaydı. Onların arkasında görünen oymalı cam kapılar içeri doğru açıldı. Roarke içeri girdi. "Güvenlik," dedi ve Eve merakla bakarken kapılar tekrar kapandı.

Giriş katındaki bir duvarın tamamı camdı ve oradan aşağıdaki okyanus görünüyordu. Daha önce Pasifik Okyanusu'nu hiç görmemişti ve şimdi okyanusa bakarken

bu kadar azgın, her an canlanmaya hazır görüldüğü halde nasıl olup da bu adı almış olduğunu merak etti. Günbatımına yetişmişlerdi ve gökyüzünün patlayışını, vahşi renklerle kaplanışını izlerken soluğu kesildi. Güneş denen şişko kırmızı küre, okyanusun mavi ufku üzerinde yavaşça, kaçınılmaz bir şekilde alçalıyordu.

“Burayı seveceksin,” dedi Roarke.

Biten bir günün güzelliğinden büyülenmişti. Sanki doğa, gösterisini yapmak için onu beklemiş gibi hissetmişti. “Muhteşem. Ama kalamam.”

“Birkaç saat.” Dudaklarını genç kadının şakağına bastırarak öptü. “Şimdilik sadece bir gece. Daha fazla zamanımız olduğunda tekrar gelir ve birkaç gün kalırız.”

Roarke sevgilisini taşımaya devam ederek cam duvara yaklaştı; Eve’e sanki bütün dünya çılgınca renklerden ve değişen şekillerden oluşuyormuş gibi göründü.

“Seni seviyorum, Eve.”

Bakışlarını güneşten ve okyanustan ayırarak Roarke’un gözlerine çevirdi. Her şey harikaydı ve o anda çok daha basitti. “Seni özledim.” Yanağını adamın yanağına bastırdı ve sıkıca sarıldı. “Seni gerçekten özledim. Senin gömleklerinden birini giydim.” Roarke burada olduğu için artık kendine gülebilirdi. Onu koklayabilir, ona dokunabilirdi. “Aslında dolabına girdim ve gömleklerinden birini çaldım; o düzinelerce olan siyah ipeklerden birini. Üzerime geçirdim, sonra Summerset’in beni yakalamaması için evden sıvıştım.”

Bu itiraf Roarke’u duygulandırmıştı; burnunu Eve’in boynuna sürttü. “Gece iletişim cihazlarınla oynayacaktım; böylece seni görebilir, sesini duyabilirdim.”

“Gerçekten mi?” Eve kendisinden nadiren çıkabilecek

bir sesle kıkırdadı. "Tanrım, Roarke, ikimiz de iyice şapşallaştık."

"Bunu küçük sırtımız olarak saklayalım."

"Anlaştık." Roarke'un yüzüne bakmak için boynunu arkaya çekti. "Sana bir şey sormam gerek. Çok tuhaf ama sormalıyım."

"Nedir?"

"Daha önce hiç..." Soruyu sorma ihtiyacını bastırabilmeyi dileyerek yüzünü buruşturdu. "Daha önce hiç başka birine..."

"Hayır." Dudaklarını genç kadının kaşlarında, burunda ve çenesinin çukurunda dolaştırdı. "Daha önce hiç kimseye âşık olmadım."

"Ben de." Roarke'u nefesi kesilene kadar kokladı ve tam anlamıyla içine çekti. "Seviş benimle. Benimle sevişmeni istiyorum."

"Bak bunu yapabilirim."

Güneş parlayarak okyanusun içine gömülürken, yerdeki minderlerin üzerine birlikte uzandılar.

ON ALTI

Roarke'un işe ara vermek kavramı, mütevazı bir kafe-
de oturup salata yemek ve kahve içmek değildi. Eve onun
bunları nasıl yapabildiğini anlayamıyordu ama sonuçta
yine para konuşuyordu; hem de büyük konuşuyordu.

Akşam yemeğinde gerçek ve bol yağda kızartılmış lez-
zetli birer istakoz yediler. İçtikleri şampanya o kadar so-
ğuktu ki, Eve'in boğazı donmuştu. Yemeğin arkasından
gelen meyveli tatlı ise, taze ve doğal yetiştirilmiş melez
meyvelerle hazırlanmış, damakta muhteşem lezzetler bı-
rakan tam bir şölendi.

Roarke'a âşık olduğunu itiraf etmesinden çok önce, Eve
onun elinin bir hareketiyle masaya gelmesini sağlayabile-
ceği yemeklere bağımlı hale geldiğini kabul etmek zorun-
da kalmıştı.

Palmiye ağaçlarının ve ay ışığının altında cırılçıplak göle
uzanmış, kasları sıcak sudan ve seksten gevşemiş halde
dinleniyordu. Mis kokulu gecenin içinde kuşların -gerçek
kuşlar, simulasyon değil- şarkılarını dinliyordu.

Şimdilik, en azından bir gece için, işin yüklediği ağırlık bir ışık yılı uzaktaydı.

Eve, Roarke'un kendisine bunu yapabileceğini biliyordu; onun ihtiyacı olduğunda cennetvari ortamlarda huzur bulmasını sağlayabilirdi.

Roarke, genç kadının yüzündeki gerilimin kayboluşunu ve yerini alan şımarık zevki izlerken mutluluk duydu. Onu bu halde, yaralarından arınmış, kendini duygusal zevklere teslim etmiş, onu esir alan suçluluk duygusundan uzaklaşarak tamamen gevşemiş halde görmek hoşuna gidiyordu. Tıpkı onu işinin başında, beyni hızla çalışırken ve her an harekete geçmeye hazır durumda görmekten hoşlandığı gibi.

Hayır, daha önce kimse için böyle hissetmemişti; asla. Tanıdığı bütün kadınlar arasında, birlikte zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğu tek kişi Eve idi. İçinde uyandırdığı fiziksel, basit ve görünüşe göre tatmin edilmesi imkânsız bir şehvetin ötesinde, sürekli bir çekim ve merak duyuyordu; zihni, yüreği, sırları ve yaralarıyla.

Daha önce ona kaybolmuş iki ruh olduklarını söylemişti. Bunda ne kadar haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Ama bir araya geldiklerinde kendilerini kurtaran bir şey bulmuşlardı.

Keyifli bir hareketle suyun içine süzüldü ve Eve'e katıldı. Suyun dalgalandığını hissettiğinde, Eve gözlerini açacak enerjiyi ancak bulabildi.

"Kıpırdayabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman kıpırdama." Bir kadeh şampanya daha uzatıp, Eve'in tutmasına yardım etti.

"Sarhoş olamayacak kadar gevşemiş haldeyim." Ama kadehi ağzına götürmeyi başarabildi. "Tuhaf bir yaşam tar-

zı. Seninki yani,” dedi açıklayarak. “Yani istediğin her şeyi elde edebiliyorsun, istediğin yere gidebiliyorsun, istediğin şeyi yapabiliyorsun. Bir gece kaçamak yapmak istiyorsun, hop. Meksika’ya uçuveriyorsun, biraz istakoz kemiriyorsun ve... neydi o şeyin adı, krakerlerin üzerine serptiğin?”

“Kaz ciğeri.”

Eve yüzünü buruşturdu ve gülümsedi. “Ağzıma tıkma-ya çalışırken söylediğin şey bu değildi. Kulağa daha hoş gelen bir şey söylemiştin.”

“Foie gras. Aynı şey.”

“Bu daha iyi.” Bacaklarını Roarke’unkilere doladı. “Yine de, birçok kişi ya film izler, ya sanal gerçeklik gözlüklerini takar ya da biraz paraya kıyıp Times Meydanı’ndaki simülasyon barına gider. Ama seninki gerçek.”

“Ben gerçeğini tercih ediyorum.”

“Biliyorum. Bu da başka bir tuhaf yönün. Eski şeyleri seviyorsun. Okumak için diskleri değil, kitapları tercih ediyorsun. Kendi evindeki hologram odanda mükemmel şeyler programlayabilecekken buraya kadar gelme zahmetine katlanıyorsun.” Hülyalı bir tavırla gülümsedi. “Bu yönün çok hoşuma gidiyor.”

“Bu iyi.”

“Çocukken, yani yaşamın kötüyken, hayal ettiğin şey bu muydu?”

“Hayal ettiğim tek şey hayatta kalmak ve o yaşamdan kurtulmaktı. Kontrol sahibi olmaktı. Sen de aynı şeyi istemedin mi?”

“Sanırım istedim.” Hayallerinin çoğu karmakarışık ve karanlıktı. “Ama zaten artık sistemin içindeydim. Sonrasında en çok istediğim şey, polis olmaktı. İyi bir polis. Akıllı bir polis. Senin istediğin neydi?”

“Zengin olmak. Aç olmamak.”

“Aşağı yukarı ikimiz de istediğimizi almışız.”

“Ben yokken kâbuslar görüyordun.”

Roarke’un yüzündeki endişeli ifadeyi görmek için gözlerini açması gerekmiyordu. Bunu ses tonundan da anlayabiliyordu. “Çok kötü değillerdi. Sadece herkesin görebileceği türden kâbuslardı.”

“Eve, Doktor Mira ile çalışsaydın...”

“Hatırlamaya hazır değilim. Hepsini hatırlamak istemiyorum. Babanın sana yaptıklarından kalan yara izlerini hiç hissediyor musun?”

Roarke anıların huzursuzluğuyla kıpırdandı ve sıcak, köpüklü suya daha da gömüldü. “Birkaç dayak, umursamaz zalimlik. Neden şimdi hatırlamak isteyeyim ki?”

“Onu üzerinden silktin.” Eve gözlerini açıp Roarke’a baktı ve düşünceli olduğunu gördü. “Ama seni onlar yarattı, değil mi? Sonrasında olanlar seni bu duruma getirdi.”

“Sanırım öyle, ama acımasızca.”

Eve başıyla onayladı ve doğal konuşmaya çalıştı. “Roarke, insanlar bir şeylerin eksikliğini hissederlerse ve bu eksiklik çocuklarına zarar vermelerine neden olursa -yani bize olduğu gibi- sence bu bir sonraki kuşağa da geçer mi? Sence...”

“Hayır.”

“Ama...”

“Hayır.” Eve’in bacağına kavradı ve hafifçe sıktı. “Bizler kendimizi biçimlendiririz, uzun vadede. Sen ve ben bunu yaptık. Bu doğru olmasaydı, ben de Dublin’in ara sokaklarından birinde aylak, ezmek için daha zayıf birini arayan bir alkolik olurum. Ve sen, Eve, soğuk, acımasız ve kırıncı olurdun.”

Eve gözlerini tekrar kapadı. “Bazen öyleyim.”

“Hayır, hiç de değilsin. Güçlüsün, onurlusun ve bazen masumlara karşı kendini hasta edecek kadar fazla şefkat duyuyorsun.”

Kapalı gözlerinin yaşarmaya hazır olduğunu hissetti Eve. “Hayranlık ve saygı duyduğum biri benden yardım, bir iyilik istedi. Ama onu hiç düşünmeden geri çevirdim. Bu beni ne yapar?”

“Seçim yapmak zorunda olan bir kadın yapar.”

“Roarke, öldürülen son kadın. Louise Kirski. Kafamda o vardı. Yirmi dört yaşında, yetenekli, zeki, yaşam dolu bir kızdı ve ikinci sınıf bir müzisyenle ciddi bir ilişkisi vardı. Batı 26'da tek odalı bir evi vardı ve Çin yemeklerini seviyordu. Teksas'ta onun için endişelenen, onu seven bir ailesi vardı. Masumdu Roarke ve bu beni öldürüyor.”

Eve rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Bunu kimseye söyleyememiştim. Söyleyebileceğimden de emin değildim.”

“Bana söyleyebilmene sevindim. Şimdi dinle.” Roarke kadehini bir kenara bıraktı ve öne eğilerek Eve'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Genç kadının cildi yumuşacık, yarı kapalı gözleri koyu kehribar rengindeydi. “Kaderin önüne geçemezsin, Eve. Adımları izlersin, planlarsın ve çalışırsın; sonra bir bakarsın, kader kendi bildiğini okur ve seni aptal yerine koyar. Bazen hile yapabiliriz veya yaptığımızı sanabiliriz ama çoğunlukla her şey zaten baştan planlanmıştır. Bazıları için, kanla yazılmıştır. Bu duracağımız anlamına gelmez ama her şey için kendimizi suçlayarak rahatlayacağımız anlamına da gelmez.”

“Yaptığım şey sence bu mu? Kendimi mi rahatlatıyorum?”

“Kendini suçlamak, olanları durdurmak için yapabileceğin bir şey olmadığını kabullenmekten daha kolaydır. Sen kibirli bir kadınsın, Eve. Bana çekici gelen yönlerinden biri de bu. Kontrolümüzün ötesinde kalan olaylar için sorumluluk hissetmek kibirdir.”

“Kontrol edebilmeliydim.”

“Ah, evet.” Roarke gülümsedi. “Elbette.”

“Bu kibir değil,” diye itiraz etti Eve. “Bu benim işim.”

“Peşinden geleceğini sanarak onunla alay ettin.” Bu konudaki endişesi tıslayan yılanlar gibi vücudunu sardığından, Roarke sevgilisinin yüzünü kavrayan ellerini sıktı. “Şimdi aşağılandın, katil senin kurallarını izlemediği için öfkelendin.”

“İğrenç konuşuyorsun. Lanet olsun Roarke, ben...” Eve kendini daha fazla tutamadı. “Beni kızdırarak kendime acımamı önlemeye çalışıyorsun.”

“İşe yaramış görünüyor.”

“Pekâlâ.” Yine gözlerini kapadı. “Pekâlâ. Bu konuda artık düşünmek istemiyorum. Belki yarın kendimi daha iyi hissederim. Gerçekten iyiydin, Roarke,” dedi belli belirsiz gülümseyerek.

“Binlerce kez katılıyorum,” diye mırıldandı Roarke ve Eve’in göğüs ucunu başparmağıyla işaretparmağı arasına aldı.

Bunun etkisi Eve’in ayak parmaklarına kadar uzandı. “Demek istediğim bu değildi.”

“Ama benim demek istediğim kesinlikle buydu.” Eve’i tutup güçlü ama nazik bir şekilde kendine çekti.

“Buradan çıkmayı başarabilseydim, ilginç teklifini yerine getirebilirdim.”

“Sadece gevşe.” Eve’in yüzünü seyrederek elini bacak-

larının arasında gezdirdi ve sonunda iki bacağıının bitiştigi noktaya kapadı. "Her şeyi bana bırak." Genç kadının elinden düşmek üzere olan kadehi zamanında yakalayıp kenara koydu. "Kendini bana bırak, Eve."

Daha Eve cevap veremedi, Roarke onu hızlı ve sarsıcı bir orgazma sürükledi; kalçaları yay gibi gerildi, Roarke'un eline sımsıkı dayandı, sonra tekrar gevşedi.

Kadının artık düşünemeyecek hale geldiğini biliyordu Roarke. Sadece kendini hazzın kollarına bırakacaktı. Eve'in bunu hiç beklemediğini de biliyordu. Genç kadının şaşkın, tatlı ve saf tepkisi, her zamanki gibi, hırsıyla uyanmak oldu. Onu hiç durmadan mutlu edebilirdi; sırf her dokunuşa keyifle tepki verişini izlemek için.

Bu yüzden, kendini onun uzun, zarif bedenini araştırmaya, küçük, sıcak ve parfümlü sudan ıslanmış göğüslerinin tadına bakmaya, dudaklarından yayılan hızlı nefesleri solumaya verdi.

Eve, zihni ve vücudu zevke gömülmüş bir halde sürüklenmeye teslim oldu. Roarke'un yaptıklarından değil, kendisini tamamen onun kontrolüne bırakmış olmaktan dolayı bir parça şaşkıındı; ya da olmaya çalışıyordu. Onu durduramazdı, durduramayacaktı; kendisini bir orgazmdan diğerine sürüklerken bile.

"Tekrar." Roarke, Eve'i saçından yakaladı. Arkaya çekerek parmaklarını hırsıyla vücudunda gezdirdi; ta ki, genç kadının kolları cansız bir şekilde suya çarpana kadar. "Bu gece sonuna kadar seninleyim; sonuna kadar birlikteyiz." Boynunu ısırarak genç kadının ağzına yaklaşırken, gözleri mavi güneşler gibi parlıyordu. "Beni sevdiğini söyle. Söyle!"

"Seviyorum. Seni seviyorum." Roarke kalçalarından

kaldırıp içine sertçe girerken dudaklarından bir inilti yayıldı.

“Tekrar söyle.” Kadının kaslarının kendisini yumruk gibi sardığını hissetti ve patlamamak için dişlerini sıktı. “Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum.” Eve zevkten titreyerek bacaklarını Roarke’un vücuduna doladı ve çılgınca gıdip gelmesine izin verdi.

Havuzdan çıkmak için sürünmek zorunda kalmıştı. Başı dönüyor, kaslarını kontrol edemiyordu. “Sanırım vücudumda hiç kemik kalmadı.”

Roarke bir kahkaha attı ve Eve’in poposuna sevgi dolu bir şaplak yapıştırdı. “Bu kez seni taşımayacağım, canım. Buna kalkışırsam ikimiz de yere yapışırız.”

“Belki de burada uyuyabilirim.” O anda pürüzsüz fayansların üzerinde emeklemek bile büyük gayret gerektiriyordu.

“Üşürsün.” Son bir gayretle Eve’i ayağa kaldıracak kadar gücünü topladı ve bir an ikisi de sarhoş gibi sallandılar.

Eve olduğu yerde dengesini sağlamaya çalışarak güldü. “Bana ne yaptın sen? Birkaç hap almış gibi hissediyorum kendimi.”

Roarke onu belinden yakaladı. “Sen ne zamandan beri yasadışı maddelerle uğraşıyorsun bakayım?”

“Standart polis eğitimi.” Eve alt dudağını ısırırken gerçekten de hissizleşmiş olduğunu görerek şaşırdı. “Akademide bu tür maddeler üzerine eğitim almak zorundayız. Ben kendiminkilerin çoğunu tuttuğum gibi tuvalete attım ve sifonu çektim. Başın dönüyor mu?”

“Belimden yukarısını hisseder hissetmez sana söy-

lerim." Eve'in başını kaldırdı ve dudaklarından nazıkçe öptü. "Bakalım içeri girebilecek miyiz? Belki..." O anda sesi kesildi ve Eve'in omzunun üzerinden bakan gözleri kısıldı.

Zayıf bir anında olabilirdi ama Eve hâlâ bir polisti. Güdüsel olarak geri döndü ve kendini bir refleks olarak Roarke'un önüne sıper etti. "Ne? Ne gördün?"

"Hiçbir şey." Roarke boğazını temizledi ve Eve'in omzunu okşadı. "Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Sen gır, ben de hemen geliyorum."

"Ne?" Eve yerinden bile kımıldamadı.

"Bir şey yok, gerçekten. Ben sadece... güvenlik kamerasını kapatmayı unuttum. Ah, muhtemelen ses ya da hareket yüzünden çalıştı." Giyinmeye gerek görmeden alçak bir duvara doğru yürüdü, bir anahtarı indirdi ve diskı eline aldı.

"Kamera." Eve şaşkıındı. "Geldiğimizden beri burada olan biten her şeyi kaydeden bir kamera mı vardı?" Gözlerini kısarak havuza baktı. "Her şeyi."

"Genellikle insanları bilgisayarlara tercih etmemin nedeni bu işte."

"Her şey o diskın içinde mi? Her şeyi kaydetti mi?"

"Ben hallederim."

Eve bir şey söylemek üzereyken Roarke'un yüzüne daha dikkatli baktı. Birden muzipliği tuttu. "Aman Tanrım, Roarke. Sen mahcup oldun."

"Hayır, hayır, kesinlikle." Eğer o anda bir şey giyiyor olsaydı, ellerini ceplerine tıkacağına şüphe yoktu. "Sadece gözümünden kaçtı. Ben hallederim dedim."

"Seyre delim."

Roarke afalladı ve bu görüntüsü Eve'e zevk verdi. "Afedersin, ne dedin sen?"

“Mahcup oldun.” Öpmek için uzandı ve dikkati dağıldığı anda diski Roarke’un elinden kaptı. “Çok şirin. Gerçekten çok şirin.”

“Kapa çeneni. Ver şunu bana.”

“Hiç sanmıyorum.” Eve neşeyle dans ederek geriledi ve diski ondan uzaklaştırdı. “Muhteşem olduğundan eminim. Sen de merak etmiyor musun?”

“Hayır.” Diski yakalamaya çalıştı ama Eve çok hızlıydı. “Eve, ver şu lanet şeyi bana.”

“Bu harika.” Evin kapısına doğru yürüdü. “Deneyimli, her şeyi bilen, görmüş geçirmiş Roarke kızarıyor.”

“Kızarmıyorum.” Gerçekten haklı olmayı diledi. Bu her şeye tuz biber ekerdi doğrusu. “Sevişmemizi belgelemek için herhangi bir neden göremiyorum, hepsi bu. Bu çok özel bir şey.”

“Merak etme, yayınlaması için Nadine Furst’e verecek değilim. Sadece kendim izlemek istiyorum, hem de şimdi.” Roarke bir küfür savurdu ve içeri kaçan Eve’in arkasından koştu.

Sabah saat dokuzda ofisine girerken, sert ve dinamik adımlarla yürüyordu. Bakışları canlı, hareketleri enerjikti ve yüzündeki geriliğinden iz kalmanmıştı. Hatta içinden bir şarkı mırıldanıyordu.

“Birisi şanslı,” dedi Feeney ciddi bir tavırla, Eve’in masasına uzattığı ayaklarını kıpırdatmaya bile gerek görmeden. “Anladığım kadarıyla Roarke geri dönmüş.”

“Sadece iyi bir uyku çektim,” diye tersledi Eve ve Feeney’in ayaklarını itti.

Feeney homurdandı. “Buna sevin sen iyi olur, çünkü

bugün fazla rahat olamayacaksın. Laboratuvar raporu geldi. Bıçak tutmuyor.”

Eve’in yüzündeki neşeli ifade aniden silindi. “Ne demek istiyorsun? ‘Bıçak tutmuyor’ da ne demek?”

“Bıçak çok kalın. Bir santimetre kadar. Bir metre de olabilir, lanet olsun.”

“Yaraların açısı ya da vuruşun şiddeti olabilir.” Meksika kaçamağının anısı sabun köpüğü gibi kayboldu. Hızlı bey-ni çalışmaya başlarken, Eve her zamanki gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Ya kan?”

“DNA kodunu çözmek için yetecek kadar örnek toplamayı başardılar.” Zaten asık olan suratı daha da karardı. “Dostumuzunkine uyuyor. David Angelini’nin kendi kanı, Dallas. Laboratuvar eski olduğunu söylüyor, en az altı aylıkmiş. Topladıkları liflere bakılırsa bıçağı paketleri açmak için kullanıyormuş; muhtemelen bu sırada kendini yaralamış. Aradığımız silah o değil.”

“Yandık.” Cesaretini kaybetmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. “Eğer bir bıçağı varsa, bir tane daha olabilir. Diğer arama ekiplerinin raporlarını beklemeliyiz.” Bir an duraksayarak iki eliyle yüzünü sıvazladı. “Dinle beni, Fene-y, eğer Marco’nun itirafnamesinin sahte olduğunu iddia edersek, nedenini sormak zorundayız. Dikkati üzerine çekmek isteyen bir sapık değil bu adam. Yaptığı şey oğlunun kellesini kurtarmak. Bu yüzden üzerinde çalışmamız gerek; hem de çok. Onu sorguya çekeceğim ve bir boşluk yakalamaya çalışacağım.”

“Bu konuda seninleyim.”

“Birkaç saat sonra Mira ile görüşeceğim. Bir süre asıl adamımızı burada tutmamız gerek.”

“Bu arada ekiplerimizden birinin bir şeyler bulması için de dua edelim.”

“Dua etmenin bir zararı yok. Asıl önemlisi, Feeney, dostumuzun avukatları Marco’nun itirafından haberdar olurlarsa, küçük suçlar düşer. O zaman davamız da arap saçına döner.”

“Bununla, hele fiziksel bir kanıt da bulunamazsa, tekrar dışarı çıkar, Dallas.”

“Evet. Orospu çocuğu.”

Marco Angelini beton duvar gibi sağlamdı. Bir adım bile gerilememişti. İki saat süren yoğun sorgulama bile işe yaramamıştı. Ama aynı zamanda boşlukların hiçbirini de dolduramamıştı. Şu anda Eve’in tek umudu, Mira’dan gelecek raporlardı.

“Sana söyleyebilirim ki,” dedi Mira, her zamanki sakin ses tonuyla, “David Angelini fazla gelişmiş bencillik ve korunma duygularıyla sorunlu bir çocuk.”

“Annesinin gırtlığını kesebilecek biri olduğunu söyle bana.”

“Ah!” Mira arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Bana kalırsa, sana söyleyebileceğim şey, sorunla yüzleşmektense kaçmayı tercih edeceğidir. Murdock-Lowell ve Sinerji Değerlendirmeleri ışığında...”

“Bu psikiyatrik martavalları geçebilir miyiz, Doktor? Bunu raporda da okuyabilirim.”

“Pekâlâ.” Mira değerlendirmeleri okumak üzere olduğu monitörden uzaklaştı. “Bunu daha basit terimlerle anlatmaya çalışayım o halde. Dostumuz bir yalancı ve yalanlarında ısrar etmesinin tek nedeni, özgüvenini koruma ihtiyacı. Etrafından takdir görmeye, hatta pohpohlanmaya alışkın ve kendi bildiğini okumaya da.”

“Peki ya kendi bildiğini okuyamazsa?”

“Suçu başkasına yönlendiriyor. Bu durumda sözkonusu olan şey onun hatası ya da sorumluluğu olmuyor. Dünyası son derece dar, Teğmen ve neredeyse tamamı sadece kendisinden oluşuyor. Kendini başarılı ve yetenekli biri gibi görüyor; eğer hata yaparsa, bunun için bir başkasını suçluyor. Kumar oynuyor, çünkü kaybedebileceğine inanmıyor ve riskten heyecan duyuyor. Kaybediyor, çünkü oyundan çok kendine inanıyor.”

“Kumar borçlarıyla ilgili olarak duvara çivileneceğini anlarsa nasıl bir tepki verebilir?”

“Kaçar ve saklanır. Ebeveynlerine anormal derecede bağlıdır ve bu sorunu onların çözmelerini bekler.”

“Reddederlerse?”

Mira bir an sessiz kaldı. “Kendini kaybedeceğini, şiddetli tepki vereceğini, hatta öldürebileceğini söylememi istiyorsun. Bunu yapamam. Bu elbette hepimiz için geçerli bir olasılık. Belli şartlar altında kişinin nasıl hareket edeceğini hiçbir test, hiçbir değerlendirme kesin olarak söyleyemez. Ama yapılan test ve değerlendirmelerde, bu kişi sorununun kaynağına saldırmak yerine saklanmayı, kaçmayı ve suçu başkasına yöneltmeyi tercih etti.”

“Ayrıca değerlendirmeyi yanıltmak için tepkisini gizliyor da olabilir.”

“Mümkün ama pek olası değil. Üzgünüm.”

Eve odanın içinde yürümeyi bıraktı ve koltuklardan birine oturdu. “Yani sizce katil hâlâ dışarıda bir yerlerde olabilir.”

“Korkarım öyle. Bu da işini daha da zorlaştırıyor.”

“Eğer yanlış yere bakıyorsam,” dedi Eve kendi kendine, “doğru yer neresi? Ve sıradaki kim?”

“Ne yazık ki, ne bilim ne de teknoloji gelecekte haber

verebiliyor. Olasılıkları hesaplayabilir, muhtemel değerleri bulabilirsin ama bunlar da duyguları veya ani dürtüleri hesaba katmıyor. Nadine Furst için koruma sağladın mı?”

“Mümkün olduğunca,” dedi Eve, parmaklarını dizine vurarak. “Zor biri ve Louise Kirski’nin ölümüyle perişan oldu.”

“Sen de öyle.”

Eve bakışlarını kaçırdı ama başıyla onayladı. “Evet, böyle de diyebiliriz.”

“Ama bu sabah sıra dışı bir şekilde dinlenmiş görünüyorsun.”

“Gece iyi bir uyku çektim.”

“Sorunsuz mu?”

Eve omuz silkti ve Angelini ile ilgili davayı zihninin bir köşesine attı; zaman içinde aklına yeni bir fikir gelmesini umuyordu. “Erkeği yatakta yanında olmadıkça iyi uyuyamayan bir kadına ne dersiniz?”

“Muhtemelen erkeğe âşık olabileceğini ve kesinlikle bağlanmakta olduğunu söylerim.”

“Fazla bağlanmış olduğunu söylemez misiniz?”

“Onsuz hareket edebiliyor musun? Onun fikrini, tavsiyesini veya onayını almadan karar verebiliyor musun?”

“Şey, evet, tabii, ama...” Kendini aptal gibi hissederek sustu. Eh, biri kendini aptal gibi hissedecekse, bunun için bir deli doktorunun ofisinden daha iyi bir yer olabilir miydi ki? “Geçen gün, o başka bir gezegene gittiğinde, işe gelirken onun gömleklerinden birini giydim. Bu...”

“Çok sevimli,” dedi Mira, yavaşça gülümseyerek. “Romantik. Romantizm seni neden endişelendiriyor?”

“Endişelendirmiyor ki. Ben... Pekâlâ, beni ölesiye korkutuyor ve nedenini bilmiyorum. Yanımda, benimle ilgi-

lenen, bana bakan -özellikle de onun baktığı gibi- birinin olmasına alışkın değilim. Bazen bu beni korkutuyor.”

“Neden?”

“Çünkü benimle ilgilenmesi için onun yaptığı kadar çaba harcamadım. Onun gayret ettiğini biliyorum.”

“Eve, senin özdeğerin hep işine odaklanmış durumda. Şimdi bir ilişki kendini bir kadın olarak değerlendirmeye zorluyor. Bulacağın şeyden mi korkuyorsun?”

“Bunu hiç düşünmedim. Hep iş vardı. İniş çıkışlar, monotonluk, işin hızı. Olmam gereken her şey işimle ilgiliydi. Teğmenliğe yükselmek için kıcımlı yırttım ve yüzbaşılığa, hatta daha yukarısına ulaşabileceğimi düşünüyordum. İşim bütün hayatımdı. En iyi olmak, fark yaratmak önemliydi. Hâlâ önemli ama artık her şey değil.”

“Bence Eve, bu nedenle daha iyi bir polis ve daha iyi bir kadın olacaksın. Tek şeye odaklanmak bizi sınırlar ve çoğunlukla saplantı yaratır. Sağlıklı bir hayatın birden fazla hedefe, birden fazla tutkuya ihtiyacı vardır.”

“Yani hayatımın daha iyiye gittiğini söylüyorsunuz.”

Eve’in çağrı cihazı, o anda her şeyden önce bir polis olduğunu hatırlatarak sinyal verdi. “Dallas.”

“Kanal 75’i açıp yayına bir göz atsan iyi olur,” dedi Feeney. “Sonra hemen buraya, Kule’ye dön. Yeni şef kışkırmızı tutuşturmak istiyor.”

Eve bağlantıyı kestiğinde, Mira öğle haberlerini açmıştı bile. “...cinayetlerle ilgili soruşturmada devam eden sorunlar. Polis Merkezi’nden bir kaynağın bildirdiğine göre, David Angelini adaleti engellemek suçundan tutuklandı ve hâlâ üç cinayetin şüphelisi olarak görülüyor. Öte yandan, şüphelinin babası, Marco Angelini, cinayetleri kendisinin işlediğini itiraf etti. Angelini İhracat’ın başkanı ve ilk

kurban Savcı Cicely Towers'ın eski eşi olan baba Angelini, dün polise teslim oldu. Üç cinayeti de kendisinin işlediğini itiraf etmiş olmasına karşın, tutuklanmadı ve polis David Angelini'yi serbest bırakmadı."

Morse duraksadı ve açığı değiştiren yeni kameraya döndü. Çocuksu yüzü endişeli görünüyordu. "Diğer gelişmelere gelince; polisin Angelini'nin evinde yaptığı aramada bulunan bıçağın cinayet silahı olmadığı, laboratuvarca onaylandı. Mirina Angelini, merhum Cicely Towers'ın kızı, bu sabah muhabirimizle bir röportaj yaptı."

Görüntü değişti ve Mirina'nın güzel, öfkeli yüzü ekranı kapladı. "Polis aileme işkence yapıyor. Annemin sokakta öldürülmüş olması yetmedi. Şimdi kendi beceriksizliklerini örtbas etmek için erkek kardeşimi tutukladılar ve babamı alıkoydular. Beni de içeri çekerlerse hiç şaşırma-
yacağım."

Morse, gözü yaşlı Mirina'ya peş peşe sorular sorarken, onu suçlamalarda bulunmaya teşvik ederken, Eve dişlerini sıkarak izledi. Yayın tekrar stüdyo görüntüsüne döndüğünde, kaşları ciddi bir tavırla çatılmıştı.

"Kuşatma altında bir aile mi sözkonusu? Soruşturmayı gölgeleyen örtbaslardan söz ediliyor. Bu soruların yanıtlarını almak için davadan sorumlu dedektif Teğmen Eve Dallas'a ulaşamadı."

"Küçük pislik. Küçük pislik," dedi Eve sıkı dişlerinin arasından ve monitörden uzaklaştı. "Bana ulaşmaya çalışmadı bile. Ben ona nasıl cevap vereceğimi bilirim." Öfkeden deliye dönmüş bir halde çantasını kaptı ve dışarı çıkmadan önce Mira'ya baktı. "Şu herifi de analiz etmeniz gerek," dedi başıyla ekranı işaret ederek. "Bu aşağılık piçin de büyüklük kompleksi var."

ON YEDİ

Harrison Tibble, otuz beş yıldır polisti. Sıradan bir memur olarak başlamış, polislerin ve suçluların tabanca taşıdığı günlerde Batı Yakası'nda çalışmıştı. Bir defasında kurşun yarası bile almıştı; karnında açılan üç yuvarlak delik, daha zayıf bir adamı öldürebilir ve birçok polisin, kariyerini yeniden düşünmek zorunda kalmasına neden olabilirdi. Tibble ise altı hafta içinde yeniden aktif görevinin başına dönmüştü.

Yaklaşık iki metrelik boyu ve yüz yirmi kiloluk kalın kaslı vücuduyla dev gibi bir adamdı. Silah taşıma yasağından sonra, suçluları korkutmak için iri gövdesini ve soğuk, ürkütücü sırtışını kullanmıştı. Hâlâ sokaktaki polisler gibi düşünüyordu ve sicili son derece temizdi. Geniş, kare biçimli yüzüyle, esmer teniyle ve vapor dümeni gibi elle-riyle, saçmalıklara yer bırakmayan biri izlenimi vermesi doğaldı.

Eve ondan hoşlanmıştı ve açıkçası biraz korkmuştu.

“Bu içine battığımız pislik de nedir, Teğmen?”

“Efendim.” Eve yanında Feeney ve Whitney ile dura-

rak doğruca adama baktı. Ama o anda daha ziyade yalnız olduğunu biliyordu. "Louise Kirski'nin öldürüldüğü gece David Angelini olay yerindeydi. Bunu kesin olarak biliyoruz ve kanıtlar mevcut. Diğer iki cinayet sırasında da orada olmadığı yönünde kesin kanıtı yok. Yeraltı dünyasına büyük kumar borçları var ve annesinin ölümüyle büyük bir mirasa konmuş olduğu açık. Bu kez annesinin onu korumayı reddettiği de kayda geçirildi."

"Para bu tür davalarda oldukça geçerli bir neden olarak görülür, Teğmen. Peki diğer ikisine ne diyeceksin?"

Eve, adamın zaten bütün bunları biliyor olduğunu düşündü ama yine de rahatsızlığını göstermemeye çalıştı. Her rapor onun önüne gidiyordu sonuçta. "Metcalf'teymiş, onun dairesinde bulunmuştu ve bir proje üzerinde onunla çalışıyordu. Tamamlamak için ona ihtiyacı vardı ama kadın kapris yapıyor, prensiplerinden ödün vermiyordu. Üçüncü kurbanısa bir hataydı. Hedeflenen kurbanın aslında Nadine Furst olduğuna şiddetle inanıyoruz, çünkü Furst, benim önerim ve yardımımınla, konuyu basına kuvvetle yansıtmıştı. Ayrıca onu da şahsen tanıyor."

"Buraya kadar oldukça iyi görünüyor." Arkasına yaslanırken oturduğu sandalye ağırlığı altında çatırdadı. "Gerçekten iyi. Olaylardan birinde onu suç mahallinde tespit ettiniz, nedenleri belirlediniz, bağlantıları kurdunuz. Şimdi zor kısma geçelim. Silah bulunamadı ve kan örneği yok. Elinizde hiçbir fiziksel delil yok."

"Şu anda yok."

"Ayrıca elinizde bir itiraf var ama şüpheliden değil."

"O itiraf deli saçmalığından başka bir şey değil," diye araya girdi Whitney. "Bir babanın çocuğunu koruma çabasından ibaret."

“Siz böyle düşünüyorsunuz,” dedi Tibble. “Ama gerçek şu ki, kayda geçirilmiş durumda ve halkın haberi var. Psikiyatrik profil tutmuyor, silah tutmuyor ve bana kalırsa, Savcılık dikkati bizim üzerimize çekmeye pek hevesli. Kendi kışın söz konusu olduğunda hep böyle olur.”

Eve cevap veremeden, Tibble tabak gibi elini kaldırarak onu susturdu. “Elimizde ne olduğunu, ekranlarının başında bizi izleyen o tatlı insanların açısından olayın nasıl görüldüğünü size söyleyeyim. Polisler tarafından hırpalanmış bir aile, zorlama deliller ve boğazları kesilmiş üç kadın.”

“David Angelini tutuklandığından beri kimsenin boğazı kesilmedi. Ayrıca ona yüklenen suçlar da son derece açık.”

“Doğru ama bu önemli değil; jüri onun için üzülecekken ve avukatları duygusal travma savıyla hareket edecekken hiç önemli değil.”

Susarak tek tek hepsinin yüzünü inceledi ve kimsenin ona karşı çıkmadığını görerek parmaklarını masanın üzerine vurdu. “Sen sihirbazsın, Feeney, bir elektronik dehasısın. Dostumuzu yarın adaleti engellemek ve rüşvet önermek suçlarından mahkemeye gönderirsek jüri üzerindeki olasılıklar ne?”

Feeney başını eğdi. “Yüzde elli,” dedi üzüntüyle. “O saklak Morse’un en son yayını düşünürsek böyle.”

“Bu yeterli değil. Salın onu.”

“Onu salmak mı? Şef Tibble...”

“Eğer bu suçlamalarda devam edersek, elde edeceğimiz tek şey basının bize fırlatacağı hakaretler ve şehit düşmüş toplum kahramanının oğluna duyulan sempati olacak. Onu serbest bırak, Teğmen ve çalışmaya devam et. Peşine

birini tak," dedi Whitney'e dönerek. "Babasının da. Osuruklarından bile haberimiz olacak. Ve o lanet olasıca kaynağı da bulun," diye ekledi, bakışları daha da sertleşerek. "Hangi serserinin o salak Morse'a bilgi sızdırdığını bilmek istiyorum." Yüzünde ani ve ürkütücü bir sırıtış belirdi. "Ondan sonra kendisiyle özel olarak konuşacağım. Angelini ailesiyle arandaki mesafeyi koru, Jack. Bu arkadaşlık için uygun bir zaman değil."

"Mirina ile konuşmayı planlıyorum. Belki onu daha fazla röportaj yapmaması için ikna edebilirim."

"Orada kontrolü sağlamak için biraz geç kaldın," dedi Tibble. "Onu rahat bırak. Bu ofisten örtbas kelimesini uzak tutmak için çok çalıştım. Bunun böyle devam etmesini istiyorum. Bana silahı getir, Teğmen, bana kan örneği getir. Ve Tanrı aşkına, bunu biri daha boğazlanmadan önce yap."

Sesi yükselirken yumruğunu masaya indirdi. "Feeney, biraz büyü yap. Kurbanların ajandalarındaki isimleri bir daha kontrol et ve hepsini Furst'ün ajandasıyla karşılaştı. O kadınlarla ilgisi olan başka birini bul bana. Hepsi bu kadar baylar." Ayağa kalktı. "Teğmen Dallas, sen kal."

"Şef Tibble," diye başladı Whitney, resmî bir tavrı. "Teğmen Dallas'ın kumandanı olarak belirtmek isterim ki, bu davadaki çalışmasını örnek bir tarz olarak görüyorum. Kişisel ve mesleki bazı zor şartlara karşın, bazıları da benim yüzümdendi, performansı en yüksek düzeydeydi."

Tibble kaşlarını çatı. "Teğmenin senin fikirlerine müteşekkirdiğinden eminim, Jack." Erkekler çıkana kadar başka bir şey söylemedi. "Ben ve Jack uzun süredir birlikteyiz," diye başladı daha sakin bir sesle. "Şimdi, o serseri Simpson kığını dinlendirirken ben buraya geldiğimden

beri, seni günah keçisi gibi kullanacağımı ve basın köpeklerine seni kurban edeceğimi düşünüyor.” Doğruca Eve’in gözlerine baktı. “Sen de böyle mı düşünüyorsun, Dallas?”

“Hayır efendim. Ama yapabilirdiniz.”

“Evet.” Boynunu kaşıdı. “Yapabilirdim. Bu soruşturmayı yüzüne gözüne mi bulaştırdın, Teğmen?”

“Belki de  yle.” Bu kabullenmesi çok zor bir noktaydı. “David Angelini masumsa...”

“Masumiyete ya da suça mahkeme karar verir,” diye sözünü kesti Tibble. “Sen delilleri toplarsın. Zaten topladığın deliller de iyiydi ve sersemin Kirski’nin öldürüldüğü sırada orada olduğunu tespit ettin. Eğer o yapmadıysa bile, aşağılık herif bir kadının boğazlanışını izledi ve arkasını dönüp gitti. Benim gözümde metelik etmez artık.”

Tibble avuçlarını birleştirdi ve parmaklarına baktı. “Seni bu davadan almamın nedeni ne olurdu, biliyor musun Dallas? Kirski hakkında çok fazla etkilenmiş olduğunu düşünmem.” Eve konuşacakmış gibi dudaklarını bir an araladı, sonra tekrar kapadı ve hafış e gülümsedi. “Evet, susman daha iyi. Ortaya bir yem attın, şansını denedin. Senin peşinden gelmesi oldukça yüksek bir olasılıktı. Heyecanlı günlerimde ben de aynı şeyi yapmıştım,” diye ekledi, o günlerin özlemi yüzünde belli olarak. “Sorun şu ki, senin peşinden gelmedi ve senin yerine tütün alışkanlığı olan zavallı bir kadını vurdu. Kendini bundan sorumlu görüyor musun?”

Eve bir an yalan söylemeye çalıştı, sonra beceremedi. “Evet.”

“Unut gitsin,” dedi Tibble. “Bu davadaki en büyük sorun, çok fazla duygunun işe karışması. Jack acısını yenemiyor, sen suçluluk duygundan kurtulamıyorsun. Bu da

ikinizi birden işe yaramaz hale getiriyor. Suçluluk duy-
mak, öfkeye kapılmak istiyorsan, onu zımbalayana kadar
bekle. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

Tibble tatmin olmuş bir halde tekrar arkasına yaslandı.
“Buradan çıktığın anda, basın yine yakana yapışacak.”

“Basınla başa çıkabilirim.”

“Bundan eminim.” Derin bir iç çekti. “Ben de öyle. La-
net olasıca bir basın toplantım var. Gidebilirsin.”

Yapabileceği sadece tek şey vardı; her şeyi baştan almak.
Eve, Beş Ay’ın önündeki kaldırımında durdu ve yere baktı.
Olayları zihninden tekrar geçirirken, metro çıkışına doğru
yürüdü.

Yağmur yağıyordu, diye düşündü hatırlayarak. Bir elim
şemsiyemde olurdu, diğer elim de omuz çantamı sıkıca
tutardı. Sonuçta burası berbat bir yer. Öfkeliyim. Hızlı yü-
rüyorum ama bu arada çantama saldırabilecek birini kolla-
mak için dikkatliyim.

Cicely Towers’ın zihnini okumaya çalışırken barın içi-
ne girdi ve barmen droidin ifadesiz yüzündeki meraklı ba-
kışlara aldırmadı.

İğrenç bir yer. Pislik içinde. Bu yüzden bir şey içmeye-
ceğim, oturmayacağım bile. Giysilerime nelerin yapışaca-
ğını Tanrı bilir. Saatimi kontrol ediyorum. Nerede kaldı
bu? Bekliyorum. Onunla burada buluşmayı neden kabul
ettim ki? Aptal, aptal! Kendi ofisimi kullanabilirdim.

Neden kullanmadım?

Çünkü özel olması gerek, diye düşündü Eve, gözlerini
kapayarak. Kişisel. Orada çok fazla insan olacak, çok fazla
merak uyanacaktır. Bu mesleki değildi. Kendi işiydi.

Peki neden dairesi değil?

Onu orada görmek istemedim. Buluşma saatini ve yerini söylediğinde, onunla tartişamayacak kadar öfkeliydi...  zg nd ... ya da hevesliydi...

Hayır, sadece öfkeli değil, aynı zamanda sabırsızlanıyordu, diye karar verdi Eve, droidin söylediklerini hatırlayarak. Tekrar tekrar saatine bakıyordu, kaşları  atıktı, sonunda vazgeçti ve dışarı  ıktı.

Eve şemsiyeyi ve çantayı hatırlayarak dışarı  ıktı. Hızlı adımlar, topuklar kaldırımında takırıyor. Orada biri var. Duruyor. Onu görüyor mu, tanıyor mu? Görmek zorunda, yüz y zeler. Belki adamla konuşuyor: “Geç kaldın!”

Adam işini çabuk hallediyor. Kötü bir semt. Fazla trafik yok ama birinin geçip geçmeyeceğini bilemezsin. Güvenlik işıkları burada hep olduğu gibi işe yaramaz. Kimse ihbar etmez, çünkü karanlıkta kalmak daha güvenli.

Ama bardan ya da karşıdaki kulüpten biri çıkabilirdi. Tek hamle ve kurban yerde. Kanı katilin üzerine fişkırıyor. Lanet olasıca kan adamı baştan aşağı yıkamış olmalı.

şemsiyeyi alıyor. Ani bir fikir ya da kalkan olarak. Hızla uzaklaşıyor. Metroya doğru değil. Her tarafı kanla kaplı. Burada bile birinin dikkatini çekebilir.

Her iki yönde de iki bloğu araştırmış olmasına karşın tekrar araştırdı ve sokaklarda olabilecek herkesi sorguladı. Cevapların çoğu omuz silkmeler ve öfkeli bakışlardı. Batı Yakası’nda polisler pek sevilmeczdi.

Ayağındaki motorlu patenlerle orada burada oyalanan bir serseriye baktı; üzerindeki boncuklardan ve tüylerden daha fazlasını taşıdığından şüphelenmişti Eve. Kaşlarını çatarak onun uzaklaşmasını izledi.

“Daha önce buraya geldin mi?”

Eve sesin geldiği tarafa döndü. Kadın o kadar beyazdı ki, neredeyse görünmezdi. Yüzü çamaşır tozu gibiydi; saçları neredeyse kemik beyazı kafa derisi görünecek biçimde kesilmişti ve gözleri donuktu.

Azılı bir keş, diye düşündü Eve. Zihni bulanık tutan ve pigmentleri beyazlatan bir tablet kullanıyorlardı.

“Evet, geldim.”

“Polis.” Serseri aniden dimdik oldu ve bakıma gelmiş droid gibi bütün vücudu kaskatı oldu. Ama şimdiki halinden düzeltilmesi pek mümkün değildi. “Bi’ süre önce seni Çatırtı ile konuşurken gördüm. Sıkı heriftir.”

“Evet, öyle görünüyor. O kadın sokakta doğrandığı gece buralarda mıydın?”

“Süslü bayan, zengin, süslü. Detox’tayken onu televizyonda görmüştüm.”

Eve küfür etmemek için kendini zor tuttu, durdu ve tekrar serseriye döndü. “Madem hastahanedeydin, Çatırtı ile konuştuğumu nasıl gördün?”

“O gün çıktım. Belki de ertesi gün. Zamanın ne önemi var bee?”

“Belki televizyondan önce o zengin, süslü bayanı yine görmüşsündür.”

“Hayır.” Beyaz kız parmağını emdi. “Görmedim.”

Eve serserinin arkasındaki binaya baktı ve görüş açısını hesapladı. “Burada mı oturuyorsun?”

“Bur’da oturuyorum, or’da oturuyorum. Yukar’da bi’ çöplüğüm var.”

“O kadın öldürüldüğü gece orada mıydın?”

“Bilmem. Para sorunum vardı.” Minik, yuvarlak dişlerini göstererek sırıttı. Ve ağzı iğrenç kokuyordu. “Paran yoksa sokakta fazla eğlence bulamazsın.”

“Yağmur yağıyordu,” diye hatırlattı Eve.

“Ah, ah, evet. Ya’muru severim.” Kasları gerilmeye devam etti ama gözleri hülyalı bakıyordu. “Pencereden seyrettim.”

“Pencereden bakarken başka bir şey gördün mü?”

“İnsanlar geldi, insanlar gitti,” dedi şarkı söyler gibi bir sesle. “Bazen soka’an aşşa’asından gelen müziği duyabilirsin. Ama o gece duyamadım. Yağmur çok gürültülüydü, biliyo’ musun. İnsanlar yağmurdan kaçmak için koşturuyo’du. Sanki eri’icekler bee!”

“Yağmurda koşan birini gördün mü?”

Renksiz gözler kısıldı. “Belki. Ne verirsin?”

Eve elini cebine soktu. Böyle bir durumda kalacağını tahmin ederek cebine biraz bozukluk hazırlamıştı. Serse-
rinin gözleri açıldı ve hemen elini uzattı.

“Ne gördün?” dedi Eve yavaşça, parayı uzağa çekerek.

“Bi’ adam şur’daki ara sokakta işiyo’du.” Gözlerini paradan ayırmadan omzunu silkti. “Belki de kusuyo’du. Ne bili’im ben bee!”

“Elinde bir şey tutuyor muydu? Herhangi bir şey?”

“Sadece çubu’unu.” Kendi şakasına kahkahalarla gülerken dengesini kaybetti ve neredeyse yere devriliyordu. Gülmekten gözlerinden yaşlar geldi. “Ya’murda yürüdü gitti. O gece dışar’da pek kimse yoktu. Arabaya bindi.”

“Aynı adam mı?”

“Yok bee, başka bi’ adam, arabayı şur’ya bırakmıştı.” Belli belirsiz bir yeri işaret etti. “Bur’dan biri di’ildi.”

“Neden?”

“Araba parlaktı da ondan. Bur’da kimsenin arabası ööle parlak olmaz. Tabii arabası varsa. Çatırtı, onun bi’ tane var, o serseri Reeve’in de. Ama onlar parlak di’il.”

“Arabaya binen adamı anlat bana.”

“Arabaya bindi, gitti işte.”

“Saat kaçtı?”

“Hey, ben saate mi benziyorum bee? Tik tak. Tik tak.” Bir kahkaha daha patlattı. “Geceydi, gece! Gece en iyisidir. Gündüz gözlerim acıyo’,” diye sızlandı. “Gözlü’ümü kaybettim.”

Eve cebinden bir güneş gözlüğü çıkardı. Onu kullanmak aklına bile gelmiyordu zaten. Serseri kendine uzatılan gözlüğü alıp taktı.

“Ucuz bunlar bee. Polis işi. Hay lanet!”

“Ne giymişti? Arabaya binen adam.”

“Ne bili’im ben be!” Serseri gözlüğüyle oynadı. Sonunda camların gözlerini korumaya yeteceğine karar verdi. “Belki bir manto. Koyu renk, yakası kalkık. Evet, şemsiyeyi kaparken yakasını kaldırmıştı.”

Eve aniden karnına yumruk yemiş gibi oldu. “Şemsiyesi mi vardı?”

“Ya’mur ya’ayo’du. Bazıları ıslanmayı sevmez. Güzel,” dedi yine hayallere dalarak. “Parlak.”

“Rengi neydi?”

“Parlak,” diye tekrarladı. “Bana o parayı ver’cek misin?”

“Evet, onları alacaksın.” Ama Eve serseriye kolundan tuttu, binanın kırık basamaklarına doğru sürükledi ve oturmaya zorladı. “Önce biraz daha sohbet edeceğiz.”

“Üniformalılar onu kaçırdı.” Eve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken, Feeney onun koltuğunda oturuyordu. “İlk cinayetten sonraki gün Detox’a girmiş. Kontrol ettim. Bir hafta önce çıkmış.”

“Bembeyaz bir esrarkeş,” dedi Feeney.

“Onu görmüş, Feeney. Arabaya bindiğini ve şemsiyesi olduğunu görmüş.”

“O keşlerin görüşlerinin nasıl olduğunu bilirsin, Dallas. Karanlıkta, yağmurda, sokağın karşı tarafını mı görecek?”

“Bana şemsiyeden söz etti. Lanet olsun, kimse şemsiyeyi bilmiyordu.”

“Ve rengi, parlaktı.” Eve cevap veremeden iki elini birden havaya kaldırdı. “Seni sıkıntıdan kurtarmaya çalışıyorum. Bir esrarkeş yüzünden Angelini ailesini sıraya dizeceksin, avukatları da senin defterini dürecektir evlat.”

Bunu düşünmüştü. Ve reddetmişti. “Elbette kimlik teşhisine alınamaz. Bunun farkındayım. Ama bir erkek olduğundan kesinlikle emin. Arabaya binip uzaklaşmış. Şemsiyeyi görmüş. Uzun, koyu renk bir manto giymiş.”

“Aynen David Angelini’nin ifadesinde anlattığı gibi.”

“Yeni bir arabaymış. Onu iyice deştim. Araba parlakmış.”

“Yine, parlak.”

“Renkleri göremiyorlar,” dedi Eve öfkeyle. “Adam yalnızmış, araba da küçük, özel bir arabaymış. Sürücü kapısı yukarı açılıyormuş, yana değil ve binmek için adamın ikiye katlanması gerekmiş.”

“Rocket, Midas ya da Spur olabilir. Belki de bir Midget, eğer yeni bir modelse.”

“Kız yeni olduğunu söyledi ve arabalardan anladığından eminim. Onları izlemeyi seviyormuş.”

“Pekâlâ, anladım.” Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Son iki yıl içinde sadece beş kasabada o arabalardan kaç tane satıldığından haberin var mı senin? Şimdi bir plaka numarasıyla gelse bile...”

“Kes şunu. Metcalf’ın oturduğu yere gittim. Oradaki garajda onlarca yeni ve parlak araba var.”

“Ah, harika.”

“Bir komşusu olabilir,” dedi Eve omuz silkerek. Bu çok düşük bir olasılıktı. “Her nerede oturuyorsa, fark edilmeden girip çıkabilmesi gerekir. Ya da insanların fark etmeyeceği bir yerde oturmak zorunda. Belki mantoyu arabada bırakıyor ya da temizlemek için içeri alırken bir şeyin içine koyuyor. Ne kadar ovalasa da, spreylese de o arabada kan olması gerekir, Feeney ve o mantonun üzerinde de. Kanal 75’e geri dönmeliyim.”

“Sen delirdin mi?”

“Nadine ile konuşmam gerek. Beni dürtüklüyor.”

“Tanrım, aslanın inine mi gidiyorsun?”

“Ah, merak etme.” Kötücül bir tavırla gülümsedi. “Roarke’u da yanımda götürüyorum. Ondan korkuyorlar.”

“Sana eşlik etmemi istemen büyük incelik.” Roarke arabasını Kanal 75’in konuk otoparkına çekti ve Eve’e gülümsedi. “Çok etkilendim.”

“Pekâlâ, tamam, sana borçluyum.” Arabadan inerken, adamın hiçbir şeyi ödetmeden bırakmayacağını düşündü Eve tiksinierek.

“Tahsil edeceğim.” Eve’in kolunu tuttu. “Neden gelmemi istediğini söyleyerek ödemeye başlayabilirsin.”

“Sana dedim ya, zaman kazandıracak. Çünkü şu opera saçmalığına gitmek istiyorsun.”

Roarke, Eve’in kirli pantolonunu ve bakımsız botlarını son derece yavaş ve dikkatle inceledi. “Sevgili Eve, bana her zaman mükemmel görünmene karşın, operaya bu kı-

yafetle gidemezsin. Bu yüzden, önce eve gideceğimizi ikimiz de biliyoruz. Açık ol.”

“Belki de operaya gitmek istemiyorumdur.”

“Bunu söyledin zaten. Sanırım birkaç yüz kere. Ama bir anlaşma yaptık.”

Eve bakışlarını indirdi ve Roarke’un gömleğinin düğmeleriyle oynadı. “Sadece şarkı söylüyorlar.”

“Mavi Sincap’da iki set boyunca oturup Mavis’in plak anlaşmasına yardımcı olmak için onu dinledim. Ve kimse -kulakları duyan hiç kimse- Mavis’in yaptığına müzik diyemez.”

Eve teslim oldu. Sonuçta anlaşma anlaşmaydı. “Pekâlâ, tamam. Gideceğimizi söyledim.”

“Şimdi şu cevaplamaktan kaçmayı başardığın soruyu tekrarlıyorum. Neden buradayım?”

Eve bakışlarını düğmeden ayırıp Roarke’un yüzüne kaldırdı. Yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek onun için hep çok zor olmuştu. “Feeney bilgisayarda çalışmak zorunda. Bu yüzden gelemedi. Ben de yanımda görmeyi, duymayı ve yargılamayı bilen birini istedim.”

Roarke dudaklarını büzdü. “Yani senin ikinci tercihinim.”

“Benim ilk sivil tercihimsin. İnsanları okumayı biliyorsun.”

“Onur duyduğum. Ve belki buradayken Morse’un suratını da senin için dağıtabilirim.”

Eve sırıttı. “Senden hoşlanıyorum, Roarke. Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum. Şimdi bu evet mi demek yani? Büyük zevk duyardım.”

Eve güldü ama beyninin bir parçası intikam alma fik-

rinden hoşlanmıştı doğrusu. “Bu güzel bir düşünce Roarke, ama onun suratını kendim dağıtmayı tercih ederim. Doğru zamanda ve doğru yerde.”

“İzleyebilir miyim?”

“Tabii. Ama şu an için zengin ve güçlü Roarke olur mu-
sun lütfen, benim kişisel ödülüm?”

“Ah, ne kadar cinsellik kokuyor! Çok heyecanlandım.”

“Güzel. Heyecanını kaybetme. Belki operayı atlayabi-
liriz.”

Ana kapıdan birlikte girdiler ve Roarke onun polis ça-
lışmasını zevkle izledi. Eve güvenlik görevlisine rozetini
gösterdi, ayağının altında dolaşmamasını önerdi, sonra da
yukarı çıkan yürüyen banta doğru ilerledi.

“Çalışmanı izlemeye bayılıyorum,” dedi Roarke, kula-
ğına eğilerek. “Sen çok... zorlayıcısın,” dedi sonunda doğ-
ru kelimeyi bularak, bir yandan Eve in sırtındaki elini po-
posuna doğru kaydırırken.

“Kes şunu.”

“Ne demek istediğimi anladın mı?” Eve'in dirseğinin
karnının üzerinde vurduğu noktayı ovaladı. “Tekrar vur.
Zamanla hoşuma gidebilir.”

Eve, kıkırdamasını bastırmayı zorlukla başarabildi. “Si-
viller,” dedi başını sallayarak.

Haber bölümü hareketli ve gürültülüydü. Masa başı
muhabirlerinin en azından yarısı telefonlara, kulaklıklara
veya bilgisayarlara gömülmüşlerdi. Ekranlarda o anki ya-
yınlar görünüyordu. Eve ve Roarke yürüyen banttan ayrıl-
dıklarında, sesler aniden yarı yarıya azaldı. Hemen ardın-
dan, bir sürü muhabir hepsi aynı anda aynı kokuyu almış
köpekler gibi onlara doğru geldiler.

“Geri çekilin,” dedi Eve, en önde gelen muhabirlerden

birini itip arkadakinin ayağına basmasına neden olurken. “Kimseye bir şey söylenmeyecek. Ben hazır olmadan kimse üzerime çöreklenmeyecek.”

“Burayı alacaksam,” dedi Roarke, diğerlerinin duyabileceği bir sesle, aslında Eve ile konuşarak, “çalışanların birçoğunu işten atmam gerekecek gibi görünüyor.”

Bu sözler herkesin aniden geri çekilmesini sağlamaya yetti. Eve tanıdığı bir yüze yaklaştı. “Rigley, Furst nerede?”

“Hey, Teğmen.” Adam diş, saç ve hırstan oluşmuş gibi görünüyordu. “Ofisime gelmek isterseniz,” dedi, önündeki masayı işaret ederek.

“Furst,” diye tekrarladı Eve, mermi gibi bir sesle. “Nerede?”

“Onu bütün gün görmedim. Sabah onun bültenini kendim sundum.”

“Bizi aradı.” Morse gülücükler dağıtarak yanlarına geldi. “Biraz dinleniyor,” diye açıkladı, değişken yüz hatları tekrar ciddileşirken. “Louise’in olayı onu perişan etti. Aslında hepimizi...”

“Evde mi?”

“Tek bildiğim biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Yönetim ona biraz izin verdi. Önümüzdeki birkaç hafta burada olmayacak. Onun yerini ben alıyorum.” Yine sırtıttı. “Bu yüzden, Dallas, eğer yayına katılmak istersen adamın benim.”

“Seni yeterince meşgul ettim zaten, Morse.”

“Peki o zaman.” Eve’den uzaklaştı ve Roarke’a döndü. Gülümsemesi daha da büyüdü. “Sizinle karşılaşmak bir zevk. Ulaşılması zor birisiniz.”

Roarke, Morse'un uzattığı eli görmezden geldi. "Sadece ilginç olduğunu düşündüğüm insanlara zaman ayırıyorum."

Morse elini indirdi ama gülümsemesi kaybolmadı. "Bana birkaç dakika ayırsaydınız, eminim size ilginç gelecek birkaç şey bulabilirdim."

Roarke aniden ve keskin bir tavırla gülümsedi. "Sen gerçekten salaksın, değil mi?"

"Sakin ol," diye mırıldandı Eve, Roarke'un koluna vurarak. "Gizli bilgiyi kim sızdırdı?"

Morse'un incinen gururunu onarmakta zorlandığı belliydi. Bakışlarını Eve'e çevirirken, kibirli gülümsemesi bu kez zor geri geldi. "A-ah! Kaynaklar koruma altındadır. Lütfen yasaları unutmayalım." Duygusal bir tavırla elini kalbinin üzerine koydu. "Şimdi, eğer karşı bir yorumda bulunmak ya da elimdeki bilgilere yenilerini eklemek istiyorsanız, dinlemeye kesinlikle hazırım."

"Neden şunu denemiyoruz?" dedi Eve, tavır değiştirerek. "Louise Kirski'nin cesedini sen buldun... hem de daha soğumadan."

"Doğru." Morse'un gülümsemesi yine silindi. "İfadem zaten vermiştim."

"Oldukça üzgündün, öyle değil mi? Çok gergindin. Akşam yemeğini çalılara boşalttın. Şimdi daha iyi misin?"

"Asla aklımdan çıkmayacak bir şeydi ama evet, şimdi daha iyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler."

Eve ileri doğru adım attığında, Morse'un gerilemesine neden oldu. "Ama daha dakikalar geçmeden ölmüş meslektaşının üzerine kameralara yakın çekim yapmasını isteyecek kadar iyiydin."

"Sürat işimizin bir parçasıdır. Eğitimini aldığım şeyi yaptım. Bu bir şey hissetmediğim anlamına gelmez." Sesi

titriyordu ve zorlukla kontrol edebiliyordu. “Geceleri yatağa yatıp gözlerimi kapadığımda yüzünün, gözlerinin tekrar önümde canlanmadığı anlamına gelmez.”

“Eğer oraya birkaç dakika erken ulaşıydın neler olabileceğini hiç düşündün mü?”

Bu Morse’u olduğu yere çivilemişti; Eve ise bunun iğrenç ve kişisel bir hareket olduğunu bilse de, hoşuna gitmişti.

“Evet, düşündüm,” dedi Morse ciddiyetle. “Katili görebilir ya da durdurabilirdim. Trafiğe yakalanmasaydım Louise hayatta olabilirdi. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. O öldü, diğer ikisi gibi. Ve sizin elinizde henüz bir tutuklu yok.”

“Belki onu besliyor, destekliyor olduğun hiç aklına gelmedi. Ona istediğini verdiğini hiç düşünmedin.” Bakışlarını Morse’tan çekti ve geniş odanın içindeki herkesi tarayarak konuşmaya devam etti. “Haberleri dinlemeyi, detayları duymayı, dedikoduları öğrenmeyi seviyor olmalı. Onu ekrandaki en büyük yıldız yaptınız.”

“Ama haberleri yayınlamak bizim sorumlul...” diye başladı Morse.

“Morse, sen sorumluluk hakkında bir halt bilmiyorsun. Hepinizin tek bildiği, ne kadar yayın yaptığınız, ne kadar ilgi ve reyting topladığınız. Ne kadar çok insan ölürse, o kadar çok toplayacaksınız. Bana tek söyleyebileceğiniz bu.” Eve öfkeyle döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu Roarke, tekrar dışarı çıktıklarında.

“Çok değil. İzlenimlerin?”

“Haber odası karmakarışık oldu, bir sürü insan bir sürü

şey yapıyordu. Hepsi diken üstünde. O, Nadine'i sordugun ilk adam kimdi?"

"Rigley. Küçük bir balık. Sanırım onu sadece dişleri için işe almışlar."

"Tırnaklarını yiyordu. O küçük konuşmayı yaptığında utanan çok kişi vardı. Başka tarafa döndüler, aniden çok meşgul oluverdiler ama aslında hiçbir şey yapmıyorlardı. Çoğu ise sen Morse'u yerin dibine soktuğunda bundan zevk almışa benziyordu. Pek sevildiğini sanmıyorum."

"Çok şaşırdım."

"Düşündüğümünden daha iyiydi ama," dedi Roarke.

"Morse mu? Hangi konuda? Olur olmaz sebeplerle suçlamak konusunda mı?"

"İmaj," diye düzeltti Roarke. "Genellikle aynı şey. Bütün o duyguları çok iyi kullanıyor. Hiçbirini hissettiği yok ama yüz ifadesinde ve ses tonunda onları göstermeyi iyi beceriyor. Doğru iş sahası seçmiş ve muhtemelen yükselecek."

"Tanrı yardımcımız olsun." Roarke'un arabasına yaslandı. "Sence yayınladığından daha fazlasını biliyor olabilir mi?"

"Bence mümkün. Hem oldukça yüksek bir olasılık. Bu hikâyeyi kovalamayı seviyor, özellikle de şimdi her şey ona kalmışken. Senden de nefret ediyor."

"Ah, çok üzüldüm." Kapıyı açarken bir an durdu ve Roarke'a döndü. "Benden nefret ettiğinden emin misin?"

"Elinden gelirse, seni mahvedebilir. Kendine dikkat et."

"Beni aptal yerine koymaya çalışabilir ama mahvedemez." Kapıyı açtı. "Nadine hangi cehennemde? Bu onun tarzı değil, Roarke. Louise hakkında neler hissettiğini an-

layabiliyorum ama böyle bir olayda bana söylemeden izin alacak ve fırsatı o serseme kaptıracak biri değil o.”

“İnsanlar acıya farklı biçimde tepki verirler.”

“Aptalca. Hedef oydu. Hâlâ hedef olabilir. Onu bulmak zorundayız.”

“Operadan kurtulmak için kullandığın yöntem bu mu?”

Eve arabaya bindi ve bacaklarını uzattı. “Hayır, bu sadece küçük bir ek kazanç. Onun evine bir uğrayalım, olur mu? İkinci ile Üçüncü bölgeler arasında Sekseninci Cadde’de.”

“Tamam. Ama yarın akşamki kokteyl de atlatmaya çalışamazsın.”

“Kokteyl mi? Ne kokteyl?”

“Tam bir aydan beri düzenlemeye uğraştığım kokteyl,” diye hatırlattı Roarke, Eve’in yanına yerleşirken. “Hani şu Station Grimaldi’deki Sanat Enstitüsü’nün sponsorunu mat etmek için düzenlediğim kokteyl. Hani şu katılmaya ve evsahipliğine yardım etmeye söz verdiği kokteyl.”

Pekâlâ, hatırlıyordu. Eve’in giymesi için süslü kıyafetler almıştı. “Kabul ettiğimde sarhoş değil miydim? Sarhoşların sözü sayılmaz.”

“Hayır, değildin.” Konuk otoparkından ayrılırken gülmüsedti. “Sadece çıplak, nefes nefese ve tahminimce neredeyse yalvarmaya yakın bir haldeydin.”

“Pislik.” Kollarını göğsünde kavuştururken, Roarke’un belki de haklı olabileceğini düşündü. Detayları pek hatırlamıyordu çünkü. “Tamam, tamam, orada olacağım, üzerimde sana çok az kumaş için çok fazla paraya mal olan süslü kıyafetlerle, yüzümde aptal gülücüklerle orada olacağım. Tabii... herhangi bir engel çıkmazsa.”

“Herhangi bir engel mi?”

Eve iç çekti. Aslında Roarke’un tek istediği, kendisi için gerçekten önemli bir olayda -her ne kadar gülünç de olsa- Eve’in yanında olmasıydı. “Polis işi. Eğer acil bir durum olursa. Onun dışında, bütün o sıkıntıya senin için katlanacağım.”

“Yoksa hoşlanmaya başlayacağından mı korkuyorsun?”

“Belki de başlarım.” Roarke’a baktı ve aniden içinden gelerek yanağını okşadı. “Biraz.”

ON SEKİZ

Nadine'in kapısının ziline kimse cevap vermedi. Elektronik kapıcı uğrayan kişinin cevap bırakmasını, mesaj alınır alınmaz yanıtlanacağını söylüyordu.

"Muhtemelen içeride bunalım geçiriyordur," dedi Eve, düşünürken ayağını yere vurarak. "Ya da kafasını dağıtmak için bir bara filan gitmiştir. Son günlerde her nasılsa korumalarını ekmeyi başardı. Bu bizim Nadine çok kurnaz biri."

"Ve ne olduğunu bilersen kendini daha iyi hissedeceksin."

"Evet." Eve güvenliği aşmak için polis şifresini kullanmayı düşünerek kaşlarını çatı. Ancak yeterli nedeni olmadığı için öfkelenerek ceplerine sokmuş olduğu yumruklarını sıktı.

"Ahlak kuralları," dedi Roarke. "Onlarla boğuşmanı izlemek benim için her zaman eğitici bir deneyim oluyor. En iyisi sana yardım edeyim." Cebinden bir çakı çıkardı ve paneli söktü.

“Tanrım, Roarke, güvenliği izinsiz aşmak en az altı ay gözaltı alman demektir.”

“Hı-hmm.” Sakin bir şekilde devreleri inceledi. “Biraz paslanmışım. Bu modeli bizim ürettiğimizi biliyor muydun?”

“O lanet şeyi hemen toparla ve sakın...”

Ama Eve sözünü tamamlayamadan, Roarke büyük bir hız ve beceriyle çalışarak işini bitirmişti bile.

“Paslanmışmış, küstah herif,” diye söylendi Eve, kilit ışığı kırmızıdan yeşile dönerken.

“Çok daha ustaydım.” Kapı aralanınca Eve’i içeri itti.

“Güvenlik sistemini bozmak, kırmak ve içeri girmek, haneye tecavüz. Ah, suçların dağ gibi yığılıyor.”

“Ama sen beni beklerdin, değil mi?” Bir eliyle hâlâ Eve’in kolunu tutarken, oturma odasını inceledi. Temiz, serin, ferahtı ama pahalı bir minimalistik tarzda döşenmişti.

“İyi yaşıyor,” dedi Roarke, zemin karolarının parlaklığını ve duvarlara asılmış veya kürsülerin üzerine yerleştirilmiş sanat eserlerini görünce. “Ama buraya sık gelmiyor.”

Eve, Roarke’un iyi bir gözlem gücü olduğunu bildiğinden, başıyla onayladı. “Hayır, gerçekten burada yaşamıyor, sadece bazen burada uyuyor. Her şey fazla tertipli ve minderlerde göçük yok.” Roarke’un yanından geçerek bitişikteki mutfığa bir göz attı ve otomatik ahçının menüsünü kontrol etti. “Burada fazla yiyecek de bulundurmuyor. Çoğunlukla peynir ve meyve.”

Boş midesini düşünerek Eve’in bir an ağzı sulandı ama direndi. Geniş oturma odasını geçerek yatak odasına doğru yürüdü. “Ofis,” dedi, cihazları, çalışma masasını ve dönük durduğu büyük ekranı görerek. “Buraya bazen geliyor.

Çalışma masasının altında ayakkabıları, telefonun yanında bir küpesinin teki, boş bir fincan, muhtemelen kahve.”

İkinci yatak odası daha genişti; düzeltilmemiş yatağın üzerindeki nevresimler sanki özellikle uzun bir gece boyunca biri onlara sarınmış ve yuvarlanmış gibi duruyordu.

Eve, Louise'in öldürüldüğü gece Nadine'in üzerinde olan kıyafetin yerde, solmuş papatyalarla dolu bir vazoonun bulunduğu masanın altına doğru tekmelenmiş halde durduğunu gördü.

Odanın hali açıkça acıyı ifade ediyordu ve bunları görek üzüldü. Dolaba doğru yürüdü ve kapağını açmak için düğmeye bastı. “Tanrım, bavullarını hazırlayıp hazırlamadığını nasıl bilebilirsin ki? On mankene yetecek kadar kıyafeti var bu kadının.”

Eve kıyafetleri incelerken, Roarke yatağın başucundaki telefonda doğru yürüdü ve kayıtları dinlemek için diski başa sarmaya başladı. Eve omzunun üzerinden baktı ve Roarke'un neyin peşinde olduğunu gördüğünde sadece omuz silkti.

“Özel hayatına tecavüz etme suçunu da eklemekten zarar gelmez artık.”

Mesajları dinlerken, Eve ev sahibesinin bir yolculuğa çıktığını gösteren bir işaret duymayı bekledi.

Nadine ile Ralph adında bir adam arasında geçen seks sohbetini zevkle dinledi. Sayısız imalar, açık teklifler ve bol kahkahadan sonra, adam şehre geldiğinde buluşacaklarına dair sözleşerek telefonu kapadılar.

Diğer aramalar iş konusundaydı ve bir de yakındaki bir restorana verilen sipariş vardı. Sıradan, günlük konuşmalardı bunlar. Sonra değişti.

Nadine, son cinayetten sonraki gün Kirski ailesiyle konuşuyordu. Hepsi ağlıyordu. Belki de ağlamak onları biraz rahatlatmıştır, diye düşündü Eve, ekrana yaklaşıırken. Belki de şaşkınlığı ve gözyaşlarını paylaşmak yardımcı olmuştu.

Bunun şimdi sizin için bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum ama davadan sorumlu dedektif, Dallas -Teğmen Dallas- Louise'e bunu yapanı bulmadan durmayacak. Durmayacak.

"Ah, Tanrım." Görüşme sona ererken, Eve gözlerini kapadı. Boş diskten başka bir şey kalmamıştı geriye. Eve tekrar gözlerini açtı. "İstasyona edilen telefon nerede?" diye sordu. "Nerede? Morse, Nadine'in aradığını ve izin istediğini söylemişti."

"Belki de arabasından ya da cep telefonundan aramıştır. Hatta genel bir telefondan bile aramış olabilir."

"Bulalım." Hemen çağrı cihazını çıkardı. "Feeney! Nadine Furst'ün aracının markası, modeli ve plaka numarası."

Gerekli verilere ulaşmak, garaj kayıtlarını incelemek ve önceki gün çıkan arabanın bir daha geri dönmediğini öğrenmek uzun sürmedi.

"Bundan hoşlanmadım." Roarke'un arabasına binerken Eve endişeliydi. "En azından bana bir mesaj bırakması gerekirdi. Bir haber bırakmalıydı. İstasyondaki yöneticilerle görüşüp onunla telefonda kimin konuştuğunu bulmalıyım." Araç telefonundan numarayı tuşlamak üzereydi ki, birden durdu. "Bir şey daha." Cep bilgisayarını çıkardı ve farklı bir numara istedi. "Kirski, Deborah ve James, Port-

land, Maine.” Numara dijital ekranda belirttiğinde hemen araç telefonuna yönlendirdi. Telefona cevap veren, saçları darmadağınık, bitkin gözlerle bakan bir kadındı.

“Bayan Kirski, ben Teğmen Dallas, NYPSD.”

“Evet, Teğmen, sizi hatırlıyorum. Herhangi bir gelişme var mı?”

“Üzgünüm ama henüz size söyleyebileceğim bir şey yok.” Kadına verecek bir haberinin olması gerektiğini düşünerek içinden küfür etti. “Bazı yeni bilgileri izliyoruz. Umutluyuz, Bayan Kirski.”

“Bugün Louise’e veda ettik.” Kadın gülümsemeye çalıştı. “Ne kadar çok insanın onu sevdiğini görmek güzeldi. Okuldaki birçok arkadaşı geldi ve New York’ta birlikte çalıştığı insanların hepsinden çiçek ve mesajlar vardı.”

“Unutulmayacak, Bayan Kirski. Bana bugün Nadine Furst’ün cenazeye katılıp katılmadığını söyleyebilir misiniz?”

“Onu bekliyorduk.” Ağlamaktan şişmiş gözler bir an dalgınlaştı. “Birkaç gün önce cenazenin tarihini ve saatini bildirmek için onu ofisten aradım. Burada olacağını söylemişti ama sanırım son anda acil bir işi çıkmış olmalı.”

“Yani gelemedi.” Eve’in içini bir korku kapladı. “Ondan herhangi bir haber alamadınız mı?”

“Hayır, o günden beri bir daha konuşmadık. Çok yoğun çalıştığını biliyorum. Elbette kendi hayatına devam etmek zorunda, başka ne yapabilir ki?”

Eve onlara yardımcı olamadığı gibi endişelendirdiğini de biliyordu. “Kaybınız için çok üzgünüm, Bayan Kirski. Sormak ya da söylemek istediğiniz bir şey olursa, lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Ne zaman isterseniz.”

“Çok nazıksınız. Nadine, bunu kızıma yapanı bulana

kadar durmayacağını söyledi. Durmayacaksınız, değil mi, Teğmen?”

“Hayır Bayan Kirski. Durmayacağım.” Telefonu kapadı, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. “Ben nazik filan değilim. Onu üzgün olduğumu söylemek için değil, bana bir cevap verebileceği için aradım.”

“Ama üzgündün.” Roarke elini yavaşça Eve’in elinin üzerine koydu. “Ve naziktin.”

“Benim için bir anlam taşıyan insanların sayısı bir elin parmağını geçmiyor. Bunlar da benim bir şeyler ifade ettiğim tek insanlar yine. Eğer o alçak herif yapması gerektiği gibi benim peşimden gelmiş olsaydı, onun canına okumayı bilirdim. Yapamasydım bile...”

“Kes sesini.” Roarke gözlerinden ateş saçarak Eve’in elini sıkıdığında, genç kadın hafif bir çığlık attı. “Sus artık.”

Yola çıktıklarında, Eve elini ovalıyordu. “Haklısın, yanlış davranıyorum. Olayı kişiselleştiriyorum ve bunun da bir yardımı olmuyor. Davaya çok fazla duygu karışıyor,” diye mırıldandı, Şef’in uyarısını hatırlayarak. “Bugüne dingin bir kafayla, net düşünerek başladım ve öyle de devam etmeliyim. Yapmamız gereken şey, Nadine’i bulmak.”

Hemen Merkez’i aradı ve arabanın tarifini vererek kadını bulmak için bütün devriyelerin gözlerini dört açmalarını istedi.

Roarke, Eve’in önceki sözlerini biraz daha hazmetmiş bir halde yavaşladı ve genç kadına baktı. “Bu muhteşem kariyerin süresince kaç cinayet kurbanını savundun, Teğmen?”

“Savunmak mı? Bu tuhaf bir ifade.” Eve omuz silkti ve parlak, yeni model bir araba kullanan uzun boylu, koyu

renk pardösülü adamı düşündü. "Bilmiyorum. Yüzlerce. Cinayet hiç bitmiyor ki."

"O halde iki tarafta da bir elin parmaklarını kat kat geçmiş olduğunu söyleyebilirim. Şimdi bir şeyler yemelisin."

Roarke ile tartışamayacak kadar açtı.

"Sorun, Metcalf'ın ajandasıyla karşılaştırma yapmak," diye açıkladı Feeney. "Cilveli şifreler ve sembollerle dolu. Ve onları sürekli değiştirdiği için herhangi bir kalıp çıkaramıyoruz. Tatlı Surat, Ateşli Topuz, Sersem Herif gibi isimler görüyoruz. İsimlerin baş harfleri var, yıldızlar var, kalpler var, gülümseyen veya çatık kaşlı küçük suratlar var ama hepsi o. Nadine'in ve savcının ajandalarıyla karşılaştırma çalışmamız çok ama çok zaman alacak."

"Yani söylemeye çalıştığın şey, bunu yapamayacağınız."

"Yapamayız demedim." Feeney aşağılanmış gibi bir ifadeyle baktı.

"Pekâlâ, tamam. Bilgisayar çiplerinizi bunun için zorladığınızı biliyorum ama ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum. Başka birinin peşinden gidecek. Biz Nadine'i bulana kadar..."

"Onu ele geçirdiğini düşünüyorsun." Feeney burnunu, sonra çenesini kaşıdı ve şekerli kuruyemişlerine uzandı. "Bu kalıbı bozar, Dallas. Üç cinayetinde de, cesetlerin çabuk bulunabileceği yerlerde yaptı bunu."

"O halde yeni bir kalıbı var demektir." Eve masanın kenarına oturdu ve yerinde durmaya tahammül edemeyerek hemen kalktı. "Dinle, şu anda çok öfkeli. Hedefini şaşırdı. Her şey istediği gibi gidiyordu, sonra faka bastı ve yanlış kadını doğradı. Mira'nın fikirlerini izlersek, bütün dikkat-

leri üzerine çekti, ekranlarda boy gösterdi ama sonra da hata yaptı. Bu güçle ilgili bir şey.”

Odasının küçük penceresine doğru yürüdü, dışarı baktı ve dev anası bir kuş gibi havada süzülen hava otobüsünün gürültülü geçişini izledi. Aşağıda insanlar karıncalar gibi görünüyor, kaldırımlarda, geçitlerde, gerilim yüklü işlerinin kendilerini sürüklediği yerlere doğru koşuyordu.

Çok fazla insan olduğunu düşündü Eve; çok fazla hedef.

“Bu güçle ilgili,” diye tekrarladı sonra, yaya trafiğini çatık kaşlarla izlemeye devam ederek. “Bu kadın bütün dikkati, bütün başarıyı kendine çekiyordu. Halbuki bu başarı ve ilgi ona aitti. Onları yok ettiğinde, bütün dikkati de kendine çekiyordu. Kadın gitti mi, kendisi için iyiydi. Zaten kadın her şeyi kendisi için istiyordu. Şimdi ilgi katilin üzerinde. Kim o, ne o, nerede o?”

“Mira gibi konuşuyorsun,” dedi Feeney. “Sadece teknik terimler kullanmıyorsun ama tıpkı onun gibi...”

“Belki de Nadine onu yakaladı. Sonuçta Nadine erkeklerin hayatını yaşayan bir kadın ve kadınlar her zaman katil için bir sorun. Annesinin yapmış olduğu gibi onların da üstün olmasına dayanamıyor. Ya da hayatındaki baskın kadın figürü her kimse. Biraz başarı yakalamıştı ama yeterli değildi. Zirveye ulaşmayı başaramadı. Belki yolunun üzerinde bir kadın olduğu için. Ya da kadınlar.”

Gözlerini kıstı, sonra tamamen kapadı. “Konuşan kadınlar,” diye mırıldandı. “Güç kazanmak için kelimeleri kullanan kadınlar.”

“Bu yeni bir fikir.”

“Bu benim fikrim,” dedi, Feeney’e dönerek. “Gırtlaklarını kesiyor. Onları pataklamıyor, cinsel yönden saldırımı-

yor ya da tecavüze kalkışmıyor. Cinsiyetle ilgili olmasına karşın, bu cinayetler seksle ilgili değil. Öldürmek için bir sürü farklı yol var, Feeney.”

“Bana anlat. Birisi insanları doğramak için hep yeni yöntemler buluyor nasılsa.”

“Bıçak kullanıyor ve bıçak vücudun bir uzantısı gibidir. Kişisel bir silahtır. Ama bıçağı kalplerine saplayabilirdi, bağırsaklarını deşebilirdi, bir yerlerini kese...”

“Tamam, tamam.” Ağzına şekerlemelerinden bir tane attı ve elini havada sallayarak Eve’i susturdu. “Resim çizmene gerek yok.”

“Towers başarısını mahkemede kazandı ve ses tonu güçlü bir araçtı. Metcalf, aktristi, konuşarak kendini gösteriyordu. Furst, insanlarla röportaj yapıyor. Belki de benim peşimden gelmemesinin nedeni buydu,” diye devam etti Eve. “Benim güç şeklim konuşmakla ilgili değil.”

“İşte şimdi iyi gidiyorsun evlat.”

“Bu pek önemli değil,” dedi başını sallayarak. “Katilimiz bekâr bir erkek, önemli başarı sağlayamadığı bir mesleğı var; güçlü, başarılı kadınların etki sahibi olduğı bir meslek dalı.”

“David Angelini’ye uyuyor.”

“Evet... ve babası da işlerinin darboğazda olduğunu söylemişti zaten. Slade’e de uyar. Mirina Angelini hiç de düşündüğüm gibi kırılgan bir çiçek değilmiş. Sonra Hammett. Towers’a âşıktı ama Towers onu yeterince ciddiye almıyordu. Bu çok karışık.”

Feeney huzursuzca kıpırdanarak bir şeyler homurdandı.

“Ayrıca dışarıda şiddet eğilimi taşıyan sayısız hüsrana

uğramış, öfkeli erkek var.” Eve nefesini dişlerinin arasından üfledi. “Hangi cehennemde bu Nadine?”

“Bak, aracını bulamamışlar. Ortadan kaybolalı o kadar uzun sürmedi henüz.”

“Son yirmi dört saat içinde kredi kartını hiç kullanmış mı?”

“Hayır.” Feeney iç çekti. “Ancak, eğer gezegenden ayrılmaya karar verdiyse, o zaman ulaşmak daha uzun sürer.”

“Gezegenden ayrılmadı. Yakınlarda olmak isteyecektir. Lanet olsun, aptalca bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. Ne kadar üzgün olduğunu anlamalıyım. Bunu gözlerinde görebilmeliydim.”

Eve hayalkırıklığına uğramış bir halde odanın içinde dolanmaya devam etti. Sonra aniden durdu. “Bunu gözlerinde görebilmeliydim,” diye tekrarladı yavaşça. “Aman Tanrım. Gözler!”

“Ne? Ne?”

“Gözler. Onun gözlerini gördü.” Eve hemen telefonuna uzandı. “Bana Peabody’yi bulun,” diye emretti. “Rütbeli memur, eee, -lanet, lanet, lanet olsun- neydi bu? 4-0-2’de!”

“Ne buldun Dallas?”

“Bekle.” Bir avcuyla ağzını sıvazladı. “Sadece bekle.”

“Peabody.” Memurun yüzü ekranda belirdiğinde yüzünde gergin bir ifade vardı. Etrafta müzikle karışık gürültüler vardı.

“Tanrım, Peabody, hangi cehennemdesin sen?”

“Kalabalık denetimi.” Peabody dişlerini sıktı. “Lex’te geçit töreni var. İrlandalılar ile ilgili bir şey.”

“Altı Eyalet Kurtuluş Günü,” dedi Feeney, hafifçe gururlanarak. “Lütfen aşağılama.”

“Gürültüden uzaklaşabilir misin?” dedi Eve, sesini duyurabilmek için bağırarak.

“Tabii. Eğer nöbet yerimi bırakıp üç blok aşağı yürürsem.” Sonra birden kendine geldi. “Efendim.”

“Lanet olsun,” diye homurdandı Eve ve Peabody’ye bunu yapmasını emretti. “Kirski cinayeti, Peabody. Sana cesedin bir görüntüsünü gönderiyorum. Bir bak.”

Eve, Kirski’nin yağmur altında yere serili cesedinin görüntüsünün bulunduğu dosyayı açtı ve fotoğrafı gönderdi.

“Onu bulduğunda bu halde miydi? Tam olarak böyle miydi?” diye sordu Eve, şimdi memurun yüzünü göremediği için sadece sesiyle iletişim kurarak.

“Evet, efendim. Tam olarak böyleydi.”

Eve görüntüyü geri çekti ve küçültüp ekranın sol alt köşesinde bıraktı. Peabody’nin yüzü yine ekranı doldurmuştu. “Yüzündeki kapüşon. Kimse kapüşonu açtı mı?”

“Hayır, efendim. Raporumda belirttiğim gibi, televizyon ekibi görüntüler alıyordu. Onları geri ittim ve kapıyı mühürledim. Kapüşon yüzünün ağzından yukarısını kapatıyordu. Oraya ulaştığımda cesedin kimliği resmî olarak teşhis edilmemişti. Cesedi bulan tanığın ifadesi pek işe yarar durumda değildi. Sinirleri bozulmuştu. Kayıtları siz de gördünüz.”

“Evet, kayıtları gördüm. Teşekkürler, Peabody.”

“Eee?” diye sordu Feeney, bağlantı kesildikten sonra. “Bundan ne anladık şimdi?”

“Kayıtlara tekrar bakalım, Feeney. Morse’un verdiği ilk ifadeye.” Eve geri çekildi ve Feeney kayıtları açtı. Morse’u birlikte incelediler. Yüzü yağmur ve terle karışık, sıırılsık-

lamdı; muhtemelen ağlamıştı da. Dudakları bembeyazdı ve gözleri dehşet doluydu.

“Adamı çok sarsılmış,” dedi Feeney. “Cesetler bazı normal insanlarda bu etkiyi uyandırır. Peabody iyiymiş,” diye ekledi, dinlemeye devam ederken. “Yavaş, esaslı.”

“Evet, yükselecek,” dedi Eve dalgın bir tavırla.

...arabadan indikten sonra koştum. Basamakların dibinde bir şey gördüm. İlk bakışta ne olduğunu anlayamadım... Anlayamadım, ta ki yanına gelene kadar. Sandım ki... o anda ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Yardım istemek için içeri koştum...

“İşte burası.” Eve avuçlarını birleştirdi ve parmak uçlarını çenesine dayadı. “Peki, şimdi biz stüdyoyu bastıktan sonra benim onunla konuştuğum yere gel.”

Morse hâlâ solgun görünüyordu ama yüzünde o küstah ifade belli belirsiz görünüyordu. Peabody’nin yaptığı gibi o da standart soruları sormuştu ve hemen hemen aynı yanıtları almıştı. Ama şimdi daha sakindi ve bu doğaldı.

Cesede dokundun mu?

Hayır, sanırım... hayır. Orada öylece yatıyordu ve boğazı yarılmıştı. Gözleri. Hayır, ona dokunmadım. Midem bulandı. Belki sen bunu anlamazsın, Dallas. Bazı insanlar temel tepkiler verirler. Bütün o kan, gözleri. Tanrım.

“Dün de bana hemen hemen aynı şeyi söyledi,” dedi Eve. “O gözleri unutamamış. Kurbanın gözlerini.”

“Ölü gözler tuhaftır. Zihninde yer edebilirler.”

“Evet, onun gözlerini ben de unutamadım.” Feeney’e

döndü. “Ama ben o gece oraya gidene kadar kimse cesedin gözlerini görmedi Feeney. Kapüşon cesedin yüzünü örtüyordu, hatırladın mı? Benden önce kimse gözlerini görmemişti. Katil dışında.”

“Tanrım, Dallas. Morse gibi bir basın salağının boş zamanlarında gırtlak kestiğini gerçekten düşünüyor olamazsın. Muhtemelen bu ayrıntıyı biraz dikkat çekmek, kendini daha önemli göstermek için söylemiştir.”

Eve’in dudakları yavaşça kıvrıldı ama gülümsemesi keyiften çok kurnazlığı çağırıyordu. “Evet, önemli olmayı seviyor, değil mi? Odak noktası olmaktan hoşlanıyor. Hırslı, ahlaksız ve ikinci sınıf bir muhabir olsan, Feeney ve hiç haber bulamasan, ne yapardın?”

Feeney bir ıslık çaldı. “Sen yaratırsın.”

“Bu herifin geçmişini inceleyelim. Dostumuzun nereden geldiğini bir görelim bakalım.”

Feeney’in bazı bilgilere ulaşması uzun sürmedi.

C. J. Morse, otuz yıl önce Stamford, Connecticut’ta doğmuştu. Bu ilk sürprizdi. Eve onun çok daha genç olduğunu düşünmüştü. Annesi -ölmüş- Carnegie Melon’da bilgisayar teknolojisi bölümünün başkanıydı ve Morse yayıncılık ve bilgisayar teknolojisi alanlarında bu okuldan diploma almıştı.

“Akıllı küçük serseri,” dedi Feeney. “Sınıfta yirminciymiş.”

“Bunun yeterince iyi bir derece olup olmadığını merak ediyorum.”

İş referansları çok çeşitliydi. İstasyonun birinden diğerine sekip durmuştu: Bir yıl doğduğu kasabaya yakın küçük bir istasyonda; altı ay Pennsylvannia’daki bir uydu istasyonunda; yaklaşık iki yıl New Los Angeles’daki birinci sınıf

bir kanalda ve ardından Arizona'da başarısız bir bağımsız iş; sonra da Doğu'ya geri dönüş. New York'a gelmeden önce Detroit'te başka bir büyük kanal. Önce All News 60'da çalışmış, sonra da Kanal 75'e geçmişti; orada önce sosyal haberler biriminde, ardından ana haberlere yükselmişti.

"Dostumuz bir işte uzun süre kalmıyor. Kanal 75, üç yıllık kariyerle onun rekoru. Ve aile bilgilerinde babasından söz edilmiyor."

"Sadece anne," dedi Feeney. "Başarılı, yüksek pozisyon sahibi bir anne."

Ölü bir anne, diye düşündü Eve. Nasıl öldüğünü bulmaları gerekiyordu.

"Suç kayıtlarını inceleyelim."

"Hiç kayıt yok," dedi Feeney, çatık kaşlarının altından ekrana bakarak. "Temiz yaşayan bir arkadaş."

"Gençliğine dön. Bak, bak," dedi, bilgileri okuyarak. "Burada mühürlü bir kayıt var, Feeney. Sence bu temiz yaşayan arkadaşımız gençliğinde ne kadar kötü bir şey yaptı da, birisi gizlemek için mühürledi?"

"Bulmam uzun sürmez." Feeney, parmakları dansa hazır bir halde neşeyle sırttı. "Sadece kendi cihazlarımı ve Kumandan'dan yeşil ışık istiyorum."

"Yap. Bütün o iş referanslarını tek tek eşele. Herhangi bir sorun olup olmadığını görelim. Ben de Kanal 75'e gidip şu çocukla güzel, sevimli bir konuşma yapayım."

"Ama onu çivilemek için psikolojik profilden daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Biz de buluruz o zaman." Eve omuz silkti. "Biliyor musun, eğer onunla bu kadar kişisel bir kavgaya girmeseydim, bunu daha önce de görebilirdim. Cinayetlerden

en çok kim yararlandı? Basın.” Tabancasını omuz askısına taktı. “Ve ilk cinayet, Nadine gezegende değilken gerçekleşti. Şimdi Morse sahneye çıkabilirdi.”

“Ya Metcalf?”

“O piç neredeyse benden önce gelmişti oraya. Beni çileden çıkardı ama jetonum düşmedi. Çok soğukkanlıydı. Peki sonra Kirski’nin cesedini kim buldu? Aradan daha dakikalar geçmeden kim ana haber bültenine katıldı?”

“Bu onu katil yapmaz. Savcılık böyle düşünecektir.”

“Bağlantı isteyecekler, biliyorum. Reyting,” dedi Eve, kapıya yönelirken. “Al sana lanet olasıca bağlantı.”

ON DOKUZ

Eve ekranları aceleyle inceleyerek haber odasını hızla geçti. Morse'tan hiç iz yoktu ama bu onu endişelendirmiyordu. Büyük bir komplekti burası. Sonuçta adamın endişelenmek ya da saklanmak için bir nedeni yoktu.

Eve bunun için ona fırsat vermeyecekti.

Yolda gelirken kafasında tasarladığı plan son derece basitti. Morse'u o gösterişli saçından sürükleyip içeri tıkmak kadar tatmin edici olmayacaktı belki ama daha basitti.

Onunla Nadine hakkında konuşacak, endişelendiğini hissettirecekti. Konuyu oradan Kirski'ye götürmek kolay olacaktı. Geçerli bir neden uğruna iyi polis rolü oynayabilirdi. Morse'un yaşadığı travmaya yakınlık gösterebilir, kendi kariyerinde ilk kez bir ceset gördüğünde yaşadıklarını anlatarak aradıkları havayı yumuşatabilirdi. Hatta Nadine'in ve arabasının görüntülerini yayınlamak için yardımını isteyebilirdi.

Çok fazla dostça olmamalı, diye karar verdi. Acil durum olduğu için adamın gururunu okşayacak bir şeyler olmalıydı. Eğer Morse hakkında yanılmıyorsa, kendisine ihtiyaç duyulduğu düşüncesi adamın hoşuna gidecekti ve kendi yayın zamanını uzatmak için Eve'i kullanacaktı.

Ama yine Morse hakkında yanılmıyorsa, Nadine çoktan ölmüş olabilirdi.

Eve bu fikri kafasından attı. Değiştiremeyeceği bir şeydi ve daha sonra pişmanlık duymak için yeterince zamanı olacaktı.

“Bir şey mi aradın?”

Eve sesin geldiği tarafa döndü. Kadın o kadar mükemmel görünüyordu ki, Eve bir an soluğunun kesildiğini hissetti. Yüzü kaymaktaşıdan oyulmuş gibiydi; gözlerine zümrüt yeşili far, dudaklarına yakut kırmızısı ruj sürmüştü. Kamera karşısına geçen kadınların ilk üç yıllık kazançlarını sadece kozmetik masraflarını karşılamak için harcadıkları düşünülürdü zaten.

Eve bu kadın doğuştan çok şanslı değilse, en az beş yıllık kazancını harcamış olduğuna bahse girebilirdi. Altın rengi saçları çarpıcı yüzünden arkaya doğru taranmış, tepede topuz yapılmıştı. Sesi, güçlü dişiliğini yansıtacak biçimde eğitilmişti.

“Dedikodu haberleri, değil mi?”

“Sosyal haberler. Larinda Mars.” Uzattığı eli ince ve zarifti; tırnaklarına kırmızı oje sürmüştü. “Ve sen de Teğmen Dallas’sın.”

“Mars. Bu isim bana tanıdık geldi.”

“Öyle olmalı.” Eve’in kendisini hemen tanımamasından rahatsız olduysa bile, Larinda bunu hiç belli etmedi. Sadece bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve seksi ses tonuyla devam etti. “Seninle ve nefes kesici kavalienle ilgili bir haber yapabilmek için haftalardır peşinden koşuyordum. Mesajlarıma cevap vermedin.”

“Bu kötü alışkanlıklarımdan biri. Özel hayatımın bana özel olduğunu düşünmek bir diğeri.”

“Roarke gibi bir adamla birlikte olduğunda, özel yaşam topluma mal olur.” Bakışları aşağı doğru kaydı ve Eve’in göğüslerinin ortasına dikildi. “Bak, bak, bu oldukça gösterişli bir süs. Roarke’dan bir hediye mi?”

Eve içinden bir küfür salladı ve elini elmas parçasının üzerine kapadı. Arabasında Roarke’u düşünürken kolyeyle oynuyordu ve sonrasında da gömleğinin altına sokmayı unutmuştu.

“Morse’u arıyorum.”

“Hmmm.” Larinda taşın büyüklüğünü ve değerini çoktan tartmıştı bile. Yayını sırasında bu güzel bir yan haber olacaktı. Polis, milyarderlerin kristalini takıyor. “Bu konuda sana yardımcı olabilirdim. Ve sen de bana bir iyilik yapabilirdin. Bu gece Roarke’un evinde küçük bir parti var.” İki katlı, iki tonlu uzun kirpiklerini kırpıştırdı. “Sanırım davetiyem kaybolmuş.”

“Bu Roarke’un meselesi. Onunla konuşmalısın.”

“Ah.” Doğru düğmelere basmak konusunda bir uzman olan Larinda, arkasına yaslandı. “Yani gösteriyi o idare ediyor, değil mi? Kendi kararlarını kendisi vermeye alışkın bir erkeğin küçük kadınına danışmayacağını tahmin etmeliydim.”

“Ben kimsenin küçük kadını değilim,” diye tersçe cevap verdi Eve, kendini tutamayarak. Tuhaf denecek kadar güzel yüzün sahibi hakkında yeniden değerlendirme yaparak derin bir nefes aldı. “İyi denemeydi, Larinda.”

“Öyleydi. Eh, bu gece bana yardım etmeye ne dersin? Morse hakkındaki meselende sana epeyce zaman kazandırabilirdim,” diye ekledi, Eve odayı kısık gözlerle tararken.

“Bunu kanıtlarsan belki ben de senin sorununu düşünürüm.”

“Sen gelmeden beş dakika önce çıktı.” Larinda, telefonu çalınca hiç bakmadan bekleme tuşuna bastı. Bunu yapmak için manikürlü parmakları yerine, ince bir kalem kullanmıştı. “Acelesi olduğunu söyleyebilirim, beni yürüten bantta neredeyse düşürüyordu. Hasta gibi görünüyordu. Zavallı çocuk.”

Eve, Larinda’nın sesindeki zehiri kolayca fark etti. “Ondan hoşlanmıyorsun.”

“Piçin teki,” dedi Larinda, melodik sesiyle. “Bu oldukça rekabetçi bir iş, hayatım ve ben de yükselmek için arada bir birilerinin sırtına basmaya karşı değilim. Ama Morse seni böcek gibi ezip, arkasına bakmadan yürüyecek ve sanki bir sinek ölmüş gibi bundan üzüntü duymayacak bir adamdır. Sosyal haberlerde birlikte çalışırken bunu bana da yapmaya kalkıştı.”

“Sen ne yaptın?”

Mükemmel görünümlü omuzlarından birini silkti. “Hayatım, ben Morse gibi çaylakları sabah kahvaltısında yerim. Ama o kadar da kötü değildi, araştırmalar için bulunmaz bir bilgisayar sihirbazıydı ve kamerada güzel görüntü veriyordu. Ama dedikodular için fazla erkeksiydi.”

“Sosyal haberler,” diye düzeltti Eve, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

“Doğru. Ama ana haberlere geçtiğini görmek beni üzmedi. Orada da fazla arkadaş edinemediğini görebilirsin. Nadine’i doğradı.”

“Ne?” Eve’in beyni uğuldadı.

“Morse haberleri tek başına okumak istiyor. Ne zaman Nadine ile birlikte haber masasına otursa, hemen bir pürüz çıkarıyor. Onun sözünü kesiyor, kendi yayın süresini birkaç saniye uzatıyor, Nadine’in haberlerine atlıyor. Bir-iki defa elektronik telesuflör bile Nadine’in metinlerinde

sapıttı. Kimse kanıtlayamıyor ama Morse elektronik konusunda bir dehadır.”

“Öyle mi?”

“Hepimiz ondan nefret ediyoruz,” dedi neşeyle. “Yukarı katlar hariç. Yönetim grubu onun iyi reyting topladığını düşünüyor ve ölümcül eğilimlerini beğeniyor.”

“Bundan pek emin değilim,” dedi Eve. “Nereye gitti.”

“Laflamak için durmadı ama görünüşüne bakarak eve ve doğruca yatağına gittiğini söyleyebilirim. Gerçekten bitkin görünüyordu.” Tekrar omuz silerken, pahalı bir parfüm kokusu Eve’in burnuna kadar geldi. “Belki hâlâ Louise’i bulduğu zaman yaşadığı travmanın etkisindedir. Bunun için daha anlayışlı olmam gerekirdi ama konu Morse olunca, bu pek kolay değil. Eh, davetiye ne olacak?”

“Masası nerede?”

Larında bir iç çekti, kendisine gelen telefonu mesaj kipine çevirdi ve yerinden kalktı. “Buradan.” Sıraların arasından yürüyerek Eve’i sürüklerken, vücudunun her noktasının en az yüzü kadar mükemmel olduğunu kanıtlıyordu. “Her ne anyorsan, onu bulamayacaksın.” Omzunun üzerinden bakarak şeytanca sırıttı. “bir şey mi yaptı? Yoksa bir suçla ilgili bu kez çizgiyi aşılar mı?”

“Sadece onunla konuşmam gerek. Neden bir şey bulamayacağım?”

Larında köşedeki bir kübik ofisin girişinde durdu. Masanın önü kapıya dönüktü; böylece sırtını duvara verirken içeri giren herkesi de görebilirdi. Küçük bir paranoya belirtisi, diye düşündü Eve.

“Hiçbir şeyini ortada bırakmaz; küçücük bir not bile. Kıcını kaşımak için bile ayağa kalksa, hemen bilgisayarını kilitler. Çalıştığı diğer yerlerden birinde, birinin notlarından

birini çaldığını iddia ediyor. Hatta ses yükseltici bile kullanıyor; böylece telefonda fısıltıyla konuşabiliyor ve hiçbirimiz ne konuştuğunu duymuyoruz. Sanki hepimiz onun ağzından çıkan altın kelimelerin peşindeymişiz gibi.”

“O zaman ses yükseltici kullandığını nereden biliyorsunuz?”

Larinda gülümsedi. “Güzel deneme, Teğmen. Masası da kilitli,” diye ekledi. “Diskler de koruma altında.” Uzun kırpikleriyle göz kırptı. “Bir dedektif olarak, bunu nasıl bulduğumu muhtemelen tahmin edebilirsiniz. Şimdi, davetiyege gelelim.”

Eve kübik ofisin mükemmel olduğunu düşündü. Yoğun çalışması sırasında aniden hastalanarak dışarı fırlayan biri için fazla mükemmel. “Polis Merkezi’nde bir kaynağı var mı?”

“Bence olabilir ama Morse ile top oynayacak tek bir gerçek insan düşünemiyorum.”

“Bu konuda konuşur mu, hava atar mı?”

“Hey, Morse kendisine göre evrenin dört bir yanında en mükemmel kaynaklara sahip.” Eve’e doğru eğilip fısıldarken sesi bir an için derinliğini kaybetti. “Ama Nadine’in önüne geçmeyi başaramadı. Şey, Towers’ın cinayetine kadar ama o da uzun sürmedi zaten.”

Eve’in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Başıyla onayladı ve uzaklaşmak için döndü.

“Hey,” diye seslendi Larinda arkasından. “Bu gece ne olacak? Karşılığını vermelisin, Dallas.”

“Kamera yok, yoksa kapıdan bile giremezsin,” diye uyardı Eve, cevap vermek için bile durmaya gerek görmeden.

Üniformalı günlerindeki hırsını hatırladığından, Eve destek olarak Peabody’yi istedi.

“Yüzünü hatırlayacak.” Eve, asansör Morse’un oturduğu apartmanın otuz üçüncü katına tırmanırken sabırla bekledi. “Yüzler konusunda hafızası güçlü. Ben sana işaret vermedikçe sesini çıkarma, işaret verdiğimde de kısa ve resmî konuş. Sert görün.”

“Görünüşüm doğuştan sert zaten.”

“Arada bir çok silahının kabzasıyla oyna. Biraz şey görünebilirsin... gergin.”

Peabody’nin dudakları seğirdi. “Sanki her an kullanmaya hevesliymişim ama amirimin yanında yapamıyormuşum gibi.”

“Anlıyorsun.” Eve asansörden indi ve sola döndü. “Feney hâlâ veriler üzerinde çalışıyor, bu yüzden şu anda üzerinde baskı yaratmak için elimde yeterince bilgi yok. Gerçek şu ki, yanılıyor olabilirim.”

“Ama sanmıyorsunuz.”

“Hayır, sanmıyorum. Ama David Angelini hakkında da çok emindim ve yanıldım.”

“Ama davayı iyi izlediniz ve sorgulama sırasında son derece gergindi.” Eve aniden ona bakınca Peabody kızardı. “Bir davaya karışan memurlar ilgili dosyalara bakma yetkisine sahiptir.”

“Kuralları biliyorum, Peabody.” Eve giriş interkomundan kendini tanıtırken son derece soğuk ve resmîydi. “Detektifliğe terfi etmek istiyorsun, değil mi Peabody?”

Peabody omuzlarını dikleştirdi. “Evet, efendim.”

Eve başıyla onayladı, kendini tekrar tanıttı ve bekledi. “Koridorun ucuna yürü, Peabody. Acil çıkış kapısının kilitleli olup olmadığını kontrol et.”

“Efendim?”

“Git oraya,” diye tekrarladı Eve, Peabody’nin şaşkın gözlerine bakarak. “Bu bir emirdir.”

“Evet, efendim.”

Peabody arkasını döner dönmez, Eve polis kartını çıkardı ve kilidi açtı. Kapıyı bir parça araladı ve Peabody gelmeden kartı hemen çantasına attı.

“Kilitli, efendim.”

“Güzel. Morse evde değil anlaşılan, tabii eğer... Hey, şu işe bak, Peabody, kapı kapalı değilmiş.”

Peabody kapıya baktı, tekrar Eve’e döndü ve dudaklarını büzdü. “Bence bu pek normal değil. Biri içeri izinsiz girmiş olabilir, Teğmen. Bay Morse’un başı dertte olabilir.”

“Düşüncen mantıklı, Peabody. Bunu kayda geçirelim.” Peabody kayıt cihazını çıkarırken, Eve kapıyı açtı ve içeri girdi. “Morse? Ben Teğmen Dallas, NYPSD. Kapı aralık. Haneye tecavüzden şüpheleniyoruz ve içeri giriyoruz.” Peabody’ye dikkatli olmasını işaret ederek içeri girdi.

Yatak odasına geçti, dolapları kontrol etti ve yataktan daha fazla yer kaplayan iletişim cihazlarına bir göz attı.

“Biri girmiş gibi görünmüyor,” dedi Peabody’ye, mutfığa girerken. “Küçük kuşumuz nereye uçmuş?” diye sordu yüksek sesle. Çağrı cihazını çıkardı ve Feeney’e ulaştı. “Şu ana kadar ele geçirdiğin her şeyi bana ilet. Onun dairelerindeyim ve kendisi ortalıkta yok.”

“Daha yarı yoldayım ama bence bunu seveceksin. İlki, gençlik dönemini gizleyen kilidi açtık ve bunun için gerçekten ter dökmem gerekti, evlat. On yaşındayken bizim küçük C. J.’in başı sosyal bilimler öğretmeniyle dertteymiş. Sınavda ona A vermemiş.”

“Vay kaltak.”

“Sanırım C. J. de böyle düşünmüş. Kadının evine girmiş ve her yeri talan etmiş. Küçük köpeği de öldürmüş.”

“Tanrım, köpeğini mi öldürmüş?”

“Boğazını kesmiş, Dallas. Bir kulağından öbürüne kadar. İslahevine gönderilmiş, şartlı tahliye edilmiş ve toplum hizmetiyle görevlendirilmiş.”

“Bu güzel.” Eve bütün parçaların yerine oturmaya başladığını düşündü. “Devam et.”

“Tamam. Emrindeyim. Dostumuz son model bir iki kişilik Rocket kullanıyor.”

“Tanrı seni korusun, Feeney.”

“Dahası var,” diye devam etti Feeney, saçların düzelterek. “İlk gerçek işi doğduğu kasabadaki küçük bir istasyondaymış. Yayın düzenlemesinde başka bir muhabir onun önüne geçince işten ayrılmış. Bir kadın.”

“Sakın durma. Seni sevdiğimi düşünmeye başlıyorum.”

“Devam et, yüzüme karşı böyle dersin tabii. Her neyse, bir sonraki işinde yayına çıkmış, sadece haftasonları, sabah haberleri. Ayırım yapıldığını iddia ederek o işi de bırakmış. Yayın yönetmeni, kadın.”

“Çok güzel, çok güzel.”

“Ama işte asıl büyük balık. California’da çalıştığı istasyon. Orada oldukça başarılıymış, öğle haberlerinde sürekli spiker olmuş.”

“Bir kadınla birlikte mi?”

“Evet ama asıl mesele bu değil, Dallas. Bekle. Güzel, sevimli hava durumu sunucusu, bütün ilgiyi üzerine topluyormuş. Yönetim onu o kadar sevmiş ki, gün içinde bazı kolay sunumları yapmasına izin vermişler. Kız yayındayken reytingler tavana vurmuş ve iyice ilgi odağı haline gelmiş. Morse, bir amatörle çalışmayı reddederek işten ayrılmış. Bu o küçük kızın büyük çıkışını yapmasından hemen önceymiş; kız bir komedi dizisinde rol almış. Adını tahmin etmek ister misin?”

Eve gözlerini kapadı. “Bana Yvonne Metcalf olduğunu söyle.”

“Teğmen’e bir sigara verin. Metcalf, şu bizim ünlü Sersem Herif’in parlak günlerine ulaşmasını büyük oranda engellemiş. Adamın onu güzel şehrimizde arıyor olmasına şaşmamak gerek. Ama haberler sırasında eski arkadaş olduklarından söz etmemesi de oldukça garip. Oysa bu onlara güzel bir açığı kazandırabilirdi.”

“Sana umutsuzca âşığım, Feeney. Senin o çirkin yüzünü öpeceğim.”

“Hey, bunu daha önce duymuştum. Karım da böyle der.”

“Evet, tamam. Arama emrine ihtiyacım var, Feeney ve Morse’un buradaki bilgisayarına girmen için sana da.”

“Arama emrini istedim bile. Elime geçer geçmez sana göndereceğim. Ondan sonra da hemen yola çıkıyorum.”

Bazen çarkın dişlileri sorunsuzca dönüyordu. Aradan yarım saat geçmeden Eve arama emrine ve Feeney’i kavuşmuş, onu gerçekten öpmüştü; hem de öyle bir öpüş ki, zavallı Feeney pancar gibi kızarmıştı.

“Kapıyı mühürle, Peabody, sonra da salonu ara. Düzenli olmaya da çalışma.”

Eve, iki adım arkasında Feeney ile yatak odasına girdi. Feeney ellerini ovuşturmaya başlamıştı bile.

“Bu oldukça güzel bir sistem,” dedi Feeney. “Ne hatalar yapmış olursa olsun, bu serseri bilgisayardan anlıyor. Bu bebekle oynamak büyük bir zevk olacak.” Eve çekmeceleri karıştırırken, o da bilgisayarın başına çöktü.

“Aşırı düzenli,” dedi Eve. “Ne ortalıkta bir giysi parçası var, ne de harcamalarında aşırıya kaçmış.”

“Çünkü bütün kazancını oyuncaklarına yatırıyor.” Feeney kaşlarını çatarak öne eğildi. “Bu adam cihazlarına saygı duyuyor ve dikkatli. Her yerde şifre engelleri var. Tanrım, kör kilidi var.”

“Ne?” Eve yerinde doğrularak ona döndü. “Bir ev cihazında mı?”

“Evet.” Feeney dikkatle arkasına yaslandı. “Eğer doğru şifreyi girmezsem, bütün veriler kaybolur. Muhtemelen ses şifresi de vardır. Benim için hiç kolay olmayacak, Dallas. Buraya bazı cihazlar getirmem gerek ve bu da zaman alacak.”

“Morse kaçıyor. Kaçtığını biliyorum. Peşinde olduğumuzu biliyor.”

Olasılıkları düşünürken ayaklarını yere vuruyordu; kaynaklar... insan... ya da elektronik.

“En iyi adamını buraya çağır. Sen de kanal binasındaki bilgisayara geç. Kaçmadan önce oradaydı.”

“Bu uzun bir gece olacak.”

“Teğmen.” Peabody kapıda göründü. Yüzü ifadesizdi ama gözleri heyecanını ele veriyordu. “Bunu görseniz iyi olur.”

Salonda Peabody kanepeye işaret etti. “Üzerini arıyordum. Muhtemelen kaçıracaktım ama babam mobilya yapmayı sever. Mobilyaların içine her zaman gizli raflar ve delikler yapar. Biz de bunu kullanıp gizli hazine oyunları oynardık. Yan taraftaki tokmağı gördüğüm zaman şüphelendim. Eski model yuvarlak tokmakları andıran dekoratif bir parça gibi göründü.” Kanepenin önünden dolaştı ve işaret etti.

Eve vücudunun titreyişini neredeyse hissedebiliyordu.

Peabody’nin sesi hafifçe inceldi. “Gizli hazine.”

Eve kalbinin gümbürdeyişini duyuyordu. Minderlerin

altına gizlenmiş bir çekmece ve çekmecenin içinde kendisine bakan mor bir şemsiye ile kırmızı beyaz çizgili bir yüksek topuklu ayakkabı vardı.

“Onu yakaladık.” Eve yüzünde güçlü ve saldırgan bir gülümsemeyle Peabody’ye baktı. “Peabody, az önce dedektifliğe terfin konusunda dev bir adım attın.”

“Adamım ona işkence ettiğini söylüyor.”

Eve, çağrı cihazının ekranında gördüğü Feeney’e kaşlarını çatarak baktı. “Ondan sadece periyodik olarak verileri aktarmasını istedim.” Morse’un dairesini araştıran ekipten uzaklaştı. Güneş batmak üzere olduğu için ışıkları yakmışlardı.

“Ve onun çalışmasını engelliyorsun, Dallas. Bunun yavaş olacağını sana söyledim. Morse bilgisayar biliminde bir uzman. Bütün hileleri biliyor.”

“Bir yerlere yazmış olmalı, Feeney. Tıpkı lanet olasıca bir haber gibi. Ve Nadine’i ele geçirdiyse, o da bu lanet disklerden birinde olmalı.”

“Bu konuda sana katılıyorum evlat ama adamımın boğazını sıkmak bilgilere daha çabuk ulaşmanı sağlamayacak. Tanrı aşkına, bizi biraz rahat bırak. Bu gece yapacak işin yok muydu senin?”

“Ne?” Birden hatırlayarak yüzünü buruşturdu. “Hay lanet olasıca!”

“Git parti elbiseni giy ve bizi rahat bırak.”

“O hâlâ dışarıda bir yerlerdeyken ben beyinsiz bir salak gibi giyinip kanepede yemeyeceğim.”

“Ne giyersen giy, o orada olacak. Dinle, bütün şehirdeki polisler alarmda. Dairesi sıkı gözetim altında, kanal binası da öyle. Bize burada yardımın olmaz. Bundan sonrası benim işim.”

“Ama ben...”

“Beni lafa tutarak çalışmayı daha da yavaşlatabilirsin,” diye sözünü kesti Feeney. “Git Dallas. Elime bir şey geçtiği anda, ilk harfi yakaladığımda, hemen seni arayacağım.”

“Onu yakaladık Feeney. Kim ve ne sorularının yanıtlarını bulduk.”

“O halde bırak da nerede sorusunu da yanıtlayayım. Nadine Furst hâlâ hayattaysa, her dakikanın önemi var.”

Eve’in sıkıntısı da buydu zaten. Tartışmak istedi ama artık cephanesi kalmamıştı. “Pekâlâ, gidiyorum ama...”

“Beni arama,” dedi Feeney, yine sözünü keserek. “Ben seni ararım.” Adam bağlantıyı kestiği için Eve küfür etmeye fırsat bulamadı.

Eve ilişkileri, yaşamla görevleri dengelemenin önemini ve uzlaşmanın değerini anlamak için çok uğraşıyordu. Roarke ile arasındaki şey, ayağına iyi uyan ama biraz rahatsızlık hissi veren, yeni ve uyum sağlayana kadar genişlemesi için ayağından çıkarmaması gereken bir ayakkabı gibiydi.

Bu yüzden son hızla yatak odasına dalıp giyinme bölümünde Roarke’u ayakta görünce, hemen saldırı taktiğine sarıldı.

“Geç kaldığım için bana nutuk çekme sakın. Summerset bu konuyla ilgilendi bile.” Tabancası için taşıdığı omuz askısını çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı. Roarke altın kol düğmelerini büyük bir beceriyle takmayı yeni bitiriyordu.

“Summerset’e cevap vermek zorunda değilsin.” Eve’e baktığında bir an göz göze geldiler, sonra genç kadın hemen tişörtünü çıkardı. “Bana da.”

“Bak, isim vardı, tamam mı?” Belden yukarısı çıp-

lak bir halde, botlarını çıkarmak için bir koltuğa yerleşti. “Burada olacağımı söylemiştim ve buradayım. Konukların on dakika içinde gelmeye başlayacaklarını biliyorum.” Summerset’in rahatsız edici sözleri kulaklarında çınlarken, botlarından tekini bir kenara koydu. “Hazır olacağım. Giyinmek ve yüzüme boya sıvamak için saatler harcamaya ihtiyacım yok.”

Botlarıyla işini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve dar kotunu kalçalarından kurtarmaya çalıştı. Kot daha yere değerken, banyoya doğru yürümeye başlamıştı bile. Roarke yüzünde sıcak bir gülümsemeye peşinden geldi.

“Acele etmene gerek yok, Eve. Tam başlama saatinde bulunmak zorunda olduğun bir kokteyl değil bu ve geç gelersen ceza filan verilmeyecek.”

“Hazır olacağımı söylemiştim.” Duşun altına girdi ve hemen saçlarını şampuanlamaya başladı. Köpükler gözlerine damlıyordu. “Hazır olacağım.”

“Güzel ama yirmi ya da otuz dakika sonra gelersen kimse alınmayacak. Başka bir hayatın daha olduğu için sana kızmamı mı bekliyorsun yani?”

Yanan gözlerindeki sabunu duruladıktan sonra Roarke’u buhar ve köpüklerin arasından görmeye çalıştı. “Belki.”

“O halde hayal kırıklığına uğramaya mahkûmsun. Hatırlarsan, seninle karşılaşmam öbür hayatın sayesinde oldu. Ayrıca benim de bir sürü başka uğraşım var.” Eve’i saçlarını durularken izledi. “Seni kafese tıkmaya çalışmıyorum. Sadece seninle birlikte yaşamaya çalışıyorum.”

Roarke onun için vücut kurutucusunu çalıştırırken, Eve gözlerine düşen ıslak saçlarını üfledi. Kurutucunun önüne geldi ve döndü. Sonra ani bir hareketle Roarke’un yüzünü yakaladı ve onu şaşırtacak derecede coşkulu bir öpücük verdi.

“Bu kolay olmayacak.” Tüpün içine girdi ve etrafını sıcak, kuru havayla saracak düğmeye bastı. “Kendi başıma yaşarken bile yeterince sorunla karşılaşıyorum. Bazen başına bu kadar dert olduğum halde neden benden kurtulmadığına şaşıyorum.”

“Aklıma gelmedi değil ama genellikle silahlısın.”

Sabun nedeniyle mis gibi kokan kurumuş vücuduyla dışarı çıktı. “Şimdi değilim.”

Roarke onu belinden yakaladı ve kaslı, sert kalçalarını iki eliyle birden okşadı. “Çıplak olduğunda aklıma başka şeyler geliyor ne yazık ki.”

“Demek öyle.” Kollarını Roarke’un boynuna doladı ve hafifçe parmak uçlarında yükseldi; bu şekilde göz göze ve dudak dudağa gelmek hoşuna gitmişti. “Ne gibi?”

Roarke büyük bir pişmanlıkla onu kendinden uzaklaştırdı. “Neden bu kadar heyecanlı olduğunu söylesene bana.”

“Belki seni şık bir gömlekle gördüğüm içindir.” Roarke’tan uzaklaştı ve askılardan birinden kısa bir sabahlık aldı. “Ya da belki önümüzdeki birkaç saat boyunca topuklarımı sızlatacak ayakkabılar giyeceğimi bilmenin verdiği bir endişedir.”

Aynaya baktı ve Mavis’in her zaman onu zorladığı gibi makyaj yapmak zorunda olduğunu düşündü. Öne eğilerek siyah takma kirpikleri ve rimelleri inceledi; kirpiklerden birini aldı ve sol gözüne dikkatle yerleştirdi.

“Ya da belki sadece,” diye devam etti, yeni kirpiklerine uyum sağlamak için etrafa bakarak, “memur Peabody gizli bir hazine bulduğu içindir.”

“Memur Peabody adına sevindim. Nedir bu gizli hazine?”

Eve sağ gözüne de kirpikleri yerleştirdi ve gözlerini kırıştırdı. “Bir şemsiye ve bir ayakkabı.”

“Onu yakaladın.” Roarke onu omuzlarından tuttu ve ensesini öptü. “Tebrikler.”

“Neredeyse yakaladık,” diye düzelitti Eve. şimdi ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı ve ruju seçti. Mavis ona ruj kullanmanın incelikleri hakkında uzun nutuklar çekmişti ama Eve üç hafta dudağında kalacak bir renk konusunda çok kararsızdı. “Kanıtları bulduk. Arama ekibi eşyaların üzerindeki parmak izlerini teşhis etti. şemsiyenin üzerinde sadece kendisinin ve kurbanın parmak izi var. Ayakkabıda başkaları da var ama satıcılar ya da diğer müşteriler olduğunu sanıyoruz. Yeni ayakkabılar, tabanları bile doğru dürüst aşınmamış ve ölmeden hemen önce Saks’tan bir sürü ayakkabı almış.”

Eve yatak odasına döndü, Roarke’un onun için Paris’ten getirdiği kokulu kremi hatırladı ve vücuduna sürmek için sabahlığını çıkarıp attı.

“Sorun şu ki, onu henüz bulamadık. Peşinde olduğu mu bir şekilde anladı ve kaçtı. Feeney herhangi bir ipucu bulabileceğimiz umuduyla adamın bilgisayarında çalışıyor şu anda. Bütün ekipler alarında ama şehirden kağmış olabilir. Bu gece bitineyebilir ama Feeney kııma tekme yi bastı. Adamına işkence ettiğimi söyledi.”

Dolabı açtı, seçeneklerine göz attı ve bakır renkli sade bir elbisede karar kıldı. Askıdan alıp önüne tutarak aynaya baktı. Dekolte yakalı, uzun kollu ve rahat bir elbiseydi. Eteği dizin biraz üzerinde bitiyordu.

“Bunun altına bir şey giymek zorunda mıyım?”

Roarke en st çekmeceye uzandı ve gülünç bir şekilde adına külot denen, aynı renkte bir üçgen kumaş parçası çıkardı. “Sanırım bu işe yarar.”

Roarke'un kendisine attığı külotu kaptı ve çabucak giydi. "Tanrım," dedi, üzerinde sadece külotla aynaya bakarak. "Neden giymeye uğraşacaksın ki?" Tartışacak zamanları olmadığı için elbisenin içine ayaklarını soktu ve dar kumaşı yukarı çekmeye başladı.

"Giyinmeni seyretmek her zaman çok keyifli ama şimdi dikkatim başka yerde."

"Biliyorum, biliyorum. Sen in, ben de hemen geliyorum."

"Hayır, Eve. Kim?"

"Kim mi?" Düşük lastikli omuzları yerlerine yerleştirdi. "Söylemedim mi?"

"Hayır," dedi Roarke, saygın bir sabırla. "Söylemedin."

"Morse." Eve ayakkabı seçmek için dolaba daldı.

"Dalga geçiyorsun."

"C. J. Morse." Elindeki ayakkabıları tabanca gibi tuttu ve gözleri kısılırken yüzü ciddileşti. "Ve o küçük piçle işimi bitirdiğimde, hayal etmediği kadar yayın zamanı kazanacak."

Dahili telefon sinyali verdi ve Summerset'in keyifsiz sesi duyuldu. "İlk konuklar geliyor, efendim."

"Güzel." Sonra tekrar Eve'e döndü. "Morse mu?"

"Kesinlikle. Tıkınıırken sana ayrıntıları anlatırım." Eliyle saçını sıvazladı. "Sana hazır olacağımı söylemiştim. Şey.. Roarke..." Odadan çıkarken el ele tutuştular. "Benim için bir son dakika konuğunu listeye eklemen istiyorum. Larında Mars."

YİRMİ

Eve, bir soruşturmanın son aşamalarında beklemek için daha kötü yerler olduğunu düşündü. Roarke'un evindeki atmosfer, Eve'in Polis Merkezi'ndeki küçücük ofisinden çok daha ferahtı ve yiyecekler yemekhanede yediklerinden çok daha lezzetliydi.

Roarke balo için kubbe tavanlı resepsiyon salonunu açmış, parlak ahşap zemin döşemelerini, aynalı duvarlarını ve pırıldayan gösterişli avizelerini davetlilerin emrine sunmuştu. Uzun, kıvrımlı masalar yuvarlak duvarlar boyunca sıralanmış, üzerleri egzotik yiyeceklerle donatılmıştı.

Ay'daki tarım kolonisinden getirtilmiş cüce güvercin yumurtaları, Japon Denizi'nden getirtilmiş lezzetli pembe karidesler, insanın dilinin üzerinde eriyen peynir halkaları, birbirinden lezzetli ve bol çeşitli hamurlular, buz üzerine yatırılmış havyarlar ve dondurulmuş şekerle harmanlanmış zengin taze meyve menüsü.

Dahası da vardı. Salon boyunca uzanan sıcak masasının üzerinden baharatlı ana yemeklerin dumanı yükseliyordu. Bütün bir kısım vejetaryen eğilimli davetliler için ayrılmış, biraz ötedeki diğer kısım ise et yemekleriyle doldurulmuştu.

Roarke simulasyon yerine canlı müziği tercih ediyordu ve bitişikteki terasa yerleştirilmiş orkestradan zarif fon müziği duyuluyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde dans-severleri baştan çıkaracak daha hareketli melodilere geçeceklerdi.

Renk, koku, pırıltı ve görkem cümbüşünün arasında ağırbaşlı siyah kıyafetlere bürünmüş garsonlar, ellerinde ince şampanya kadehlerinin göze çarptığı gümüş tepsilerle bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı.

“Bu inanılmaz.” Mavis siyah bir mantarı ağzına attı. Balo için normalden biraz daha kapalı giyinmişti; yani teninin büyük bölümü tuvaletinin kumaşıyla örtülmüştü ve saçları kırmızı boyanmıştı. Mavis’in kişiliğini tanımlayan alışkanlığıyla, gözleri de aynı kırmızı tonundaydı. “Roarke’un beni davet ettiğine inanamıyorum.”

“Sen benim arkadaşısın Mavis.”

“Evet. Sence daha sonra, herkes yeterince sarhoş olduğunda, orkestrayla bir-iki numaramı sergileyebilir miyim?”

Eve etrafına bakınarak zengin, seçkin insanları, gerçek altın ve mücevherlerin rengârenk ışıltısını izledi ve gülmüştü. “Bence bu harika olurdu.”

“Müthiş.” Eve’in elini hafifçe sıkarken, Mavis şimdiden acele ediyordu. “Hemen gidip müzisyenlerle konuşacağım, kalplerini kazanmalıyım.”

“Teğmen.”

Mavis yanından uzaklaşırken, Eve sesin geldiği tarafa döndü ve Şef Tibble ile burun buruna geldi. “Efendim.”

“Bu gece... hiç de meslektaşlarımdan biri gibi görünmüyorsun.” Eve yüzünü buruşturunca Tibble bir kahkaha attı. “İltifattı. Roarke büyük bir gösteri yapıyor.”

“Evet, efendim, öyle. Değerli bir amaç uğruna.” Ama o değerli amacın ne olduğunu hatırlayamıyordu.

“Ben de böyle düşünüyordum. Eşim kendini iyice kap-tırdı.” Yanından geçen bir tepsideki ince kadehlerden biri-ni kaptı ve hemen yudumladı. “Tek üzüntüm, bu maymun giysilerinin modasının hâlâ geçmemiş olması.” Boş eliyle yakasını çekti.

Bu sözler Eve’i gülümsetti. “Asıl bu ayakkabıları giyme-liydiniz.”

“Güzelliğin bedeli ağırdır.”

“Paspal ve rahat olmayı tercih ederim.” Ama poposunu sıkıca saran eteği çekme isteğine direndi.

“Şey...” Eve’in kolunu tuttu ve onu kuytu bir köşeye sürükledi. “Bu kısa formalite sohbetini bitirdiğimize göre, soruşturmayla ilgili mükemmel bir iş çıkardığını söylemek istiyorum.”

“Angelini’de çuvalladım.”

“Hayır, mantıklı bir çizgi izledin, sonra geri döndün ve başkalarının kaçırdığı detayları yakaladın.”

“O karşılaştığım serseri sadece büyük bir şanstı, efendim.”

“Şans önemlidir. Kararlılık da... ve ayrıca detaylara dikkat etmek. Onu köşeye sıkıştırdın, Dallas.”

“Hâlâ ortalıkta.”

“Fazla uzağa gidemez. Kendi tutkuları onu bulmamıza yardım edecek. Yüzü fazla tanıdık.”

Eve de buna güveniyordu zaten. “Efendim, Memur Peabody iyi iş çıkardı. Gözleri keskin ve sezgileri güçlü.”

“Bunu raporunda belirtmişsin zaten. Zamanı gelince hatırlayacağım.” Tibble saatine baktığında, Eve onun da en az kendisi kadar sabırsız ve gergin olduğunu fark etti.

“Gece yarısına kadar bir şeyler bulabilirse, Feeney’e bir şişe İrlanda viskisi söz verdim.”

“Bu da işe yaramazsa, onu başka hiçbir şey o kadar hızlı çalıştıramaz.” Eve gülümsedi. Cinayet silahını Morse’un dairesinde bulamadıklarını Şef’e hatırlatmanın bir yararı yoktu. Şef bunu zaten biliyordu.

Marco Angelini’nin salona girdiğini gördüğünde, omuzları kasıldı. “Afedersiniz, Şef Tibble. Konuşmam gereken biri var.”

Tibble elini Eve’in omzuna koydu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Dallas.”

“Evet efendim, zorundayım.”

Göz göze geldiklerinde Angelini’nin çenesindeki kaslar seğirdi. Adam durdu, ellerini arkasında kavuşturdu ve bekledi.

“Bay Angelini.”

“Teğmen Dallas.”

“Soruşturma sırasında sizin ve ailenizin başına açtığım sorunlar için özür dilerim.”

“Öyle mi?” Bakışları soğuk ve sertti. “Oğlumu cinayetle suçladığınız, onu korkutup aşağıladığınız, zaten dayanılması neredeyse imkânsız olan acısını büyüttüğünüz, suçu sadece bir cinayete tanık olmakken onu parmaklıkların arkasına tıktığınız için mi?”

Eve yaptığı her şeyi açıklayabilirdi. Angelini’ye, oğlunun sadece cinayete tanık olmadığını, aynı zamanda sadece kendi güvenliğini düşünerek arkasını dönüp olay yerinden uzaklaştığını ve soruşturma sırasında görevli dedektife rüşvet önerdiğini hatırlatabilirdi.

“Ailenizin duygusal travmasını güçlendirdiğim için gerçekten çok üzgünüm.”

“Bu kavramı bildiğinizden bile şüpheliyim.” Hızlı bakışlarla Eve’i baştan aşağı süzdü. “Ve kavalienizin pozisyonunun keyfini çıkarıyor olmasaydınız, gerçek katili daha çabuk mu yakalardınız diye de merak ediyorum. Ne olduğunuzu anlamak hiç de zor değil. Bir fırsatçı, haris ve basın fahişesisiniz.”

“Marco.” Elini Eve’in omzuna koyarken, Roarke’un sesi alçak ve kibar çıkmıştı.

“Hayır.” Eve, Roarke’un dokunuşuyla daha da kasıldı. “Beni savunmaya çalışma. Bırak bitirsin.”

“Bunu yapamam. Marco, Eve’e kendi evinde saldırışına neden olarak zihinsel durumunu dikkate alacağım. Ama burada olmak istemediğinden eminim,” dedi, aslında hiçbir mazeret kabul etmediğini gösteren buz gibi bir sesle. “Sana yolu göstereyim.”

“Ben yolu biliyorum.” Marco’nun bakışları Eve’e saplandı. “Mümkün olan en kısa sürede iş bağlantılarımızı bitireceğiz, Roarke. Artık yargı becerine güvenmiyorum.”

Marco uzaklaşırken, Eve öfke içinde titreyerek yumruklarını sıktı. “Bunu neden yaptın? Kendim başa çıkabilirdim.”

“Çıkabilirdin,” diye onayladı Roarke ve Eve’i tutarak kendine doğru çevirdi. “Ama bu kişiseldi. Kimse, ama hiç kimse evimize gelip seninle bu şekilde konuşamaz.”

Eve omuz silkti. “Summerset yapıyor ya.”

Roarke gülümsedi ve Eve’in dudaklarına bir buse kondurdu. “O istisna, açıklanamayacak kadar karmaşık bazı nedenlerden dolayı.” Başparmağını Eve’in alına koyarak çatık kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Pekâlâ. Sanırım artık Angelini ailesine yeni yıl kartları göndermem mümkün olmayacak.”

“Bununla yaşamayı öğreneceğiz. Şampanyaya ne dersin?”

“Biraz sonra. Önce makyajımı tazelemem gerek.” Roarke’un yüzüne dokundu. Bunu yapmak giderek daha kolay hale geliyordu; yalnız olmadıklarında ona dokunabilmek. “Bu arada Mars’ın çantasında bir kayıt cihazı olduğunu sana söylemeliyim.”

Roarke onun çenesini okşadı. “Vardı. Ama artık benim cebimde. Beni vejetaryen masasında sıkıştırmasına izin verdiğimden beri.”

“Çok kurnazca. Yankesiciliğin becerilerin arasında olduğunu söylememiştin.”

“Hiç sormadın ki.”

“Bana sormamı hatırlat, hem de birçok soruyu. Hemen döneceğim.”

Aslında makyajını tazelemek umurunda değildi. Sadece sakinleşmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı; hatta belki Feeney’i aramak için birkaç dakikaya daha. Yine de, muhtemelen bilgisayar çalışmasını böldüğü için kafasını koparacaktı.

Bir şişe İrlanda viskisini kazanmak için hâlâ bir saati vardı. Bunu ona hatırlatmanın bir sakıncası olacağını sanmıyordu. Kütüphanenin kapısında şifresini girmeye hazırlanıyordu ki, Summerset aniden gölgelerin arasından çıkarak arkasında belirdi.

“Teğmen, kişisel ve acil olduğu söylenen bir telefonunuz var.”

“Feeney mi?”

“Bana adını vermedi,” dedi Summerset, her zamanki fazla ciddi tavrıyla.

“Buraya bağla.” Kapıyı yavaşça Summerset’in suratı-

na kapatırken küçük ama kesinlikle tatmin edici bir keyif duydu. "Işıklar," diye emretti ve oda aydınlandı.

Deri ciltli kitapların oluşturduğu duvarlara ve sayfaları karıştırırken çıkan hışırtılara neredeyse alışmıştı. Ancak şimdi Roarke'un kütüphanedeki çalışma masasına doğru yürürken, küçük bir bakış atmak için bile durmadı.

Görüntülü telefona cevap verdiği anda olduğu yerde donup kaldı.

"Sürpriz, sürpriz." Morse'un ekrandaki görüntüsü sırtıttı. "Bahse girerim beni beklemiyordun. Balo için giymişsin, ha? Müthiş görünüyorsun."

"Seni arıyordum, C. J."

"Ah, evet, biliyorum. Aslında birçok şeyi arıyordun. Bu konuşmanın kayda geçtiğini biliyorum ama önemi yok. Yine de, yaklaş. Bu görüşme aramızda kalacak, yoksa bir arkadaşını küçük küçük dilimlemeye başlayacağım. Dallas'a merhaba de, Nadine."

Morse'un ekranın dışına doğru uzattığı kolu geri geldiğinde, Nadine ortaya çıktı. Terörle sayılamayacak kadar çok kez karşılaşmış olan Eve, şimdi doğruca onun gözlerine bakıyordu. "Seni incitti mi, Nadine?"

"Ben..." Morse saçından yakalayıp başını arkaya çekerek boğazına ince bir bıçak dayarken, Nadine inledi.

"Şimdi ona, sana gerçekten nazik davrandığımı söyle. Söyle ona!" Bıçağın yan tarafını genç kadının teninde gezdirdi. "Söyle, kaltak."

"Ben iyiyim. İyiyim." Nadine gözlerini kapadı ve kirpiklerinin arasından yaşlar süzüldü. "Çok üzgünüm."

"Çok üzgün," dedi Morse, dudaklarını büzerek. Yanığını Nadine'inkine dayadığında, ikisinin yüzü ekranı doldurdu. "Üzgün, çünkü en büyük kaltak olmak için o kadar

hevesliydi ki, peşine taktığın korumayı ekti ve doğruca onu bekleyen kollarına düştü. Bu doğru değil mi, Nadine?”

“Evet.”

“Ve seni öldüreceğim ama diğerleri kadar hızlı olmayacak. Seni yavaşça, acı dolu bir şekilde öldüreceğim; tabii bu teğmen arkadaşın söylediklerimi yapmazsa. Doğru değil mi, Nadine? Söyle ona.”

“Beni öldürecek.” Dişlerini sıktı ama titremesini bastıramadı. “Beni öldürecek, Dallas.”

“Bu doğru. Onun ölmesini istemiyorsun, değil mi Dallas? Louise’in ölmesi sizin hatanızdı; senin ve Nadine’in. Bunu hak etmemişti. Yerini biliyordu. En büyük orospu olmaya uğraşmıyordu. Onun ölmesi sizin hatanız. Bunun yine olmasını istemezsin, değil mi?”

Bıçağı hâlâ Nadine’in boğazında tutuyordu ve Eve adamın elinin titrediğini görebiliyordu. “Ne istiyorsun Morse?” Mira’nın çizdiği profili hatırlayarak, dikkatle doğru düğmelere basmaya çalıştı. “Kontrol sende. Gösteriyi sen yönetiyorsun.”

“Evet, öyle.” Morse arsızca sırıttı. “Kesinlikle öyle. Şimdiye kadar gördüklerinle nerede olduğumu tahmin etmişsindir. Greenpeace Parkı’nın güzel bir köşesindeyim, bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği bir yerde. Bütün bu ağaçları yeşil seven o hoş insanlar dikti. Harika bir yer. Ama tabii hava karardıktan sonra buraya kimse gelmez. Evsiz aylakları ve uyuşturucu bağımlısı serserileri caydırmak için konmuş elektronik kalkanı geçebilecek kadar akıllı değillerse. Pazarlığımızı yapmak için buraya gelmek üzere tam altı dakikan var.”

“Altı dakika. Son hızla gelsem bile bunu yapmam zor. Trafiğe takılırsam...”

“Takılma,” diye sözünü kesti Morse. “Görüşmemiz bittiği anda altı dakikan başlıyor, Dallas. On saniyesi geçti bile; bu on saniyede görüşmeyi polise aktarabilirdin, birini arayabilirdin, destek isteyebilirdin ve ben de hemen Nadine’i dilimlemeye başlardım. Yalnız geleceksin. Polis kokusu alırsam, hemen işime başlarım. Onun yalnız gelmesini istiyorsun, değil mi Nadine?” Bıçağı hafifçe çevirip kadının boğazında ince bir kırmızı çizik bırakırken, dürtülerini zorlukla bastırdığı belliydi.

“Lütfen.” Kan yavaşça kendini gösterirken, Nadine başını arkaya çekmeye çalıştı. “Lütfen.”

“Onu bir daha kesersen, anlaşıma yapmam.”

“Yapacaksın,” dedi Morse. “Altı dakika. Başladı.”

Ekran karardı. Eve’in parmakları tuşlara uzandı, Merkez’i aramayı düşündü, birkaç dakika içinde parka doluşabilecek ekiplerin sayısını hesaplamaya çalıştı. Sonra elektronik sızıntıları hatırladı.

Nadine’in boğazından süzülen kan gözünün önüne geldi.

Odanın diğer ucuna koştu ve asansörün düğmesine bastı. Silahına ihtiyacı vardı.

C. J. Morse, hayatının saatlerini geçiriyordu. Cinayetleri hızlı işleyerek kendini ucuza sattığını düşünmeye başlıyordu. Korkuyla dans etmekte, ayartmakta, gelişmesini ve doruk noktasına ulaşmasını izlemekte çok daha fazla zevk vardı.

Bunu Nadine Furst’ün gözlerinde görebiliyordu. Kadının bakışları camlaşmış, gözbebekleri kocaman büyümüş, nemli ve kapkara bir görünüm almış, etrafındaki renkli kısım zor seçilir hale gelmişti. Onu ölesiye korkutmuş olduğunu fark ettiğinde müthiş bir zevk duydu.

Nadine'i tekrar kesmemiştir. Aslında, bunu yapmayı istiyordu ve her an bunu yapabileceği korkusunu kadının içinden silmemek için sık sık bıçağı göstermeyi ihmal etmiyordu. Ama zihninin bir parçası, fahişe polisle ilgili olarak endişe duyuyordu.

Onunla başa çıkamayacağı için değildi bu. Onunla kadınların anladığı tek dilde konuşabilirdi; öldürerek. Ama Eve'i öldürme işini diğerlerine yaptığı gibi çabuk yapmazdı. Morse'u aptal yerine koymaya çalışmıştı ve bu hoşgörülemezcek bir aşağılamaydı.

Kadınlar hep gösteriyi kendileri yönetmeye, tam o son halkaya ulaşacağın anda yolunu kesmeye çalışırlardı. Bütün hayatı boyunca bunu yaşamıştı. Hayatı anne dediği o lanet olasıca pis orospuyla başladığından beri.

"Elinden geleni yapmadın, C. J. Tanrı aşkına, beynini kullan biraz. Görünütle ve etkileyicikle hayatını kazanman mümkün değil, çünkü bunların bir damlası bile yok sende. Senden daha fazlasını bekliyordum. En iyisi olmazsan, hiçbir şeysin demektir."

Ona dayanmıştı, değil mi? Kendi kendine gülümseyerek Nadine'in saçlarını okşamaya başladığında, genç kadın ürperdi. Ona yıllar boyunca katlanmış, iyi, sadık çocuğu oynamış, geceleriye onu öldürmenin planlarını yapmıştı. Ter ve zevk dolu harika rüyalarla geçmişti o geceleri; ta ki o çatlak, otoriter sesi sonsuza dek kestiği güne kadar.

"Başardım," dedi kendi kendine konuşup, bıçağın ucunu Nadine'in boğazında atan damara dayayarak. "Ve çok kolay olmuştu. O büyük, gösterişli evinde, büyük ve önemli işiyle meşgulken yapayalnızdın. İçeri girdim. 'C. J.,' dedi bana, 'burada ne arıyorsun? Bana yine işini kaybettiğini söyleme. Odaklanmadığın sürece hayatta asla başarılı

olamayacaksın.' Ben sadece gülümsedim ve 'Kapa çeneni anne,' dedim. 'O lanet olasıca çeneni kapa!' Ve boğazını kestim."

Göstermek için bıçağı Nadine'in boğazında bir yandan öbür yana gezdirdi; sadece deriyi çizecek kadar dokunarak. "Kan her tarafa saçıldı ve nefesi kesildi; çenesini de kapadı. Ama biliyor musun Nadine, o yaşlı kaltaktan bir şey öğrendim. O zaman odaklanabildim. Bir hedefe ihtiyacım vardı. O hedefin dünyayı geveze, haris kadınlardan kurtarmak olduğuna karar verdim; bütün o oyunbozanlardan. Towers ve Metcalf gibi. Senin gibi, Nadine." Öne eğildi ve genç kadını alnının ortasından öptü. "Tıpkı senin gibi."

Nadine inliyordu. Zihni donmuştu. Bileklerini Morse'un ellerinden kurtarmaya çalışmaktan, herhangi bir şey denemekten vazgeçmişti. Oyuncak bir bebek gibi sessizce otururken, hareketsizliğini bozan tek şey ara sıra ortaya çıkan ve engellenemeyen ürpertilerdi.

"Beni itip kakmaya devam ettin. Haber masasından uzaklaştırılmamı sağlamak için yönetime bile başvurdun. Onlara benim..." Düşüncelerini vurgulamak için bıçağı Nadine'in boynuna bastırdı. "...bir baş ağrısı olduğumu söyledin. O orospu Towers benimle bir röportajı bile kabul etmedi, biliyor musun? Beni aşağıladı, Nadine. Basın toplantılarında beni hep görmezden geldi. Ama ben onun icabına baktım. İyi bir muhabir araştırır, değil mi Nadine? Ben de araştırdım ve sevgili kızının salak âşığıyla ilgili mükemmel, enfes bir haber yakaladım. Ah, bekledim, bekledim, bu arada gelinin mutlu annesi bütün düğün planlarını yaptı. Ona şantaj yapabilirdim ama hedefim bu değildi, değil mi? O gece onu aradığımda ve her şeyi yüzüne vurduğumda, hayatından son derece memnundu."

Morse'un gözleri kısıldı ve haince parladı. "İşte o zaman benimle konuşmayı kabul etti, Nadine. İşte o zaman konuşacağına dair bahse girebilirdin. Yaptığım tek şey gerçekleri açıklamak olmasına karşın, beni mahvetmeye çalışacaktı. Ama Towers güçlü bir pozisyondaydı ve beni böcek gibi ezecekti. Telefon görüşmemiz sırasında tam olarak söylediği şey buydu. Ama kendisine söylenenleri kuzu kuzu yaptı. Ve o iğrenç karanlık sokakta ona yaklaşıırken, yüzüme dişlerini sıkarak baktı. Kaltak beni azarlamaya kalktı ve 'Geç kaldın,' dedi. 'Seni adi herif, şimdi her şeyi yoluna koyacağız,'" dedi.

O kadar güçlü bir kahkaha attı ki, elini karnına bastırmak zorunda kaldı. "Ah, ben onu yoluna koydum. Kan fışkıyesi yaptım onu, tıpkı bunak annem gibi."

Nadine'in başının tepesine küçük bir şaplak attı, ayağa kalktı ve hazırladığı kameraya baktı. "Muhabiriniz C. J. Morse bildiriyor. Saat saniyeleri yutarken, kahraman Teğmen Orospu sevgili kaltak arkadaşını infazdan kurtarmak için zamanında gelemeyecek gibi görünüyor. Cinsiyetçi bir klişe olarak görülse bile, bu olay da kadınların daima geç kaldıklarını kanıtladı."

Yine kahkahalara boğulurken, elinin tersiyle Nadine'e yine bir şaplak attı ve genç kadın oturtulduğu bankın üzerinde arkaya doğru sarsıldı. Sonra tekrar ciddileşti ve kaşlarını çatarak objektife baktı.

"Bu ülkede infazların halka gösterimi 2012 yılında yasaklandı; Yargıtay'ın idam cezasının anayasaya karşı olduğuna karar vermesinden beş yıl önce. Elbette, mahkeme o kararı vermek üzere beş aptal kadın tarafından zorlanmıştı; dolayısıyla bu muhabir söz konusu yasayı geçersiz ve anlamsız buluyor."

Nadine'e dönmeden önce cebinden bir kart çıkardı. "Şimdi istasyona bağlanacağım Nadine. Yirmi saniye içinde canlı yayına gireceğiz." Düşünceli bir tavırla başını salladı. "Biliyor musun, biraz makyaja ihtiyacın var. Ne yazık ki bunun için hiç zamanımız yok. Hayatının son yayınında mükemmel görünmek isterdin, eminim."

Kadına yaklaştı, bıçağın keskin tarafını boğazına dayadı ve kameraya baktı. "On, dokuz, sekiz..." O anda taşlık patikadan gelen hışırtıları duyarak döndü. "Bak, bak, işte geldi. Üstelik daha birkaç saniyesi de var."

Eve patika üzerinde durdu ve Morse'a baktı. Mesleğindeki on yıllık deneyiminde çok şey görmüştü. Hafızasından silmeyi dilediği birçoklarını. Ama bununla karşılaşılabileceği hiçbir şeye rastlamamıştı.

Sahneye tek bir halka şeklinde yansıyan ışığı izledi. Işığın işaret ettiği yerde, Nadine teninde kurumuş kan ve boğazında parlayan bir bıçakla, bankın üzerinde hareketsizce oturuyordu. Arkasında yuvarlak yakalı bir gömlek ve eko-se ceketıyla C. J. Morse, yüzü tripod üzerine yerleştirilmiş kameraya dönük halde duruyordu. Kameranın kırmızı ışığı kararlı bir şekilde havayı deliyordu.

"Ne yapıyorsun Morse?"

"Canlı yayın," dedi Morse, neşeyle. "Lütfen ışığa girin Teğmen, izleyicilerimiz sizi de görebilsin."

Eve daireye girerken, gözlerini adamdan bir an olsun ayırmadı.

Roarke balo sohbetlerinden sıkılmış bir haldeyken, Eve'in çoktandır ortada olmadığını fark etti. Muhtemelen Roarke'un sandığından daha fazla öfkelenmişti; Angelini ile daha etkili bir şekilde ilgilenmediği için pişmanlık duydu.

Tek başına düşüncelere dalmasına ya da kendini suçlamasına izin vermeyecekti. Bunu önlemenin tek yolu, onu neşelendirerek ya da kızdırarak ruhi halini değiştirmekti. Odadan sessizce çıktı ve ışıklardan, müzikten, seslerden uzaklaştı. Ev çok büyüktü ama bir soruyla hemen yönünü tayin edebilirdi.

“Eve gitti,” dedi, Summerset sağdaki bir odadan çıktığı anda.

“Ne demek gitti? Nereye?”

Eve hakkında konuşmak Summerset’i her zaman huzursuz ettiğinden, omuzlarını kaldırdı. “Bilemem. Evden koşarak çıktı, arabasına bindi ve hızla uzaklaştı. Bana planlarını bildirmeye tenezzül etmedi.”

Roarke’un endişesi sesini sertleştirdi. “Benimle oyun oynama Summerset. Neden gitti?”

Summerset hakarete uğradığını hissetti. “Belki de o ayrılmadan önce gelen bir telefon yüzündendir. Kütüphaneden konuştu.”

Roarke hemen dönüp kütüphanenin kapısına yaklaştı ve şifresini girdi. Masaya yaklaşırken, Summerset hemen arkasındaydı. “Kayıtları göster, son görüşme.”

Görüşmenin kaydını izlerken, endişesi yakıcı bir korkuya dönüştü. “Tanrım, onun peşinden gitmiş. Hem de yalnız.”

Omzunun üzerinden aceleyle emirler yağdırırken, kütüphaneden koridora fırlamıştı bile. “Bilgiyi hemen Şef Tibble’a ilet; özel olarak.”

“Zamanımız kısıtlı olmasına karşın, Teğmen, eminim izleyicilerimiz soruşturma hakkındaki habere büyük ilgi duyacaklardır.” Morse yüzündeki kamera gülümsemesini sürdürürken, bıçağı da hâlâ Nadine’in boğazında tutuyor-

du. “Bir süre yanlış bir ipucunu izledin ve sanırım masum bir insanı suçlamak üzereydin.”

“Onları neden öldürdün Morse?”

“Ah, her şeyi detaylı bir şekilde daha sonraki yayınlar için belgeledim. Senden söz edelim.”

“Nadine yerine Louise Kirski’yi öldürdüğünü anladığında kendini berbat hissetmiş olmalısın.”

“Kendimi çok kötü hissettim, hasta oldum. Louise alçakgönüllü, hoş ve sessiz bir kadındı. Ama benim hatam değildi. Bana yem atmaya çalıştığınız için o hata sana ve Nadine’e aitti.”

“Ekranada görünmek istedin.” Eve kameraya bir bakış attı. “Şu anda bu isteğini gerçekleştiriyorsun. Ama bunu seni ortaya çıkarıyor, Morse. Artık bu parktan dışarı çıkmazsın.”

“Ah, bir planım var, benim için endişelenme. Ve bunu bitirmeden önce sadece birkaç dakikamız var. Halkın bilmeye hakkı var. İnfazı izlemelerini istiyorum. Ama senin canlı olarak görmeni istedim. Nelere yol açtığını kendin gör diye.”

Eve, Nadine’e baktı. Ondan hiçbir yardım göremeyeceğini anladı. Kadın derin şoktaydı ve muhtemelen güçlü bir yatıştırıcı verilmişti. “Beni halletmen o kadar kolay olmayacak.”

“Sen daha eğlenceli olacaksın.”

“Nadine’i nasıl ele geçirdin?” Eve bakışlarını onunkilerden ayırmadan ve ellerini açıkça göstererek yaklaştı. “Çok akıllı olmalısın.”

“Çok, hem de çok. İnsanlar, özellikle de kadınlar, beni hafife alıyorlar. Cinayetler hakkında ona bir bilgi sızdırdım. Onunla yalnız konuşmak isteyen, korkmuş bir ta-

nıktan gelen küçük bir mesaj. Son derece hırslı bir kadın olduğu için, senin onun peşine taktığın korumaları atlatacağını biliyordum. Onu otoparka çektim. Hepsi bu kadar basitti. Güçlü bir yatıştırıcı verdim, kendi arabasının bagajına tıktım ve oradan uzaklaştım. Kalabalıktan uzak bir yerde kiraladığım küçük bir yere onunla birlikte arabasını bıraktım.”

“Akıllısın.” Eve biraz daha yaklaştı ama Morse kaşlarını kaldırarak bıçağı sertçe bastırınca durdu. “Gerçekten akıllı,” dedi ellerini kaldırarak. “Peşinden geldiğimi biliyordun. Nasıl?”

“Muşmula suratlı arkadaşın Feeney’in bilgisayarlarla ilgili her şeyi bildiğini mi sanıyorsun sen? Lanet olsun, o salağın etrafından fark ettirmeden ne işler çevirdim ben. Haftalar boyunca sisteminize girip durdum. Her görüşmeni, her planını, her adımını izledim senin. Her zaman senden bir adım öndeydim Dallas.”

“Evet, benden öndeydin. Onu öldürmek istemiyorsun, Morse. İstediyin benim. Sana o kadar sıkıntıyı veren, seni ayaklar altına almaya çalışan benim. Neden gitmesine izin vermiyorsun? O artık kendinde değil zaten. Beni al.”

Tanıdık çocuksu gülümsemesi tekrar yüzünde belirdi. “Neden önce onu, sonra da seni gebertmiyorum?”

Eve omuz silkti. “Mücadeleyi sevdiğini sanmıştım. Sanırım yanılmışım. Towers zorluydu. Onu istediğin yere çekmek için bir dolu dil dökmek zorunda kaldın. Ama Metcalf hiçbir şeydi.”

“Dalga mı geçiyorsun? Benim aptal olduğumu düşünüyordun.” Dişlerini sıkarak devam etti. “O göğüsleri olmasaydı hâlâ hava durumu sunuyor olacaktı; oysa ona benim yayın zamanımı verdiler. Lanet olasıca benim hak-

kımı! Onun büyük bir hayranı gibi davranmak, onunla ilgili yirmi dakikalık bir haber yapmayı istediğimi söylemek zorunda kaldım. Sadece onunla. Uluslararası uydu yayını-mız olacağını söyledim ve bunu yuttu.”

“Yani seninle o gece bu yüzden buluştu.”

“Evet, kendini baştan aşağı boyadı, o gülücüklerini takındı ve içinde hiç kötü duygu yoktu. Hak ettiğim seviyeye geldiğim için mutlu olduğunu söyledi bana. Hak ettiğim mevki! Ben de onu daha fazla konuşmaktan kurtardım.”

“Öyle. Sanırım onunla da oldukça akıllı davrandın. Ama Nadine, o artık bir şey söyleyemiyor. Artık düşünemiyor bile. Ona haddini bildirdiğini anlamayacak bile.”

“Göreceğiz. Süre doldu. O gösterişli balo kıyafetinin üzerine kan sıçramasını istemiyorsan kenara çekil Dallas.”

“Bekle.” Eve ona doğru adım atarken bir elini arkasına götürdü ve silahını çıkardı. “Gözünü bile kırpma piç, yoksa seni kızartırım.”

Ama Morse defalarca gözlerini kırptırdı. Tabancanın nereden çıktığını anlamamıştı. “Eğer onu kullanırsan, ellerim kasılır. Benden önce Nadine ölmüş olur.”

“Belki,” dedi Eve kararlılıkla. “Belki de ölmez. Ama her iki şekilde de sen ölmüş olursun. Bıçağı at, Morse, ondan uzaklaş, yoksa sinir sistemin aşırı yüklenmeden yanacak.”

“Orospu. Beni yeneceğini sanıyorsun.” Nadine’i çeke-rek ayağa kaldırdı, önüne tutarak kalkan olarak kullandı ve sonra hızla itti.

Eve bir eliyle Nadine’i yakalarken, diğer eliyle nişan aldı ama adam ağaçların arasına dalmıştı bile. Başka seçeneği kalmadığını anlayarak Nadine’i uyandırmak için iki kez tokatladı. “Kendine gel. Lanet olsun!”

“Beni öldürecek.” Nadine’in gözleri devrildi, sonra Eve onu tekrar tokatladığında kendine geldi.

“Hareket et, beni duyuyor musun? Sakın durma. Hemen polise haber ver, çabuk.”

“Polise haber ver.”

“Şu tarafa.” Eve onu patikaya doğru iterken ayakta kalabilmesini umuyordu; ardından hemen ağaçların arasına daldı.

Morse bir planı olduğunu söylemişti ve Eve’in adamın doğru söylediğinden şüphe etmiyordu. Ama parktan çıkmayı başarsa bile, bir süre sonra onu yakalayabilirlerdi. Ama şimdi öldürmeye kararlı bir haldeydi; kaldırımında köpeğini gezdiren bir kadın ya da geç saatte evine gelen biri.

Bir kez daha başarısız olduğu için bıçağı herhangi birinin üzerinde kullanabilirdi.

Gölgeler arasında durdu ve etraftaki seslere kulak kabartırken kendi nefesini kontrol etmeye çalıştı. Caddenin ve hava trafiğinin uzaktan gelen gürültüsünü duyabiliyor, sık ağaçların arkasından şehrin ışıklarını görebiliyordu.

Ağaçlar arasında kalan mükemmel bakımlı, dikkatle tasarlanmış boşluklardan ve bahçelerden gelen hava akımı, karşısındaki bir sürü patikadan kendisine doğru süzülüyordu.

Bir şey duydu. Belki bir ayak sesi, belki de küçük bir hayvanın çalılara sürtünmesinden çıkan bir sestir bu. Elinde silahını hazır tutarak gölgelerin içine doğru ilerledi.

Fısıkiyesi karanlığın içinde sessizce akan havuzlu bir çeşme vardı. Salıncakları, kıvrımlı kaydırakları ve küçük tırmanıcıları dirsek ve dizlerini incitmekten koruyan köpüklü orman simülasyonlarıyla bir çocuk parkı hemen yanındaydı.

Arabasından, ekiplere haber vermediği için kendine küfür ederek etrafı taradı. Ağaçların arası fazla karanlıktı. Yoğun sessizlik havayı kefen gibi sarıyordu.

O anda ıgılgı duydı.

Geri döndü, diye düşündü. Pislik herif geri döndü ve sonunda yine Nadine'in peşinden gitti. Eve döndü ve korumaya güdüsü hayatını kurtardı.

Bıçak köprücük kemiğine isabet etti ve hafif bir acı vererek uzun, sıg bir kesik açtı. Eve saldırıyı dirseğıyle engelledi, Morse'un çenesine bir darbe indirdi ve hedefini şaşırttı. Ama bıçak yönü değışerek yoluna devam etti ve Eve'in bileğinin hemen üzerini keserek onu silahından etti.

"Kaçacağımı sandın." Eve'e yaklaşırken gözleri karanlıkta vahşice parladı. "Kadınlar beni hep hafife alıyorlar, Dallas. Seni parçalara böleceğim. Boğazını paramparça edeceğim." Eve'i dürterek geriye doğru sendeletti. "Gırtlaklığını sökeceğim." Bir kez daha savurduğunda, Eve bıçağın rüzgârını hissetti. "Şimdi kontrol bende, değıl mi?"

"Berbatsın!" Bir kadının vazgeçilmez silahı olarak savurduğu tekme iyi hedeflenmişti. Morse dizlerinin üzerine çökerken patlamış balon gibi ağzından hava saçıldı. Bıçak yere düşerek taşlarda sekerken, Eve adamın üzerine atlamıştı bile.

Morse şimdi gerçekten kendisi gibi dövüşüyordu; delirmiş bir adam gibi. Parmakları Eve'in etine gömüldü ve teninde de gömülecek bir nokta arayan dişleri Eve'in yüzüne hırsıyla kapandı. Eve'in yaralı bileğı kan içindeydi ve Morse'u hareketsiz hale getirmek için çenesinin altına hedeflediğı yumruğı ıskaladı.

Çakıl taşlarının ve bakımlı çimenlerin üzerinde alt alta, üst üste yuvarlanırken, hızlı nefes sesleri ve hırıltılar dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Morse'un eli bıçağı kapmak için uzanırken, Eve'in eli de hemen peşindeydi. Ama ani-

den yumruğunu kafasına indirince, Eve'in gözünde şimşekler çaktı.

Sadece bir an için gözü kararmıştı ama Eve artık ölmüş olduğunu biliyordu. Havada kendisine doğru gelen bıçağın pırıltısını gördü ve kaderiyle yüzleşmeye hazırlanırken hızlı bir nefes aldı.

Daha sonra duyduğu sesin kurt hırıltısına, kan açlığıyla kavrulmuş öfkeli bir ulumaya benzediğini düşünecekti. Morse'un ağırlığı aniden üzerinden çekildi ve adamın bedeni Eve'den uzağa yuvarlandı. Eve hemen ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulurken kendine gelmek için başını salladı.

Bıçak, diye düşündü çılgınca, lanet olasıca bıçak. Ama onu bulamayınca kendi tabancasının donuk pırıltısına doğru emekledi.

Zihni tekrar netleştğinde, tabancayı eline almış, hedef için doğrultmuştu bile. İki adam, bakımlı oyun sahasında köpekler gibi dalaşıyordu. Ve biri Roarke idi.

"Ondan uzaklaş." Ayağa kalkmaya çalışırken önce sendeledi, sonra nihayet dengesini buldu. "Ondan uzaklaş ki nişan alabileyim."

Burun buruna tekrar yuvarlandılar. Roarke'un eli Morse'unkini, Morse'unki ise bıçağı tutuyordu. Öfkenin, görev sorumluluğunun, sezgilerin arasından yükselerek hepsinin üzerine çıkan duygu, dev gibi bir korkuydu.

Hâlâ kan kaybettiği için zayıf düşerek, tırmanma oyuncağının demirlerine yaslandı ve silahını iki eliyle birden doğrulttu. Loş ay ışığının altında Roarke'un yumruğunun indiğini gördü ve kemiklerin birbirine çarpmasından çıkan sesi duydu. Bıçak iki adamın elinde bir o yana bir bu yana zorlanarak dönüyordu.

Sonra bıçağın aşağı doğru indiğini ve Morse'un gırtlığına gömülürken adamı vücudunun sarsıldığını gördü.

Birisi dua ediyordu. Roarke ayağa kalkarken, Eve dua edenin kendisi olduğunu fark etti. Gözlerini ondan ayırmadan silahını indirdi. Yüz ifadesi haşin, gözleri alev alevdi. Gösterişli ceket kan içindeydi.

"Berbat görünüyorsun," diyebildi Eve.

"Sen asıl kendine bak." Roarke nefes nefeseydi ve aldığı darbelerin izleri olan çürük ve sıyrıkların acısını sonradan hissedeceğini deneyimlerinden biliyordu. "Mazeret bildirmeden bir balodan ayrılmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?"

Eve titreyen bacaklarıyla ona doğru bir adım attı, sonra boğazında düğümlenen hıçkırığı yutarak durdu. "Afeder-sin. Çok özür dilerim. Tanrım, yaralandın mı?"

Genç kadın daha fazla dayanamayarak kendini onun kollarına attı. "Yaralı mısın? Yaralı mısın?" Geri çekildi ve Roarke'un giysilerini elleriyle aramaya başladı.

"Eve." Genç kadının çenesini tuttu ve yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Kan kaybediyorsun."

"Beni birkaç kez gafil avladı." Bir eliyle burnunun altını sıvazladı. "Çok kötü değil." Ama Roarke cebinden kare biçiminde İrlanda keteninden bir mendil çıkarmış, yara-ya kompres yapmaya ve Eve'in kolunu sarmaya başlamıştı bile. "Ve bu benim işim." Derin bir nefes aldı. Görüşünün etrafını saran karaltılar yavaş yavaş siliniyor, yine net görmeye başlıyordu. "Neren kesildi?"

"Bu onun kanı," dedi Roarke sakince. "Benimki değil."

"Onun kanı." Yine dengesini kaybedecek gibi oldu ama kendinin toparlamayı başardı. "Yaralanmadın mı?"

“Önemli bir şey değil.” Endişeli bir tavırla Eve’in başını arkaya doğru yatırdı ve köprücük kemiği boyunca uzanan çizdiği, hızla moraran gözünü inceledi. “İlkyardıma ihtiyacın var, Teğmen.”

“Bir dakika. Sana bir şey soracağım.”

“Sor bakalım.” Yanında başka bir şey olmadığı için, Roarke gömleğinin kolunu yırtarak Eve’in omzundaki yaraya bastırdı.

“Bir iş toplantının sırasında başın derde girdiğinde ben senin toplantı odana dalıyor muyum?”

Roarke onun gözlerine bakarken, yüzündeki haşın ifade kaybolmuş, yerini gülümseme almıştı. “Hayır, Eve, dalmıyorsun. Bana ne olduğunu bilmiyorum, kendimi tutamadım.”

“Pekâlâ.” Koyacak başka yeri olmadığı için tabancasını tekrar tuvaletinin arkasına ilaştirdi. “Bir kerelik,” diye mırıldandı ve Roarke’un yüzünü ellerinin arasına aldı, “tamam. Tamam. Seni geçip atış yapacak bir boşluk bulamayınca çok korktum. Ben onu durdurmayı başaramadan seni öldüreceğini sandım.”

“O halde ne hissettiğimi anlamış olman gerekir.” Kolunu Eve’in beline doladı ve birbirlerine dayanarak yürümeye başladılar. Bir an sonra Eve öncelikle ayakkabısının tekini kaybettiği için topalladığını fark etti. Bir yandan yürümeye çalışırken, bir yandan diğerini de çıkardı. O sırada uzakta görünen ışıkların farkına vardı.

“Polisler mi?”

“Sanırım. Ana kapıya ulaşmaya çalışırken Nadine’e rastladım. Zavallı kadını çok hırpalamış ama senin hangi yöne gittiğini bana söyleyecek kadar kendini toplayabildi.”

“O piçle kendim de muhtemelen başa çıkabilirdim,”

diye söylendi Eve, kendini biraz daha iyi hissederek. “Ama sen de hiç fena değildin, Roarke. Yakın dövüşte oldukça iyisin.”

Bıçağın Morse’un boğazına nasıl gömüldüğü konusunda ikisi de tek kelime etmedi.

Feeney’i kameranın yanında, ışık halkasının içinde diğer polislerle birlikte beklerken buldular. Feeney başını salladı ve ilkyardım ekibine işaret etti. Nadine çoktan bir sedyeye yatırılmıştı ve mum gibi bembeyazdı.

“Dallas.” Bir elini kaldırdı ve tekrar indirdi. “Her şeyi mahvettim.”

İlkyardım görevlisi Roarke’un sardığı bezi çıkarıp kendi bakımını yapmaya başlarken Eve öne doğru eğildi. “Sana bir sürü hap içirmiş.”

“Mahvettim,” diye tekrarladı Nadine, sedye bir ambulansa doğru yükselirken. “Hayatımın geri kalanı için teşekkür ederim.”

“Hı-hmm.” Döndü ve hemen yanındaki minder kaplı sandalyeye çöktü. “Gözüm için bir şeyiniz var mı?” diye sordu. “Çok kötü zonkluyor.”

“Moraracak,” dedi neşeyle, üzerine buz koyulurken.

“İyi bir haber de var. Hastahane yok,” dedi kesin bir tavırla. İlkyardım görevlisi dudaklarını büzdü ve Eve’in yaralarını temizleyip sarmaya başladı.

“Tuvalet için üzgünüm.” Roarke’a bakarak gülümsedi ve giysisinin paramparça olmuş kolunu gösterdi. “Pek dayanıklı çıkmadı.” Ayağa kalkarak artık canını sıkmaya başlayan ilkyardım görevlisini bir kenara itti. “Gidip üzerimi değiştireceğim, sonra da raporumu vereceğim.” Roarke’un gözlerine baktı. “Morse’un kendi bıçağının üzerine yuvarlanmış olması çok kötü. Savcılık eminim onu mahkemeye

çıkarmaktan büyük zevk duyardı.” Roarke’un elini tuttu ve derisinin sıyrıldığı yeri inceledi. “Sen uludun mu?”

“Affedersin?”

Eve güldü ve birlikte parkın çıkışına yönelirken Roarke’a yaslandı. “Her şey bir yana, müthiş bir partiydi.”

“Hmm. Başka partiler de olacak. Ama bir şey var.”

“Nedir o?” Eve ellerini açıp kapadı ve tekrar rahat hareket edebildiklerini görerek sevindi. Bu ilkyardım görevlileri işlerini iyi biliyorlardı.

“Benimle evlenmeni istiyorum.”

“Hı-hmm. Şey, biz...” Aniden durduğunda neredeyse yere yuvarlanıyordu. Sonra ağzı şaşkınlıktan bir karış açık halde, sağlam tek gözüyle Roarke’a baktı. “Ne istiyorum dedin sen?”

“Benimle evlenmeni istiyorum.”

Çenesinde bir çürük, ceketinde kan, gözlerinde de ısıltılar vardı. Eve onun aklını kaybedip kaybetmediğini merak etti. “Burada kan revan içinde duruyoruz, ikimizden birinin ya da ikimizin de ölmüş olabileceği bir suç mahalinden uzaklaşıyoruz ve sen bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

Roarke kolunu tekrar Eve’in beline doladı ve onu yürütmesi için hafifçe itti. “Ben buna mükemmel zamanlama derim.”

İlk kurban yağmurun altında kaldırımında yatarken bulunmuş, ikincisi kendi apartmanında öldürülmüştü. New York Polis Departmanı'ndan Teğmen Eve Dallas, iki cinayet arasındaki bağlantıları bulmakta hiç zorlanmamıştı. Kurbanların her ikisi de güzel ve son derece başarılı kadınlardı. İlgi çekici yaşamları ve aşklarıyla bütün şehrin dilindeydiler. İki kurbanın büyük güç ve servete sahip erkeklerle kurduğu mahrem ilişkiler. Eve'in, kendi sevgilisi Roarke'un da içinde olduğu uzun bir şüpheliler listesini dikkate almasını gerektiriyordu. Eve bir kadın olarak, yatağını paylaştığı erkeğe güvenmek zorundaydı; ancak bir polis olarak görevi, önüne çıkan her türlü ipucunu izlemektir. Yüreğinin sesine kulağını tıkayarak her türlü dedikoduyu ve skandalı soruşturması, her gizli arzuyu keşfetmesi gerekiyordu; ne denli karanlık ve tehlikeli olursa olsun.

18 TL

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisoyle.com.tr